

ИЗБРАНИ РОМАНИ

бестселъров автор на „Ню Йорк таймс“

АНДРЕА

• КОМПАС •

КЕЙН

ИЗПУТАНИЯ

АНДРЕА КЕЙН ИЗПИТАНИЯ

Превод: Димитър Добрев

chitanka.info

Тейлър — училищна психоложка и радиоводеца — е ужасена, че повече няма да може да се чувства в безопасност. В живота ѝ с влудяваща арогантност е нахълтал приятелят на братовчедка ѝ. След неуспешен опит да я изнасили, Гордън е загинал от взрив на яхтата си. Поне така мисли полицията. Но заплахите — по телефона и с имейли — не престават да правят от живота ѝ ад. Някой, мистериозен и зъл, заплашва да я убие. Изглежда, че единственият изход е да се обърне към адвокат Рийд, който е отначало просто защитник, после — най-верен приятел, накрая — любовник. Но ще успее ли той да я защити от невидимата заплаха, която я заобикаля? Ще я измъкне ли от въртопа на изпитанията, който я влачи към дъното? Ще превърне ли преизподнята, в която я е запратил Гордън, в нормален човешки ден, където има не омраза и смърт, а любов и бъдеще?

На Брад, който превръща всяко „начало“ във възможност, реалност и празник.

БЛАГОДАРНОСТИ

Всеки роман, който пиша, ме изправя през нови предизвикателства и аз се стремя да предам всеки нюанс и детайл възможно най-автентично.

Благодаря на всички, които ми помогнаха, за значимия им принос. Както винаги всяко отклонение от реалността е по моя вина — литературен похват, от който се възползвам само когато това е абсолютно необходимо.

Детектив Майк Оливър, който ми описа живо нюйоркското полицейско управление; който, спокойно и без да пропусне нищичко, приемаше телефонните ми обаждания. Майк, ти ми спаси живота.

На WOR 710 AM, едно удивително и всеотдайно радио семейство, искам да изкажа специални благодарности:

Елоиз Мароуни — оперативен директор, която отвори грациозно вратата и света на радиото за мен, отговори на порой от въпроси и ме насочи във всички правилни посоки.

Том Р. Рей III — корпоративен технически директор, който дешифрира сложния свят на радио инженерството, така че дори един лаик да може да го разбере.

Морис Тюийк — вицепрезидент по програмирането, който ми показа един ден от живота на програмния мениджър и ме изпълни с благоговейно уважение към талантливите хора в този бизнес.

Боби Оршо, технически инженер — ветеран, който ми показва аудио контролното табло от птичи поглед и който ми демонстрира всичките си ежедневни отговорности, от най-значимите до рутинните.

Скот Лейкфийлд, изпълнителен продуцент, самият той едно чудо, който притежава вещината, зрелостта и способността да изпълнява много задачи на човек два пъти по-възрастен от него и с два пъти повече опит.

И самата д-р Джой, която бе толкова мила, че ме допусна в своето светилище — да присъствам на радио шоуто ѝ, да наблюдавам действията ѝ и да слушам, докато тя се справяше професионално с огромна сфера от психологически проблеми и кризи.

Също така искам да благодаря:

На Робърт Декоф, който щедро сподели с мен познанията си за Хемптънс, обяснявайки ми всичко от местата до пристанищата.

Бил и Майкъл Сток, които ми проведоха един бърз курс по яхтите, двигателите, трюмните помпи и зодиаците, а освен това ме научиха ни навигация из водите около Източния Лонг Айлънд.

На доктор Хилел Бен-Ашер, чиито познания в медицинската сфера се оказаха безценни в пресъздаването на ужасяващо реалистичните събития.

На Андреа Чирило за непоколебимата ѝ подкрепа, за приноса ѝ и за способността и да ме свърже с подходящите хора в подходящото време.

И най-голямата ми благодарност: към моето уникално семейство — Брад, Уенди, мама и татко — които, от началото до края, постоянно ме даряваха със съзидателен принос, ентусиазирана подкрепа и основания да вярвам...

ГЛАВА 1

Събота, 14 септември

14:35

Западна седемдесет и втора улица,

Ню Йорк

Това беше един ден от ада.

Четири часа в заседателната зала в Академията „Делинджър“. Две почивки по пет минути за тоалетна. Три двойки враждебно настроени родители, готови за абсолютно отрицание. И още една от безценните съботи на Тейлър, пропилены от администрацията на елитното частно училище, която не искаше да си създава неприятности.

Всички засегнати страни изглеждаха толкова погълнати от собствените си проблеми, та сякаш забравяха, че в центъра на тази буря се намираха три седемнайсетгодишни хлапета, заплашени да се провалят.

Като съветник Тейлър се опита отчаяно да поговори за хлапетата. Тя познаваше страховете им — страх от провал, от некомпетентност, страх да не изложат родителите си.

Страхът от порастването.

Нима никой не си спомняше колко травматизиращ беше този преход?

Очевидно не. Защото днешният сценарий бе точно толкова влудяващ и познат както винаги.

След като изпълни тактичния си психологически танц в продължение на половин ден и не стигна доникъде, в края на срещата Тейлър излезе от заседателната зала разочарована, разтревожена и с ужасно главоболие.

Докато се прибере у дома и профучи през фойето на блока си, тя не можеше да сдържи благодарностите си за това, че нейната съквартирантка, братовчедката ѝ Стефани, беше на път към Хемптънс. Цялата квартира бе на разположение на Тейлър. Тя не искаше нищо

друго, освен топла вана, два много силни екседрина^[1] и една дълга дрямка.

Последното, което очакваше или от което се нуждаеше, бе да намери Гордън Малъри в дневната си, настанен толкова удобно сякаш апартаментът е негов.

Тя спря на място, когато го видя, и хич не ѝ се искаше вече да е на половината път към спалнята си, а той да я вижда изцяло. Само да се беше досетила, че те двамата със Стеф са все още в апартамента, щеше да се върне обратно, да изчака докато си заминат, а после да влезе отново и да се отдаде на спокойствието и самотата си.

Но вече бе твърде късно. Тя стоеше директно срещу дневната и срещу Гордън. Стеф не се виждаше никъде, но като познаваше братовчедката си, Тейлър сметна, че тя е в спалнята си и подготвя последните изненади за дивия си нощен купон на яхтата на Гордън — купон, на който тя щеше да се весели заедно с още двайсетина купонджии. В крайна сметка не всеки ден група щастливи турски инвеститори вадеха късмет да сключат договор за съвместно дружество като този, който бе уредил Гордън. Слава на добрата далавера!

— Тейлър. — Гордън наведе слабата си, тъмна глава към нея, кимайки в старомоден поздрав. Той крачеше от шкафа до дивана, отпивайки от скоча си, и преподреждаше съдържанието в чантата на Стеф. Самата самоувереност. Сякаш си беше у дома.

Стеф още от първия ден се увери, че той се чувства така. Гордън пасваше съвършено в списъка на гаджетата ѝ; богат и преуспял, приятен на вид, красноречив и със замах. Наистина готин. Познаваше всички подходящи хора, ходеше във всички подходящи клубове. Отгоре на всичко беше по-възрастен, секси, опитен, амбициозен — постоянно препускаше. Стеф определено си падаше точно по този тип.

Освен че в него имаше нещо опасно, което адски тревожеше Тейлър. То се виждаше в суровите му кафяви очи — някаква хладна безпристрастност. Тейлър просто не вярваше на този тип.

Но за нещастие Стеф му вярваше.

— Здравей, Гордън. — Тонът на Тейлър беше сърдечен, но резервиран.

Той беше облечен небрежно, с къс маскировъчен панталон, с риза за голф и моряшки обувки, но в начина, по който се държеше,

нямаше нищо небрежно, нито пък в изражението му, когато се втренчи в Тейлър. Оглеждаше я внимателно както някой би изучавал произведение на изкуството.

— Каква красива намеса — възкликна той. — Не те чух да влизаш.

— Разбрах. — Тейлър беше свикнала с неговите знаци, които сякаш казваха: *Искам те*. Всичко това бе част от начина му на действие. Но този път той беше направо нахален. Напрежението му бе очевидно. А и бутилката скоч си седеше отворена на шкафа, готова да се излее в следващата му чаша. Колко ли питиета беше изпил?

Тейлър захвърли чантичката си и скръсти ръце на гърдите си, присвивайки очи към чашата му.

— И колко скоча са до тук?

— Два. — Той си остави чашата. — Не се безпокой. Разпускам. Но съм трезвен.

Да, точно така, помисли си тя. Разпуска. Май че по-скоро се свестява.

— Добре. Защото вие двамата със Стеф сте си планирали един голям уикенд. Напий се на купона, не преди това.

— Мъдър съвет. Ще го имам предвид.

Главоболието ѝ се засилваше. Тейлър не искаше да се кара с Гордън; искаше само той да си отиде.

— Не се досетих, че вие двамата със Стеф може още да сте тук — отбеляза многозначително тя. — Почти три часът е. Чартърът ви за Монтаук не заминава ли скоро? Не ми се иска да го изпуснете.

Изваяните черти на Гордън се стегнаха.

— Нали заради това го наричат частен чартър. Хеликоптерът ще ни чака докато отидем. Колкото до финия опит да ме изгониш, закъде бързаш толкова? Очакваш ли някого?

— Само личното си пространство. Виж какво, не исках да бъда груба. Но прекарах един ужасен ден. Имам отвратително главоболие. Надявах се на малко почивка — една гореща вана и продължителна дрямка.

— Бедното маце. — Враждебността изчезна. Гордън прекоси разстоянието помежду им и отпусна ръце върху раменете ѝ, масажирайки ги нежно. — Напрежението няма място в тази съвършена опаковка. Какво ще кажеш да ти разтрия гърба, за да отнема стреса?

Тръпки я полазиха от думите му. Жестът му не беше приятелски. Беше интимен. Също и близостта му. А мястото, където бе застанал ѝ напомни за пътна блокада.

Инстинктите на Тейлър се задействаха. Тя направи голяма стъпка назад, откъсвайки се от него.

— Не, благодаря. — Хвърли един бърз поглед към спалнята на братовчедката си, чудейки се кога ще се появи Стеф. Като се замисли, апартаментът ѝ се стори странно тих. Не се чуваше тракане на гардероби, затръшване на чекмеджета, а от покоите на Стеф не се носеше весело чуруликане. Странно. Стеф беше жизнерадостна и темпераментна; винаги можеше да се разбере, че е наоколо.

По гърба на Тейлър пропълзя неприятна тръпка.

— Стеф в стаята си ли е? — попита тя. — Ще отида да ѝ помогна.

— Тя не е тук.

Тръпката се превърна в стегнат възел.

— Какво имаш предвид, как така не е тук? Къде е?

— Приключва с едно прослушване. — Гордън си погледна часовника. — Закъснява. Предполагам, че ще ме посрещне на летището.

— А ти как влезе тогава?

Устните му се изкривиха в груба усмивка и той разклати връзка ключове във въздуха.

— С тях. Стеф ме помоли да се отбия и да ѝ взема някои неща. Хари не ти ли каза?

Хари. Портиерът им. Сега като се замисли, него го нямаше във фойето, когато тя се втурна като фурия от там.

— Не го видях.

— О! Вярно. Забравих. Той излезе да си изкара почивката.

— Наистина ли? — Сърцето на Тейлър започна да бие ускорено. Тя направи още една стъпка назад, преценявайки дали си е оставила достатъчно място да се стрелне край Гордън и да хукне към вратата. — Странно. Той обикновено не си взема почивки в ранния следобед.

— Горещо е. Беше жаден. Дадох му няколко долара да отиде до Старбъкс^[2] и да пийне едно ледено кафе.

— Преди колко време стана това?

— Преди десет минути. Когато надзърнах през прозореца и те видях да идваш по улицата. — Гордън се приближи, препречвайки ефективно пътя ѝ за бягство. — Исках тази наша малка среща да стане насаме. — Той се пресегна и смачка къдрица от тъмната ѝ коса между пръстите си. — А сега за този стрес, от който се оплакваш...

И тук чашата преля. Тейлър не знаеше дали Гордън е пиян или се заблуждава. И нямаше намерение да остане, за да разбере. Трябваше да се разкара от тук.

Втурна се към вратата.

Гордън я сграбчи в силната си прегръдка. Сключи едната си ръка около кръста ѝ, а с другата стисна китките ѝ.

— Шшт — промърмори той в лицето ѝ и тя усети миризмата на уискито в дъха му. — Главоболието ти ще се засили. — Той я повдигна и я понесе към спалнята. — Знаем как да те накарам да се почувстваш по-добре.

— Пусни ме! — Тейлър започна да се бори, да дърпа ръце в опит да ги освободи, да се хвърля към него, за да спре хода му.

Не се получаваше. Вече бяха в нейната стая.

— Престани да се дърпаш — нареди ѝ той. — Искаш го точно толкова колкото и аз.

— Не, не го искам. Това няма да стане. Нито сега, никога. — Тейлър склучи крака от двете страни на касата на вратата, закотви се и така получи опора, за да спре Гордън. Вдигна глава, впери поглед право в него и се опита да извика разума наред настъпилата лудост. — Не знам какво те е накарало да си мислиш, че го искам. Но явно сме объркали сигналите си. Така че просто ме пусни и си тръгвай. Ще забравим, че всичко това се е случвало някога.

Той изглеждаше развеселен и притисна крака, за да я откъсне от касата на вратата. После я пренесе до леглото.

— Грещиш по всички точки. Това ще стане. Няма да бъде грозно. И ти определено няма да искаш да го забравиш.

Обзе я ужасна паника.

— Не! Не! — Тейлър започна да се съпротивлява като пленено животно, впрягайки всичките си сили. Но хватката му беше желязна. И той изглеждаше абсолютно уверен, че те участват в това заедно. — Пусни ме!

Той я прикова към леглото, избягвайки юмруците ѝ и острите удари от коленете ѝ докато тя се опитваше да го срита в слабините. Възседна я, прикова краката ѝ и притисна китките ѝ в главата с едната си ръка. С другата си ръка масажираше врата ѝ, сякаш искаше да я успокои, а пръстите му се плъзгаха в косата ѝ. Той притисна уста в нейната, за да заглуши виковете ѝ.

— Шшшт — прошепна ѝ. — Нямах представа колко хубаво ще бъде.

На Тейлър ѝ се стори, че ще повърне.

— Знам точно от какво се нуждаеш. Ще ти го дам — всичко, и още.

— Но... аз... не... те... искам. — Тя процеди всяка дума през зъби, искайки отчаяно той да проумее всичко, да прогони всичките му фантазии за тях двамата.

— Искаш ме. Ще ти го докажа. След няколко минути ще ме молиш. Повярвай ми. — Той разкопчаваше блузата ѝ и я галеше по раменете, по ръцете, по гърдите. Хватката върху китките ѝ се стегна, когато тя опита да се измъкне. — Стига играчки, Тейлър! Престани да се съпротивляваш. И никакво чакане повече. Време е.

— Не, неее. — Тя го ухапа по устната и той се присви от болка. Тя използва този момент на слабост, за да освободи ръцете си и с всички сили го удари с юмруци по гърдите. — Пусни ме, лудо копеле! Свали си мръсните ръце от мен!

Това избухване щеше да ѝ струва много. Тейлър го разбра в момента, когато видя реакцията на Гордън.

Разтърси го вълна от шок. Той се успокои, вдигна глава и се втренчи в нея. Нещо страховито и жестоко проблесна в очите му и те потъмняха. Станаха почти черни. Миг по-късно ръката му обхвана шията ѝ, а дланта му притисна дихателната ѝ тръба.

— Никога повече не ми говори така. Разбра ли? Не приемам такова отношение от никого.

Леден страх прониза Тейлър като нож и тя захриптя, опитвайки се да си поеме дъх.

— Аз... разбирам.

— Наистина ли?

— Да... аз... съжалявам...

Жестокият блясък в очите му угасна.

— Така е по-добре.

— Причиняваш ми... болка...

— Така ли? Не съм го искал. — Натискът върху гърлото ѝ изчезна, а той сведе глава, зарови нос в празнината между гърдите ѝ и прокара езика си там.

На Тейлър ѝ се повдигна. Мисли! Трябваше да измисли нещо.

— Стеф... — успя да промълви тя. — Тя ще се побърка. Не можем да ѝ причиним това.

— Тя дори няма да разбере.

— Гордън, тя те обича.

Той се разсмя и тя усети горещия му дъх върху кожата си.

— Не е любов; страст. — Той вече я галеше по талията, играейки си с копчето на панталона ѝ. — Стеф е огън — промърмори той. — Вълнуваща. Гореща. Неудържима. — Смъкна ципа ѝ. — Ти си дим. Неуловима. Непостижима. Трудно е да те пленя. — Дланта му погали корема ѝ, пръстите му разтриха ластика на бикините ѝ. — Върховната възбуда. Но ти си го знаеш. Ти ме дразнеше с това.

— Не. — Тейлър си пое дъх с мъка, отдръпвайки се от хватката му. — Грешиш...

— Не, прав съм. — Той прекъсна протеста ѝ с още една целувка. — Не съм те разбрал погрешно. Ти беше кристално ясна. Просто трябваше да изчакаме подходящия момент. Ето, той дойде. Това е идеалното време, в което можем да се любим. Искам да обезумееш за това, което мога да ти дам. И точно така ще стане. Скоро. — Пръстите му се плъзнаха под бикините ѝ и тръгнаха надолу. — Престани да говориш. Почувствай ме. Просто ме почувствай.

Тейлър отново започна да се съпротивлява като удавница, започна да рита и да мята тялото си с всички сили. После се чу домофонът от коридора.

— Гордън? — Гласът на Стеф, едва доловим, тъй като идваше чак от фойето, се понесе към ушите им. — Върнах се. Хари казва, че още си горе. Слизай бързо. Нямам търпение да видя яхтата ти.

Замръзнала, Тейлър наблюдаваше лицето на Гордън, чудейки се дали той ще престане, чудейки се дали гласът на Стеф е повлиял на замаяното му от страст съзнание.

— Братовчедката ми... — прошепна тя. Не можеше да рискува да го ядоса отново. — Тя те чака.

Един мускул в челюстта му потрепна.

— Така изглежда.

— Значи в крайна сметка това не е подходящият момент за нас.

— Може би не е.

Тейлър усети първия истински лъч на надежда.

— Най-добре върви.

Надеждата ѝ изчезна, когато устните му се присвиха в гримаса, а дланта му притисна отново дихателната ѝ тръба.

— Надявам се това да не е заповед.

— Не е заповед... Предложение... Молба...

— Добре. — Той не отпускате хватката си. Задържайки ръката си сключена около гърлото ѝ, той бръкна за нещо в джоба си. Тейлър го видя да вади някаква сребърна висулка, която блесна на късното следобедно слънце. После натискът върху дихателната ѝ тръба се засили. — Ще приключим с това, Тейлър — зарече се той. — Имаш думата ми. Аз ще се върна. Следващия път ще имаме достатъчно време. Бъди търпелива. Бъди добричка. Не ме забравяй.

Той я стисна още по-силно, докато стаята започна да губи очертанията си, а пред очите на Тейлър затанцуваха черни петна.

Гордън се наведе и докосна устните ѝ със своите.

— До тогава — прошепна той точно преди тя да изгуби съзнание — ще те наблюдавам.

[1] Excedrin — лекарство против главоболие. Съдържа аспирин плюс кофеин. — Б.пр. ↑

[2] Starbucks — голяма верига от кафенета в САЩ и други страни. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

Тейлър дойде на себе си, кашляйки и хриптейки, когато кислородът нахлу отново в дробовите ѝ.

Това не беше кошмар. Наистина се случи. Раздърпаните ѝ дрехи бяха крещящ спомен, както и болката в гърлото ѝ.

Тя огледа набързо стаята. Беше сама. Гордън си беше заминал.

Буковият стенен часовник с махало показваше три и двадесет и пет. Гордън сигурно бе посрещнал Стеф долу. И сега бяха на път към летището за хеликоптери.

Тя се изправи рязко, само за да падне отново долу с пронизваща болка в китката. Завъртя се и надзърна да види каква е причината.

Беше заключена с белезници за медната табла на леглото. А телефонът на нощната масичка го нямаше. Гордън очевидно го беше преместил, предвиждайки, че тя ще се опита да уведоми Стеф или ченгетата за онова, което се случи. Той искаше да спечели време — и успяваше. Тя не можеше да достигне дори до проклетия си мобилен телефон, забутан в чантичката ѝ в дневната.

Беше хваната в капан.

И нямаше намерение да остане така.

Опита да изкрещи. Но не излезе нищо, освен едно дрезгаво грачене.

Тейлър дръпна белезниците като обезумяла. Както можеше да се очаква, те бяха заключени. Добре, ще се освободи по друг начин. Започна да обработва таблата, опитвайки се да я разхлаби със свободната си ръка. Медните вретена бяха цилиндрични; най-слабата част от леглото. Счупването на вретеното, за което беше закопчана, щеше да ѝ отнеме доста време, но не беше невъзможно. Щеше да изтръгне проклетото вретено дори това да ѝ отнемеше цялата нощ.

Тя се мъчи почти два часа преди да усети как вретеното започна да се огъва. Удвоявайки усилията си, започна да се дърпа напред-назад с всички сили, докато вретеното щракна и се счупи по средата.

Тя плъзна белезниците между двете счупени парчета и се измъкна от леглото.

Най-напред краката ѝ почти се подгънаха. Беше като развалина от физическите усилия, от емоционалното напрежение и от пулсирането на раните ѝ — да не говорим за ужасното главоболие. Тя се стабилизира, изчаквайки краката ѝ да престанат да треперят. Погледът ѝ се спря върху часовника. Пет и петнайсет. Достатъчно време, за да може Гордън да отплава с братовчедката ѝ.

Може би.

Тейлър отиде до кухнята, грабна телефона и набра мобилния телефон на Стеф. Гласова поща. По дяволите! Това означаваше, че тя пътува и не иска никой да я безпокои.

Добре. Стеф и Гордън щяха да купонясват цяла нощ с още около двайсет души. Голямата тълпа ѝ внушаваше сигурност. Гордън със сигурност нямаше да се раздрънка пред Стеф, независимо от това колко щеше да се напие. Значи нямаше непосредствена опасност.

Но ако Гордън си мислеше, че това ще му се размине, скоро щеше да разбере, че греши. Дори да успееше да завърши нощното си яхтено парти, Тейлър планираше да му устрои комисия по посрещането веднага щом се върне.

Следващото ѝ обаждане беше до полицията.

Тя набра 911.

— Девет, едно, едно. Какъв е спешният ви случай?

— Искам да докладвам за нападение. — Гласът на Тейлър беше дрезгав, а гърлото и шията я боляха адски. — Западна Седемдесет и втора улица 123, апартамент 5F.

— Вие ли сте жертвата?

— Да.

— А извършителят — той още ли е в жилището?

— Не. Замина си. — Дразненето в гърлото на Тейлър надделя и тя изпадна в пристъп на кашлица.

— Мадам, добре ли сте? — попита бързо диспечерката. — Наранена ли сте?

— Добре съм — увери я Тейлър. — Само съм изнервена. — Тя продължи да предава необходимата информация, уверявайки диспечерката, че не е била изнасилена и че за раните ѝ не е нужна

линейка. И накрая с благодарност получи потвърждение, че двама полицаи са на път към нея.

Пристигнаха скоро след това, представяйки се като полицаи Слатър и Хилман от Двадесето управление. После те качнаха на ръба на дивана в дневната на Тейлър, за да вземат показанията ѝ — след като отключиха и свалиха белезниците, които все още висяха от китката ѝ.

— Този тип е проникнал с взлом в дома ви? — започна Слатър, след като Тейлър му изложи фактите.

— Не. — Тейлър се отпусна в мекия си люлеещ се стол, потрепвайки докато разтриваше ръката си. — Той имаше ключ. Братовчедката ми, която ми е и съквартирантка, му го е дала.

— Той очевидно не е непознат.

— Казва се Гордън Малъри. Той е — неловка пауза — приятел на братовчедката ми.

— Приятел — повтори скептично Слатър. — А освен това не е ли и *ваш* приятел?

— Определено не е.

— Добре, установихме, че не е имало взлом. А оръжия — той имаше ли нещо?

— Ако имате предвид нож или пистолет, не. Използва само физическа сила.

— Казахте, че не сте увредена от нараняванията си — посочи Хилман. — Защо тогава ви трябваха два часа, за да докладвате за престъплението?

— Заради това. — Тейлър посочи към белезниците, които сега бяха у Слатър. — Гордън ме задуши, изпаднала съм в безсъзнание и той ме закопчал към леглото. Преместил и телефона от спатията, за да не мога да се обадя за помощ. Трябваше ми доста време, за да се освободя и да набера 911.

— Белезниците — те бяха на дясната ви ръка. Това обяснява защо дясната ви китка е порязана. Но имате и доста големи синини на лявата.

— Той ме притисна.

— Така. — Хилман размени бърз поглед с партньора си.

— Това обяснява нещата.

— Да, така е — отвърна сковано Тейлър. — А душенето обяснява дрезгавия ми глас и синините по гърлото ми.

— Разбира се — съгласи се Хилман с тон, от който зъбите на Тейлър изскърцаха. Намекът му беше недвусмислен.

— Казахте, че той е пиел — продължи Хилман.

— Скоч. Според него, беше изпил само два.

— Държеше ли се като пиян?

— Всъщност не. По-скоро се държеше като човек, който се самозаблуждава.

— Самозаблуждавал се е. С други думи, получил е погрешни сигнали от вас.

— Аз не съм му изпращала никакви сигнали.

— Значи този тип е егоцентричен маниак. Казахте, че нападението е било сексуално. Но нямаше изнасилване.

— Просто извадих голям късмет. Братовчедката ми звънна отдолу. Това промени плановете на Гордън. Той спря.

— Задушил ви е, но е спрял, когато сте изпаднала в безсъзнание.

— Той ме искаше припаднала, не мъртва. Планира да довърши с това. Каза ми го.

— Заплаши ли ви? Какво точно ви каза?

— Че ще се върне, че ще имаме достатъчно време. И че ще ме наблюдава. — Тейлър бе накрая на силите си, физически и емоционално. Тя се наведе напред, прекратявайки неприятния разпит. — Вижте, полицаи Хилман. Хайде да престанем с двусмислиците. Това не беше някаква ексцентрична сексуална среща, която да е излязла от контрол. Това си беше нападение. Гордън Малъри ме нападна. Точка. А сега, ще го арестувате ли или не?

Хилман престана да пише и вдигна поглед към нея.

— Ще заведем оплакването ви, мис Холстед. Един детектив ще ви проведе втори разпит — ще разпита и мистър Малъри. Ще направим проверка на миналото му. От това, което открием, зависи дали ще го арестуваме или не.

Тейлър отново се закашля болезнено.

— Съмнявам се, че той има криминално досие. Значи казвате, че всичко опира до неговата дума срещу моята.

— Не мога да отговоря на това — не и докато не е приключило разследването. — Хилман стана, а Слатър го последва незабавно. —

Ако се притеснявате за своята безопасност, можете да прекарате следващите няколко нощи със семейството си или у приятели. Можете да подадете молба за защита, ако от това ще се почувствате по-добре. От онова, което ни казахте, разбираме, че този тип не представлява заплаха за вас тази нощ. Той е някъде в Атлантика. Ако бях на ваше място щях да се опитам да излекувам тези наранявания, да си налея нещо силно и да си легна. Утре ще ви се обади един детектив от управлението — или тук, или на мобилния ви телефон.

— Добре. — Нямахте местенце по тялото ѝ, което да не я боли, а нервите ѝ бяха опънати до скъсване. Полицай Хилман беше прав. Тази вечер не можеше да се направи нищо повече. А тя отчаяно се нуждаеше от малко сън. — Благодаря ви. — Тя стана и се подпря в стола. — Благодаря ви, че дойдохте. Ще ви изпратя.

Трийсет минути по-късно — след чаша чай, два екседрина и душ — Тейлър се мушна в нощницата си, провери веригата на резето и се сгуши в леглото.

Заспа веднага щом главата ѝ докосна възглавницата.

Звъненето на телефона я събуди. Пискливо. Настоятелно. Далечно.

Тейлър се наведе, опипвайки ръбатото си черешово нощно шкафче. Острото пробождане в китката и болката в мускулите събудиха отново спомените за онова, което бе преживяла следобед. Спомни си също, че не е включила телефона в спалнята.

Ругаейки под носа си, тя залитна към кухнята, препъвайки се в една табуретка, докато опипваше, търсейки ключа за осветлението. Апартаментът беше тъмен. Очевидно беше посред нощ. И кухненският часовник, когато тя най-после успя да светне и да го види, показваше четири и десет. Кой, по дяволите, можеше да ѝ звъни в този час?

Гордън.

Стомахът на Тейлър се присви и през тялото ѝ премина вълна от адреналин. Изведнъж се събуди напълно.

Втрени се в телефона и провери кой се обажда. Там пишеше „личен номер“. Това не ѝ говореше нищо. Но да приемем, че беше Гордън? Дори да можеше да се откъсне от купона си за достатъчно дълго време, че да се обади, защо щеше да се обажда точно на нея?

Ръката ѝ трепна, когато посегна към слушалката.

— Ало?

— Мис Холстед? — попита един официален глас.

— Да?

— Обажда се детектив Хедман от Деветнадесето управление. Съжалявам, че ви звъня по това време. Но е станало произшествие.

— Произшествие? — Това бе последното нещо, което Тейлър очакваше. Побиха я тръпки и тя стисна слушалката по-здраво. — Какво произшествие?

— Експлозия на яхта. Станало е край Лонг Айлънд, на яхтата, собственост на Гордън Малъри. Яхтата е била закотвена на двайсет мили южно от Монтаук. Полицейското управление в Съфок уведомило Деветнадесето и Двадесето управление, защото повечето пътници били жители на Апър Ийст или на Уест Сайд. — Многозначителна пауза. — Един от тези пътници е била братовчедката ви Стефани Холстед.

— Да... точно така. — Тейлър се строполи на пода с вдигнати колене и опря гръб в стената. — Стеф... някой... бил ли е наранен?

— Много съжалявам. Всички на борда са убити.

Боже, не! Това беше невъзможно. Не и със Стеф.

— Сигурен ли сте? — успя да промълви Тейлър. — Не е ли възможно някои от пътниците да са били изхвърлени от експлозията и...

— Напълно съм сигурен. Произшествието е станало по здрач. От тогава бреговата охрана претърсва водата. Открили са... останки от телата и лични вещи. Повярвайте ми, няма оцелели.

Нещо се надигна в гърлото на Тейлър, когато си представи плаващите останки от телата на загиналите. Не. Не и нейната красива, жизнена братовчедка. Толкова пълна с живот — правеше всичко възможно, за да стане звезда на Бродуей, нещо, за което винаги си беше мечтала. Изпълнена с надежди и мечти. С толкова много неща, за които си струваше да живее. Не можеше да бъде мъртва.

— Мис Холстед? — обади се отново детективът. — Добре ли сте?

— Бреговата охрана открила ли е нещо, принадлежащо на Стеф? — попита Тейлър. Знаеше, че се хваща за сламка.

— Може би тя не е била на борда. Може в последния момент да е решила да не се качва. Може би...

— Била е на борда — потвърди детектив Хедман. — Свидетели са я видели на палубата, когато яхтата е излизала от пристанището. Описали са я — висока, стройна, с яркочервена коса до раменете. Била е облечена с тюркоазна копринена вечерна рокля.

Тейлър затвори очи. Тя купи на Стеф тази рокля за рождения ѝ ден. Стеф я пазеше за някой специален случай.

— Леля ви и чичо ви са били уведомени. Сега те са на мястото на произшествието. Реших да ви се обадя, тъй като на тях хич не им е до никакви разговори. Ужасно съжалявам — допълни той.

— Благодаря ви — отговори безжизнено Тейлър. Вече не чуваше нищо. Не разбираше. Не чувстваше. Беше изтръпнала.

— Ако се интересувате от това, бих искал да намина и да си поговоря с вас по-късно сутринта.

— Какво? — Тейлър не можа да осмисли думите на детектив Хедман. С мъка успяваше да възвърне рационалното си мислене. Трябваше да се обади на родителите си, да се свърже с леля си и чичо си, да подготви нещата. Никой не беше толкова близък на Стеф колкото нея. Разбира се, че се интересуваше.

— Трябва да ви задам няколко въпроса.

— Въпроси? — Тейлър положи усилия да концентрира замъгленото си съзнание. — За какво?

— Не за какво, а за кого — коригира я детективът. — За собственика на яхтата Гордън Малъри. Той е сред загиналите. В момента анализирам причините за смъртта му. Разбрах, че сте подала оплакване срещу него по-рано тази вечер.

— Какво значение има това сега? Той е мъртъв.

— Просто си върша работата, мис Холстед. Вие сте се оплакала от нападение. Полицаяте Хилман и Слатър от Двадесето управление са попълнили доклада. Аз им помагам да приключат с този случай. Ще ви отнема само няколко минути.

— Добре. — Тейлър губеше контрол. Трябваше да пропълзи отново в леглото си, да остане сама. — Минете рано, към осем сутринта. След това ще трябва да се погрижа за някои неща. За Стеф. Тя разчита на мен.

Това беше вярно. Стеф винаги разчиташе на нея. Само че този път тя я подведе.

ГЛАВА 3

Четвъртък, 19 декември

16:55

Парк авеню, 746,

Ню Йорк

Тейлър Холстед. На терапия.

Цялата идея за това ѝ изглеждаше такава ирония на съдбата, дори след два месеца ежеседмични сеанси при доктор Филипс. Тъй като самата беше терапевт, тя знаеше по-добре от всеки точно колко важни бяха тези посещения и колко много се нуждае от тях.

Празниците приближаваха. Бяха минали три месеца от смъртта на Стеф. А тя все още не можеше да се отърси от кошмарите и от чувството за вина. И двете се влошаваха, по честота и по интензивност. Като професионалист, тя познаваше симптомите. Нуждаеше се от помощ.

Но истински ироничното във всичко това бе, че за пръв път в живота си тя беше в положението на зависимия, а не на онзи, от когото зависят другите. Винаги преди това тя беше силната, уверената, *лидерът*. Човекът, който се справяше със собствените си проблеми — и с проблемите на другите — без да се поколебае нито за миг. Онази, която още от детството си се беше научила да прикрива уязвимите си места.

И с основателна причина. Във всички важни неща тя беше оставала сама през целия си живот.

От финансова гледна точка си живееше като принцеса. Отгледана в луксозен апартамент в „Сентрал парк уест“ с грижите на цяла върволица бавачки, тя бе единствено дете и докато парите се лееха като поток, родителите ѝ се виждаха рядко. Майка ѝ пътуваше трескаво; баща ѝ работеше в маниачено — което устройваше и двамата. Те се разведаха, когато Тейлър беше на единайсет, след което тя бе прехвърлена в училище с пансион и по летни лагери.

Край на детството. Начало на юношеството — и на близкото ѝ приятелство със Стеф.

Животът на братовчедката ѝ бе почти копие на нейния. И това не бе изненадващо, тъй като Андерсън и Фредерик Холстед бяха по-скоро клонинги, отколкото братя. Амбициозни, самовлюбени клонинги. Стеф израсна в разкошна къща в Бронксвил, Ню Йорк, където все още живееха родителите ѝ, когато не бяха в чужбина. Те все още бяха женени — вероятно защото никой от двамата не желаше финансови конфликти при подялбата на авоарите им.

Двете семейства не се събираха често, когато Тейлър и Стеф бяха деца, макар че и двете момичета бяха единствени деца на една и съща възраст, а пътят от Бронксвил до Манхатън отнемаше по-малко от един час. И въпреки това те се сдружиха по време на тези случайни събирания. Дразнеха се за това, че едната била Градската Мишка, а другата — Провинциалната Мишка, макар че никоя от двете не искаше да се прибира у дома.

Връзката им беше най-доброто, което се случи през детството им. Така че когато родителите им решиха да ги изпратят в един и същ пансион, те видяха в това шанса да затвърдят приятелството си и дори може би да станат посестрими. Бог знае, че и двете се нуждаеха от някаква твърда основа в живота си.

А Стеф се нуждаеше и от някаква стабилност.

Емоционално крехка, Стеф жадуваше за внимание от страна на другите. Винаги търсеше нещо, с което да запълни празнината, и беше буйна, дива, затрупана с повече висоти и спадове, отколкото Тейлър можеше да понесе — особености, които като че ли се засилваха с годините. Зашеметяващата ѝ красота не помагаше — заради нея тя постоянно се събираше с неподходящи хора и си навличаше неприятности. И Тейлър винаги беше на мястото си, за да я измъкне от тях. Странно, понякога Стеф ѝ приличаше на хвърчило, а тя постоянно дърпаше въжетата му, за да върне братовчедката си към сигурността.

Единственият здравословен отдушник за Стеф бе актьорската ѝ игра.

Тя искаше да стане актриса още откак изигра Пипи Дългото чорапче в пиесата от четвърти клас. *Не е защото съм червенокоса, довери тя тогава на Тейлър. А защото съм добра. Честно, Тейлър,*

сякаш се превърнах в Пипи. Трудно е да го обясня. Но когато се кача на сцената, всичко друго изчезва.

Тейлър разбираше, и то по-добре, отколкото Стеф осъзнаваше това. Нуждата от бягство бе толкова реална, колкото и цветът на косата ѝ.

Да оставим настрана мотивацията, но Стеф наистина беше талантива. Тейлър видя това с очите си в пансиона, където братовчедката ѝ отмъкваше главната роля във всяка пиеса — и се превъплъщаваше във всяка героиня, която играеше. Когато завършиха, тя отиде да учи в Драматичния факултет на Ню Йоркския университет. Беше твърдо решена да стане звезда на Бродуей. И вероятно щеше да успее, ако животът ѝ не беше угаснал толкова рано.

Тейлър въздъхна, отпусна се назад в креслото и зачака доктор Филипс. Погледна през прозореца на скъпо обзаведения кабинет, видя снежната вихрушка — малки бели снежинки в притъмнялото небе — и пътниците, забързани към гара Гранд сентръл в този пиков час. Натъжи се. В миналото и тя бе изпълнена с такава енергия. Напоследък едва събираше енергия за учениците си и за радиоаудиторията си. Що се отнася до собствения ѝ живот, тя боксуваше на едно място.

— Здравей, Тейлър. Съжалявам, че те накарах да чакаш. — Доктор Ийв Филипс влезе, облечена със стилин костюм от камилска вълна. Тя се усмихна дружелюбно на Тейлър, отиде до бюрото си и отвори папката ѝ. Беше превъзходен психиатър с огромна и внушителна клиентела. Нищо шокиращо. Бащата на Тейлър я беше избрал. А Андерсън Холстед винаги избираше най-доброто.

Тейлър не беше планирала да замесва баща си в избирането на терапевт, нито дори да му казва, че смята да посещава някого. Но за лош късмет той се обади да обсъдят някои аспекти от имотите на Стеф и хвана Тейлър в момент на слабост. Гласът ѝ трепереше, а съзнанието ѝ беше разконцентрирано. О, тя се овладя; беше немислимо да се срине пред баща си. Но той беше проникателен. Притиска я докато не си признае, че все още не е на себе си.

И баща ѝ се хвана за това с всички сили. Настоя да ѝ намери най-добрия психиатър в Ню Йорк и да плати за сеансите. Тейлър не намери сили да се съпротивлява.

И ето я тук.

— Не е нужно да се извинявате — увери тя доктор Филипс. — Аз пристигнах по-рано. Насладих се на петте минути почивка.

Доктор Филипс кимна и се настани на ръба на бюрото.

— Изглеждаш уморена. Тежка нощ?

— Меко казано. — Тейлър стана, започна да масажира врата си и тръгна към сивкавото канапе, където обичаше да седи по време на сеансите. — Чувствам се така, сякаш съм оцеляла след катастрофа с влак.

— Още кошмари?

Тейлър кимна.

— Нещо различно? — Доктор Филипс говореше без заобикалки. Тя знаеше, че Тейлър има магистърска степен по семейно консултиране. Нямаше смисъл да прилага стандартните техники, които бяха пределно ясни за пациентката ѝ.

— Не по-различни. *По-силни*. — Тейлър въздъхна и кръстоса крака. — Постоянно чувам писъците на Стеф. Опитах се да се приближа до нея, но нещо ме притисна надолу, спря ме.

— *Нещо или някой?*

— Винаги е Гордън, символично и действително. Той е причината, поради която не можах да стигна навреме до Стеф. — Тейлър наклони глава към лекарката. — Причината, поради която се чувствах толкова зле снощи, бе, че получих копие от крайния доклад за инцидента. Детектив Хедман ми го изпрати по факса.

— Наистина ли? — Ийв Филипс подпря брадичката си с ръка. — И какво пишеше там?

— Точно същото, което подозираше бреговата охрана. Разследването им показва, че не е било терористичен акт — само повреда на вентилаторите в трюмните помпи. Новата яхта на Гордън беше тузарска и опасна като самия него — седемдесетфутова „Хатерас“, която се зареждаше с бензин за по-висока скорост. Бензинът е силно запалим, много повече от дизела. От повредата бензиновите пари са се акумулирали, а когато са запалили мотора, яхтата е избухнала и се е разпиляла на парчета. — Гласът на Тейлър трепереше, но тя не извърна поглед от лекарката. — Сега ще ме попитате дали този доклад донякъде ми е изяснил нещата. Отговорът всъщност е — не. Никога не съм се интересувала от това как е станало. Въпросът ми винаги е бил *защо*.

Доктор Филипс присви едната си вежда.

— Всъщност никога не съм си мислила, че лист хартия, пълен с технически детайли, би могъл да ти изясни нещата. Братовчедката ти е мъртва. Ти се чувстваш отговорна за това. Освен това си уплашена, безпомощна и ядосана. Всички тези емоции са свързани с един човек — Гордън Малъри. За нещастие него го няма, за да си изкараш яда.

— Защо тогава имам усещането, че той е тук наоколо? — попита безпомощно Тейлър.

— Поради същата причина, поради която не чувстваш яснота за Стефани. Защото телата ги няма. Ако бяха там, ти щеше да превъзмogneш отрицанието и шока и да приемеш нещата. А що се отнася до Гордън, щеше да изпиташ и облекчение. Той те е нападнал, Тейлър. Макар и без изнасилване, той те е насиллил. Да, той е индиректно отговорен за смъртта на братовчедката ти. Но не става дума само за Стефани. Става дума за теб. Гордън Малъри е нападнал теб. И ти си ядосана заради себе си, не само заради Стефани.

— Знам — промълви Тейлър. — Така е. Не мога да престана да си спомням съвсем живо какво стана в спалнята ми онзи ден. Той остана там само за малко, но на мен ми се стори цяла вечност. Мразя това, че изгубих контрол. Не можех да направя нищичко, за да го спра. Той щеше да ме изнасили ако Стефани не се беше появила. — Мъчителна пауза. — От друга страна, ако беше останал и беше свършил, може би щеше да пропусне пътуването с яхтата и сега Стеф щеше да е жива. — Тейлър замълча.

— По-вероятно щеше да те остави като една физическа и емоционална развалина, а час по-късно да тръгне с яхтата — уточни спокойно доктор Филипс. — Тогава ти щеше да бъдеш в по-лоша форма, отколкото си сега, а Стеф пак щеше да е загинала.

Тейлър затвори очи. Знаеше, че доктор Филипс казва истината.

— Усещам го като призрак, който няма да престане да ме преследва — прошепна тя. — Ето защо направих тази проверка на миналото му. Нуждаех се от нещо осезаемо. А не получих нищо.

Нищо, освен една биография за National Enquirer. Гордън Малъри беше израснал в разкошно имение в Ийст Хемптън, Лонг Айлънд — имение, собственост на милионера и инвестиционен banker Дъглас Бъркли. Майка му, Белинда Малъри, вече починала, била прислужница в имението Бъркли, а братът му близък, Джонатан, бил

някакъв напорист международен търговски консултант — не е изненадващо, при условие, че Дъглас Бъркли, макар да не им е бил баща, финансирал обучението на двете момчета. Магистърска степен от Харвард за Гордън, бакалавърска от Принстън и докторска от Лондонската икономическа школа за Джонатан. Крайният резултат бил, че Гордън станал инвестиционен съветник, а Джонатан — специалист по международна търговия.

Биографията включваше много клюки. Но Тейлър не търсеше клюки. Тя търсеше... и тя не знаеше какво. Предишни жалби. История на насилие. Инциденти с други жени. *Каквото и да е*. Но там нямаше такива неща.

Това трябваше да я успокои. Но не стана така.

Проверките на миналото разкриваха само факти. Те не се задълбаваха в психиката и не изследваха влиянието на събития от детството. Никой не разбираше това по-добре от Тейлър. Децата, които виждаше в кабинета си всеки ден, бяха живото доказателство за това. Проверките на миналото не се докосваха до емоциите. Не описваха душевния профил на човека. Не и ако това душевно състояние не го подтикваше да извърши престъпление. При това документирано престъпление.

Тя искаше да събере парченцата и да състави един пълен и обективен портрет на Гордън Малъри. Може би тогава щеше да успее да продължи напред.

Разговорите с колегите на Гордън не разкриха нищо. Той бил амбициозен, бърз и си проправял път към върха със свръхзвукова скорост. Обичал страхотните жени, бързите коли и поемал рискове. Близки приятели? Никакви. Доверени бизнес партньори? Очевидно не. Само случайни сделки — с хора, които се сменяли от месец на месец.

Изпаднала в безизходно положение, Тейлър отиде до Ийст Хемптън и се опита да разговаря с Дъглас Бъркли или с жена му, Адриен, след като прочете за частното погребение, което те организирали за Гордън. Даде името си на иконома, обяснявайки му, че братовчедката й Стефани е била една от пътничките, загинали при експлозията на яхтата, и че просто иска семейство Бъркли да й отделят само няколко минути. Но слугата поклати глава, обяснявайки, че семейство Бъркли не искат да се виждат с никого по този повод. После й поднесе съболезнованията си и й пожела приятен ден.

Още една задънена улица.

Тъкмо се канеше да влезе в мрежата и да потърси нещо за Джонатан Малъри чрез базираната му в Манхатън консултантска фирма, когато откри стара изрезка от вестник, в която се споменаваше, че той и Гордън били *еднолични* близнаци. Самата мисъл за огледален образ на Гордън бе нещо, което тя не можеше да понесе. Освен това според цялата ѝ информация братята се движели в съвсем различни кръгове и тя дори не беше сигурна дали са поддържали връзки помежду си. А дори да са поддържани, дори тя да успееше да събере кураж и да се срещне с Джонатан Малъри, какво щеше да го попита: „Простете, брат ви някога проявявал ли е агресивно и небалансирано поведение?“. Това със сигурност щеше да мине добре. Джонатан щеше да я изхвърли от луксозните си офиси в сградата „Крайслър“ за рекордно време.

И къде да отиде сега?

Беше започнала да се вманиачава. Това беше нездравословно и тя си го знаеше. Беше го наблюдавала у други.

Но как да обясни на доктор Филипс — или на когото и да е — въздействието, което имаха върху нея последните думи на Гордън? Чувстваше се ужасно, защото все още го виждаше, все още надушваше миризмата на скоч в дъха му, все още усещаше ръцете му върху тялото си. Но онези думи, начинът, по който ги бе изрекъл, погледът в злобните му тъмни очи, когато я предупреди, че ще я наблюдава — те я преследваха, будна и насън. Понякога се хващаше как надзърта през рамо, сякаш той все още беше там — някъде — някак си — и я наблюдаваше както ѝ обеща.

Разбира се това беше невъзможно.

— Тейлър. — Гласът на доктор Филипс прониза мислите ѝ. Тя изучаваше Тейлър, оглеждайки лицето ѝ с разбиращ поглед. — Следващата седмица е Коледа. Какви са ти плановете?

Коледа? Това понятие ѝ се стори толкова чуждо.

— Нищо конкретно.

Лекарката въздъхна.

— Виж, знам колко си отдадена на работата си — и на двете си работи. Но както всички училища и твоето ще бъде затворено до средата на януари. Така че няма да имаш деца, които да съветваш. Колкото до радиошоуто ти, сигурна съм, че станцията ще се оправи и

без теб за няколко дни. Защо не прекараш малко време със семейството си?

Семейството ѝ. Тейлър усети обичайния сладниково-горчив пристъп от тази дума. Майка ѝ не празнуваше Коледа; тя прекарваше сезона около празника в Кениън Ранч в Масачузетс, където се подмладяваше. Баща ѝ, както обикновено, беше в командировка, този път в Лондон. Чичо ѝ се намираше някъде в Япония и затвърждаваше някакво голямо корпоративно сливане. А леля ѝ, която притежаваше елитна пътническа агенция, обслужваща тузарите от Парк авеню, беше в Акапулко и събираше информация за някакъв нов курорт — за своите клиенти, разбира се.

Нищо. Една семейна Коледа бе немислима, дори при най-добрите обстоятелства. А тази година това бе последното нещо, което ѝ се искаше.

— Благодарна съм ви за предложението, доктор Филипс — отговори тя. — Но наистина си нужда от известно време насаме със себе си. И не само да си помисля. Да си почина. Тичането от една работа на друга е изтощително. С нетърпение очаквам възможността да се наспивам до късно, да прочета нещо, а после да се помотая с бандата от радиостанцията преди и след шоуто ми. Освен това тази седмица ще се натрупат тонове обаждания. Вие по-добре от всеки знаете, че празниците са период на големи депресии за много хора.

— Да, действително — кимна печално доктор Филипс.

— Аз също ще приемам пациенти през по-голямата част от седмицата. Ще почивам само на двацет и четвърти и на двацет и пети. — Шеговит поглед. — Значи ще можем да проведем редовния си сеанс в четвъртък вечерта, ако искаш. — След като видя утвърдителното кимане на Тейлър, тя допълни: — Ще ти донеса едно парче от прочутия си кейк с банани и орехи. Всъщност ще ти донеса целия кейк — можеш да го вземеш със себе си в станцията. Аз го пека само веднъж в годината. И то по Коледа. Проблемът е, че ставам много ентузиазизирана. Семейството ми се оплаква, че не може да се помръдне до средата на януари. Така ще им направя услуга ако вземеш кейка.

Върху устните на Тейлър грейна лека усмивка.

— Не е нужно да ме насилвате. Приемам с благодарности. Колегите ми в станцията WVNY са машини за ядене. Омитат всичко, което не се движи. Ще се разтреперят от удоволствие.

— В тази група всички вие сте много близки, нали — не само колеги, но и приятели?

Близки? Бандата от WVNY ѝ спаси живота през тези последни няколко месеца. Те не ѝ се навираха в лицето, не я обливаха със съчувствието си като всичките ѝ други познати. Не изпращаха цветя, не правеха дарения, не печеха кейкове. Те просто ѝ стискаха ръката или промърморваха съболезнованията си, или ѝ предлагаха да я заместят, или просто ѝ носеха сандвич и чаша кафе. Все дребни неща, но предложени с огромна искреност. Странно, всички, които работеха там, бяха толкова различни; имаха различно минало, различни индивидуалности и със сигурност различни шоупрограми — от мъжкарското „Разговор за спорт“ на Бил до нейното „Разговор за тийнейджъри“, шоу за семейни консултации, фокусирано върху проблемите на юношите, което провокираше обаждания както от тийнейджърите, така и от родителите им, и което се излъчваше всеки уикенд от осем до десет. Но всички там се грижеха един за друг.

— Много сме близки — призна тя. — Като едно малко радио семейство.

— Добре. Тогава си направете някакви планове за прекарване на празника извън студиото — посъветва я доктор Филипс. — Може би за самата Коледа. Имаш време да останеш сама. Твърде много оставаш сама, не мислиш ли?

— Посланието е прието, ясно и отчетливо.

И бе точно така.

Тейлър нямаше близки приятели, само *дружелюбни приятели*. С изключение на Стеф, нейното мото бе *на една ръка разстояние*. Така беше по-сигурно. Доктор Филипс не бе съгласна с това. Тя насърчаваше Тейлър да задълбочи връзките си, включително романтичните. Добре. Може би някой ден — ако се появеше подходящия човек. Но засега този човек не се бе появил. Тя разчиташе само на един човек — на себе си.

— Тейлър — настоя доктор Филипс.

— Добре, добре. През тези празници ще стана най-общителната. — Тейлър се опита това да прозвучи оптимистично. Но си знаеше, че няма да приеме предложението на доктор Филипс да прекара Коледа с някого, знаеше, че и лекарката го знае. Този ден щеше да бъде спокоен. Щеше да го прекара сама, анализирайки емоциите си, опитвайки се да

подреди живота си. Трябваше да прерови цял куп обяви за недвижими имоти. Това щеше да бъде първата стъпка. Беше време да си намери друг, по-малък апартамент. Време да престане да бръмчи на свободна скорост. Време да направи нещо решително, за да продължи напред.

Коледа. Ден на мир и спокойствие. Може би и за нея.

Не стана на този ден.

Сутринта на Коледа Тейлър се събуди, включи си компютъра да прегледа последните обяви за недвижими имоти и откри, че в електронната ѝ поща я чака поздравителна картичка. Беше коледна картичка, изпълнена с падащ сняг, черен комин и Дядо Коледа, скрит в сенките, готов да се спусне през комина и да влезе в къщата.

Когато картичката се появи, колоните на Тейлър засвириха весело „Дядо Коледа идва в града“. В синхрон с музиката на екрана се появиха и стиховете от единия куплет на песента.

*„Той те вижда като спиш.
Той разбира кога си буден.
Той знае дали си бил добър или лош,
така че бъди добър за бога.“*

Отдолу имаше лично съобщение. То гласеше:
„Като Дядо Коледа, аз ще те наблюдавам“.
Нямаше подпис.

ГЛАВА 4

Тейлър изтръпна.

Най-напред се свърза с компанията за поздравителни картички. Или поне опита. От там чу само запис, който игриво ѝ пожелаваше Весела Коледа и ѝ предлагаше да се обади на другия ден.

И тя го направи. Въпреки че нямаше голяма полза от това.

Мениджърът по връзки с клиентите ѝ обясни, че те пазят само информацията, която подателят е оставил за себе си — името и електронния адрес. А в този случай изпращачът бе посочил адреса на Тейлър както в кутията на получателя, така и на подателя. Компанията не можеше да ѝ каже нищо повече.

Накратко, картичката не можеше да бъде проследена.

Което означаваше, че няма начин да я свърже с Гордън.

Това нямаше значение. Тейлър усещаше инстинктивно, че той я е изпратил. И се поболяваше от самата мисъл за това. Защото това означаваше, че онзи следобед, когато ѝ се нахвърли, не е представлявал изблик на моментна похот. Това означаваше, че той е планират всичко — и че е подготвил поздравителната картичка предварително. Беше размишлявал за тази въображаема връзка, която сам бе скалпил в съзнанието си много повече отколкото тя бе предполагала.

Добре, добре, помисли си Тейлър, опитвайки се отчаяно да овладее емоциите си. Значи Гордън е изпратил картичката. Значи я е набелязал като нещо повече от поредното си сексуално завоевание. От нещата, които ѝ бе казал онзи ден, беше ясно, че е болезнено впечатлен от нея. Възприемаше я като нещо, което може да плени — и да контролира. Какво значение имаше това? Всичко приключи. Той беше мъртъв. Очевидно беше подготвил тази картичка преди месеци, поставяйки ѝ дата за доставка 25 декември.

Трябваше да се успокои.

Тя почти се убеди до Нова година — когато пристигна още една картичка. С разтуптяно сърце Тейлър кликна с мишката, за да я отвори.

Когато картичката се появи на монитора, тя бе поздравена със звънливите ноти от „Зимна страна на чудесата“.

И това ако не беше парадокс.

Рисунката в никакъв случай не беше оптимистична. Още една нощна сцена. Този път далечна колиба на гол хълм. Оголели дървета. Одеяло от паднал сняг на преден план. В колибата — един-единствен прозорец, слабо осветен. И там се виждаше силует на жена.

Сцената предаваше зловещо усещане за изолация, от което Тейлър я побиха тръпки.

Самият стих беше написан върху снега. Бе озаглавен „Моята новогодишна клетва“.

*„Като сняг без стъпки Новата година се разгръща.
Чисто ново начало и всичко, което с него се връща,
се издига напред като хълм, покрит със сняг,
като книга с празни листа,
които ще те наблюдавам
как запълваш в лудия си бяг...“*

Без подпис.

Но той не беше необходим.

„Ще те наблюдавам...“

Ето го отново. Макар че се подразбираше. Заплахата на Гордън, отново запратена в лицето на Тейлър. И, както в предишната картичка, името и електронният ѝ адрес бяха вкарани и като получател, и като подател.

Тейлър издивя.

В девет сутринта на 2 януари тя се обади на детектив Хедман в Деветнадесето управление, изтърсвайки му набързо подробностите за двата инцидента.

— Чуйте ме, мис Холстед — отговори спокойно той. — Първо, няма никакво доказателство за това, че мистър Гордън Малъри ви е изпратил тези картички. Макар че е малко странно, като имаме предвид метода му на действие и конкретните думи. Така, нека да приемем, че той ги е изпратил. Знаете как работят тези уебсайтове за поздравителни картички; можете да уредите изпращането на

картичката да стане цяла година след като сте я написали. И така, той е програмирал едната да пристигне на Коледа, а другата — на Нова година.

— Разбирам това, детектив. Разбирам също, че това е тормоз, макар че човекът, който го налага, е мъртъв. Гордън определено ме е бил набелязал от известно време. Бог знае колко картички още е програмирал да се появят в компютъра ми тази година.

— Разбирам ви — отговори внимателно Хедман, сякаш търсеше най-добрия начин да обуздае Тейлър. — Моето предложение? Сменете електронния си адрес. После всичко, което е изпратил, няма да може да стигне до вас.

— Но...

— Оставете всичко, мис Холстед. Гордън Малъри е мъртъв.

— Сигурен ли сте? — Гласът и потрепери. — *Абсолютно* ли сте сигурен? Дори без да сте открили тялото? — Тя се паникьосваше, преследвайки някакъв абсурд и го осъзнаваше. Но се нуждаеше от успокоение, трябваше да чуе непоколебимото потвърждение на детектив Хедман.

— Да — отговори Хедман. — Сигурен съм. Видели са Малъри на борда, когато яхтата е излязла от пристанището. Експлозията е била огромна. Никой не е оцелял. Водите край Монтзук са пълни с акули. И така, както казах, Гордън Малъри е *мъртъв*. Престанете да се измъчвате.

Да, така, помисли си Тейлър. Лесно ти е да го кажеш.

— Добре, детектив. Ще направя всичко възможно.

— Добре. И не забравяйте да си промените електронния адрес.

— Няма. Веднага ще се обадя на доставчика си. Благодаря за времето ви.

Тя затвори.

8 януари

8:30

*Сградата Крайслър,
Лексингтън авеню 405,
Ню Йорк*

Джонатан Малъри се облегна назад в стола си, слушайки с интерес груповата дискусия, която вървеше в „Разговор за тийнейджъри“ по WVNY.

Двама известни психиатри обсъждаха въздействието на травмите от детството върху същите тези хора, когато станат възрастни. Дискусията се ръководеше от домакина на шоуто Тейлър Холстед.

Тя беше умна жена. Джонатан слушаше шоуто ѝ от няколко седмици. Можеше да каже много неща за децата и за тяхната среда, за родителите и за техните отговорности, за семейните връзки и за това как могат да се подобрят.

Ако искаше да чуе нещо за прецакано детство, той можеше да ѝ разкаже истории, от които щяха да я побият тръпки.

Всъщност той много се надяваше да има възможността да направи точно това. Предполагаше, че тя ще се свърже с него още преди месеци. Задаваше много въпроси на колегите на Гордън веднага след експлозията. Въпроси за Гордън и за семейството му. Знаеше за съществуването му и това, че той живее и работи в Манхатън. Предполагаше, че тя ще се появи на прага му, особено след като стигна до задънена улица в Хемптънс с Дъглас и Адриен.

Но тя не се появи.

Лошо. Така щеше да я контролира много по-лесно.

Всичко щеше да се изясни на срещата през следващата седмица. Тя или щеше да вземе парите и да се оттегли мирно и тихо, или щеше да продължи да се рови. Последното щеше да доведе до неприятности. А това щеше да го принуди да действа прибързано.

Джонатан стана и отиде до шкафа.

Той спря, заслушан в искрения тон на Тейлър докато тя задаваше следващия въпрос на гостите си: „Как едно травматизирано дете може да преодолее трудностите и да успее да си изгради едно безоблачно бъдеще?“.

Джонатан се усмихна и си наля скоч.

22:30

Радио WVNY,

Седмо авеню,

Ню Йорк

Студио В

Червената светлина „В ефир“ угасна.

Оставяйки микрофона, продуцентът Кевин Ходжес обяви.

— Приключихме.

От личното си, леко осветено звукозаписно студио, Тейлър отпи живителна глътка от боровинковия си сок и се отдалечи от микрофона и контролното табло, които контролираха дейността ѝ с внушителен набор от циферблати, ключове и компютри, поставени на отсрещната стена — царството на нейния продуцент и на звукооператора.

Тя срещна погледа на Кевин през дългия правоъгълен прозорец, който бе единствената ѝ визуална връзка с другото студио, и му вдигна палци. После се отпусна в стола си, извади слушалката от ухото си и се усмихна на гостите си през бюрото.

— Стана страхотно. Докоснахте се до много важни проблеми. Особено до факта, че една травма от детството не трябва да разбива живота ти. Човек може да се справи с нея чрез консултации и емоционална подкрепа. Децата имат нужда да чуят това. Благодаря ви много, че приехте да дойдете.

— Удоволствието беше изцяло наше. — Доктор Мейзър стана от едното кожено кресло за гости, които бяха пръснати около бюрото на Тейлър с форма на бъбрек, и събра бележките си. — Да се надяваме, че сме помогнали на някои хора, които нямат желание да се обадят.

Доктор Фелмор стисна ръката на Тейлър.

— Стилът ви е достоен за похвала — усмихна се той. — Комбинация от съчувствие и яснота. Така ще достигнете до много младежи.

— Надявам се. Моята цел определено е да бъда домакин на това шоу. — Тейлър вдигна поглед, когато тежката врата към вътрешния ѝ олтар се отвори и асистентката ѝ, Лора Майкълс, надникна вътре.

— Трябва да прегледаме някои неща, когато ти е удобно.

— И без това щяхме да тръгваме — увери я доктор Мейзър. — Хайде да го направим пак някой път.

— С удоволствие.

Тейлър изчака гостите ѝ да излязат и се обърна към Лора.

— Е, какво има — писма? Имейли? Телефонни обаждания?

— Всичко. — Лора се отпусна на един стол срещу Тейлър и започна да подрежда кореспонденцията.

— Хубаво шоу — коментира Кевин през микрофона, свързващ продуцентското студио с кабинета на Тейлър.

— Да, да не споменаваме това, че доктор Мейзър пече адски хубави кейкове. — Рик Шор, звукооператорът, остави своите два цента и си отреза още едно парче от кейка докато вадеше минидиска, на който бе записано тазвечерното шоу, и му слагаше етикет.

— Знаеш ли — обърна се той към Кевин — мисля, че трябва да задължим гостите си да носят разни печени вкуснотии.

— Страхотно! Тогава няма да можеш да стигнеш до контролния пулт заради шкембето си. — Кевин продължи да изключва апаратурата докато говореше. — Най-добре е да дойдеш по-бързичко, Тейлър, защото няма да остане нищо, освен трохи.

Тейлър се усмихна.

— Благодаря за предупреждението.

— Между другото Ромео пак се обади снощи. Искан да знае дали си свободна за късна закуска в неделя.

— И ти какво му каза?

— Че имаш други ангажименти и че ако иска съвет, трябва да се обади с въпрос, а не с предложение за среща.

— Е, казал си му го направо. — Тейлър присви устни. С тази работа бе свикнала с всякакви странни телефонни обаждания. Беше естествено, когато говориш по лични проблеми, хората да усетят някаква връзка. Някои я смятаха за личен приятел, някои презираха възгледите ѝ и я използваша като боксова круша, а някои искаха да я заведат у дома при майка си. Всички в WVNУ бяха професионалисти. Разбираха кога някой от слушателите е уплашен. Този просто настояваше за среща — всеки ден.

— Имаш ли нужда от нас? — попита Рик, приключвайки с процеса със спирането на апаратурата — и кейка си. — Защото в къщи си имам проблеми. Ако сме свършили, ще си тръгвам.

— Върви — отпрати го Тейлър. — Аз имам да прегледам някои неща с Лора, после също ще си тръгвам. Утре имам ранна среща в училище. — Тя се обърна към Лора. — Добре, давай.

Лора се разрови в купчината на бюрото.

— Това са неща за къщи. Прочети ги, когато имаш време. — Тя посочи към другата купчина. — Ето какво трябва да прегледаме. Но преди това... — Тя извади розово телефонно съобщение и го подаде на

Тейлър. — Адвокатът ти се обади. Каза да му се обадиш веднага щом ти е удобно.

Тейлър се намръщи и огледа съобщението, на което пишеше: „Мистър Джоузеф Лехар — обади ми се веднага“.

— Спомена ли за какво става дума?

— Нещо за среща.

Среща? Това беше странно. Обикновено когато Джоузеф ѝ се обаждаше, те обсъждаха имотите на Стеф, тъй като той беше изпълнител на завещанието ѝ.

— Ще му се обадя рано утре.

— Той каза, че ще бъде в кантората си до единадесет часа довечера, ще се занимава с документацията си.

— Добре. Ще му звънна сега.

— Ще изчакам отвън. — Лора стана, излезе от студиото и затвори вратата.

Тейлър набра телефонния номер на адвокатската фирма, после вътрешния на Джоузеф.

Той вдигна на третото позвъняване. Звучеше като човек капнал от умора.

— Да?

— Здравей, Джоузеф, обажда се Тейлър Холстед. Искал си да говориш с мен?

— Тейлър, да. — Шумолене на хартия. — Обади ми се Хорас Рандолф от „Хартър, Рандолф и Колинс“. Помоли за среща с нас.

„Хартър, Рандолф и Колинс“? Тейлър знаеше, че те са известна адвокатска фирма на Парк авеню.

— Че какво, по дяволите, може да иска от мен мистър Рандолф? Той не е ли корпоративен адвокат?

— Да, но фирмата представлява и някои влиятелни индивидуални клиенти. А Хорас специализира в попечителски фондове и наследства.

— Попечителски фондове и наследства. Това има ли нещо общо със Стеф?

— Така изглежда. Рандолф и Колинс представляват интересите на Дъглас и Адриен Бъркли, както и тези на Джонатан и Гордън Малъри.

Тейлър усети как стомахът и се присвива.

— Мистър Рандолф спомена ли някакви детайли за тази среща?

— Само това, че засяга съвместното дружество, което Гордън Малъри е създал с група инвеститори, загинали при инцидента на яхтата. Хорас иска да бъдем в офиса му на тринадесети януари в четири часа. Можеш ли да дойдеш?

Тя си погледна календара. Училището свършваше в три без петнайсет. Нямахше да е проблем да стигне до Парк авеню до четири.

— Да, ще се оправя.

— Отлично. Ще те посрещна във фоайето в четири без десет.

— Ще бъда там.

ГЛАВА 5

13 януари

16:20

„Хартър, Рандолф и Колинс“

Парк авеню 270,

Ню Йорк

Канторите на „Хартър, Рандолф и Колинс“ приличаха на джентълменски клуб от деветнадесети век — тежко дърво, скъпа кожа с елитно, мъжествено усещане от приемната до юридическата библиотека.

След като почакаха петнайсет минути, Тейлър и Джоузеф бяха въведени в *малката* заседателна зала от жена на средна възраст със сериозно лице.

От там нататък всичко бе поето от Хорас Рандолф. Изискан джентълмен с посивяла коса, с онова излъчване на старши партньор, той отиде до прага да ги поздрави, да им се извини за забавянето и да ги съпроводи до ореховата маса.

Там седяха още двама души — един мъж и една жена. Жената изглеждаше елегантна и действена. Гърбът ѝ беше изправен като пружина, ръцете ѝ лежаха върху лаптопа ѝ, а пред себе си бе поставила малък касетофон. Очевидно асистентката на мистър Рандолф.

Мъжът бе напълно различен.

Той бе поразителен. Не беше класически красив, но беше много земен и много мъжествен — не мъжкар като Джеймс Бонд, а мъжествен като скиор, като човек, който често е отседнал на къмпинг в горите. Странно, като видиш колко свободно изглеждаше в своя костюм от Брукс брадърс. Може би чертите му. Макар и патрициански, те бяха със зимен тен. Той определено бе прекарал доста време на слънце напоследък — в смолисточерната му коса се виждаха златни кичури. Очите му можеха да те заковат в стената. Те бяха в наситено полунощно синьо, смели и пронизващи. Колкото до възрастта му, той

бе с десетилетия по-млад от Хорас Рандолф — може би около трийсет и пет — но имаше същото излъчване на вродена самоувереност.

Когато стана да я поздрави, Тейлър забеляза, че той е и висок. Над метър и осемдесет.

Брукс брадърс посрещат Л. Л. Бийн. Интересна група.

— Мис Холстед, това е Рийд Уестън, един от нашите адвокати — обясни мистър Рандолф. — Той ще присъства на тази среща. Джоузеф, вие се познавате.

— Разбира се. Радвам се да те видя, Рийд. — Джоузеф изглеждаше леко изненадан, но не и смутен.

— Аз също. — Погледът на Рийд трепна към Тейлър в инстинктивна мъжка оценка и той протегна ръка. — Мис Холстед. За мен е удоволствие.

— Мистър Уестън — кимна тя, приемайки здрависването му. После се обърна към Хорас Рандолф и вдигна рамене озадачено. — Може ли да попитам за какво е тази среща? Имам предвид конкретно. Джоузеф ми каза, че засягала имотите на братовчедката ми.

— Така е. Седнете моля. — Мистър Рандолф посочи към стола, поставен от другата страна на масата, директно срещу Рийд Уестън.

Тя се съгласи. Джоузеф седна до нея, подреждайки грижливо документите пред себе си.

Хорас Рандолф се настани срещу Джоузеф и сплете пръсти върху заседателната маса.

— Както знаете, ние представляваме наследството на Гордън Малъри. И както също знаете, компанията на мистър Малъри създаде съвместно дружество с група инвеститори, а те всичките загинаха при онзи трагичен инцидент с яхтата през септември. Вашата братовчедка Стефани бе един от тези инвеститори. След като тя и всички нейни колеги инвеститори са мъртви, изпълнителят на наследството на мистър Малъри, Дъглас Бъркли, е решил, че продължаването на съвместното дружество вече няма никакъв смисъл.

— Разбирам. — Тейлър беше заинтригувана. Джоузеф я беше информирал, че Дъглас Бъркли е изпълнителят; завещанието беше оповестено публично заедно с всички други документи, подадени за легализирането му. Но решението му да развали съвместното дружество — сега, това беше интересно. — Продължавайте.

Мистър Рандолф се наведе напред с непоколебим поглед докато изучаваше реакцията ѝ.

— За да ускорите закриването, мистър Бъркли предлага да закупите дяловете в печалбата на всеки от инвеститорите, включително всички капитали над първоначалната инвестиция. Ако сте съгласна с това... — Той даде знак на асистентката си, която му подаде някакъв документ. — Това е прост договор за продажба. В него е изложено с юридически термини онова, което току-що обясних. Накратко, нашата фирма е упълномощена да ви даде чек за пълната стойност на инвестицията на вашата братовчедка. Вие просто трябва да подпишете договора, а ние ще закрием този въпрос. — Той плъзна договора по масата към Джоузеф.

Джоузеф го прегледа, после го подаде на Тейлър.

— Всичко е наред.

— Сигурна съм, че е така. — Тя го погледна право в очите. — Обаче аз се нуждая от малко време да го прочета, да го прегледаме насаме с теб, за да се уверя, че разбирам всичко, и освен това ще трябва да го обсъдя с родителите на Стефани. Както знаеш, аз не вземам важни решения за нейното имущество, без да се консултирам с тях.

— Абсолютно.

— Разбира се — съгласи се Хорас Рандолф с неутрално изражение. — Както ви е удобно. Джоузеф може да ми се обади отново след един-два дни.

Един-два дни. Боже, защо бързаше толкова? Тейлър се обърна, наклони глава към Рийд Уестън и се опита да измъкне поне един от нужните ѝ отговори.

— Вие заедно с мистър Рандолф ли работите по разтрогването на това съвместно дружество?

Весело блещукане се появи в тези среднощни очи.

— Мистър Рандолф не е поискал помощта ми. Но аз представлявам семейство Бъркли. Познавам ги от много години.

— Разбирам. — Но не беше сигурна дали е така.

Рийд Уестън блъсна стола си назад и стана.

— Ако вземате договора с вас, значи няма да се нуждаете от мен, за да ми задавате въпроси или за да ставам свидетел по документа. Така че моля да ме извините.

— Сигурен съм, че мис Холстед също трябва да тръгва — допълни спокойно мистър Рандолф и се изправи на крака.

— Доколкото разбирам, тя трябва да се подготви за своето радиошоу. — Той се обърна към секретарката си, заговорвайки ѝ за пръв път. — Мис Познър, ще размножите ли копия от неподписания договор за мистър Лехар и мис Холстед, а после ги придружете до приемната?

— Разбира се.

Мис Познър изскочи през вратата като куршум, последвана от останалата част от групата. *Като си говорим за една минута*, замисли се Тейлър и си погледна часовника, след като беше взела документите и се беше сбoguвала. След като видяха, че няма да подпише веднага, адвокатите на Гордън прекратиха срещата.

Нямаше търпение да поговори насаме с адвоката си. Този план удари на камък, когато, на средата на коридора, Джоузеф беше причакан от друг адвокат, който искаше да получи информация за станалото. Добре. Разговорът с Джоузеф за това, как той ще поеме нещата, щеше да почака.

Тя се уговори да му се обади на другия ден, после продължи по коридора, отбивайки се в дамската тоалетна, преди да излезе.

Бързо, спокойно разтрогване на съвместното дружество, замисли се тя, прокарвайки четката през косата си. Цялата работа изглеждаше много повърхностна. Не незаконна. Просто съмнителна. Но при Гордън Малъри всичко беше повърхностно. Така че нямаше защо да се шокира от това.

Тя бе потънала в мислите си, когато излезе от тоалетната, връщайки се обратно към приемната. Кимна на администраторката и посегна към бравата на тежката дървена врата в същата секунда, когато вратата се отвори и един мъж влезе енергично. За малко щеше да я събори.

— Извинете — кимна той и се пресегна да я задържи на крака. — Добре ли сте?

Тейлър вдигна глава да отговори, но думите заседнаха в гърлото ѝ, когато се вгледа в суровите кафяви очи и скулптираните черти, които се вмъкваха в кошмарите ѝ още от септември. Лицето ѝ преbledня, тя извика рязко и се дръпна настрана.

— Пусни ме!

— Какво?

— Казах да си свалиш ръцете от мен! — Тя го плесна по ръцете, свали ги от лактите си и се обърна да бяга, усещайки как истерията кипи вътре в нея.

Администраторката я гледаше така, сякаш беше лунатичка. По същия начин се вираха в нея и още половин дузина служители, които изтичаха от офисите си, след като чува врявата.

Тейлър спря на място, защото здравият разум ѝ подсказа, че това, което вижда, е невъзможно. Едновременно с това реалността се стовари върху нея със съкрушителен удар.

Близнакът.

След няколко секунди в този сюрреалистичен сценарий се появи Рийд Уестън и тръгна към нея.

— Мис Холстед? — Той извърна поглед от пребледнялото ѝ лице и го обърна към мъжа, застанал зад нея. — Какво става?

— Аз... аз си помислих... но не е... — Тя едва успя да си поеме дъх. — Това трябва да е брат му.

— Сблъсках се с нея на вратата — обясни мъжът зад нея. — Но съдейки по реакцията ѝ, тя не бе подготвена да ме види. Извинявам се. — Той се изправи пред Тейлър, но не се опита да я докосне. — Аз съм Джонатан Малъри, мис Холстед. Не знаех, че сте тук. Съжалявам за шока, който ви причиних.

— Аз... — Тя навлажни устни с върха на езика си. — Добре. Разбрах кой сте преди около три секунди. — Гласът ѝ бе висок и писклив. По дяволите, трябваше да се овладее. Нямаше намерение да губи самообладание. И знаеше, че Гордън има еднояйчен близнак. Той просто я изненада — изненада, с която тя очевидно не бе готова да се справи.

Трябваше да опита.

— Съжалявам, мистър Малъри. — Името му имаше вкус на тебешир и тя трябваше да се насили, за да изрече думите, втрещена в огледалния образ на Гордън в малко по-консервативен костюм. — Не знаех, че ще бъдете тук. Ако знаех... — За ужас на Тейлър, тя усети как краката ѝ се разлюляват.

— Хайде да ти намерим един стол и малко вода. — Рийд Уестън я хвана за ръката и я изведе от приемната. — Джонатан — извика той през рамо. — Ще те приема след малко.

— Не бързай.

Докато Рийд Уестън я въведе в офиса си и я настани на стола, Тейлър вече виждаше малки черни петна.

— Поставете главата си между коленете и дишайте дълбоко — посъветва я той.

Тейлър се подчини.

В ръката ѝ се появи чаша.

— Пий.

Тя се изправи и отпи голяма глътка.

— Благодаря. — Паяжините започнаха да се изчистват. — Добре съм.

Той кацна на ръба на бюрото си, наблюдавайки я съсредоточено.

— И всичко това стана заради това, че се сблъскахте с Джонатан?

— Не. Не съм чак толкова емоционална — промърмори тя. — Пропуснах обяда си. Цял ден тичам насам-натам. Сблъскването с него беше просто последната капка.

Без да каже и дума Рийд се наведе назад и натисна бутона на интеркома върху телефона си.

— Кати?

— Да, мистър Уестън?

— От сутринта останаха някакви кифлички. Ще ти бъда благодарен ако вземеш няколко и ги донесеш в офиса ми.

— Да, сър.

Той се изправи.

— Храната е на път.

Тейлър допи водата си и остави чашата.

— Не е необходимо — промърмори тя и се накани да става. — Добре съм. Просто съм преуморена.

— Преуморена и примряла от глад — коригира я той, задържайки опита ѝ да стане. — Не искам да припаднете на Парк авеню. Сега е пиков час. Тълпата от Гранд сентрал просто ще ви стъпче.

Тейлър седна отново с едва доловима усмивка.

— Напълно вярно. — Тя се огледа, възприемайки за пръв път нещата около себе си. Мебелите бяха внушителни и традиционни като всичко останало в сградата. Но размерите на офиса — ето, това беше интересно. Той беше голям, много по-голям от всички други офиси, в

които тя бе влизала, с изключение на онези, които принадлежаха на старшите партньори. Разположението му също бе внушително — с панорамни прозорци, югоизточен ъгъл. Прекрасно.

Очевидно Рийд Уестън беше високо уважаван.

— Е, и каква е присъдата?

Погледът на Тейлър срещна бързо неговия и тя подбра внимателно думите си.

— Че сте преуспял, че ви ценят. И че вероятно ще станете партньор още много млад — ако вече не сте.

Той се усмихна едва доловимо.

— Не съм. Но благодаря за вота на доверие.

— Съмнявам се, че се нуждаете от него.

Тейлър замълча, когато влезе секретарката на Рийд, понесла чиния с две кифлички с боровинков пълнеж.

— Благодаря, Кати. — Той й направи жест да подаде чинията на Тейлър. — Те са за мис Холстед. — Той изчака Тейлър да поеме чинията. — Това ще бъде всичко за днес — допълни той към секретарката си. — Прибирай се у дома. Ще довършим този куп писма утре рано сутринта.

— Да, сър. — Солидната, експедитивна на вид жена със сивкавокафява коса и консервативен син костюм му пожела лека нощ и излезе.

Рийд посочи към кифличките.

— Яж.

Не беше нужно да я насилва. Тя отхапа от едната.

— Съжалявам за неудобството и за врявата. След минута се махам от главата ви.

— Няма проблеми. Не бързайте.

Тейлър отхапа още няколко хапки, после остави чинията.

— Чувствам се много по-добре. Благодаря.

— Няма защо.

Той изглежда не бързаше. Все още я изучаваше. Тя кръстоса крака и сплете пръсти в скута си.

— Мистър Уестън...

— Рийд.

— Добре... Рийд. Разбирам, че Джонатан Малъри е дошъл тук, за да се види с вас.

— Ъхъ.

— Това означава ли, че вашето представителство на Дъглас Бъркли се простира до неговите... Не съм сигурна как точно да класифицирам Джонатан Малъри. Твърде е възрастен, за да бъде повереник или осиновено дете.

— Вярно. — Хитрият блясък в очите на Рийд подсказа на Тейлър, че на него му е ясно това, че тя му пуска въдицата. Но това изглежда не го притесняваше. — Разбирам накъде биете. Да, представлявам Джонатан. Ние се познаваме отдавна.

— Чрез Дъглас Бъркли ли се запознахте?

— Не. В колежа. Завършихме заедно „Принстън“.

— Значи сте приятели.

— Ние сме бизнес партньори.

Говореше доста неясно. Несъмнено това бе привилегията адвокат — клиент. Добре. Тя щеше да подходи към това от друг ъгъл.

— Връщайки се към вашето обещаващо бъдеще тук, разбирам, че представлявате някои важни клиенти като Дъглас Бъркли. Освен това специализирате ли в някоя конкретна правна област?

Той не се забави нито за миг.

— Аз съм доста многостранен. Но, да, специализирам криминална защита.

Така, Тейлър не беше очаквала точно това.

— Да представлявате нечестни мениджъри, измамили своите инвеститори?

Още весели искри в очите му.

— Понякога. Макар че това обикновено е нужно, за да ги укротяваме.

— *Укротяване.* — Тейлър отхвърли тази оценка. — Предполагам, че сте прекалено скромни. Фирми като „Хартър, Рандолф и Колинс“ не представляват наркочилдъри. Те представляват огромни корпорации и влиятелни бизнес магнати. — Като Дъглас Бъркли, допълни тя тихо на ум. — Трябва да сте направо блестящ защитник.

— Правя всичко по силите си. — Рийд сбърчи чело. — Разпитът свърши ли или има още?

Спокойно, предупреди се Тейлър. Не го насилвай. Измъкни каквото можеш. Дъжоузеф ще запълни празнините.

— Съжалявам. Не исках да ви въртя на шиш.

— Разбира се, че искахте. Не сте ми навредила. — Рийд се надигна и скръсти ръце на гърдите си. — Сега е мой ред. Защо сте толкова впечатлена от Дъглас и Джонатан?

Въпросът му беше искрен. Тя опита да се измъкне.

— Не съм впечатлена. Любопитна съм. Братовчедката ми се срещаше с Гордън Малъри, когато и двамата загинаха при експлозията. Ние с нея бяхме много близки. Естествено е да задавам въпроси за семейството и за приятелите на Гордън.

— Може би — отговори Рийд. — Но не е естествено да се шокирате, когато застанете лице в лице с близнака му. Или почти да се задушавате, когато изречете името му.

Тейлър не отговори.

— Вие не харесвахте много Гордън, нали? Добре, това беше достатъчно.

— Най-добре да си вървя — предложи тя и се изправи. — Трябва да подготвя радиошоуто си, а вас ви чака клиент.

Рийд не настоя. Вместо това се пресегна, грабна салфетката, в която се намираха останалите кифла и половина и ги уви.

— Ето. — Той подаде импровизираната чантичка на Тейлър. — Изяжте ги по пътя. Слушателите ви няма да са доволни ако припаднете наред шоуто.

— Прав сте. — Тя се усмихна и взе кифлите. — Отново ви благодаря, че ме спасихте. — Тя се обърна и се наклони да тръгва.

— Тейлър? — Той я спря на място. — Казвате се Тейлър, нали?

— Да. — Тя го изгледа озадачено докато той се приближаваше към нея.

— Мисля, че трябва да ви изпратя. Така ще ви бъде по-лесно. — Той не допълни: *защото Джонатан Малъри е в приемната*. Но точно това имаше предвид.

За втори път през последните няколко минути Тейлър не се възпротиви. Искаше да се измъкне от тук. И искаше да излезе колкото е възможно по-бързо и по-безболезнено.

Тя тръгна до Рийд Уестън, насочвайки се по коридора към приемната. С облекчение видя, че коридорът е тих, без надзъртащи служители.

Там нямаше никой, освен Джонатан Малъри, който седеше в приемната и прелистваше „Wall Street Journal“.

Когато те приближиха до него, той стана.

— Наред ли е всичко?

— Да — увери го Рийд. — Тейлър просто имаше нужда да се нахрани. — Той се пресегна покрай нея и отвори вратата. — И не забравяй да излапаш тези кифлички. Те ще ти дадат сили докато намериш време за едно прилично ядене.

— Ще ги изям. — Тейлър направи пауза, насилвайки се да се обърне към Джонатан. — Още веднъж се извинявам. Уморена съм. Приликата ме порази.

Той ѝ се усмихна със съчувствие, а Тейлър я полазиха тръпки. Това бе усмивката на Гордън.

— Разбирам. Не се безпокойте. Моето е го ще се възстанови.

— Радвам се да го чуя. — Трябваше да се пръждосва от тук. — Е, господа, няма да ви преча на бизнеса. Довиждане.

Пет минути по-късно Рийд затвори вратата на офиса си и се обърна към Джонатан.

— Предполагам, че ще ми кажеш за какво беше всичко това.

Неговият привидно невъзмутим клиент се настани в един стол.

— Нямам представа. Очевидно е имала проблеми с Гордън.

— Проблеми? Да, и аз бих казал така. — Рийд разхлаби синята си копринена вратовръзка и седна зад бюрото си. — Някаква идея какви са били тези проблеми?

— Никаква. Ние с Гордън не бяхме много близки.

Рийд изостави тази тема.

— Какво те накара да промениш решението си? Нали щеше да дойдеш по-късно?

— Не е така. Или твоята среща се е проточила по-дълго от очакваното, или сте започнали адски късно. Аз пристигнах точно според уговорката.

Рийд кимна сковано.

— Започнахме в четири и трийсет.

— И как мина?

— Тя беше предпазлива. Искаше да обсъди всичко с адвоката си и с родителите на братовчедката си. Но не отказа.

— Добре. Значи ще отнеме няколко дни. И след това тя ще подпише.

— Да се надяваме.

Джонатан се намръщи.

— Не ми звучиш много оптимистично.

— Не съм оптимист. Нещо я тормози. И това нещо засяга Гордън. Може би тя го обвинява за смъртта на братовчедката си. Може би има нещо повече. Каквото и да е, то може да повлияе на решението ѝ. Не забравяй, че тя не се нуждае особено от пари.

— Нуждае се да приключи с всичко това.

— Съгласен съм. Въпросът е колко много го иска. Дали толкова много, че да усмири онова, което я тормози?

— Разбирам какво имаш предвид. — Джонатан обмисли възможните пречки, после ги отхвърли. — Хайде да мислим за това като му дойде времето. Ако е нужно, ще поговоря с Дъглас. Ще измислим нещо. — Той се окашля. — Тя пита ли нещо за мен?

— О, опита се да измъкне доста информация. Искаше да разбере дали те представлявам, как сме се запознали, такива неща.

— Така ли? — Джонатан изглеждаше повече заинтригуван, отколкото разтревожен. — И нищо за връзките ми с Дъглас?

— Спомена, че Дъглас бил твой спонсор. Така че ако знае нещо повече, значи го крие.

— Никой не успява да те преметне, Рийд. Ако е криела нещо, ти щеше да разбереш. Ти направо четеш мислите ѝ.

— Вероятно щях да се досетя, да. Нямаше такава неща.

Джонатан се отпусна назад в стола си.

— Тя наистина може да ти замае главата, нали? Познах я от снимката, която WVNY са сложили на уебсайта си. Но на живо изглежда по-добре. Класическа красавица.

Личният, почти интимен тон в гласа на Джонатан изненада Рийд.

— Не съм преглеждал сайта — отговори уклончиво той. — Но, да, великолепна е.

— Притежава известна елегантност — продължи Джонатан, замислен и замечтан. — Слуховете говорят, че братовчедката ѝ също била поразителна. Ослепителна червена коса, съвършени черти — всичко ѝ било на място. Тейлър е по-фина. Косата ѝ е в този по-дълбок, по-богат нюанс на червеното, а очите ѝ са тъмни, нещо между

кафяво и черно. Те са много натрапчиви и изразителни. Трудно е да се откъснеш от тях. — Той присви устни. — Аз ли не знам? Те ме пронизаха така, сякаш бях самия дявол.

Това ставаше все по-интересно с всяка изминала минута.

— Не бях разбрал, че си толкова впечатлен от нея.

Джонатан изглежда се отърси от бляновете си.

— Не бих казал, че съм впечатлен от нея. Аз дори не я познавам. Но имам очи. Тя е красива. Имам и уши. Слушах радиошоуто ѝ. Тя носи умна глава на раменете си. Колко често ти се случва да намериш красота, ум и класа в една жена?

— Добър аргумент — съгласи се предпазливо Рийд. — Все пак, ако бях на твое място, аз бих я държал на разстояние. Тя определено не се зарадва, когато видя огледален образ на Гордън.

Джонатан запази спокойствие.

— Може би. Може би не.

ГЛАВА 6

14 януари

10:30

Академията Делинджър

Източна осемдесет и пета улица,

Ню Йорк

Тейлър затвори вратата на офиса и седна зад бюрото си. Усети пристъпа на напрежение, нетърпение и яд, който се излъчваше от безупречно облечената, изискана и богата двойка, седнала срещу нея.

Родителите на Крис Йанг. Доктор Едуард Йанг и доктор Оливия Йанг. Едуард беше национално признат уролог. Оливия беше неврохирург в Маунт Синай.

Естествено, Оливия Йанг извади пейджъра си и многозначително го постави на бюрото на Тейлър.

— Имам пациент в реанимация — обяви тя, поглеждайки хладно към Тейлър. — Времето ми е ограничено.

— Както и моето — допълни съпругът ѝ с властен глас, от който сигурно медицинският му персонал потреперваше. — Така че за какво става дума?

— Крис. — Тейлър скръсти ръце пред себе си. — Много е сериозно, иначе не бих ви отделила от пациентите ви.

— През миналия срок оценките му бяха отлични — тросна се Едуард. — Освен по английски, където получи четворка. Добре. Всички знаем, че английският не е силният предмет на Крис. Всичките му формуляри за колежа са подадени, а между средния му успех и широкия диапазон от спортове...

— Това няма нищо общо с оценките на Крис, нито с това какви са шансовете му за колежа — прекъсна го Тейлър. — Става дума за поведението му. — В подобна ситуация директният подход е най-добрият. Дори да предизвика фойерверки.

Тя се наведе напред, без да премигва или да отклонява поглед.

— Нарочно избрах този час за срещата ни, защото цялото училище е на събрание, а аз се опитвам да причиня най-малко неудобства на Крис.

— *Неудобства?* За какво?

— Заради факта, че той ми прави неприлични предложения.

Оливия Йанг се опули.

— Моля?

— Този проблем не се появи изневиделица — продължи Тейлър. — Да бъда откровена, Крис си падаше по мен още когато беше в осми клас. Но тогава това не ме притесняваше. Той откриваше себе си. Не е необичайно за момче, което открива своята сексуалност, да си пада по някоя учителка или по училищна съветничка. Флиртовете му бяха безобидни — много смях с неговите приятели, когато минаваха покрай мен в коридора и по някой случаен поглед или усмивка. Когато погледите и усмивките излязоха от контрол, аз извиках Крис в офиса си и двамата си поговорихме. Обсъдихме уважението и приличното срещу неприличното поведение. Аз му изложих ясно аргументите си. И накрая той изглежда осъзна всичко това. Плюс всичко останало Крис се разсейва от един нормален, но изключително активен социален живот. Популярността му наистина нарасна много откак стана капитан на отбора по хоккей. Момичетата започнаха да се навъртат около него като мухи.

— Тогава какъв е проблемът?

— Проблемът е, че през този срок нещата тръгнаха стремително надолу.

— Процесът за влизане в колеж е стресиращ, мис Холстед — напомни й Едуард с леден глас. — Сигурен съм, че разбирате това.

— Да. И поради това съм отпуснала Крис повече отколкото трябва. Но той доста се отклони от правия път. Миналия месец започна да ми прави неприлични предложения. Ако желаете подробности, с удоволствие ще ви ги разкажа.

— Не си правете труда. — Оливия вдигна ръка. — Схващаме картината.

— И аз си мислех, че ще разберете всичко. Както и да е, точно преди зимната ваканция казах на Крис, че ако поведението му не се промени веднага, ще ви извикам на разговор. Това очевидно не го разубеди. След като се върнахме от ваканцията, положението се влоши.

Той се появява в офиса ми винаги когато има възможност и ме кани да излезем. Миналата седмица се намъкна тук след часовете, постави ръка върху раменете ми и предложи ние — цитирам сина ви — „довечера да направим заварката на една среща, от която и двамата ще имаме полза“. После започна да обяснява подробно каква ще е тази полза и колко опитен бил той. Сигурна съм, че отново не е нужно да ви описвам всички подробности. — Челюстта на Тейлър се отпусна. — Синът ви вече не е недодялан юноша. Той е много самонадеян младеж и е почти на осемнайсет години. Получи достатъчно предупреждения да промени поведението си, но не направи нищо. И вече навлиза в територия, която може да се определи като тормоз. Това ми подсказва, че се нуждае от специализирана помощ. Ето защо ви се обадох. Вие сте неговите родители. Трябва да се намесите, преди да е станало прекалено късно.

Едуард Йанг присви очи.

— Тормоз — повтори той. — Да не би да ме заплашвате със съдебен иск?

Отговорът беше толкова типичен и толкова влудяващ, че Тейлър с мъка си наложи да не повиши тон.

— Не, доктор Йанг, нямам интерес да ви съдя. Интересът ми е насочен към това да помогна на сина ви. За да го направя обаче се нуждаю от вашето съдействие. Той ще живее у вас още малко. След това ще бъде в колежа, сам. Трябва да бъде подготвен за това. Точно сега е тръгнал по много пагубен път.

— *Пагубен* път? — Сега, когато страхът от съдебен иск беше елиминиран, Едуард изглеждаше по-скоро весел, отколкото разстроен. — Това не е ли малко мелодраматично, мис Холстед? Крис може би се нуждае от няколко урока по самоконтрол и от напомняне за кодекса на вашата училищна етика — убеден съм, че той получава и двете — но едва ли бих описал флиртовете му с вас като пагубни. Вие сте млада. Привлекателна сте. Вие сте един завършен професионалист. Накратко, вие сте отличен пример за него. Бих казал, че синът ми ви издига в култ.

— Не, доктор Йанг. Синът ви не ме издига в култ. Той ме сваля. Той има психологически проблеми, върху които трябва да се поработи — и с тях трябва да се занимава не само аз, а и вие двамата заедно с някой терапевт, който би могъл да му предложи частни консултации.

Отново настоявам да се намесите в този проблем — *сега* — преди да е тръгнал за колежа.

Едуард отвори уста да каже бог знае какво, но жена му го стисна здраво за ръката и го накара да замълчи.

— Оценяваме загрижеността ви, мис Холстед. — Гласът ѝ би могъл да превърне водата в лед. — От тук нататък поемаме ние.

Сигурна съм, че ще го направите, помисли си иронично Тейлър, когато, няколко минути по-късно, те излязоха и затвориха вратата. *Точно в този момент вие сте на път към директора, за да подадете оплакване срещу мен. Вместо да погледнете вътре в себе си, вие решавате проблема като прехвърляте отговорността върху мен. Не е чудно, че Крис, както много от учениците в Делинджър, не може да се контролира.*

Тейлър въздъхна, отпусна се в стола си и започна да масажира слепоочията си.

Нямаше още единадесет часа, а тя бе като пребита.

От зори не беше подгъвала крак. В девет изтича да подпише договор за наем за един апартамент, който бе капарирала, благодарение на един от учителите в нейното училище, приятел на напускащия квартирант. Жилището беше точно такава каквото търсеше Тейлър. Беше близо до сегашния ѝ апартамент — само на две преки на Западна Седемдесет и четвърта улица — и в страхотно състояние. Беше подобен и като разположение — модерна кухня, дневна на долното ниво и баня с бледоморави мраморни плочки — но беше с една спалня, с по-малка квадратура и без ужасни спомени. Наемът започваше да тече чак през март, което даваше на Тейлър много време да си събере багажа, да намери наемател за сегашния си апартамент и да загърби този епизод от живота си.

И като стана дума за приключване... Тейлър погледна бързо към часовника си, забелязвайки, че минава единадесет часа. Беше време да се погрижи за следващия си приоритет — да се обади на Джоузеф.

Тя вдигна телефона и набра номера.

Той вдигна веднага.

— Тейлър. Съжалявам за вчера. Не възнамерявах да ти отнемам толкова много време.

— Стават такива неща. Не е нужно да се извиняваш. — Тя извади своето копие от договора и го прегледа докато говореше. —

Освен това, то е за добро. Аз исках да си поговоря с теб насаме и трябваше първо да си организирам мислите. — Тя остави документа на масата. — Истината е, че не договорът ме притеснява. А каква е мотивацията за него.

— Какво имаш предвид?

— Гордън е мъртъв. Дъглас Бъркли контролира авоарите му. Ако компанията на Гордън беше печеливша, както той успя да убеди Стеф, защо мистър Бъркли ще разтрогва съвместното дружество? Защо да не се включи като изпълнителен мениджър в компанията на Гордън и не продължи да управлява както компанията, така и съвместното дружество?

Джоузеф изпъшка.

— И на мен ми хрумна тази мисъл. Мога да предположа, че това е или поради някакви лични причини, или че Дъглас Бъркли е направил някои прогнози и е решил, че точно това съвместно дружество не е толкова печеливщо, колкото се е очаквало.

— Дори да е така, защо мистър Рандолф бърза толкова? И защо му беше нужен криминален адвокат, който да контролира срещата ни?

Продължителното мълчание от другата страна на линията подсказва на Тейлър, че Джоузеф е изненадан.

— Тейлър — обади се най-накрая той. — Не знам накъде биеш. Но мога да ти кажа, че „Хартър, Рандолф и Колинс“ са фирма с добра репутация. Репутацията на Дъглас Бъркли също е безупречна. Сигурен съм, че тук няма нищо неетично. Колкото до Рийд Уестън, признавам, че бях изненадан да го видя на срещата. Но той обясни намесата си. Вярно, че той е предимно защитник по наказателни дела, но действа и в други области на правото. Ясно е, че тези други области включват юридическите дела на Дъглас Бъркли. Така че не откривам нищо нередно в присъствието му там заедно с Хорас.

В казаното от Джоузеф имаше логика. Но това не я успокои. Юридическата фирма, занимаваща се с наследството на Гордън, може би беше безупречна. Но Гордън не беше.

— Ще ми направиш ли една услуга? — попита тя. — Би ли се обадил на мистър Рандолф, за да изясниш някои подробности — защо мистър Бъркли е решил да прекрати съвместното дружество и защо се нуждае от отговора ми толкова бързо? Ако проведете разговора като адвокат с адвокат, той ще е по-склонен да бъде откровен.

— Откровен за какво? — попита Джоузеф. — Какво се надяваш да откриеш?

Тейлър издиша шумно.

— Не знам.

Още една пауза, през която Тейлър си представи как Джоузеф клати глава от яд. Той си мислеше, че тя пресилва нещата. И може би наистина беше така.

— Добре, Тейлър — обади се най-накрая той. — Ще се обадя на Хорас. После ще звънна и на теб.

15 януари

13:35

Ийст Хемптън,

Лонг Айлънд

Джонатан пое чашата от Дъглас и се отпусна в шезлонга. Зад стените от матово стъкло дебел пласт сняг покриваше двацет и петакровото имение, но вътре в сводестата стая, в която имаше затоплен закрит басейн, въздухът беше топъл, плътен и влажен. Джонатан разхлаби вратовръзката си и реши да се погрижи за уискито си.

— Ще се изпотиш ужасно — отбеляза Дъглас, разбърквайки картините си. — Защо не си obuеш бански?

— Днес не искам. Нямам време. Трябва да се върна в града. — Джонатан се загледа в басейна, където Адриен правеше скокове, укрепвайки и без това сексапилното си тяло, което сякаш бе на двацет и пет годишна, а не на петдесет и пет. Тялото ѝ беше нейният олтар. Тя му угаждаше и го усъвършенстваше откак Джонатан я помнеше.

Дъглас го изучаваше напрегнато. Той седна на съседния шезлонг с кърпа, наметната върху мокрите му рамене. Беше изискан мъж към седемдесетте, висок и в добра физическа форма, със стоманено сиви очи и гъста посребрена коса. Умът му режеше като бръснач. И той беше убеден, че онова, което Джонатан бе дошъл да обсъди тук, не беше за добро.

— Добре. Трябва да се върнеш. Кажи ми тогава какво си си наумил. За бизнес ли става дума? Отново ли отхвърляш офертата ми?

Джонатан поклати силно глава.

— Това няма нищо общо с Бъркли и компания. Честно, не ми остана време да си поема дъх, камо ли да обмисля офертата ти. В работата е пълна лудост, а проблемите, които ние с теб се опитваме да разрешим, не се оправят толкова гладко, както се надявахме.

Дъглас се обърна с лице към Джонатан и с гръб към жена си, която излизаше от басейна, за да се подсуши.

— Гордън? — попита той, въпреки че вече знаеше отговора.

Кимване.

— Сега пък какво?

— Тейлър Холстед. Тя отново влезе в играта. — Джонатан въздъхна. — Единствено тя не подписа договора. И отгоре на всичко Хорас ми се обади снощи, за да ме уведоми, че нейният адвокат се е свързал с него. Клиентката му задава въпроси.

— Какви въпроси?

— Защо разваляш смесеното дружество. Защо бързаме толкова да финализираме този договор. — Гримаса. — Това само по себе си няма да е проблем. Хорас беше уклончив. Каза, че нямал право да разкрива основанията на клиентите си. Но има и още нещо. Сблъсках се с Тейлър Холстед след срещата й. Тя се ошашави като ме видя. Викна ми да се отстраня от нея, хукна из приемната като подгонен звяр. Наложих се Рийд да я заведе в офиса си и да я успокои. И повярвай ми, Тейлър Холстед изобщо не прилича на истеричка.

Ругаейки тихо под носа си, Дъглас гаврътна питието си.

— Проклетият Гордън — промърмори той. — Дори и мъртъв, пак е като трън в задника. Какво е направил на тази жена?

— Не знам. Но Рийд е прав. Тук не става дума само за това, че тя свързва Гордън със смъртта на братовчедката си. И фактът, че е толкова подозрителна — не знам какво да си мисля.

— Трябва да разберем. — Дъглас започна да масажира слепоочията си. — Трябва да прекратим това инвеститорско дружество преди някой да разбере, че е пълна измама.

— Каква измама? — попита Адриен, изстисквайки гъстата си кестенява грива. Тя наметна халат върху облеченото си само с бикини тяло и приближи да си налее едно мартини.

— Няма за какво да се тревожиш, скъпа — увери я Дъглас. — Просто един бизнес проблем, който Джонатан се опитва да уреди.

Адриен изгледа съпруга си над ръба на чашата.

— Джонатан е консултант по международна търговия — напомни му тя. — Той не работи за теб, поне не още, което означава, че този проблем засяга Гордън.

Дъглас въздъхна.

— Както казах, няма за какво да се тревожиш. Ние с Джонатан ще се справим.

Бледозелените ѝ очи блеснаха с раздразнение.

— Направете го, моля. Междувременно аз ще престана да давам всякакви обяди — делови и лични — докато вие се погрижите за проблема. Иначе скандалът ще ни изяде живи.

Джонатан не се намеси в разговора, отдавайки пълното си внимание на уискито. Той с години криеше презрението си към Адриен. Беше станал професионалист в това. А сега нещата се промениха. Вече не даваше пет пари за думите ѝ. Имаше си собствени планове.

— Излизам да взема съобщението си — обяви Адриен и остави празната си чаша. Наведе се и целуна леко съпруга си по устата. — Ще говорим по-късно. — Хвърли бегъл поглед на Джонатан докато се обръщаше. — Довиждане, Джонатан. Приятно пътуване до града.

Той кимна с внимателно контролирано безизразно лице докато я наблюдаваше как излиза от стаята. После се обърна към Дъглас.

— Ясно е, че ти не можеш да се свържеш с Тейлър Холстед.

— Вярно. Засега. — Той направи пауза, замислен за миг върху собствените си думи. После продължи: — Разбирам, че ти все още искаш да не се месиш директно в това?

— Така е най-добре. Ако се намеся, ще изглежда по-зле отколкото е сега.

— Съгласен съм. Мислех да помоля Рийд да се справи с това. Той е достатъчно отдалечен от Гордън, за да представлява някаква заплаха.

— Вярно. — Дъглас кимна замислено. — Да не споменаваме, че той е адски чаровен и е много добър в спечелването на упорити хора. — Насмешлив поглед. — Ние все още не знаем какво е разбрала Тейлър Холстед. Тя се рови в този проблем още от инцидента.

— А ако знае за истинската връзка между теб, Гордън и мен?

Дъглас вдигна рамене.

— Съмнително е. Ако приемеш офертата ми, целият свят ще разбере.

— Да, а Адриен ще побеснее. Това не се е променило. След цели трийсет и пет години.

— Ти ме остави да се оправя с Адриен. Отбий се при Рийд. Помоли го да говори с Тейлър Холстед и да се опита да изглади нещата. Трябва да оправим кашите на Гордън и да погребем миналото.

Да погребем миналото. Интересен избор на думите, помисли си Джонатан, гаврътвайки скоча си.

Някои неща не можеха да бъдат погребани. От друга страна, някои можеха.

ГЛАВА 7

24 януари

22:35

Тейлър бе погълната от мислите си, когато излезе от студиото на WVNY онази вечер.

Не с Тийнейджърското шоу.

А с юридическата ситуация.

Чу се отново с Джоузеф един ден след като му се обади. Той недвусмислено ѝ заяви, че Хорас Рандолф е непреклонен за две неща: той няма да издаде тайните на клиентите си, а етиката на Дъглас Бъркли била безукорна.

Страхотно. Това не ѝ казваше нищо.

Но последвалото мълчание в продължение на седмица и половина ѝ говореше много.

Мистър Рандолф искаше договорът да бъде подписан и сделката приключена незабавно. Но повече от десет дни той не се свързваше с адвокатата ѝ да види как стоят нещата. Защо натискът от страна на „Хартър, Рандолф и Колинс“ изведнъж изчезна? Дали просто ѝ даваха време да си помисли или усъвършенстваха стратегията си?

Тейлър не знаеше защо ѝ пука чак толкова много. Стеф вече я нямаше. Инвестициите ѝ, добри или лоши, бяха безполезни. А ако Гордън я беше обрал, то за Тейлър бе по-добре да не знае за това.

Тейлър прекоси файето, вдигна яката си, за да се предпази от януарския студ и се насочи към въртящата се врата, водеща към Седмо авеню. Излезе отвън и потрепери. Мразовити, мънички снежни вихрушки се носеха насам-натам, опитвайки се да решат дати да се установят на едно място или не.

Беше студено, мрачно, по-безлюдно и по-късно от обикновено — тази нощ определено не бе подходяща за метрото.

Тя се канеше да махне на някое такси, когато един черен Мерцедес SUV спря край бордюра до нея. Прозорецът се смъкна, а шофьорът се подаде и ѝ викна.

— Нуждаете ли се от превоз?

Стресната, Тейлър разпозна пронизващите сини очи и зимния тен на Рийд Уестън.

— Какво правите тук? — попита тя.

Той отвори вратата.

— Влизайте. Ще ви откарам у вас.

Това бе твърде странно.

— Просто така?

— Просто така.

Тя присви очи.

— Накъде сте тръгнал?

— Накъдето и вие. — Той потупа седалката до себе си. — Хайде. Отвън е минус седем градуса. А моята кола е доста по-удобна от такси.

Сценарият беше прозрачен. Но беше и твърде интригуващ, за да се откаже.

— Добре. — Тейлър приближи и се вмъкна вътре, затваряйки вратата. — Точно тук трябва да ми кажете, че случайно сте минавал в квартала — информира го тя, закопчавайки предпазния си колан. — И какво съвпадение, че аз се появих на същото място и по същото време.

Той се усмихна едва доловимо и се включи в движението.

— Съжалявам, че ще ви разочаровам, но аз знаех кога свършва радиошоуто ви. Чаках ви. Всъщност обиколих квартала четири пъти. — Той я изгледа косо. — А сега, защо не ми кажете къде живеете?

— Искате да кажете, че не сте издирил адреса ми? Разочарована съм.

— Не се разочаровайте. Аз съм адвокат, а не частен детектив. Но имам добра интуиция. — Той я огледа замислено. — Да видим. Бих казал Горен Уест сайд, може би някъде в седемдесетте. Близко до транспортния възел и парка.

Тейлър се усмихна неволно.

— Не е зле. Живея на Западна седемдесет и втора, на една пряка от станцията на метрото. Но не и близо до парка. До Центъра Линкълн. — Усмивката ѝ помръкна. — Защо не ми кажеше какво търсите тук наистина.

— Искам да си поговорим.

— Наистина? Не ви ли хрумна, че може да не съм в настроение за разговор? Говорих в продължение на няколко часа. Като пребита

СЪМ.

— Ето защо избрах петък вечер. Утре ще можете да се наспите. Неизвестно защо неговата рационалност я подразни.

— Ами ако имах среща?

Рийд не изглеждаше ни най-малко смутен.

— Тогава щях да се извиня и да се уговорим за друго време. Защо? Имате ли среща?

— Не. Не е там въпросът. Ако искахте да си уредим среща, можехте да се обадите по телефона. Или се бояхте, че ще ви откажа?

— Домашния ви номер го няма в указателя. Единственият начин да се свържа с вас бе чрез радиостанцията или чрез адвоката ви. Не исках да използвам Джоузеф като посредник, а на вашите слушатели едва ли би им харесало да си уредя среща с вас в ефир. — Рийд ѝ хвърли един поглед като спря на червения светофар. — Греша ли?

Тейлър се усмихна сковано.

— Прав сте. Но това не е среща. Това са преговори.

Той замълча за момент.

— Може би е и едното, и другото.

Преди тя да успее да отговори, светлините се смениха и Рийд потегли отново.

— Аз съм учтив и безобиден гост. Но ако се чувствате неудобно, можем да си вземем по чаша кафе и да отседнем на неутрална територия.

Познатото напрежение стегна гърдите на Тейлър. Рийд просто беше внимателен. Но нямаше представа каква отворена рана е разчоплил.

— Тейлър? — настоя той.

Тя преглътна с мъка. Беше време да преодолее това. Рийд Уестън си имаше дневен ред, но той не включваше физическо надмощие.

— В апартамента ми е добре. На половин пряка има паркинг. Можете да паркирате там. Ще приготвя кафе.

Той усети напрежението в гласа ѝ и веждите му се събраха замислено. Но не ѝ възрази.

— Добре.

Продължиха мълчаливо, а двайсет минути по-късно тя отключи вратата на апартамента си, покани Рийд и хвърли ключовете и дамската си чантичка — но не и преди да извади мобилния си телефон

и да го прибере в джоба си. Близостта му ѝ даваше някакво усещане за сигурност.

— Окачете си палтото на закачалката до вратата. Аз ще сложа кафето.

— Добре звучи. — Рийд се подчини, мина по коридора и слезе в дневната. — Приятно жилище — извика той.

— Благодаря. Местя се.

— Виждам. — Той очевидно бе забелязал кашоните, които тя бе започнала да пълни. — Намерихте ли се вече друг апартамент?

— Да. — Тейлър излезе и махна на Рийд да седне на дивана. — Кафето ще е готово след минута. Междувременно можете да започнете да ме разпитвате.

Той я изчака да седне, после я последва, спазвайки една възглавница дистанция помежду им.

— Не възнамерявах да ви разпитвам. Това не е съдебна зала.

— Добре, да ме притискате тогава. Джонатан Малъри ли ви помоли да дойдете?

— Всъщност да. — Рийд я изненада с това, че каза истината. — Той и Дъглас Бъркли. Но не трябваше да ме убеждават много. Мисля си за вас от момента, в който излязохте от офиса ми.

Тейлър издиша шумно.

— Не възнамерявах да правя сцена.

— И Джонатан нямаше намерение да ви разстройва. Той не знаеше, че ще бъдете там.

— Не се съмнявам в това.

Рийд преметна ръка върху облегалката на дивана.

— В отговор на вашия въпрос, Джонатан и Дъглас наистина ме помолиха да разговарям с вас. Не да ви *притискам*, просто да разбера какво ви мотивира. Очевидно неохотата ви да подпишете договора е свързана по някакъв начин с Гордън. Смятате ли го отговорен за смъртта на братовчедката си? Това ли е причината?

Звънът на кафе машината спаси Тейлър от незабавния отговор.

— Кафето е готово. — Тя стана и тръгна към малката кухничка. — Как го пиете.

— Без захар и без сметана. — Рийд я последвало кухнята и кацна на една табуретка, кимайки с благодарност, когато тя му подаде димящата чаша. — Ще отговорите ли на въпроса?

Тейлър подпря лакти на плота и се обърна към него докато отпиваше от кафето си.

— Може ли аз да ви задам няколко въпроса?

Той махна с ръка.

— Чувствайте се напълно свободна.

— Защо бързате толкова да прекратите съвместното дружество?

— Клиентите ми са изгубили любим човек. Също и семействата на всички други хора на онази яхта. Естествено е всички да искат да загърбят миналото. Защо ви се струва толкова странно?

— Не е. Само по себе си не е. Не и ако всички замесени в това нещо са били почтени и честни, както вие намеквате.

Рийд присви очи.

— Аз не намеквам нищо. *Вие* го правите. Чия почтеност оспорвате?

— На Гордън. — Тейлър продължи без заобикалки. — Колкото до приятелите и семейството му, може би те пазят паметта му, което повдига следващия ми въпрос. Защо в действителност вие присъствахте на онази среща? Вие сте защитник по наказателни дела. Гордън направил ли е нещо незаконно?

Онзи тъмносин поглед прониза очите ѝ, но изражението на Рийд остана неразгадаемо.

— Защо сте толкова сигурна, че Гордън е бил безскрупулен? Какво е направил той, за да сте толкова подозрителна — и толкова уплашена?

Тейлър се разсмя безрадостно и поклати глава.

— Вие сте добър. Много добър. Не само че избегнахте въпроса ми, но и го обърнахте обратно към мен.

Рийд остави чашата си и се наведе напред.

— Аз не се занимавам само с наказателни дела. Бях на срещата, защото Дъглас Бъркли ме помоли. Той ми е клиент. Също и Джонатан Малъри. Точка. А сега, какво е станало между вас и Гордън? Изглежда ми лично. Имала ли сте връзка с него?

Тейлър усети жлъч в гърлото си.

— Не.

— Но съм прав. Нещо лично е.

— Той беше хитър. Използваше хората. Стеф бе поредната му жертва. За нещастие заплати с живота си. — Тейлър се смая, когато

видя, че ръката ѝ трепери. Кафето се разля на плота и тя използва възможността да вземе една гъба и да го попие.

Рийд се пресегна, хвана я за ръката и я спря.

— Има и нещо повече. Какво е?

Тя вдигна поглед и срещна неговия.

— Вина, като начало. Стеф не ми беше само братовчедка. Тя беше най-добрата ми приятелка. Чувствам се отговорна. Знаех, че Гордън е лош човек. Всички признаци го показваха. Опитах се да я убедя. Но изглежда не успях. Сега е твърде късно.

— Вие не сте отговорна за...

— Не си правете труда да ми изнасяте помирителна реч — прекъсна го Тейлър. — Аз съм психолог. Знам всички причини за и всички последствия от моите емоции. Знам също, че е по-лесно да си го изкараш на нечий друг призрак, отколкото да се бориш със своя. Така че да оставим това.

— Добре, ще го направя. Но другата част от въпроса ми си остава. Какво ви е направил Гордън? Не на братовчедката ви, *на вас*.

Тейлър бе обзета от ледено спокойствие. Тя бе обсъждала подробностите доста пъти — с терапевта си, с полицията. Думите бяха безболезнени. Спомените я измъчваха. Така че какво значение имаше ако Рийд Уестън узнаеше?

— Искате отговор? Добре. Той се опита да ме изнасили.

Този път Рийд реагира. Зениците му се разшириха от шока.

— Кога?

— В деня, в който загина. Тук, в този апартамент. Чакаше ме като се прибрах у дома. Уж дошъл да вземе някакви дрехи на Стеф. Поне така твърдеше. Но скоро разбрах, че не е така.

Устните на Рийд се присвиха яростно.

— Казахте, че се е *опитал* да ви изнасили. Какво го спря? Вие?

— За жалост, не. — Това бе трудната част, онази, която я караше да се чувства безполезна и виновна. — Стеф го спря. Тя неочаквано позвъни отдолу. Гордън тръгна. Остави ме в безсъзнание и заключена с белезници към леглото.

— Боже мили — промърмори Рийд под носа си. После се втренчи в плота.

— Е, вече знаете защо изгубих контрол, когато се сблъсках с Джонатан Малъри — и защо не хващам много вяра, когато стане дума

за мъртвия му брат.

— Да. И защо разнасяте мобилния си телефон из целия апартамент като защитно устройство. — Рийд я огледа внимателно. — Нарани ли ви?

— Размина ми се. Полицията записа оплакването ми за нападението. Един детектив щеше да продължи с разпита ми на следващия ден. Но яхтата експлодира. След това нямаше смисъл да се разследва един мъртвец и делото бе приключено. Каквото и наказание да беше получил Гордън, то щеше да е незначително в сравнение с онова, което го сполетя. — Гласът на Тейлър потрепери. — Но Стеф... и всички останали хора... те не заслужаваха да загинат с него. Повдига ми се от тази несправедливост.

— Мога да разбера защо. — Рийд отпи голяма глътка от кафето си, а на Тейлър ѝ се стори, че предпочита да е алкохол. — Съжалявам. Нямах представа. Моите клиенти също. Сега разбирам защо сте толкова изнервена за подписването на договора и защо превъртахте, когато се сблъскахте с Джонатан.

Съмнявам се в това, искаше да каже Тейлър. Няма начин да разбереш и половината от това. Но тя сдържа думите си. Той се опитваше да покаже някакво съчувствие. Нямаше смисъл да го хвърля обратно в лицето му.

— Права сте — отговори Рийд, сякаш прочете мислите ѝ. — Не мога да знам какво сте преживяла, не наистина. Но мога да ви съчувствам. Имам три сестри, две снахи и четири племенници. Обучих ги на самозащита. В страшен свят живеем.

Тази лична подробност изненада Тейлър. Не толкова заради това, че я сподели. Той приличаше на мъж, който се чувства много комфортно. И определено не заради самозащитата. Това тя можеше да си го представи, без проблеми. Но едно голямо, задружно семейство? Това изглеждаше някак си неуместно.

За пръв път Рийд се разсмя.

— Не ме гледайте толкова шокирано. Дори акулите си имат семейства.

— Предполагам. Просто ми е трудно да си ви представя като част от един голям, разклонен клан.

— Е, така е. Ние сме седем деца. Имам трима братя и три сестри. Всички, с изключение на двама са женени с деца. Имам племеннички,

племенници — хей, семейство Уестън са пръснати из цялата страна.

— Уха! — Идеята беше уникална, като нещо от книга с приказки.
— Къде сте израснал?

— В едно малко градче във Върмонт. Родителите ми още живеят там. Цялата тайфа им се стоварваме по празниците и винаги когато успеем да намерим време.

Това обясняваше зимния тен.

— Това е чудесно, особено за племенничките и племенниците ви. Няма заместител за едно любящо семейство.

— Съгласен съм. — Още един преценяващ поглед. — Това професионално твърдение ли е или лично?

— И двете.

Рийд кимна.

— Прочетох биографията ви в сайта на WVNY. Вие специализирате семейни консултации, не само по радиото, но и в Академията „Делинджър“. Сигурно имате страхотни отношения с хлапетата.

Тейлър се усмихна едва-едва.

— Зависи кого ще извикате и кога. Аз давам всичко от себе си. Работата с тях ми носи огромно удовлетворение.

— „Делинджър“ е елитно училище. И е много скъпо.

— Което поражда още много напрежение за децата, които го посещават. — Тейлър стана да напълни отново чашите с кафе. — Стремехът да успеят, е насаден в тези деца още от раждането им. Прибавете огромните богатства и, твърде често, острата липса на емоционална подкрепа за запазване на равновесието. И накрая пред вас се изправят много самотни, разглезени, уплашени хлапета, които нямат накъде да поемат и им липсва самоуважение. — Тейлър се настани отново до плота. — Не омаловажавам предизвикателствата, с които се срещат финансово неосигурените деца. Но пренебрежението на родителите може да е резултат от борбата за свързване на двата края и липса на време за децата или когато пътуваш по цял свят и просто забравяш, че имаш деца.

— Съгласен съм. — Рийд слушаше, отпивайки от кафето си. — Вие вършите работата си с много страст.

— Не мога да си представя как бих могла да я върша по друг начин.

Нещо проблесна в очите му — после изчезна толкова бързо, колкото се и появи.

— А семейството ви? — попита той. — Голямо ли е или малко?

То не съществува, изкуши се да каже Тейлър.

— Аз съм единствено дете — отговори вместо това тя. — Поради което загубата на Стеф е още по-непоносима.

Това затвори кръга на разговора.

Рийд се окашля.

— Виж, Тейлър, няма да се опитвам да те уговарям да подпишеш договора. Щом не можеш, не можеш. — Пауза. — Просто ми кажи с кои от детайлите си съгласна, за да предам на клиентите си, и с кои не си.

Тя премигна.

— Имаш предвид, за Гордън?

— Да.

Да чуе това от елитен адвокат? Рийд Уестън определено беше пълен с изненади.

— Твоята професионална лоялност те обвързва с твоите клиенти — заяви очевидното Тейлър. — Разбирам това.

— Аз също. Но професионалната лоялност не включва нахлуване в личния ти живот. Ако не искаш те да разберат какво е станало с Гордън, ще уважава това твое желание.

Тейлър се замисли и замълча продължително.

— Благодаря, но аз имам чувството, че те знаят какво е искал да направи Гордън. Така че им кажете каквото искате.

Тя вдигна глава и погледна Рийд в очите.

— Колкото до договора, ще го подпиша. Колкото повече си мисля за него, толкова повече разбирам колко незначителен е той. Цялата тази работа е за пари. Няма да върне Стеф, нито пък ще заличи онова, което ми направи Гордън. Най-добре е да прережа всички връзки. Това ще ми помогне да продължа напред както останалите семейства, за които ти спомена. — Тя знаеше, че това е вярно. — В понеделник ще се обадя на Джоузеф и ще уредим нещата. Кажи на клиентите си да си отдушнат. Няма да преча за разтрогването на дружеството на Гордън — макар да си мисля, че мотивите са подозрителни.

Рийд нито потвърди, нито отрече предположението ѝ.

— Сигурна ли си?

Тя кимна.

— Аз не се нуждая от парите. Нито семейството ми. Напиши чека. Аз ще го изпратя на Фонда за развитие на театъра в памет на Стеф. Тя би искала точно това.

Озадачен поглед.

— Тя се е занимавала с театър?

— Аха. Актриса. Всъщност изгряваща звезда на Бродуей.

Усмивката на Тейлър беше тъжна. Тя се втренчи в чашата си с кафе, без да е сигурна защо разказва всички тези подробности на Рийд.

— Тя бе по-близо до реализацията на мечтата си, отколкото можеше да си представи. В онзи последен ден от живота ѝ, причината, поради която се прибра толкова късно, бе, че бе на прослушване за едно ново шоу на Бродуей. Важна поддържаща роля. Е, тя я получи. Агентът ѝ се обади да ме информира, просто от уважение към паметта ѝ. Ако беше жива, премиерата ѝ щеше да бъде на първи февруари.

Оловна тишина увисна във въздуха.

— Тя трябва да е била много талантива — отбеляза най-накрая Рийд.

— Беше.

Рийд се наведе напред и покри ръката ѝ със своите.

— Тейлър... наистина съжалявам.

Комфортът — и контактът — я накараха да се почувства по-добре. Твърде добре.

Беше време да прекратят за тази вечер. Тейлър стана.

— Става късно. Изтощена съм.

— Разбирам. — Рийд я последва, ставайки на крака. — Не исках да те разстройвам.

— Не си ме разстроил. Просто ме боли като разказвам колко неща има на този свят, заради които си струваше Стеф да живее. Но това не може да се промени, след като нея вече я няма.

— Ще ти стане по-леко.

— Сигурна съм. Както казват, времето е най-добрият лечител.

— Вярно. От друга страна, понякога трябва да помагаме по малко на времето.

Тейлър преглътна и не отговори. Рийд я стрелна с изпитателен поглед.

— Защо се местиш — заради спомените си за Стеф или заради спомените от Гордън?

На този въпрос тя можеше да отговори откровено.

— И заради двете. И защото е разумно. Този апартамент ми е доста голям. Местя се в жилище с една спалня през две преки от тук. — По устните ѝ се появи нещо като усмивка. — По-близо е до парка.

— А — усмихна се и Рийд. — Значи в крайна сметка съм доста силен в дедукцията.

— Предполагам. — Настъпи момент на нещо — другарство, примесено с искрица на осъзнаване за нещо чувствено, който оживя и се настани помежду им.

Привличането не я шокира. Тейлър усети кипенето му. Но то бе последното нещо, с което бе готова да се справи.

Тя решително го уби още в зародиш и заобиколи нарочно Рийд. Изведе го в коридора и му подаде палтото.

— Кога ще бъде голямото местене? — попита той и метна палтото на раменете си.

— Наемът ми започва да тече от първи март. Значи имам още пет-шест седмици.

— Добре. — Той направи пауза, оглеждайки проникателно дневната. — Това ни дава много време. За онова, което имам предвид, ще ни трябва голяма стая с малко мебели като тази.

Тейлър премигна.

— Какво имаш предвид?

В тъмните му очи присветнаха весели искрици, но когато заговори, тонът му беше адски сериозен, а лицето му излъчваше твърда решителност.

— Да те накарам да се чувстваш по-малко уязвима. Да не си толкова изнервена, когато си насаме с мъж.

Проницателността му я изненада. Тя много добре прикриваше чувствата си. Но все пак той ги усети. Интересно. И по-точно, тя бе любопитна какво иска да направи той.

— Добре, ще се навия. И как възнамеряваш да заработи тази магия?

Той не пропусна нито миг.

— Като ти дам няколко урока по самозащита. Сега си почини. Започваме другата седмица.

ГЛАВА 8

28 януари

10:33

„Хартър, Рандолф и Колинс“

Рийд погледна подписа на Тейлър върху договора, после бутна документа настрани. Надигна се иззад бюрото си и отиде да погледне през прозореца.

У нея наистина имаше нещо, у тази Тейлър Холстед. Красива, чувствена, понесла тежестта на света на раменете си. Не му беше нужен психиатър, за да разбере, че тя вини себе си за смъртта на братовчедката си. Или че все още превърташе напълно, когато останеше насаме с мъж в апартамента си.

Рийд не можеше да я избави от чувството ѝ за вина, но със сигурност можеше да ѝ помогне да се справи със страха. Искаше да ѝ помогне. Имаше нещо у нея — деликатно, самотно благородство под една уравновесена, самоуверена, елитна фасада — което го заинтригува. Нещастните богати момиченца обикновено не бяха негов тип. Но тази беше различна. Тя беше сложна. У Тейлър Холстед имаше един цял свят в повече от това, което се виждаше на пръв поглед.

И, да, тя го привличаше. Много го привличаше. Тя бе всичко, което му бе описал Джонатан, и нещо повече. Тя бе принципна и страстна. Усещаше го.

Джонатан вероятно също го бе усетил. Ясно, че той също бе запленил от нея. Щеше да бъде адски вбесен, когато разбереше за уроците по самозащита, които щеше да ѝ дава Рийд. Какво толкова! Рийд не дължеше нищо на Джонатан. А и вече му беше дал твърде много.

В колежа те бяха в един екип по гребане, изкараха бизнес право в един и същ семестър, купонясваха на едни и същи купони през уикендите, където пиеха топла бира и преследваха горещи момичета. Но характерите им не си приличаха. И така когато обстоятелствата наложиха едни по-дългосрочни, по-сложни взаимоотношения,

отколкото Рийд някога бе очаквал, тези отношения, след дипломирането им, бяха свързани само с бизнеса.

Рийд мързеливо наблюдаваше как няколко таксита профучават по Парк авеню, последвани от дълга черна лимузина, която отби и спря пред сградата. Без съмнение това бе колата на Дъглас Бъркли. Те двамата с Джонатан трябваше да дойдат на среща, за да научат последните новини. Рийд щеше да им обясни как стоят нещата и да им покаже подписания договор.

Общо взето щяха да бъдат доволни от крайния изход. Нямахше да бъдат толкова доволни от причините, които стояха зад неохотата на Тейлър да подпише договора. Но щяха да го преодолеят.

Това беше проблемът. Не само с тях, но с повечето от клиентите, които Рийд представляваше. Те бяха толкова незаинтересовани, толкова погълнати в себе си, че правилното срещу погрешното заемаше второ място след невинния срещу виновния. А невинен вече не означаваше същото като преди. Това означаваше да получиш присъда невинен, независимо от това дали обвиняемият действително бе извършил престъплението.

Той навлезе в тази професия изпълнен с копнеж, млад и наивен, но не и глупав. Беше първият от семейството, който успя да продължи след местния колеж, и то не къде да е, а в „Принстън“, а после в Юридическия факултет на „Харвард“. Срещата с Джонатан Малъри промени живота му. Тогава той още не знаеше кой е Джонатан. Не и докато Джонатан не загази здравата, напи се като прасе и разказа на Рийд за истинските си взаимоотношения с Дъглас Бъркли. Рийд беше изумен, но нямаше време да размишлява за това. Бе прекалено зает да спасява задника на Джонатан. Оказа се, че се наложи да го спасява два пъти.

Не използва никакви връзки. Все пак Рийд получи отплата за действията си — голяма. Една препоръка от Дъглас Бъркли го извади една глава напред пред други, също толкова блестящи, възпитаници на „Харвард“, състезаващи се да получат възможност за работа. Той хвана шанса си с две ръце, прекрачвайки прага на престижната си фирма, решен да реализира бъдещето, заради което бе положил толкова усилия. Можеше да постигне всичко, без да прави компромиси с ценностите, в които бе научен да вярва. Сигурен бе в това. Щеше да представлява влиятелни хора с огромна власт — и щеше да го прави

етично, така че да не изпитва угризения, а семейството му да се гордее с него.

Стига с тези детски приказки!

След десет години в професията понякога се чудеше дали вече и самият той може да отдели истината от лъжите или е станал незаинтересован като клиентите си. Натискът да спечели, адреналинът, който се напompваше в него в съдебната зала, увисналата примамка на партньорството — всичко това засенчваше човека, който той бе някога.

Е, стига толкова...

Беше му дошло до гуша. Искаше да се измъкне.

Не от юридическата професия. От безсърдечното мото спечели на всяка цена, което определяше света на високите залози в „Хартър, Рандолф и Колинс“.

Искаше да си открие собствена практика, малка и селективна. Беше събрал достатъчно пари и контакти, за да го направи. Целта му бе да представлява клиенти, с които чувстваше някаква връзка, а не такива, които имаха големи връзки. Това щеше да бъде обща, а не наказателна, практика. По този начин щеше да си изгради взаимоотношения със своите клиенти. И разликата щеше да бъде освежаваща след толкова години практикуване на наказателно право. Колкото до обединяването с други адвокати, или като партньори, или като консултанти на фирмата, той имаше на ум няколко имена, адвокати, чиито умения щяха да допълват неговите и да увеличат надеждността и професионализма на фирмата. Щеше да се обърне към тези хора, когато настъпеше подходящият момент.

Но първо трябваше да потърси начин да се справи с пълномощията си в „Хартър, Рандолф и Колинс“. Дължеше им го. Особено на Хартър, неговия наставник, пред когото беше споделил нарастващото си раздвояване и мислите си за напускане. Нямахше да е забавно. Плюс това, след като веднъж изпуснеше духа от бутилката, вече нямаше връщане назад.

Едно почукване на вратата върна мислите на Рийд обратно към настоящето и той се обърна.

— Влез.

— Здравей, Рийд. — Дъглас Бъркли изпревари Джонатан в стаята, а присъствието му бе все така властно както преди десетки години. Той беше бизнес гигант.

— Дъглас, Джонатан. — Рийд тръгна напред да се здрависа с тях — първо с Дъглас, после с Джонатан. — Сядайте. — Той посочи към столовете пред бюрото. — Мога ли да ви предложи нещо?

— Така ни е добре. — Дъглас бе готов да започне, опря лакти на стола и се втренчи напрегнато в Рийд. — Джонатан ми каза, че си се справил с положението, така ли е?

Рийд кимна.

— Съжалявам, че говорих толкова загадъчно — обърна се той към Джонатан. — Но исках да финализирам нещата, преди да навляза във всички подробности.

Джонатан се наведе напред и сграбчи коленете си.

— Не се обидих. Бях любопитен. Какво стана?

Рийд се отпусна на стола си, взе подписания договор и го плъзна по бюрото, за да го видят.

— Тя подписа.

Дъглас въздъхна с облекчение.

— Отлично. Вече всички са подписали. Най-накрая можем да загърбим всичко това. — Изпитателен поглед. — Ти написа чека от чуждестранната сметка, нали?

— Всичко е направено. Изпратих го на Джоузеф. Тейлър Холстед планира да го дари на някаква организация, която била подкрепяна и от братовчедка й Стефани.

— Това не ме изненадва — сви рамене Дъглас.

— Рийд. — Джонатан си мислеше точно за това, за което предполагаше Рийд. — Да се върнем към Тейлър Холстед. Очевидно ти си я уговорил да подпише. Тя каза ли ти защо се е дърпала и защо превъртя като ме видя.

— Да. — Рийд завъртя химикалката между пръстите си. — Първо, тя е имала много лошо мнение за Гордън — и е осъзнавала, че той ограбва инвеститорите си.

Дъглас присви очи.

— Има ли доказателства?

— Не. — Рийд поклати глава. — Знае, че ти компенсираш загубите. А Гордън е мъртъв. Повярвайте ми, не е заинтересована да се рови по-надълбоко в действията му.

— Добре.

— А останалото? — настоя Джонатан.

Рийд захвърли химикалката и се втренчи право в тях.

— Изглежда, че през онази последна вечер Гордън се е отбил в апартамента на Тейлър и братовчедката ѝ. Стефани не била там. А Тейлър била. Гордън я нападнал.

— По дяволите... — Дъглас се обърна настрана, разтривайки врата си с очевидно отвращение.

— Изнасилил ли я е? — Изражението на Джонатан не се промени.

— За щастие, не. Стефани се прибрала и позвънила от фоайето. Гордън тръгнал с нея към летището. Оставил Тейлър закопчана с белезници към леглото и в безсъзнание.

— Това става все по-гадно. — Дъглас стана и отиде да си налее вода. — Лошо ли я е наранил?

Рийд погледна откровено клиента си.

— Не знам. Тя не изгаряше от желание да сподели подробностите. Знаем, че е докладвала за нападението, но разследването било прекратено след експлозията на яхтата.

— Значи ченгетата знаят за това.

— Има полицейски протокол, да. — Точно както очакваше, Рийд усети, че се вбесява. Нямахше значение, че една жена е била нападната. *Защити името на семейството и бизнеса!*

Както винаги той скри личните си чувства.

— Дъглас, аз не бих се притеснявал за това. Оплакването на Тейлър е в папка с етикет *закрито* някъде в полицейското управление. Няма възможност историята да се появи в Newsweek.

Дъглас не отговори. Само се втренчи в чашата си.

— Тейлър ли ти каза това? — попита Джонатан.

— Тя ми каза, че иска да забрави за случилото се. Няма оплаквания срещу вас двамата. Ето, договорът е подписан и вие можете да продължите напред с разтрогването на дружеството. Проблемът е решен.

— *Този път.* — Дъглас гаврътна остатъка от водата си и остави рязко чашата. — Сигурен съм, че Гордън ни е оставил и други изненади. Дадох на това момче всички възможности. И пак не му беше достатъчно.

Рийд подбра думите си внимателно.

— Има и други фактори, включени в оформянето на характера, Дъглас. Някои са под твой контрол. Други не са.

Дъглас го изгледа.

— Мислиш, че още тогава трябваше да обявя всичко публично? Защо? Мислиш ли, че признанието пред света, че Гордън и Джонатан са мои синове, щеше да промени крайния резултат?

— Със сигурност щеше — промърмори Джонатан. — Адриен щеше да те напусне още преди години.

— Смисълът не е в това — контрира го Дъглас. — Не и в този случай. Аз питам Рийд дали мисли, че Гордън щеше да бъде по-различен, ако го бях признал публично.

— Не знам — отговори искрено Рийд. — Имах предвид, че понякога хората се раждат с недостатъци в характера, за които не можем да обвиняваме родителите им.

— Да. Биология, окръжаваща среда и късмет. — Тонът на Джонатан беше равен. — Във всеки случай, хайде да не си търсим белята. Рийд уреди нещата. Да продължим напред. — Той се наведе и скръсти ръце в скута си. — Колко време беше с Тейлър?

Рийд вдигна рамене.

— Около час. Пихме по едно кафе.

— В Старбъкс?

— В нейния апартамент.

— Наистина? — Искрица на раздразнение. — Трябва да е било отпускане.

— Не беше. — Рийд хвана бика за рогата. — Благодарение на Гордън, Тейлър е като развалина с изпънати нерви в собствения си дом. Ще се върна да ѝ дам малко уроци по самозащита.

Няколко секунди мълчание. После Джонатан се окашля.

— Чия беше идеята?

— Моя. Но Тейлър се нави.

— Добра идея — намеси се Дъглас, кимвайки одобрително на Рийд. — Това ще изгради добри отношения и ще остави адски подобър вкус в устата ѝ, когато стане дума за моето семейство, отколкото онзи, който е оставил Гордън.

— Съгласен съм. — Рийд гледаше към Дъглас, но говореше на Джонатан. — Макар че са минали няколко месеца, нервите ѝ все още са много опънати. Всяко напомняне за Гордън ѝ се отразява зле.

— Представям си. — Устните на Дъглас изтъняха в тъмна линия. — Направи каквото трябва, за да я спечелиш.

Този път Рийд погледна право към Джонатан с ясно и нетърпящо възражения послание.

— Това възнамерявам да направя.

11:50

След като Дъглас и Джонатан излязоха, Рийд седна спокойно до бюрото си. Джонатан беше вбесен. Но Рийд не можеше да проумее реакцията на Дъглас. *Спечели я. Превърни действията на Гордън в далечен спомен. Продължавай с добра воля, така че тази жена да не представлява една потенциална муха в меда.*

На Рийд му се струпа всичко, което би могъл да понесе. Той се наведе напред и позвъни на секретарката си.

— Да, мистър Уестън? — отговори тя.

— Кати, разбери дали мистър Рандолф или мистър Колинс са свободни. Трябва да говоря с тях. Важно е.

— Да, сър.

Три минути по-късно тя му звънна.

— Мистър Рандолф е в офиса си. Ще ви приеме веднага. Мистър Колинс се връща от съда. Когато пристигне, ще се присъедини към вас.

— Благодаря.

Рийд блъсна стола си назад и стана. Беше време да направи онова, което отлага прекалено дълго. Вече се чувстваше по-добре.

ГЛАВА 9

1 февруари

16:25

Гробището Грийн Вали

Уестчестър Каунти,

Ню Йорк

Тейлър паркира колата си в обозначения район, най-близо до уединената група дървета, маркиращи семейния парцел на Холстед. Все още имаше доста път до гроба на Стеф. Но нямаше нищо против. Разходката щеше да ѝ даде време да се успокои.

Мразеше да идва тук, да се втренчва в спартанския надгробен камък, гравирани с името на Стеф, с началото и края на краткия ѝ двайсет и седем годишен живот и с баналната фраза: *любима дъщеря*. Тя казваше толкова малко за същността на Стеф, за живота и смъртта ѝ.

Но днешният ден беше специален. И Тейлър се чувстваше задължена да го отбележи.

Тя взе подаръка, който носеше, затръшна вратата на колата и тръгна.

Слънцето висеше над хоризонта, пламтяща топка в западното небе, докато Тейлър си проправяше път по замръзналата земя, където тревата все още бе покрита с преспи сняг от бурята в началото на седмицата. Тя се уви по-плътено в палтото си. Температурата падаше. Но Тейлър нарочно избра точно това време, за да дойде тук. Искаше да бъде сама.

Тишината се спусна над гробището, когато стигна до гроба. Както винаги, сърцето ѝ се присви. Този момент бе най-трудният. Едно последно място за почивка, където Стеф не си почиваше. Тялото ѝ бе взривено на парченца. Тук беше погребан скъп махагонов ковчег, купен от Фредерик и Кендис Холстед, запълнен символично от Тейлър. Адски скъпият, ексцентричен часовник, който Стеф желаше от месеци и който Тейлър ѝ купи, когато тя влезе в Тиш^[1]. Плюшената

панда, с която Стеф спеше в пансиона и която все още седеше на леглото ѝ. Орфаната книжка „Пипи Дългото чорапче“, която тя пазеше на лавицата си. Квитанции от билети за две от любимите ѝ представления на Бродуей. И моравият кашмир пуловер, който тя почти винаги обличаше за прослушванията — нейният талисман, както тя самата го наричаше.

Ирония на съдбата. Не беше го облякла за последното прослушване, но въпреки това получи ролята — макар че не разбра за това. Но дали беше за късмет? Не. Може би ако носеше проклетия пуловер, щеше да се забави на прослушването толкова дълго, че яхтата на Гордън щеше да отплава без нея и...

Тейлър заби поглед в земята. Очевидно леля ѝ и чичо ѝ бяха идвали наскоро; надгробният камък на Стеф бе украсен с елегантен букет цветя. Тейлър го наблюдава един продължителен, мълчалив момент. После се наведе и постави деликатно опакования букет от копринени рози върху гроба. Дузина в блестящо червено. Изобщо не можеше да се разбере, че са копринени. Изглеждаха толкова истински, сякаш току-що бяха откъснати от розовия храст.

Но не бяха. Истинските цветя умираха. Тези щяха да живеят вечно.

— Днес е премиерата, Стеф — прошепна тя. — Толкова се гордея с теб. Преби се от труд и получи ролята. Щеше да си звездата на шоуто. Тези рози са за теб. Те са за всичките премиери и за всичките овации, които със сигурност щеше да получиш. — Болезнено преглъщане. — Липсваш ми, Стеф...

Тя се отпусна на пети с дълбока въздишка. Всичко това изглеждаше толкова нереално. Сюжет, съшит с бели конци. Мирна, естествена обстановка. Нечестна, ненавременна и жестока смърт.

Тя не се нуждаеше от тази осветена обстановка, за да се чувства близо до братовчедката си. Не минаваше ден, през който Стеф да не бе с нея — тя чуваше песента „Спомен“ от „Котките“ по радиото, усещаше миризмата на горещ шоколад с бита сметана в Старбъкс, зърваше двете приятелки, които се смееха заедно докато излизаха от „Pookie&Sebastian“^[2], всички онези неща, които събуждаха старите спомени.

И тежко усещане за загуба.

Тя все още се измъчваше от чувството, че трябваше да направи нещо повече, за да предотврати това. И то никога нямаше да си отиде.

— Трябваше да те спра — извика тя на глас. — Знаех, че Гордън е беля на главата. Трябваше да ти го набия в главата. Опитвах — но не достатъчно силно. Съжалявам.

Нямаше какво друго да каже.

Разтреперана, Тейлър извади кожените си ръкавици и ги сложи на ръцете си.

— Сега ще се върна в града. — Горчива усмивка докосна устните ѝ като си представи какъв би бил отговорът на братовчедката ѝ. — Не, нямам среща — допълни тя. — Не и тази вечер. Довечера имам да се занимавам с разни документи. Но утре имам урок по самозащита с един много умен и интригуващ адвокат от Парк авеню. Да, изглежда страхотно. Ти би го нарекла сладурче. Засега е просто познат. Ще ти кажа ако това се промени... — Колеблива пауза. — Ако съм способна на такава промяна.

Тейлър се надигна, премигвайки, за да спре сълзите си.

Зад нея изпука суха клонка.

Главата ѝ подскочи. Тя се изправи бързо и се завъртя, а сетивата ѝ се изостриха бързо. Огледа района.

Нищо. Нищо, освен спускащите се сенки на здрача.

Въпреки че си каза това, тя изпитваше странното усещане, че някой я наблюдава. То пропълзя през нея като тъмен, грозен призрак. И колкото и да се опитваше, не можеше да се отърси от него.

Започна да диша по-учестено. Въобразяваше си. Сигурно беше така. Това бе гориста местност. Шумът сигурно бе дошъл от някоя птица или катеричка.

Тя беше на път да се убеди в това, когато от близките дървета се чу шумолене. Погледът ѝ проследи шума и тя забеляза, че сред дърветата се движи тъмна фигура.

Човешка фигура.

Мълчание.

— Попитах кой е там? — Канеше се да хукне обратно, а сърцето ѝ подскачаше и се блъскаше в ребрата ѝ.

В тревата отекнаха стъпки. Насочиха се към нея. Тейлър хукна.

Задъхана, тя се втурна през гробището, използвайки последните остатъци от дневна светлина, за да се ориентира към колата си.

Стъпките приближиха. Чуваха се по-силно. Тейлър се подхлъзна върху леда. Успя да се задържи и да запази равновесие и продължи да спринтира напред, проклинайки се заради секундите, които изгуби.

Щом видя колата, тя започна да опипва джоба си за ключовете. Извади ги, насочи ги към колата и натисна бутона, който отключваше вратите и изключваше алармата.

Няколко ритмични чуруликания и присветването на фаровете ѝ подсказа, че е успяла. Почти беше стигнала. Още три метра и щеше да бъде свободна.

Тя посегна към колата, дръпна дръжката на вратата, очаквайки някой да я сграбчи отзад.

Чак тогава осъзна, че стъпките са изчезнали. Гробището бе зловещо тихо.

Къде остана преследвачът ѝ?

Не изчака, за да разбере.

Пропълзя на шофьорската седалка, заключи вратите и адски задъхана пхна ключа в стартера.

Внезапно чу приглушените звуци от нечие тичане — не към нея, надалеч.

Тя се завъртя, надзъртайки в тази посока, опитвайки се да различи нещо осезаемо в мрачното небе.

Успя да зърне някакво мигновено движение. Една фигура се стрелна към портала. Очевидно не беше още един оплаквач.

Изчезна. Който и да беше, вече го нямаше.

Жестоко разтреперана, тя се облегна на седалката.

По дяволите! Мислеше си, че вече е преодоляла това. Но не беше. Това усещане за безпомощност.

Пое си рязко дъх, опитвайки се да забави дишането си и препускащия си пулс. *Престани, нареди си тя. Това не беше лично. Може би човекът има роднини тук или някаква друга причина да виси в гробището. Може би е видял лесна мишена и я е последвал, опитвайки се да си набави бързи пари.*

Може би...

Но защо не се приближи до нея, когато беше коленичила до гроба, а изчака докато тя го види и после започна да я преследва?

И най-вече, защо тя не можеше да се отърси от чувството, че той бе там през цялото време?

Наблюдаваше я.

2 февруари

10:30

Западна седемдесет и втора улица

Тейлър не можа да мигне цяла нощ. Стана призори и се захвана да прибира кухненските си уреди в кашони. Щеше да се мести чак на 1 март. Но трябваше да се заеме с нещо.

Стоеше на една табуретка и смъкваше купите за миксера, когато портиерът позвъня да съобщи за пристигането на Рийд. Тя скочи от табуретката, отиде до домофона и нареди на Хари да пусне Рийд горе.

Три минути по-късно той почука.

— Здравсти — поздрави го тя, когато отвори вратата, дишайки тежко.

— Здравсти и на теб. — Той свъси вежди като я видя толкова раздърпана, тъмночервената ѝ коса бе прибрана назад с превръзка, а тениската и късите ѝ панталонки от ликра вече бяха влажни. — Май че си започнала без мен.

— Какво? О, не. — Тя се разсмя стеснително, осъзнавайки колко раздърпана изглежда. — Опаковах багажа си.

— Вече? Много си бърза. — Рийд разкопча якето си и го закачи на закачалката. Беше облечен с черно трико, с което изглеждаше адски секси. Спортната му страна очевидно бе толкова поразителна — колкото и вида му от Брукс брадърс.

— Предполагам, че обичам да правя нещата навреме — отговори Тейлър, запазвайки веселия си тон.

Рийд присви очи и я огледа съсредоточено.

— Добре ли си?

— Да. Защо? Толкова ужасно ли изглеждам?

Той не се разсея от типично женския ѝ въпрос. Всъщност изражението му ѝ подсказа, че той знае, че това не е типично — не и в нейния случай. Това бе опит да избегне въпроса, който той ѝ зададе.

— Не поемам примамката — информира я. — Не става дума за физическите ти атрибути. Изглеждаш изтощена, все едно че не си мигвала цяла нощ. Мисля, че този изблик на енергия произлиза от

напрежение, а не е някакво твърдо решение, че е време да си събираш багажа.

Тейлър сбърчи чело и скръсти ръце на гърдите си.

— Започвам да се чудя дали между правото и психологията има чак толкова голяма разлика, колкото си мислех.

Той се усмихна.

— Вероятно няма. Разгадаването на хората е в основата и на двете професии. А сега ще ми кажеш ли какво не е наред или това не е моя работа?

— Вчера беше първи февруари — обясни простичко тя. — Щеше да бъде премиерата на Стеф. Отидох до гробището да отбележа събитието. Предполагам, че преживяването е било по-тежко отколкото очаквах.

Рийд кимна.

— Разбирам. Искаш ли да отложим нашия урок?

— Не. — На Тейлър ѝ се искаше да не беше избърборила отказа си толкова бързо и непреклонно. — Вече ти отказах два пъти — побърза да обясни тя, виждайки любопитния пламък в очите му. — Във вторник вечерта ме задържаха в радиостанцията, а в четвъртък ни удари онази снежна буря, да не говорим, че ти беше на съвещание до полунощ. Истината е, че уикендът наистина е най-доброто време и за двама ни. Енергийното ми ниво е по-високо сутринта и никой от нас не трябва да ходи на работа — нали? — попита изпитателно тя, осъзнавайки, че Рийд може да включи часове в събота и неделя.

— Не. Не и днес. — Той посочи към дневната. — Ще започваме ли?

Тейлър го последва.

— В хладилника имам дузина бутилки с вода. Можем да ги вземем, когато имаме нужда от тях.

Рийд се разсмя.

— Не бъди толкова мрачна. Няма да те карам да правиш военни маневри. Това са само основните неща. Щом моите племеннички, които са на осем, девет, единайсет и дванайсет, могат да се справят, и ти ще можеш.

— Не бъди толкова сигурен. Децата са много по-гъвкави от възрастните. — Тейлър спря в центъра на дневната и се обърна с лице към него. — Какво те накара да учиш самозащита?

— Брат ми Роб е ченге. Той е маниак на тема сигурност, особено когато става дума за семейството.

— Някои от племенничките ти негови деца ли са?

— Не. Двата с него сме единствените ергени, останали в семейство Уестън. Аз бях в юридическия факултет докато той караше тактическото си обучение, а Кеймбридж беше много близо до дома, за да си ходя често. И аз се навъртах там много повече от останалите. Обучението в самозащита сваляше напрежението от ученето, което продължаваше седем дни в седмицата по двайсет и четири часа в денонощие. Роб ме обучаваше докато и той самият се учеше.

— А ти предаде това знание на другите членове от семейството, особено на жените.

— Ъхъ. — Тъмните му вежди се надигнаха. — Е, отговарям ли на критериите? Получавам ли работата?

Тейлър се разсмя.

— Съжалявам, нямах намерение да те разпитвам. Просто този аспект от живота ти ми се стори очарователен. Честно, никога не съм се срещала с големи, сплотени семейства. С удоволствие бих чула и нещо повече — след като усвоя някои основни умения.

— Какво ще кажеш да го превърнем в стимул? — Гласът на Рийд звучеше наполовина шеговито, наполовина сериозно. — За всяка техника, която усвоиш, ще ти разказвам за по един от братята и сестрите си.

— А ако уча бързо? Ще може ли да се прехвърлим на племенничките и племенниците ти?

— Разбира се. Но само ако поръчаме обяд. След толкова много говорене ще имам нужда от подхранване.

— Справедливо. — Тейлър откриваше облекчение в безгрижните закачки. Това изглеждаше толкова... нормално, като балсам след вчерашния зловещ епизод. — Готова съм.

— Добре. — Рийд стана сериозен, заприличвайки повече на онзи бизнесмен, с когото тя се срещна преди две седмици в офиса. — Ще започнем със следното — ще ти помогна да развиеш усещане за дистанция. Ще експериментираме с дълъг, среден и близък обхват, докато можеш да поддържаш точната дистанция, която искаш, без да мислиш за нея. След това ще преминем на движението в кръг. И двете умения са много важни. След като ги усвоиш, ще преминем към някои

основни техники за посрещане. По-късно ще въведе и някои техники за атака и един акроним^[3], който ще ти помогне да ги запомниш. Става ли?

— Добре. — Тейлър кимна, чудейки се дали има нещо, в което Рийд Уестън да не е опитен. Не е чудно, че беше излетял като ракета до върха на „Хартър, Рандолф и Колинс“.

Тя действително очакваше това с нетърпение — както крайния резултат, така и самия процес.

Час и половина по-късно тя вече не беше толкова сигурна.

Беше изтощена, повече психически, отколкото физически, тъй като през повечето време тренираше съзнанието си да издава незабавни команди, а тялото си — да ги изпълнява едновременно с издаването им. Координацията и изборът на точния момент се усвояваха по-трудно от движенията.

— Това е то... — Изтощена, Тейлър се строполи върху претрупания диван, който опряха в стената на дневната, за да си освободят пространство. — Между избора на стратегия и движенията в кръг започвам да се чувствам като ястреб. Един много изморен, много замаян ястреб.

Рийд приближи и се ухили. По дяволите, този мъж изглеждаше толкова спокоен, сякаш току-що излизаше от събрание, със съвсем лек блясък от пот на челото, а дишането му бе равно като на инструктор по йога.

— Може да те намразя — промърмори Тейлър.

— Няма. — Усмивката му грейна още повече. — Защото аз няма само да ти помогна да се почувстваш по-силна, аз ще ти осигуря и храна. Изчакай. Ще се обадя да поръчам сандвичи. А когато се върна, ще донеса и две бутилки студена вода.

— Добре, може би *омраза* е прекалено силна дума. Може би просто ще ти се обидя. — Тя го изгледа гадно. — Не можеш ли поне да се изпотиш като човек? Или никога не го правиш?

— О, правя го. — Лукавият поглед в очите на Рийд беше еднозначен. — Само по време на напрегнати тренировки като тази, която току-що направихме заедно.

Тейлър усети, че се изчервява. Тя сама си го изпроси.

— Хитро. Много хитро. Връщайки се на темата, аз искам печено телешко върху ръжен хляб с всичко останало и голяма, тлъста кисела

чушка. Докато ти поръчваш, аз ще измисля какво искам да узная за твоето семейство.

— Планът изглежда добре. Веднага се връщам.

Четиридесет минути по-късно те седяха до кухненския плот, дъвчеха сандвичите си и гълтаха студена вода.

— Време е да поговорим за семейството ти — напомни му Тейлър.

— Давай.

— Ти каза, че сте седем. Ти кой по ред си?

— Пети. — Рийд остави пуешката си кълка. — Защо да не взема да ти разкажа всичко в резюме? Така ще спестим време и ще отговоря на първата ти група въпроси.

— Добре. — Тейлър също остави храната си.

— Тръгвайки от най-големия към най-малкия, ще започнем със сестра ми Лиза. Тя е на трийсет и девет. Тя и съпругът ѝ Бил живеят във Финикс. Тя е учителка; той е администратор в гимназия. Имат две деца, Шари и Кати, които са на дванайсет и девет. Ще запазя хвалбите за тях за по-късно, когато стигнем до главата от моя живот, която засяга племенничките и племенниците; иначе никога няма да приключим с този списък.

Пак отпи голяма глътка вода и продължи.

— Следващият е Кайл. Той е на трийсет и осем. Страхотен продавач в семейния автосалон на жена си Джой в Кливланд. Те имат двама близнаци, Джейк и Скот, които са на десет. Трета е Шанън. Тя е на трийсет и седем. Тя и съпругът ѝ Роджър са техно магьосници. Работят в отдела за информационни технологии на една компания в Денвър. Дъщеря им Ейприл е на осем.

Още една глътка вода и поемане на дъх.

— Марк е на трийсет и шест. Той и жена му Джил все още живеят в Нова Англия. Собственици са на скиорска хижа в Ню Хемпшир. Децата им, Кимбърли и Дейвид, са на единайсет и седем. После съм аз. След мен е Меридит, която е на трийсет и четири. Тя е родена майка. Тя и съпругът ѝ Дерек имат двама синове, Крейг и Анди, а третото им дете е на път. Живеят в Далас, тъй като Дерек работи в общината. Мередит приготвя най-удивителните сладкиши, които можеш да опиташ. Тя си има малък лекарски бизнес и си работи у дома. Тези щастливи тексасци. И на последно място, но не по

значение, идва Роб, за когото вече ти разказах. Той е бебето. Той е на трийсет и две и е детектив в Сан Франциско. Когато реши да се задоми, ще разбие хиляди сърца по Западното крайбрежие. Как е това за начало?

Главата на Тейлър бе замаяна.

— Уха! Много внушително. Не се майтапеше като каза, че семейство Уестън са пръснати из цялата страна. Ами родителите ти? Спомена, че все още живеят във Върмонт?

— Да. В голямата, стара каменна фермерска къща, където всички ние сме израснали. Собственици са на грънчарски магазин в града. Имат го от четиридесет години. Мама обича да вае. Произвежда предметите за магазина. Те са красиви и необикновени. Няма турист, който да влезе вътре и да си тръгне с празни ръце. Дори местните жители все още си купуват разни неща. Много е талантива.

Гордостта на Рийд бе очевидна. Също и силните му връзки със семейството.

— Завиждам ти — промълви тъжно Тейлър. — Трябва да е удивително да имаш толкова любящи хора в живота си.

— Така е. — Рийд се втренчи замислено в сандвича си. — Мисля, че не оценявах достатъчно това като дете. Или просто смятах, че така трябва да бъде. Вече не е така.

Тейлър наблюдаваше изражението му.

— Имаш ли нещо против да те попитам нещо лично?

— Давай.

— Пътят, по който си поел — бърза писта, много власт, купища пари и всеобща публичност — изглежда някак си в противоречие с останалата част от семейството ти. Какво те мотивира?

— Аз самият. — Рийд подпря лакти върху плота. — Имах планове за по-висока позиция в обществото, допълнена с всички неща, които ти току-що спомена. Имах възможността да получа стипендия и финансова подкрепа. Възползвах се от това. И ето къде съм сега.

В тона на Рийд се усещаше нервност, нещо, което Тейлър не очакваше.

— Не си щастлив от своето решение?

Той я стрелна с поглед.

— Анализираш ли ме?

— Не, просто питам. Не си длъжен да отговаряш.

— Нека просто да кажем, че се опитвам да реструктурирам живота си, че от месеци ровя в душата си и се опитвам да възстановя връзката с някои силни, солидни ценности, с които бях загубил всякакъв допир. Когато се прибрах у дома за Коледа, всичко това се изправи директно пред мен. Откриха ми се някои фундаментални истини, които се борех да намеря или може би просто да си спомня.

Начинът, по който Рийд изрече това, наведе Тейлър на една нова и не много желана мисъл.

— Тези истини и това реструктуриране, дали в тях не е намесена някоя жена? — попита предпазливо тя.

Той обърна лице към нея, а тъмният му поглед заискри, когато осъзна какво го пита тя и защо. Поклати бавно глава и концентрацията му се премести към тук и сега.

— Не. Няма жена. — Изразителна пауза. — Поне засега. — Напрежението в стаята ескалира, а основата му бе потопена в нещо далеч по-непосредствено, отколкото Тейлър бе очаквала. Тя сама отвори тази врата. Но имаше проблем — не беше сигурна дали е готова да прекрачи прага ѝ.

Това не означаваше, че тя не го искаше.

— Радвам се — чу гласа си, отговаряйки и на двете части от уравнението.

— Така ли?

— Да.

— Добре. Аз също. — Той стана и я изправи на крака. Дръпна я по-близо до себе си, повдигна брадичката ѝ и я целуна.

Целувката беше силна, сексуално заредена, но не и доминираща. Рийд докосна устата ѝ постепенно, дланта му масажираше врата ѝ докато устните му отваряха нейните, а езикът му се плъзгаше навътре, галейки я леко. Сякаш се сдържаше нарочно, решен да вземе само онова, което тя желае, или е емоционално подготвена, да му даде.

А тя не знаеше за какво е готова. Но бе сигурна, че в момента се чувства много по-добре, отколкото се бе чувствала от много дълго време насам.

Тя се приближи, сграбчи раменете на Рийд и отметна глава назад, за да го улесни. Той реагира мигновено, дръпна я към себе си, обви ръце около врата ѝ, а после наведе уста над нейната и започна да я

целува безумно. Това бе диво еротично пробуждане, страстно, бавно и изпълнено с горещи обещания.

Може би с *прекалено* много обещания.

Тейлър притисна длани в гърдите му и натисна с накъсано дишане, докато достигна ръка разстояние помежду им, опитвайки се да запази равновесие.

Рийд не опита да я върне обратно до себе си. Просто я наблюдаваше и също дишаше накъсано.

— Трябва ли да се извиня?

Тя поклати глава, без да каже и дума.

Този път той пристъпи по-наблизо, притисна брадичката ѝ с палец, повдигна главата ѝ и я погледна в очите.

— Сигурна ли си?

— Да. — Тейлър успя да проговори. — Разбира се, че съм сигурна. Не само ти ме целуна. Аз също те целунах.

Изражението му си остана тържествено.

— Знам. Но това не означава, че сега не съжаляваш. Ти имаш тлеещи спомени от подобни неща, които не са особено приятни.

Тя не бе толкова изненадана, колкото трогната от неговата чувствителност.

— Нищо от онова, което се случи току-що, не ми напомня за Гордън. И не съжалявам. Чувствам се объркана и смутена.

— А обичаш да упражняваш контрол.

— Не върху другите, върху себе си, да.

— Разбирам. — Рийд вдигна бутилката си и отпи голяма глътка вода. — Ще караме бавно — реши той и остави бутилката. — Засега.

Тейлър сбърчи чело.

— *Засега*? Какво означава това?

— Означава... докато ускорим нещата.

— А кога ще стане това?

— Когато ти си готова. — Пръстите му погалиха бузата ѝ. — Не се безпокой. Няма да се объркаме. Аз ще разбера. — Ъгълчето на устата му се повдигна едва забележимо. — И, ако греша, винаги ще можеш да използваш срещу мен някоя от защитните техники, на които те уча. Дотогава ще си истинска професионалистка.

Тейлър се разсмя. Смехът ѝ достави почти толкова удоволствие колкото и целувката.

Мъжът стоеше отвън, на Седемдесет и втора улица и от време на време се правеше, че си поглежда часовника. Той вдигна поглед към апартамента на Тейлър с горчив блясък в очите.

Рийд Уестън остана там с часове. Това бе неприемливо. Това не влизаше в плана му. Никой мъж не влизаше. Нито Рийд, нито някой друг. Само той. Трябваше да се справи с това. Преди нещата да излязат от контрол.

Вдигна яката на палтото си и се отдалечи.

0:45

Като се има предвид колко изтощена беше, Тейлър си мислеше, че ще заспи веднага. След като не беше мигнала предишната нощ, след напрегнатата тренировка с Рийд и неочакваното продължение на тази тренировка — е, това включваше достатъчно физическа и умствена дейност, за да я накара да повярва, че ще заспи като къпана.

Откъде такъв късмет...

Тя въздъхна, изправи се в леглото, вдигна колене и обви ръце около тях. Като говорим за емоционални усложнения, Рийд Уестън беше огромно усложнение. Той се появи в момент, когато тя бе уязвима. Това беше лошо. И адски я привличаше, което беше още по-лошо. Ако започнеха връзка, това можеше да се окаже много погрешно.

Рийд каза, че няма да бързат — докато ускорят нещата. Това бе двусмислено и обезпокояващо.

Тя просто искаше да знае правилата. Те присъстваха във всяка връзка. Обикновено тя ги определяше. В този случай изглежда те я направляваха.

Боже, това бе толкова необичайно за нея... Хладнокръвната Тейлър. Тейлър, която се грижеше за всичко и за всеки. Тейлър, която толкова умело прикриваше емоциите си.

Разплетената като кълбо Тейлър.

Тя притисна пръсти в пулсиращите си слепоочия, опитвайки се прогони болката и безсънието. Да, точно така.

Не беше чудно, че не можеше да заспи. Беше претоварена емоционално. И не само това, не можеше да престане да мисли за онзи странен, страховит инцидент на гробището в събота. Дали онзи тип наистина беше просто някакъв ексцентричен посетител, някоя долнопробна откачалка, или бе отишъл там специално заради нея?

Тези размишления бяха безсмислени. Човекът изчезна. Инцидентът приключи. Тя просто раздуваше нещата.

Телефонът звънна. Пронизително. Настоятелно.

Тейлър се събуди внезапно и цялото ѝ тяло плувна в пот. Цифрите на радиочасовника ѝ показваха 3:55. Последният път, когато се събуди от среднощно позвъняване, бе, когато яхтата на Гордън експлодира и Стеф загина.

Тя включи лампата и се втренчи в LCD дисплея на телефона. Там пишеше *личен номер*. Точно като последния път.

Разтреперана, тя вдигна слушалката.

— Ало?

— Ти си сама. — Странен мъжки глас, чийто тон се променяше неестествено, прониза ухото ѝ. — Добро момиче. Продължавай така — така е най-добре за всички.

Прецракване и линията се прекъсна.

[1] Художествено училище в Ню Йорк. — Б.пр. ↑

[2] Моден магазин в Нюйоркското метро. — Б.пр. ↑

[3] Дума, образувана от началните букви на други думи. — Б.пр.

↑

ГЛАВА 10

3 февруари

18:45

WVNY

Сигурно се бе обадил някой маниак. Трябваше да е така.

Тейлър си казваше това за стотен път от снощи. Гласът беше преправен, изкуствен. Променливият тон и електронното звучене предполагаше, че е бил прекаран през някои от онези джунджурии за промяна на гласа — джунджурии, които бяха достъпни за всички и можеха да се поръчат по Интернет за по-малко от петдесет кинта.

Значи онзи, който ѝ се бе обадил, вероятно е бил в банда от юноши, които са си играели игрички. Сигурно са набирали случайни телефонни номера и са попаднали на нейния. После, когато са чули женски глас, са решили да драматизират ситуацията.

Или може би е бил Крис Йанг. Може би е искал да си върне заради това, че тя разговаря с родителите му преди две седмици и половина.

Не. Невъзможно. Номерът ѝ го нямаше в указателя. Крис не би могъл да го научи. Нито някой друг. Нямаше никаква връзка между обаждането и съботния инцидент в гробището. Това бяха две стряскащи, случайни, но несвързани помежду си събития.

Събличайки самото си, Тейлър се отказа да се преструва. Нямаше смисъл. Независимо от това колко се стараеше, колко логика влагаше в разсъжденията си, тя не можеше да прогони паниката.

През остатъка от нощта отново не можа да мигне. Лежа будна, разтреперана, очакваше ново обаждане. Той не се обади. Но и тя не можа да се отпусне. В резултат от това бе ужасно разсеяна днес в училището. И отгоре на всичко Крис Йанг я стрелна с един такъв странен, изпитателен поглед, когато се разминаха в коридора, а тя го отмина със скована походка и изцъклени очи. Дали не проверяваше резултатите от делото си?

Боже, в главата ѝ бе пълна каша...

Тя успя да стигне до кабината за излъчване. Минавайки покрай отдел Операции, надникна в кухнята — където поне четирима души от персоната се бяха събрали около кутия бързо изчезващи хрупкави сладки — достатъчно за дълго, за да махне с ръка и да се усмихне виновно.

— Здравейте, момчета. Съжалявам, че закъснях.

— Хей, няма проблеми. — Бил Уорън, който водеше „Разговор за спорта“, двучасовото радиошоу, директно преди нейното, я стрелна с крива усмивка. — Реших, че ако не дойдеш до седем, ще направя шоуто вместо теб. Щеше да бъде голям хит.

— Да, точно така. — Джак Тафт, програмният мениджър, остави чашата си с кафе — на която пишеше „Мениджър на станцията, която полага всички усилия“ — и изпръхтя. — Ще изгубиш половината ни слушатели докато приемеш първото обаждане.

— Няма начин — възпротиви се Бил и усмивката му грейна. — Аз имам страхотна интуиция. Само разпитай.

— Не е нужно — увери го Тейлър, насилвайки се да се усмихне. — Репутацията ти върви преди теб. Ти си писенце.

Трябваше да се концентрира върху работата си. Имаше да свърши куп работа в часа, който ѝ оставаше, преди да излезе в ефир. Както винаги, електронната ѝ поща щеше да почака. Това не беше беда. Просто трябваше да си тръгне по-късно. Но тя и без това не спеше, така че какво значение има? Колкото до важните документи, с които трябваше да се занимае незабавно, Лора щеше да влиза през радио прекъсванията и да я осведомява. Засега трябваше да се свърже със своя продуцент. — Къде е Кевин? — попита тя.

— В студиото — отговори Джак. — Чака те. Вече има опашка от слушатели, които са на телефоните. Очертава се натоварена вечер.

— Добре. Колкото по-натоварена, толкова по-добре. Тази вечер не съм настроена за монолог.

Програмният мениджър ѝ хвърли поглед, изпълнен със съчувствие.

— Тежък уикенд?

— Най-тежкият.

Джак уважи това и изостави темата.

— Добре, стига сме бърбили. Бил, почивката свърши. Връщаш се след четирийсет и пет секунди. Тейлър, вземи си една поничка — или

каквото е останало — и тръгвай към кабината.

Тейлър го погледна с благодарност.

— Рик тук ли е?

— Да. Преглежда някои звукови детайли с Денис. — Денис беше обещаващ тоноператор, малко свенлив, но с времето това щеше да се промени. Освен това той имаше няколко други новобранци, които бяха за съжаление. Сали Карвър беше нахакана руса стажантка, която учеше в радио школа и се надяваше да прескочи другите нива и да се озове направо в продуцентския бизнес. А Джеймс Бърни беше луничаво, очарователно момче с диплом по реклама, който работеше в отдел „Продажби“, опитвайки се да привлече нови рекламни поръчки.

Колкото до Рик, той беше страхотен, универсален мъж, който изживяваше тежък момент. Бракът му се разпадаше.

Тейлър се окашля.

— Как се справя Рик? Нещата оправят ли се?

— Не изглежда така. Той не говори много.

— Веднага слизам там. — Хвърли поглед към опустошената кутия с понички, която се бе превърнала в куп трохи и отчупени парченца, и завъртя очи. — Ще пропусна закуската.

Тя тръгна към своята кабина, решена да поддържа току-що изграденото си, макар и крехко, самообладание. Тази решителност продължи по-малко от минута.

— Здравсти, Кев. — Тейлър поздрави продуцента си докато прекрачваше прага. — Съжалявам, че пристигам в последния момент.

— Няма защо да се безпокоиш, поне не тази вечер — увери я Кевин и затвори телефона. — Утре работата е съвсем различна. По план имаме гост в ефира. Авторката на „Лоши деца, лоши родители“. Нея малко я пере шизофренията. Добре е да дойдеш по-рано, за да я подготвиш.

— Спомням си. И ще го направя. Обещавам.

Телефонът на Кевин звънна.

Тейлър скочи като ужилена.

Кевин се намръщи, вдигна слушалката и изгледа Тейлър, задавайки обичайните въпроси, получавайки онова, от което се нуждаеше, а после приключи разговора.

— Искаш ли да ми кажеш какво става? — попита той, завъртайки стола си към Тейлър.

Тя прокара трепереща ръка през косата си.

— *Какво* да става?

— Стига. Подскочи до тавана, когато телефонът звънна. Какво те е наплашило толкова?

— Животът. — Тейлър вдигна уморено рамене. — Аз съм пълна откачалка. Изглежда напоследък второто ми име е *Преиграване*.

Преди Кевин да успее да отговори, Рик влезе при тях, последван от новото момче, Денис, който ровеше в някакви дискове.

Той спря зад Рик, който закова на място и изгледа внимателно Тейлър.

— Хей. — Поздравът на Рик беше сърдечен, но усмивката като че ли не можеше да достигне до очите му. Изглеждаше ужасно, изтормозен и кисел. — Бях започнал да се тревожа за теб. Никога не си закъснявала толкова.

— Знам. Наистина съжалявам. Прекарах два напрегнати дни. — Тейлър се въздържа да каже нещо повече.

Денис се поколеба на прага, прехвърляйки тежестта си от единия на другия крак.

— Рик, ако искаш, ще ти оставя тези дискове и ще присъствам някоя друга вечер.

Рик наклони глава към Тейлър.

— Казах на Денис, че може да наблюдава тазвечерното шоу, тъй като сме си само ние и нямаме гости.

— Разбира се. — Тейлър махна на Денис да влезе. — Тази вечер става. Всичко се влуди само защото закъснях. Вземай един стол и гледай как Рик и Кевин творят своята магия. В този бизнес няма от кого да се научиш по-добре. Но ако се надяваш на поничка, просто забрави. Последната цяла изчезна в устата на Бил преди няколко минути.

— Сигурно се шегуваш — намръщи се Рик. — Това е рекорд, дори за тук. Тази кутия издържа само десет минути.

— Ще взема още — предложи Денис. — Така вие момчета ще имате няколко минути да започнете, преди да съм започнал да ви тормозя с въпросите си. Ще се върна след десет минутки. — И той изскочи от стаята.

Рик погледна загрижено към Тейлър.

— Напрежението тук е толкова силно, сякаш се разхождаме сред декори за сапунена опера. Какво става?

— Тъкмо си говорехме за това, когато ти влезе — информира го Кевин. — Телефонът ми звънна и Тейлър направо побесня.

— Защо?

И двамата се втренчиха в Тейлър, очаквайки с нетърпение обяснението ѝ. Тя въздъхна.

— Вижте, през уикенда се случиха някои неща, които просто ме разклатиха. Можем ли да си останем само с това?

— Не. — Рик не ѝ цепеше басма. — Какви неща? Да не би онзи адвокат, който те обучава на самозащита, да се е опитал да ти направи нещо? Скочи ли ти? За това ли е всичко това.

— Не. — Иронията тук бе, че онова, което се случи между нея и Рийд, бе най-приятната част от уикенда ѝ. — Някакъв гадняр висеше на гробището, когато отидох до гроба на Стеф в събота. Тръгна след мен. Аз изтичах до колата си, а той изчезна. Вероятно крадец, който си е променил намеренията. Но все пак всичко това ме уплаши. Отгоре на всичко снощи ми се обади някаква откачалка. Някакъв смахнат с машина за промяна на гласа, който ми нареди да продължа да спя сама. Предполагам, че комбинацията от двете неща ми е дошла малко в повече.

— Тейлър. — Рик не искаше да остави това. — Ти си уравновесена. Стори ли ти се, че мъжът от гробището и онзи на телефона са един и същ човек?

— Здравият ми разум казва, че не е така. Но що се отнася до емоциите ми — там е съвсем друго. Е, да, цялата тази работа ме разстрои. Колкото до обаждането, по-лошото там е, че то ми върна спомените за онази нощ, когато детективът ми се обади да ми съобщи за експлозията на яхтата... — Тейлър прекъсна. — Вижте, момчета, не можем ли да престанем да говорим за това? По-добре е да се концентрирам върху шоуто. Така ще имам нещо осезаемо и нормално, върху което да се фокусирам, което да ме успокои. Става ли?

— Да, става. — Кевин стрелна Рик с бърз поглед. Рик продължаваше да се мръщи. — Върви и се настанявай. Лора е на път. За твоє сведение първите няколко обаждания, които чакат, са типични слушатели от понеделник вечер имаме две разклатени връзки и една среща в събота вечер, която не е стигнала до никъде.

Тейлър кимна и изчезна в студиото.

Рик включи аудио контролите, говорейки на Кевин, без да поглежда към него.

— Не ми харесва как звучи това.

— Не. И на мен — съгласи се Кевин. — Така че нека да внимаваме — за всеки случай.

— Дадено.

Рик прекъсна разговора щом вратата се отвори и Денис влезе с кутия понички в ръце.

— Вземи си стол — предложи му Рик и му махна с ръка. — Тийнейджърското черногледство е на път да започне. — Той се намръщи и умът му направи кратко отклонение. — Което е нищо в сравнение с черногледството на възрастните, което е далеч по-голямо, отколкото на тези щастливи юноши.

20:32

Тейлър довърши бутилката си с „Полска пролет“, когато рекламните на половин час приключиха и прозвуча звънчето на WVNY. Жаждата ѝ бе утолена, устата и гърлото ѝ бяха влажни и тя бе готова да се обърне към следващия слушател на телефона.

Погледна към монитора, където бяха подредени обажданията. Както винаги Кевин беше вкарал няколко ключови фрази, за да я подготви. На първия ред пишеше: „Фред. Млад гимназист. Много си пада по едно момиче от неговия клас. Не може да намери начин да ѝ каже. Определено не може да се довери на родителите си“.

Тъжна усмивка докосна устните на Тейлър. Да, тя си спомняше онези мъчителни дни.

Отговори на обаждането.

— Здравейте отново на всички. Тук е Тейлър Холстед, готова да приеме вашите обаждания. Фред, разбирам, че има едно специално момиче — момиче, което искаш да опознаеш по-добре.

— Аз вече я познавам — отговори той с глас, който Тейлър разпозна моментално.

Това беше Ромео.

— Всъщност познавам я много по-добре отколкото тя си мисли — продължи той. — Като да речем тази вечер. Знам, че тази вечер тя е

супер стресирана и има нужда да се отпусне. Аз искам да я изведа на десерт. Какво ще кажеш, Тейлър? Единайсет часа?

Сърцето на Тейлър започна да се блъска в ребрата ѝ. Кевин и Рик пребледняха, а после Кевин се пресегна да прекъсне връзката.

Тейлър го спря с рязко поклащане на глава.

— Оценявам поканата, Фред — отговори възможно най-спокойно тя. — Но аз съм на разположение само за консултации и то само в ефирно време. Сигурна съм, че в твоето училище има някое момиче, което с удоволствие би излязло с теб. Обади ѝ се. Желая ти късмет.

Тейлър го чу да я придумва, преди да затвори.

Кевин пушна реклама. После настрои микрофона, а брадичката му се стегна, когато я видя да заравя лице в ръцете си.

— По дяволите, Тейлър, съжалявам. Кучият син си беше преправил гласа. Никога преди не е опитвал нещо подобно. И никога не се е наричал Фред. Винаги си е бил Ромео.

— Да, добре, избрал е кофти вечер да прояви творчество.

— Знам. И аз избрах една противна вечер да сгафя. Както и да е, това беше просто съвпадение. Безвредна уловка. Не позволявай на въображението си да подивява. — Кевин издиша тежко, недоволен от себе си. — След шоуто можеш да ме унищожиш. Наистина се прецаках.

Тейлър повдигна бавно глава.

— Вината не е твоя — увери го тя. — Всички знаем, че ако някой иска достатъчно силно да се обади, ще намери начин да го направи.

— Да, добре, това няма да се случи отново.

Тейлър погледна напред с празни очи, изпълнена с мрачни предчувствия.

— Откъде може да знае, че съм супер стресирана? — промърмори тя. — Какво каза той — че тази вечер имам нужда да се отпусна? Откъде може да знае това?

— Това е заучена фраза, Тейлър. — Кевин вече беше дал знак да донесат предварително записания диск, в случай че им потрябваше. Но той възнамеряваше да я успокои. Точно сега най-доброто за нея бе да продължи шоуто.

— Заучена фраза? — повтори несигурно тя.

— Да, момчетата я използват постоянно. Ромео или Фред, или както и да се казва, я е използвал и преди. Всяка вечер за него е вечерта. Казвал съм ти това. Той иска да излезе с теб. И е достатъчно тъп, за да повярва, че може да го постигне. Разбира се, той е отнесен. Но не е откачалка. Няма никакви признаци за това. Няма психарски заплахи, няма странни сексуални забележки, няма лична, вътрешна информация за теб или за живота ти.

Тейлър кимна.

— Вярно.

— Разбирам, че това е последното нещо, което си искала да ти се случи тази вечер — допълни утешително Кевин. — Но погледни нещата в перспектива. Човекът не каза нищо ново. Все същите стари дрънканици. Обичайните му уловки. Ориентацията му куца. Не му позволявай да те стресира.

— Прав си. — Тейлър изпрати на продуцента си една вяла усмивка, преди да погледне към опашката с обаждания върху монитора си. — Сигурен ли си, че ти не си съветникът тук?

— Положително. — Той се ухили. — Просто се научих от един професионалист. Ето, рекламите свършват. Грабвай микрофона и си свърши работата.

— Добра работа свърши — коментира Рик, след като комуникационната линия между двете зали бе затворена.

— Да — промърмори Кевин. — Само да се надяваме, че всичко, което казах, е вярно.

Рик кимна сериозно и нагласи аудио контролите.

— Ако случайно Ромео се обади отново...

— Ще го позная независимо какъв глас или име ще използва — приключи Кевин. — Душичката ще му извадя на това момче. И само да събуди у мен и най-малкото подозрение, че е нещо друго, а не самотен, невинен смотаняк, който си пада по Тейлър, ще се обадя на ченгетата и ще ги накарам да проследят обаждането.

— Добре. — Рик погледна Тейлър през стъклото с тревожно изражение на лицето си. — Най-добре е да не рискуваме.

22:45

Лора пъкна глава в малкия, претрупан офис, един етаж по-надолу от студията за излъчване на програмата, който Тейлър използваше, за да отговаря на електронните си писма, да навакса с изследователската си дейност и да провежда предварителни телефонни интервюта с бъдещите си гости.

— Здравсти. — Тейлър като че ли бе изненадана да я види. — Мислех, че си се прибрала.

— Искан да видя как си.

— Добре съм.

— Добре. — Лора се окашля. — Виж какво, вярно, че ми каза да не ти прехвърлям никакви обаждания, но сега на телефона има един човек. Не е Ромео — допълни бързо тя, виждайки, че Тейлър се стяга. — Казва се Рийд Уестън. Обажда се за трети път през последните двайсет минути. Питах го за какво става дума, но той постоянно отговаря, че е нещо лично. Изглежда ми напълно нормален. Ще го приемеш ли или да го разкарам?

Облекчението, което се разля през Тейлър, беше изумително.

— Ще приема обаждането — викна тя на Лора. — А ти се прибирай. И ти благодаря за това, че беше толкова страхотно куче-пазач. — Тя изчака Лора да си тръгне, после вдигна слушалката и натисна светещия бутон. — Здравсти.

— Здравсти и на теб. — Гласът му бе придружен с пращане. Очевидно използваше мобилен телефон. — Да се свържеш с теб е по-трудно отколкото да се свържеш с някой агент на ЦРУ. Отгоре на всичко, ти изобщо прибиращ ли се у вас? А аз си мислех, че съм работохолик.

Тейлър се усмихна.

— Асистентката ми ме пази от външния свят. А и не си спомням двамата с теб да имаме никакви планове.

— Нямаме. Аз сам ги направих. Искан да те видя. Обиколих района толкова пъти, че ченгетата от махленското управление започнаха да ме поглеждат подозрително. Всъщност мислех да рискувам, да паркирам неправилно и да се кача да те взема.

— Така. А мерцедесът ти ще бъде вдигнат само три минути след това.

— Точно така. Така че не ме торМОЗИ повече и излез.

Масажирайки слепоочията си, Тейлър въздъхна.

— Сериозно, Рийд, тази вечер не ми се прави нищо сериозно, особено пък не съм настроена за урок по самозащита. Едва стоя на краката си.

— Нищо сериозно. Никакви уроци. Просто ти купих защитен спрей за чантичката ти. Ще го разменя за чаша вино у вас. Става ли?

Боже, това звучеше добре... Отдох от напрежението пред последните няколко дни и, да, възможност да се види с Рийд.

— Много добре се пазариш, адвокате. Става. Дай ми няколко минути да се приготвя. Ще се видим, където ти е най-удобно.

— Ще карам бавно надолу по Седма. Ще те взема точно пред твоята сграда. До светофарите и будката на пазача — уточни той.

— Ще бъда там.

ГЛАВА 11

Десет минути по-късно Тейлър седна до Рийд, затвори вратата на колата и се облегна назад с въздишка.

— Обикновено бих се вбесила. Не обичам хората да вземат решения вместо мен. Но в този случай ще направя едно изключение.

Рийд се отдели от бордюра. Зави надясно и се насочи към Десето авеню, после на север към апартамента на Тейлър.

— Обикновено аз не вземам решения вместо други хора. Но тази вечер превъртах станциите и случайно хванах част от твоето радиошоу.

— А, значи си чул как Ромео ми налетя.

— Кой?

— Ромео. Онзи, който искаше да ме изведе на десерт. Той е един от редовните ми слушатели. Само че този път се нарече Фред и успя да се промъкне през Кевин. — Тейлър обясни какво се е случило, както и минатото на своя влюбен слушател.

— Не. — Рийд не изглеждаше доволен. — Пропуснал съм представлението на Ромео. Но усетих нещо по гласа ти — някаква нервност. Помислих си, че чаша вино може да помогне.

— Тежък ден. Ромео беше само капката, от която чашата преля. — Тейлър погледна бързо към Рийд. — Между другото аз също не съм свикнала да разбират лесно мислите и чувствата ми.

— Най-добре е да започнеш да свикваш с това. Признавам, че си си изградила една страхотна фасада. Аз също. Един проблем. Ние сме необикновено настроени един към друг — не си ли го забелязала?

— Забелязах.

През останалата част от пътуването те мълчаха, но това бе дружелюбно, а не напрегнато мълчание.

— И ти изглеждаш доста изтощен — отбеляза Тейлър, след като се настаниха на дивана в дневната ѝ с две чаши каберне. — Всъщност, след като сме толкова откровени, аз имам ясното усещане, че това преструктуриране на живота ти, за което спомена вчера, включва нещо

много основно — нещо, което доста те притеснява. Искаш ли да споделиш? Аз съм добър слушател.

Той се усмихна.

— За това спор няма. Тази вечер чух слушателските ти умения в ефира. За жалост твоите съвети не ми вършат работа. Аз вече не съм тийнейджър.

— Интересно, защото се държиш като такъв — отбеляза тя. — Избягваш въпросите ми и предложението ми да помогна. Типично тийнейджърско поведение. Разбирам, че не искаш да се разкриеш.

Усмивката на Рийд изчезна и той потъна във възглавницата на дивана. Не изглеждаше обиден; само изморен.

— Не че не искам. Просто не мога. Още не. Ситуацията е неясна. Няма да бъде етично да я обсъждаме.

— Аха. Включва клиент, когото ти е неудобно да представляваш. — Тейлър отпи глътка вино. — Сигурно ти е дошло до гуша от такива.

— Много повече. — Той бръкна в джоба на самото си и извади един флакон. — Ето спрея, който ти обещах. Той все още е най-доброто оръжие за възпирание. Изгаря очите на нападателите като огън и ти дава време да избягаш и да викаш за помощ.

— Повече спокойствие. — Тейлър се усмихна с благодарност, взе флакона и го пхна в дамската си чантичка. — Благодаря.

— Тейлър. — Рийд остави чашата си. — Ние не си играем на дай, за да ти дам. Не мога да ти разкажа какво става с мен. Когато мога, ще го направя. Твоето положение е различно — и много поужасно от моето, като виждам какво става. Кажи ми какво те разстройва толкова. Сега си дори още по-напрегната отколкото когато те видях вчера. И изглеждаш толкова уморена, сякаш всеки момент ще припаднеш.

На Тейлър ѝ се искаше той да не е толкова дяволски проницателен.

— Рийд, престани. — Тя чу несигурността в гласа си. — Аз едва те познавам. Твърде рано е да се разкривам.

— Справедливо. Е, пред кого се разкриваш тогава — пред родителите си? Пред приятелите? Пред терапевта?

Тя знаеше накъде бие той. И бе прекалено уморена, за да си играе на криеница.

— Родителите ми не са от хората, които се разкриват пред другите. Приятелите ми знаят нещата в основни черти. А терапевтката ми познава състоянието ми от миналия четвъртък. Доволен ли си?

— Не, само се оказах прав. Основното е, че ти не се доверяваш на никого. — Рийд се обърна към нея. — И защо ли това не ме изненадва?

— Защото виждаш себе си?

— Бинго. — Пауза. — Каж ми поне основното — онова, което си споделила с приятелите си.

Виното и умората се смесваха, завъртайки се бавно в съзнанието на Тейлър. Притъпяваха задръжките ѝ. Прогонваха резервираността ѝ.

Тя обърна кабернето си и остави чашата, завъртайки се с лице към Рийд.

— Искаш честност? Имаш я. Когато тази вечер чух гласа ти по телефона, видях възможност за две неща — да притъпя страховете си с вино и да ги удавя във физически удоволствия. Приех с радост и двете възможности. Не мога да понасям много алкохол, така че една чаша вино, може би две, и притъпяването е fait accompli^[1]. Колкото до удавянето — онази целувка вчера беше удивителна. Като си помисля, това бе единственото нещо, което ме поразя толкова приятно през последните двайсет и четири часа. Така че... — Тя коленичи, вдигна брадичката си и се наведе, така че лицата им практически се докоснаха. — Виното си свърши работата. Ами ти — готов ли си?

Той се пресегна, прокара пръсти през косата ѝ, а дланта му се плъзна надолу, за да погали врата ѝ.

— Нали разбираш, ти току-що обяви, че ме използваш?

— Ммм. — Очите на Тейлър се затвориха и тя отпусна глава върху ръката му. — Не те използвам. Губя себе си.

— Това означава ли, че аз трябва да те намеря? — Той я дръпна в скута си и вдигна ръцете ѝ около врата си.

— Тази вечер? Да. — Тя едва бе казала думата, когато устата му се спуснаха върху нейните, поглъщайки звука с устни. Той плъзна едната си ръка под гърба ѝ, надигна я и я целуна, поглъщайки я с жадна енергия, която Тейлър усети чак до мозъка на костите си. Тя се притисна в него, гърдите ѝ се сплескаха върху неговите, дишането ѝ се учести и се смеси с неговото. Езикът му се плъзна навътре и пое нейния с продължителни, еротични милувки.

Тейлър чу стенанията си. Отпусна се на усещанията си, сърцето ѝ започна да се удря в ребрата, а в цялото ѝ тяло се разгоря бавен пламък, който се разпространяваше и се усилваше с почти страховита скорост.

Тя нямаше представа колко дълго са седели там, целувайки се сякаш искаха да се погълнат. Знаеше само, че се чувства чудесно, че той беше чудесен. Ръката му бе под пуловера ѝ, масажираше голата кожа на гърба ѝ, но той не понечи да разкопчае сутиена ѝ, въпреки че пръстите му често се спираха там. И устните му не оставяха нейните, освен когато се преместваха към шията ѝ, към гърлото ѝ и накрая покриха с нежни целувки бузите и носа ѝ преди той да вдигне глава.

Главата на Тейлър се въртеше. Тя отпусна прегръдката си от врата на Рийд, отпусна се в скута му и го погледна. Той беше задъхан като нея, а челото му се бе оросило от малки капчици пот.

Той я погледна изпод свъсените си клепачи.

— Добре ли си?

Тя кимна и облиза подутите си устни.

— Добре съм. Не трябваше да...

— Да, трябваше — прекъсна я той. — Нищо повече няма да се случи. Не и тази вечер. Казах ти — бавно. Говорех сериозно.

Тя се пресегна към лицето му.

— Ти си необикновен мъж, Рийд Уестън.

— Всъщност не съм. Адски ми се иска да проникна в теб. Но имам по-далечен мотив за своето търпение. Решен съм да те накарам да ми повярваш. И това няма да стане за една вечер — особено ако те вкарам набързо в леглото. Така че ще вземам нещата на порции — физически и емоционално. — Пръстите му се плъзнаха нежно по ръцете ѝ. — Говори ми. Ще се задоволя с основните неща, както се изрази. Какво те стресна толкова?

Тейлър издиша рязко. Не искаше да се спуска отново в реалността. Искеше да остане там, където беше, носеща се в далечното и изящно удоволствие на последните няколко минути. Но, както тя често казваше на учениците и слушателите си, бягството не беше решение. Проблемът ти или те следва, където и да отидеш, или чака, за да забие ноктите си в теб, когато се върнеш.

Беше време да упражни онова, което проповядваше.

Тя разказа на Рийд за инцидента на гробището в събота и за обезпокоителното телефонно обаждане по малките часове в понеделник сутринта.

— Здравият разум ми подсказва, че двата инцидента не са свързани помежду си, че цялата работа е просто едно зловещо съвпадение, но... — Тя прекъсна, изправи се на крака и отиде до прозореца, взирайки се в нощното небе.

— Но? — продължи да я разпитва Рийд.

— Но това ме шашна. Цялата съм разнебитена. Изведнъж всички ми се струват подозрителни. Разтрепервам се, когато момчетата флиртуват с мен на улицата, когато редовните ухажори от моите слушатели се обаждат в радиото; от какво ли не. Това параноично поведение е толкова нехарактерно за мен, направо не мога да ти обясня.

Рийд стана и се изправи зад нея. Когато постави ръце на раменете ѝ, тя усети напрежението в тях и това я накара да се обърне към него.

— Тейлър, мислиш ли, че някой те дебне?

Тръпки я побиха от този директен въпрос и от грубото изражение на лицето му.

— Не че ме дебнат — отговори тя, избирайки най-малко зловещата интерпретация. — *Наблюдават ме*. Поне това ми подсказват инстинктите ми. Но аз не съм сигурна дали тези инстинкти са обективни — не и в този случай.

— Защо?

Тя направи пауза, преди да отговори.

— Да кажем, че съм свръхчувствителна, когато стане дума за този проблем.

— Свръхчувствителна. Това означава, че е свързано с нападението на Гордън.

Тя кимна.

— Продължавай.

— Добре. Когато Гордън си замина в онзи ден, той ми обеща, че ще се върне. Каза, че ще довършим започнатото. Предупреди ме да бъда търпелива, да бъда добра и изпълнителна. И чак накрая ме предупреди, че ще ме *наблюдава*. Тези думи, жестокият му поглед — тези спомени просто не си отиват.

По лицето на Рийд трепна мускул.

— Разбирам защо...

— Има и още. — Тейлър посрещна погледа му, без да трепне. — Аз бях много объркана от това, което се случи. Но си казах, че това е бил един гаден, спонтанен инцидент, изострен от пианството на Гордън. После дойдоха празниците. И заедно с тях пристигнаха две електронни картички.

Тя продължи и описа на Рийд зловещите картички, задържайки тона си възможно най-безпристрастен, въпреки че не можеше да прогони треперенето на гласа си.

— Въпреки че се отказах от електронния си адрес, аз продължавам да се ужасявам на всеки празник, чудейки се дали в кибер пространството не пътува някоя зловеща картичка. Усещането за насилване изглежда никога няма да изчезне.

Рийд присви уста.

— Значи, освен преднамереното нападение и картичките, нямаме основания да смятаме, че той е бил обсебен от теб.

Тейлър сведе поглед и се разсмя тъжно.

— Да, но през последните дни се хващам, че се завъртам на сто и осемдесет градуса. След всичко, което се случи, аз действително се моля именно Гордън да е изпратил тези картички и да открием доказателство за това. Остатъчното усещане за насието е нищо в сравнение с продължаващото усещане за страх и уязвимост. Ами ако тези картички не са били от Гордън? Ако сексуалното му нападение не е било обсебване, а само опит? Ако някой друг е изпратил тези картички — някой, който е жив и продължава да ме наблюдава и да ме дебне? Ставало е и с други личности, известни от медиите. Ами ако този път съм аз? Ами ако онзи, който прави това, е същият, който беше на гробището и който ми се обади нощес?

— Хей! — Рийд прекъсна ескалацията ѝ изблик, дръпна я към себе си и я обгърна в силната си, успокояваща прегръдка. Разтри бавно брадичката си върху главата ѝ и се намръщи, когато я усети, че трепери. Когато надникна през прозореца, мислите му се насочиха в една неприятна посока — посока, по която той се надяваше никога вече да не поема. Но не можеше да не ѝ обърне внимание. Моделът беше тук.

Обсебването. Мозъчните играчки. Егоцентричната решителност. Усещането за непроницаемост.

Не можеше да каже нищо на Тейлър. Първо трябваше да провери нещата сам. Надяваше се наученото да успокои натрапчивото му безпокойство.

Ако не станеше така, щеше да се прецака. И, както в поговорката, щеше да бъде притиснат между чука и наковалнята.

Той отново насочи вниманието си към Тейлър и към предизвикателството да направи всичко по силите си за нея.

— Не е чудно, че си толкова изтощена — промърмори той. — Ти се справяш с адски много неща — и го правиш съвсем сама.

Тейлър не отговори. Тя затвори очи и вдиша дълбоко. Беше наполовина облекчена от това, че му изтърси целия объркан сценарий, наполовина ужасена, че го е направила пред мъж, когото познава от по-малко от месец — мъж, който имаше много продължителна, много силна връзка с хората, близки до Гордън Малъри. Много по-продължителна и по-силна отколкото с нея.

Е, беше твърде късно да съжалява.

— Не бях планирала да те подлагам на този емоционален изблик — промърмори тя в ризата на Рийд.

— Да, това го разбрах. — Той се дръпна назад и притисна лице в дланите си с адски сериозно изражение. Трябваше да спечели време. Само един ден, за да се разрови за отговорите. След това щеше да знае как да продължи. Междувременно трябваше да я запази в безопасност, спокойна и хладнокръвна.

— Ти ми се довери да те изслушам — започна той. — Сега повярвай на съвета ми. Не се отпускай на въображението си — още не. Както каза, откачалката в гробището и заплашителното обаждане може и да са два изолирани инцидента. Колкото до инстинкта ти, до усещането, че някой те наблюдава, аз винаги се вслушвам в инстинктите си. Все пак, дори ако твоите са напълно точни, този човек може да е някой безопасен свръх ревностен почитател. Да, вземи допълнителни предпазни мерки. Сложи двойна ключалка на апартамента си. Винаги слагай веригата отвътре. Когато излизаш, се движи сред тълпите. Това означава никакви самотни разходки по Седмо авеню в единайсет вечерта. Отваряй си очите и нека спрент винаги да ти е под ръка. Ако стане още нещо такова — още едно

телефонно обаждане, някой непознат да виси покрай апартамента ти, училището или радиото — нещо подозрително, веднага ще предприемеш нещо.

— Какво? — попита Тейлър. — Полицията няма да се интересува без доказателства. Те не са големи почитатели на инстинктите.

— Добре. Тогава ще наемеш частен детектив. Аз ще се обадя на брат си в Сан Франциско. Той има цял куп връзки в Манхатън. Ще намерим някой. Дотогава се дръж. Живей си живота. Изгради си самоувереност като подобриш уменията си за самозащита. В събота ще проведем следващия си урок. А сега ще пийнем по още една чаша вино.

Тейлър премигна при промяната на темата.

— Нашето вино?

— Да. Отпусни съзнанието и тялото си, успокой се — всичко това е част от процеса. Там му е мястото на кабернето. — Той стисна ръката ѝ и я поведе обратно към дивана. — Седни. Аз ще напълня чашите.

Тя се подчини и потъна в мекия диван, а Рийд занесе чашите до шкафа и ги напълни.

— Не толкова много — припомни му тя. — Казах ти, че две чаши ми е границата. Иначе утре на училище ще съм като някое зомби с главоболие.

— Няма за какво да се безпокоиш — увери я той, привършвайки бавно работата си. — Няма да разваля репутацията на училищната съветничка като я оставя да залита с махмурлук. Давам ти само половин чаша — достатъчно, за да те поуспокои. А докато си сръбваш винцето, аз ще ти направя масаж на врата и раменете. После ще те пратя право в леглото. Как ти се струва?

Как ѝ се струвало? Страхотно. Тейлър усети, че се усмихва неволно.

— Знаеш ли, ако се опитваш да очароваш, играейки рицаря с блестящите доспехи, вършиш дяволски добра работа.

— Радвам се да го чуя. — Той ѝ намигна докато приближаваше с питиетата. — Рицарите в блестящи доспехи заслужават доверие.

— И аз така съм чувала.

Той седна до нея, вкухва виното си в продължение на няколко минути, наблюдавайки я как прави същото. Когато я видя, че се отпуска, остави чашата си и я обърна с гръб към себе си.

— Продължавай да си пийваш — нареди ѝ той, отпускаяки длани върху раменете ѝ. — И затвори очи.

Тейлър не се нуждаеше от втора покана. Тя бе изтощена от деня, от разговора им, от собствените си страхове и от емоционалния си изблик. Искаше само да се отпусне в душевно забвение.

Отпи още една глътка от виното си и изпусна лека въздишка, когато Рийд започна да прогонва напрежението от раменете ѝ. Той откри възлите в мускулите ѝ и ги развърза, пръстите му се плъзнаха нагоре по врата ѝ, масажирайки всеки прешлен, после се върнаха надолу, а палците му започнаха да разтриват стегнатите точки по гърба ѝ.

— Добре ли се чувстваш? — промърмори той.

— Нещо повече. Невероятно е. — Тя местеше врата си ту на едната страна, ту на другата, отпускаяки се на натиска от ръцете му. — Това в юридическия факултет ли го научи?

— Не. Поне не в „Харвард“. Там те учат как да се унищожиш, за да успееш. През лятото се записах за няколко курса по управление на стреса. Единият от тях беше по масаж.

— Извадила съм късмет. — Думите на Тейлър бяха приглушени и тя не се възпротиви, когато Рийд се наведе надолу, взе чашата от ръката ѝ и я остави върху масичката за кафе.

— Щеше да падне на пода — отбеляза той, без да опитва да се откъсне от нея и да се върне в първоначалното си положение. — Освен това си мисля, че пи достатъчно.

— Да, господин адвокат. — Виното бушуваше в нея, притъпявайки някои усещания и засилвайки други. Тя потрепери, когато усети дъха на Рийд по врата си. — За онова решение, което ти взе да караме бавно — сигурен ли си, че не можеш да го промениш?

— Напълно. — Той вдигна косата ѝ и я отстрани, за да може да я целуне по тила. — Разочарован, но напълно сигурен.

Тя се обърна с лице към него с открит, макар и малко замъглен поглед.

— Не ми изглеждаш толкова разочарован.

Малки искрици блеснаха в тъмните му очи.

— Да, боя се, че съм.

— Защо?

— Защото точно сега ти си уязвима. — Той я целуна, вкусвайки устата ѝ така, че сърцето ѝ подскочи. — Също така не си напълно сигурна дали можеш да ми се довериш — все още. — Още една целувка, този път по-страстна от последната, а ръцете му продължиха да мачкат гърба ѝ. — И освен това си малко пийнала. — Той усети как тя се отпуска в него, усмихна се и я подпря с тялото си. — Но преди всичко, защото си заспала.

Той я грабна в ръце и тръгна по коридора, надзъртайки в двете спални. Не беше трудно да разбере коя е на Тейлър. Спалнята на Стефани беше пуста, почти гола. Бяха останали само малко мебели и няколко смешни фигурки на шкафа заедно с няколко диска, вероятно със записи на шоупрограми от Бродуей.

Съседната спалня определено беше на Тейлър. Рийд усети парфюма ѝ докато я внасяше вътре. Скосените черешови мебели и нюансите от бреза бяха стилни и ненатрапчиви като нея, а шкафът от другата страна бе пълен с книги по психология. На нощното шкафче бе струпана купчина с документи върху бланки от „Делинджър“ — вероятно Тейлър трябваше да ги прегледа, преди да заспи.

Той я постави нежно на леглото, изучавайки елегантните ѝ черти и деликатно извитото ѝ тяло, мислейки си, че никога не бе пожелавал някоя жена толкова много колкото желаше тази тук. Може би това обясняваше ревностните му грижи за подбирането на точния момент. Или това, или се беше побъркал, отлагайки нещо, което искаше толкова много, че направо изпитваше болка от него.

Но нещо му подсказваше, че каквото и да станеше между него и Тейлър, то щеше да бъде значимо.

Е, щеше да си вземе един студен душ. По дяволите, вече бе вземал толкова много. А чакането си струваше.

Наведе се и пъкна възглавницата под главата на Тейлър, после я зави с вълненото одеяло, преметнато върху люлеещия се стол, и го дръпна чак до брадичката ѝ. Прокара пръсти през косата ѝ, усмихвайки се на едва доловимото ѝ гукане, издадено от удоволствие при допира му. После, с лека въздишка, тя се сгуши в одеялото.

Рийд стана и спря за малко, за да нагласи алармата в радиочасовника на Тейлър. Тя щеше да го убие ако закъснееше за

училище. След като приключи с това, той излезе на пръсти от стаята. Спря в кухнята, погледна към телефона и записа невключения в телефонния указател номер, отпечатан там. Щеше да ѝ се обади утре преди радиошоуто, за да се увери, че е добре.

Рийд грабна палтото си и излезе от апартамента. В продължение на няколко минути проверява дали входната врата е заключена добре. След като се увери, че е, той тръгна надолу към фойето. Вдигна си яката и кимна на портиера, преди да излезе навън.

Докато отиваше към паркинга, отвори мобилния телефон. Трябваше да остави съобщение. То щеше да ускори една много неприятна среща. Но нямаше друг избор.

Рийд остави кратко гласово съобщение и затвори телефона.
Съвсем скоро щеше да получи отговорите, които очакваше.

[1] Свършен факт (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 12

4 февруари

12:30

Ресторант Монтебло

Източна петдесет и шеста улица, 120,

Ню Йорк

Обедната тълпа вече бе набрала пълна скорост, когато Джонатан Малъри влезе вътре. Изтръска снежинките от кашмиреното си палто, после го съблече, подаде го на гардеробьерката и си взе талона. Огледа се, изчаквайки оберкелнерът да го настани.

Минута по-късно бе отведен до масата си.

Рийд вече беше там. Когато Джонатан приближи, той вдигна поглед от менюто.

— Радвам се, че успя да пристигнеш толкова бързо.

— Имах ясното усещане, че нямам друг избор. — Джонатан се настани на стола си, взе менюто и зачака двамата с Рийд да останат насаме, за да продължи. — Съобщението ти ми прозвуча повече като призовка, отколкото като покана за обяд. Обяви, че трябвало да ме видиш веднага. Съобщи ми къде и кога, но не и защо. А гласовото ти съобщение беше оставено в един и десет през нощта. Много зловещо. Е, сега, кажи ми дали моят мъртъв брат отново е настанил Дъглас на горещия стол?

Рийд не отговори веднага. Той изучаваше Джонатан, проследяваше едва доловимите признаци за някакво мрачно предчувствие. Тонът на Джонатан беше лекомислен, а изражението му — почти нахално, но от него се излъчваше напрежение, което Рийд веднага усети. Въпросът беше *защо*.

— Хайде да поръчаме — предложи Рийд, когато сервитьорът доближи до масата. — После ще можем да поговорим, без да ни прекъсват.

— Добре, Рийд — съгласи се Джонатан щом сервитьорът донесе неговия скоч и газираната вода на Рийд и си тръгна от масата с

поръчката им за обяда. — Очевидно е, че този път кашата на Гордън е голяма. Така че хайде да навлезем в подробностите и да видим как ще можем да я оправим.

— Не е толкова ясно. — Рийд отпи голяма глътка от водата си. — Точно тази каша не засяга само Гордън. Засяга Тейлър Холстед и онова, което Гордън ѝ е причинил.

— Тейлър Холстед. — В тона на Джонатан се усети явно раздразнение. — Не очаквах да чуя точно това име. Нямах представа, че си поддържал контакти с нея след срещата ни преди няколко седмици.

— О, имаше. Забрави ли? Споменах пред теб и Дъглас, че ѝ давам уроци по самозащита.

— Вярно. Бях забравил.

Разбира се, помисли си Рийд, наблюдавайки потрепването на мускулите по лицето на Джонатан.

— Както и да е, ние с Тейлър се виждаме. Тя е открита с мен. Сподели някои допълнителни, тревожни подробности за нападението на Гордън — и за след това. Следователно аз трябва да ти обърна внимание на нещата.

Джонатан отчупи енергично парче хляб.

— Виждате се — повтори отсечено той.

И това ако не разказваше цяла история, какво ли би могло?

Сякаш разбрал колко прозрачен е бил, Джонатан насочи цялото си внимание към намазването на хляба си с масло.

— Да не би да ми казваш, че вие двамата сте гаджета? — попита небрежно той, полагайки усилие да омаловажи интереса си към личния живот на Рийд.

Рийд изобщо не се хвана на това.

— Точно това казвам — потвърди той. — И хич не ми говори, че това те изненадва. И двамата знаем, че не е така.

Джонатан вирна брадичка и в очите му се появи бдителност.

— Защо го казваш?

Рийд направи достатъчно дълга пауза, за да го измъчи.

— Защото онзи ден в офиса ми ти разбра съвсем ясно какво искаш да ти кажа. Знаех, че възнамеряваш да преследваш Тейлър.

— Така. В деня, в който обяви, че съм въвн от състезанието, защото физически съм напълно идентичен с Гордън. — Въпреки

хапливите думи на Джонатан, в очите му проблесна облекчение. Ами ако Рийд имаше предвид друга, по-директна причина да подозира, че той знае за срещите им с Тейлър? Например това, че го е наблюдавал как влиза и излиза от апартамента ѝ?

— И за наш късмет привличането е взаимно — продължи Рийд, провокирайки нарочно Джонатан с надежда да предизвика някаква реакция. — Всъщност привличане е много меко казано. Нещо повече е. Макар да е нова, тази връзка вече е доста силна.

Знаеше, че пресилва нещата. Но получи реакцията, която търсеше.

Джонатан удари ножа си в масата.

— Поздравления! Ти очароваш Тейлър Холстед и я вкарваш в леглото. Страхотно. Чудесно. Хайде да се върнем на темата. Какво ти разказа тя за Гордън?

Рийд се наведе напред.

— Притеснява ли те това, че ние с Тейлър имаме връзка?

— Че защо?

— Защото си падаш по нея. Беше напълно очевидно от начина, по който я описа първия път в моя офис, от начина, по който я погледна във фойето, и от начина, по който ме гледаш точно в този момент.

Едната вежда на Джонатан се присви.

— Колко си наблюдателен. Ти заради това ли тръгна да я сваляш?

— Познаваш ме добре. — На Рийд не му харесваше онова, което виждаше и чуваше. Нито онова, което чувстваше. — Аз не си играя разни играчки. Но също така и не съм сляп. Ти искаш Тейлър. Но не я получаваш. И какво от тук нататък — ще изчакваш или ще предприемеш нещо?

Настъпи момент на пълно мълчание.

— Накъде по-точно биеш? — попита най-накрая Джонатан.

— Това е директен въпрос. Ще се примириш ли със загубата или ще се протегнеш да постигнеш непостижимото?

Гневът в изражението на Джонатан стана по-видим.

— Позволи ми да разбера правилно всичко това. Дали ти уреди този импровизиран обяд, за да ми наредиш да се отдръпна от Тейлър

— жена, която съм срещал само веднъж? Или действително имаме да обсъждаме нещо делово?

— И двете. — Дойде времето да свали картите си на масата. — Познаваме се отдавна, Джонатан. Аз те познавам. Познавам семейството ти и миналото ти. Така че ще бъда откровен. Гордън премина всички граници. Нападението му срещу Тейлър не беше нещо спонтанно. То беше планирано и неморално. Нужно ми е да разбера дали е било маниакално? Нали виждаш, тормозът продължава и след онази нощ. Но дали той продължава и чрез друг човек? Гордън — или някой друг — си е играл мозъчни игрички с Тейлър, плаши я. Бил е концентриран върху нея, следи я, изпраща ѝ зловещи любовни бележки по електронната поща — знаеш какъв е сценарият. Знаеш го, защото си бил там. Въпросът е, дали ти правиш това повторно изпълнение?

Джонатан се изчерви.

— Ти, кучи сине... Не мога да повярвам, че повдигаш този въпрос след толкова години. Споделял ли си тези мръсни подробности с Тейлър — само за да си двойно сигурен, че тя винаги ще се шашка от мен?

— Не съм казвал и дума. Дойдох право при извора — при теб. — Рийд нямаше да се спре от гнева на Джонатан. Щеше да го използва като свое предимство. — А сега отговори на въпроса ми. Ти върнал ли си се или не към старите си навици да се вманиачаваш по някоя жена до такава степен, че да започнеш да я тормозиш?

Джонатан си пое бавно дъх.

— Говориш за нещо, което се случи преди дванайсет години.

— Но не се случи само веднъж. А два пъти. Първо в колежа. И отново в университета. Втория път за малко не те хвърлиха в затвора.

— А ти ме спаси с твоята очарователна намеса и блестящия си юридически ум. Браво! Аз ти се отплатих много щедро. Благодарността на Дъглас беше твоята златна кокошка. Той те вкара в „Хартър, Рандолф и Колинс“. Ти си богат. Уважаван. И сигурно съвсем скоро ще станеш партньор. Така ли ми се отблагодаряваш?

Очите на Рийд блеснаха.

— Не ти дължа благодарности. Явих се с печеливша стратегия. Това накара и двете жени да не повдигат обвинения. А защо го направих — направих го, защото наистина вярвах в твоята невинност

— с изключение на прекомерното ти его и арогантното убеждение, че можеш да имаш всичко и всеки, когото поискаш. Никога не съм се тревожил за безопасността на онези жени. Много добре знаех, че най-голямата ти слабост бе убеждението ти, че жените са влюбени в теб, когато това не беше вярно. Все още ли е така?

Джонатан изглеждаше бесен. Той преглътна с мъка, а когато заговори, гласът му режеше като ледени блокчета.

— Аз съм на трийсет и пет. Умен съм. Амбициозен. Аз съм уважаван консултант по международна търговия, който печели седемцифрени суми. Като мой адвокат, ти знаеш, че съвсем скоро ще получа пост на главен мениджър в „Бъркли и компания“. Откровено ли си мислиш, че бих застрашил всичко това като преследвам някаква жена — независимо колко я желая? Нямам нито мотивацията, нито времето за това. Така че, не, не изпращам любовни писма на гаджето ти. Това удовлетворява ли те?

Рийд го изгледа отвисоко.

— Предполагам, че ще трябва да ме удовлетвори.

— Да. Така ще стане. — Джонатан захвърли салфетката си и стана. — Връщам се в офиса. Изгубих си апетита. — Направи пауза. — И, в случай, че дрогираният ти от страстта ум страда от временни отклонения докато двамата с Тейлър сте в леглото, нека да ти напомня за твоите етични отговорности. Не споменавай нищо за миналите ми прегрешения. Повярвай ми, това няма да помогне за професионалното ти бъдеще.

Рийд наблюдаваше как Джонатан се измъква от ресторанта, а скритата му заплаха продължаваше да се носи във въздуха. Тя не се появи като нещо шокиращо. Нито пък предизвика някаква лична загриженост у Рийд. Джонатан никога не би отишъл при някой старши партньор от „Хартър, Рандолф и Колинс“, не и с тази информация. Това означаваше да отвори кутията на Пандора и да разкрие миналото си — минало, което успяваше да прикрие с твърде много усилия.

А ако все пак отидеше! Майната му!

Имаше по-важни аспекти в тази малка конфронтация с Джонатан, за които трябваше да си помисли.

Избухването му беше неразумно. Виновен или не, това бе естествената реакция срещу разпита на Рийд. Колкото до отрицанието, в него имаше зрънце истина.

Проблемът бе, че съществуваха противоречия. Първо, жестоките на Джонатан. Те подсказваха на Рийд, че Джонатан е повече от бесен. Той беше уплашен.

Но имаше и още неща, които не бяха на мястото си.

Например той се тревожеше от това, че романтичното възхищение на Джонатан от Тейлър беше ирационално. Начинът, по който той трошеше хляба си; резките му коментари. Той все още не беше готов да се откаже, колкото и да се преструваше, опитвайки се да докаже обратното. Цялото му доволно отношение беше само фасада. Той я желаше — много. И по-нататък, интересът му за това каква нова и унищожителна информация за Гордън притежава Рийд, беше равнодушен, в най-добрия случай. Той излезе от ресторанта, без да измъкне от Рийд и един-единствен детайл, без да се опита да узнае какви подробности е разкрила Тейлър и как тези подробности биха могли да повлияят на Дъглас.

За човек, който се готвеше да стане висш мениджър в компанията на баща си, това бе изненадващо небрежно. А Джонатан никога не беше небрежен.

Рийд се намръщи, спомняйки си за единствените два случая, когато бе виждал Джонатан да се държи по този разконцентриран, нехарактерен и саморазрушителен начин.

И в двата случая бяха замесени поразителни червенокоси жени, в които Джонатан бе безумно влюбен. И в двата случая без никаква взаимност.

И в двата случая Джонатан се вманиачаваше и прекрочваше границата.

И в двата случая Рийд се намесваше, спечелвайки си благодарността на Джонатан.

От тогава, нищо.

До сега. *Може би...*

Рийд се намръщи и бутна чинията си настрана. Всичко, което Джонатан каза днес, беше вярно. Трябваше да се е побъркал, за да го направи отново. Така би застрашил цялото си бъдеще — бъдеще, което бе в етап на невероятен подем.

Но моделът беше същият. Също и профилът. Тейлър притежаваше същите добри обноски като другите две момичета,

същата ненаатрапчива красота и класа, дори същия цвят на косата. И Джонатан я желаше.

Плюс това тя усещаше, че някой я *наблюдава*.

Дали Джонатан я наблюдаваше? Рийд все още не беше сигурен. Не беше сигурен и в това дали днешната конфронтация беше за по-добре или за по-зле. Ако Джонатан бе обсебен от Тейлър, ако именно той ѝ изпращаше онези електронни картички и я преследваше, дали щеше да се отстрани или щеше да прилепне още по-близо до нея, знаейки, че те двамата с Рийд имат връзка?

С бърз поглед към часовника си Рийд осъзна, че вече е почти два без четвърт. Направи знак за сметката и извади кредитната си карта. Щеше да се върне в офиса, да прегледа съобщенията си, а после да се обади на Тейлър. Или още по-добре, щеше да отиде да я види. Можеше дори да я посрещне в Академията Делниджър, да ѝ осигури личен ескорт до дома ѝ.

Добре, той не можеше да обсъди с нея притесненията си за Джонатан.

Което не означаваше, че не може да успокои съзнанието си, правейки се на бодигард.

ГЛАВА 13

14:45

Академията Делинджър

Тейлър преметна чантата си пред рамо и излезе от офиса си, заключвайки вратата след себе си. Училището все още бърмчеше оживено, тъй като спортните отбори се събираха за тренировки, а най-различните клубове се бяха запътили към седмичните си събрания.

В Делинджър имаше нещо много успокояващо, замисли се тя докато крачеше по коридорите. Една атмосфера, в която винаги се чувстваше добре, но напоследък тя й действаше като целебен балсам, при всичките й трудности през последните няколко месеца. Ако трябваше да дефинира същността й, би казала, че това е комбинация от простотата и оптимизма на младостта, примесена с безопасността на преминаването през една стабилна, сигурна рутина.

Този следобед тя вероятно щеше да повиси наоколо и да погледа тренировките. Но цял ден не беше хапната почти нищо. Трябваше да си вземе нещо набързо, тъй като обеща на Кевин да пристигне рано тази вечер, за да посрещне техния гост. Освен това, появата й в спортната зала, за да демонстрира подкрепата си за атлетичните програми на Делинджър, не беше много добра идея. Неизбежно щеше да налети на Крис Йанг. А тя не си падаше много по тази перспектива. Колкото по-малко възможности му даваше да обърка нещата още повече, толкова по-добре.

Тя спря в коридора да изрови дъвка от чантата си, когато един внезапен, недружелюбен глас отекна зад нея.

— Здравей, Тейлър.

Напрегната, тя се завъртя и се изправи лице в лице с Джонатан Малъри.

Не искаше да повтаря представлението си от последния път. Но виждайки го тук, в нейното училище, на нейна почва...

— Какво правите тук? — попита рязко тя.

Ако беше разбрал колко разтревожена е да го види, той не го показва. Пъхна ръце в джобовете си с безлично изражение, със замъглени тъмни очи.

— Дъщерята на един от моите клиенти е ученичка тук. Тя е член на клуба „Млади бизнес лидери в Америка“. Помолиха ме да дойда и да им поговоря за международната търговия. И ето ме тук. — Устните му се изкривиха съвсем леко. — Защо не дойдеш при нас? Сигурен съм, че ще ти се стори вълнуващо. А след това можем да си поговорим на чаша кафе. И, между другото — допълни той с нисък, рязък тон — аз с нищо не приличам на брат си.

Тейлър просто искаше да избяга на пълна скорост. Джонатан Малъри може би нямаше нищо общо с брат си, но тръпки я побиваха от него.

— Сигурна съм, че ти си индивидуалност — успя да каже тя, а думите имаха вкус на стърготини. — И е много щедро от твоя страна да отделиш от работния си ден, за да поговориш на децата от клуба. Как се казва дъщерята на клиента ти?

— Дана Коулман. — Той определено изглеждаше доволен от това, че тя разговаря учтиво с него. А тези очи — той толкова приличаше на Гордън, че Тейлър усети как косата ѝ настръхва.

— Дана, да. — Ако не се махнеше от него, щеше да се обърка. — Тя е умно момиче.

— Не е изненадващо. И двамата ѝ родители са възпитаници на „Иейл“. — Джонатан посочи към класната стая, където щеше да говори. — Е, какво ще кажеш? Искаш ли да дойдеш на срещата, а после да пийнем по едно кафе?

— Не мога. — Тейлър го видя как се стресна и осъзна колко рязко е прозвучат отговорът ѝ. Пое си дъх, за да се успокои, и опита да продължи малко по-вежливо. — Срещата изглежда ще бъде страхотна. Проблемът е там, че не съм яла цял ден и точно в този момент направо ми се вие свят. — Това не беше лъжа. — Тъкмо бях тръгнала да си купя един сандвич.

— Още по-добре. — Той се усмихна вяло — усмивката на Гордън. — Преди започването на срещата мога да поръчам пици. Ако си спомням добре, тийнейджърите и пицата си пасват като мечките и меда. Хлапетата ще могат да се налапат, а ти ще възстановиш силите

си. След това най-после ще можем да пийнем това кафе. — Той сложи ръка на рамото ѝ.

Тейлър се сви инстинктивно и се дръпна.

— Не.

Имаше предвид срещата и физическия контакт. Тя го знаеше и Джонатан също го знаеше. Личеше си от намръщената му физиономия.

Но той нямаше да се предаде. Виждаше го във волевата му брадичка.

Защо, по дяволите, искаше да излиза с нея, след като тя се държеше като подплашен заек около него?

— Не — повтори бавно той, сякаш думата му беше непозната. — Защо не?

— Поради няколко причини.

— Първата е, че приличам на Гордън.

— Да. — Нямаше намерение да го лъже.

— Не можеш да преодолееш това докато не ме опознаеш. — Той не изчака отговора ѝ. — Какви са другите причини?

— Втората ми работа. — Тя му излезе с най-малко личния и най-неоспоримия аргумент. — Водя радиошоу в WVNY. Това е шоу за семейни консултации. Тийнейджърите се обаждат и споделят проблемите си. Родителите се обаждат за хлапетата си. — Престани да бърбориш, Тейлър! — Тази вечер имам гост. Обещах на продуцента си да отида по-рано. — Тя си погледна часовника, неспособна да се фокусира върху времето, не че толкова ѝ пукаше колко точно е часът. — Нямаш представа колко работа трябва да отхвърля през следващите няколко часа. Ще ям по път.

— Разбирам. — Не се хващаше, макар че не можеше да я обори. — В такъв случай да го направим друг път.

— Не мога.

— Защо не?

Той я притискаше в ъгъла. Добре.

— Ето и последната причина — и може би най-важната. Виждам се с някого.

— Знам. С Рийд Уестън.

Тейлър вдигна рязко глава.

— Той ли ти каза?

Свиване на рамене.

— Спомена. Спомена също, че е нещо ново. И аз предполагам, че не е единственото.

Тя наистина не харесваше този мъж.

— Не обичам да се виждам с различни мъже.

— А! Жена за един мъж. Колко приятно...

Дали ѝ правеше комплимент или ѝ се подиграваше?

— Не, сериозно — поясни той, виждайки изражението ѝ. — Верността е рядка черта в наши дни.

— Да, това съм аз. Вярна. — Тейлър с усилие успя да вкара шеговитата нотка в тона си. — Във всеки случай е най-добре да вървя. — Тя направи стъпка към вратата. — Приятно прекарване в клуба.

— Тейлър. — Той я спря — с думи. Изобщо не се опита да я докосне отново.

Тя просто искаше да се махне от там.

— Да?

— Няма да можеш да ме опознаеш ако продължиш да бягаш.

Тя се обърна бавно.

— Не бягам. Ще си купя нещо за ядене, ще свърша нещо и отивам на работа.

— Дали нещата щяха да бъдат по-различни ако с Гордън не бяхме еднояйчни близнаци?

— Както казах, виждам се с Рийд. Така че това е загубена кауза.

— Всъщност не е. — Той извади една визитка и ѝ я подаде. — Ако промениш решението си, можеш да ми се обадиш. Няма да съжаляваш.

Аз вече съжалявам. Тя взе визитката и я пхна в джоба си.

— Наистина трябва да тръгвам.

— Разбирам. — Изражението му отново стана неразгадаемо. — До следващия път тогава.

Следващия път? Едва ли.

Тейлър вдиша свежия, студен въздух, когато излезе от „Делинджър“. Толкова за комфорта на нейната училищна среда. Надяваше се на Джонатан Малъри да не му стане навик да идва там.

Изтичвайки през вратите на училището, тя спря на място, премигвайки, когато видя Рийд на тротоара.

— Здравсти — поздрави я той. Приблѳжи и се намръщи озадачено, когато я видя толкова раздразнена. — Добре ли си?

— Всъщност не.

— Какво не е наред?

Тя разтри слепоочията си.

— На път съм да припадна от глад.

— Препледняла си като платно. — Той я прегърна през кръста. — Хайде. Ще ти взема нещо за ядене.

Десет минути по-късно те седяха в малко италианско магазинче и дъвчеха панини с печено и проволоне^[1].

— Благодаря. — Тейлър усети как възвръща енергията си заедно с руменината по бузите си. — Днес съм изяла само едно шоколадче и три лъжички кисело мляко. Пилешките гърди, които размразих за вечеря, са доста малко, а и няма да имам много време да ги ям. Трябва да отида по-рано в радиостанцията. Довечера имам гост. Тя е доста нервна. Кевин ще ме убие ако не съм там, за да я подготвя.

— Е, радвам се, че те спасих.

Тейлър го стрелна с лукав поглед.

— Няма начин да си знаел, че съм на път да припадна от глад. Е, на какво дължа това импровизирано посещение?

— Дойдох да ти пожелаая лека ноц. — Лукавият поглед блесна по-силно.

— Моля?

— Снощи ти заспа, преди да ти го кажа. И ето ме тук да наваксам пропуснатото.

В очите на Тейлър проблесна весело пламъче.

— Разбирам. Много грижовно от твоя страна.

— И много галантно — допълни той.

— Да, и това. — Тя отхапа още един залък от сандвича си. — Толкова ли ти е лесно да излезеш от офиса си посред бял ден?

— Направо е невъзможно. Но все пак го направих.

Погледът ѳ стана проникателен.

— Благодарна съм ти за сандвича и за отношението. Поласкана съм от вниманието ти. Но имам чувството, че не съм аз единствената причина, която те отблъсква от офиса напоследък. Права ли съм?

Рийд искаше да ѳ се довери.

— Предполагам — отговори той и сви рамене. — Но, повярвай ми, ти си повече от достатъчна примамка, която да ме отвлече от там, по всяко време.

Това я накара да трепне леко, тъй като през съзнанието ѝ преминаха спомените от предишната нощ.

— И като стана дума за това, оценявам чувствителността ти от снощи. Аз буквално припаднах. Не си спомням нищо след дивана. Но разбирам, че ти не си... ти просто си ме сложил в леглото и си ме оставил облечена, вместо да...

— Нямам навика да се възползвам от спящи жени — привърши вместо нея Рийд. Той вдигна дланта ѝ до устата си и прокара устни по нея. — Освен това, когато те сложи в това легло съблечена, аз няма да се прибирам у дома. Тогава ще остана. И тогава ти няма да спиш като къпана. Ще бъдеш будна — *съвсем* будна.

Сексуалното напрежение направо се усещаше във въздуха, а съживената руменина по бузите на Тейлър премина в тъмночервено.

— Радвам се — отговори искрено тя, без да опитва да се преструва. Би било нелепо да го прави на този етап. И двамата знаеха накъде отива тази връзка, поне физически. Единственият въпрос бе кога щеше да стигне до там.

— Днес всичко ли мина добре? — смени темата Рийд.

Тейлър въздъхна.

— И да, и не. Ако питаш дали някой ме е преследвал, не. Днес си бях сама със защитния спрей.

— Но?

— Но имах една обезпокоителна среща.

— С родителите на някой от твоите ученици?

— Не. С Джонатан Мальри.

— Джонатан? — Рийд се опули. — Къде, по дяволите, се видя с него?

— В „Делинджър“. Точно преди да изляза. Ще бъде гост лектор в един клуб.

Гневът присви устните на Рийд в тъмна линия.

— Странно, не ми спомена за това. А обядвах с него.

— Днес?

— Да. Преди по-малко от три часа.

Тейлър изучи с любопитство реакцията на Рийд.

— Ядосан си.

— Дяволски права си. Говорихме за теб. А той не спомена и дума за това, че отива в твоето училище.

— Казал си му, че се виждаме. Той си призна.

— Но въпреки това ти е налетял.

Тейлър вдигна рамене.

— Не точно ми налетя. По-скоро се опита да се защити, уведомявайки ме, че изобщо не е като Гордън. Да, покани ме на среща. Но не и агресивно. Всъщност не. Само това е... — Гласът ѝ увисна във въздуха.

— Продължавай.

— Просто се чувствам неудобно с него. Не знам защо. Опитвам се да го отделя от Гордън, но не ми харесва да съм покрай него. Тръпки ме побиват като го видя.

— Това е последното, което ти трябва сега. Ще поговоря с него.

Тейлър усети, че се усмихва.

— Рийд, не трябва да ме приемаш като кауза. Аз съм способна жена. Мога да се грижа за себе си. Правя го вече почти двайсет и осем години.

— Да, твърде много. — Рийд отпи глътка кафе. — Време ти е да се научиш да разчиташ на някого — или поне да се довериш малко на някого.

— Аз вече ти вярвам мъничко. За пълно доверие ще е нужно известно време.

— Знам. — Той направи пауза, а челото му се сбърчи, докато подбираше следващите си думи — или по-скоро обмисляше как ще ги приеме Тейлър. — Днес следобед се обадох на брат си Роб. Той и партньорът му излизаха на някакво важно разследване, но обеща да ми отдели няколко минути в края на деня. Не, аз не вземам решения вместо теб — допълни бързо. — Какво ще правиш с имената си е твоя работа. Аз просто се опитвам да наваксам във времето. Така че не ми късай главата.

— Няколко имена. — Тейлър престана да дъвче сандвича си. — Имаш предвид на частни детективи? — След кимването на Рийд тя бутна настрана хартиената си чинийка. — Няма да ти късам главата, но съм объркана. Мислех, че ще оставим нещата да се изяснят за поне

ден-два — или поне ще изчакаме до следващия път, когато усетя, че някой ме наблюдава. Какво се е променило?

— Нищо. — Вкусът на лъжата бе като пясък в устата му. — Просто се почувствах по-добре като задвижих нещата. Така няма да се наложи да отлагаме — ако решиш да наемеш някого.

— Добре. — Тя скръсти ръце на гърдите си и се втренчи в него. — Защо не ми кажеш за какво точно става дума? Какво ти хрумна между момента, когато излезе от апартамента ми, и момента, когато реши да се обадиш на брат си?

Рийд издиша шумно. От етична гледна точка той не можеше да й разкаже за Джонатан, но дяволски сигурно бе, че можеше да се докосне до другите възможности, които го държаха буден цяла нощ.

— Много неща ми хрумнаха, като започнем с факта, че не можах да пусна вътрешното резе, когато излязох от жилището ти и апартаментът ти не беше двойно заключен цяла нощ. Какво друго? Ами факта, че ти представляваш едно емоционално светилище — и бог знае какво още — за много тийнейджъри, един, от които би могъл да е достатъчно нестабилен, за да превърне фантазията си в реалност. Ами факта, че ти си не само публична фигура, но и публична фигура с богато семейство, което те превръща в идеална мишена за похитители и изнудвачи — което потенциално може да включва и професионалисти, които имат зъб на баща ти. Това достатъчно ли е? Или искаш да продължа?

— Можеш да спреш. — Тонът на Тейлър беше сдържан, но напрежението в погледа й не се беше променило. — Това не е нова територия. Обмисляла съм всичко това. Сигурна съм, че и ти си го направил, през двете минути докато ти описвах ситуацията. Ти имаш остър, аналитичен ум. Обмисляш възможностите със светкавична скорост. Ти си спокоен, уравновесен. Всичко това е част от битието ти на страхотен адвокат — какъвто наистина си, според моите източници.

— Един страхотен адвокат би те информирал, че всичко това са слухове и предположения — контрира я леко той.

— Напълно правилно — отвърна му тя. — Ще перифразирам. От личните си наблюдения със сигурност мога да си извадя заключението, че умът ти сече като бръснач и че не си от хората, които се паникьосват. Така че опитай да ми обясниш отново.

И Рийд направи точно това. Този път той започна с различна, също толкова рискована откровеност.

— Права си. Не съм паникьор. Но запазвам спокойствието си само в ситуации, в които съм замесен лично — което никога не правя с клиентите си. Случаят с теб не е същият. Аз съм лично замесен. Така че тук не се прилагат същите правила.

Разбра, че тук я е хванал на тясно. Тя не би могла да спори с него. Не и когато и двамата знаеха истината. Въпросът бе как щеше да реагира тя.

Той го разбра много скоро. Клепачите на Тейлър се свъсиха и тя се размърда, изглеждайки развълнувана и неспокойна. Дали бе развълнувана от откровеността на признанието му или от собствените си съмнения за това дали той е бил напълно искрен с нея — това вече беше съвсем друга история.

Така или иначе, тя изпусна парата.

— Добре, значи ти се обади на брат си. Благодаря — или поне така си мисля. Междувременно, като се базирам на това, че ме вземаш от училище като разтревожен родител, трябва ли да приема, че си се назначил за заместник на частния детектив?

Тази аналогия разсмя Рийд.

— Разтревожен родител? Едва ли. По-скоро предпазлив кавалер. Колкото до титлата заместник на частния детектив, трябва да признаеш, че това би било едно уникално допълнение към деловата ми автобиография.

— Да не споменаваме какъв компаньон си по купоните — съгласи се Тейлър. Тя го огледа внимателно. — Автобиографията ти, а? Това означава ли, че си решил да я осъвремениш?

Той сбърчи чело.

— Рийд, не те притискам. Аз съм тук, за да говоря или само за да слушам. Моралната подкрепа трябва да бъде двустранна, нали разбираш?

— Да, разбирам. — Той се пресегна, за да прибере кичур от косата ѝ зад ухото. — С нетърпение очаквам да ми се довериш. Имам чувството, че ще ми дадеш голяма възможност за това.

— Просто не сега.

— Добре. Все още не. Но скоро. — На ум той вече броеше дните. Старшите партньори бяха помолили за две седмици, за да обмислят

положението му и да постигнат някакво съглашение за условията на напускането му и за излизането му на свободна практика. Той им даваше това време. Плюс-минус една седмица. Но след това щеше да задвижи нещата. Скоро щеше да започне да се сбогува с фирмата.

— Между другото, мистър Набеден частен детектив, можеш да имаш една свободна вечер — прекъсна мислите му Тейлър. — WVNУ ми осигурява такси за прибиране от работа.

— Така ли? Какъв е поводът?

— Правилникът на Джак Тафт. — Тя се усмихна и продължи да обяснява. — Джак е нашият програмен мениджър. Той винаги ми поръчва такси, когато работя до след полунощ. Така се опитва да изкупи собствената си вина.

— И довечера е една от тези нощи?

— Определено. Подготвяме специално шоу, ориентирано към колегите. Ще извадя късмет ако изляза от студиото преди един часа. И ще бъда обслужена врата до врата до апартамента си. А от там нататък ще ме поеме портиерът. Така че се прибирай рано и се наспи. Ще решиш дилемата си по-добре на отпочинал, ако не и на бистър ум.

Рийд кимна.

— Добре. Но не излизай от сградата докато не дойде таксито. Така няма да бъдеш сама. Освен това довечера ще е страшен студ. Температури под нулата. Така че си стой вътре.

— Разбрах. Никаква изолация и никакво измръзване.

— Точно така. А аз ще ти се обадя утре и ще ти кажа имената, които Роб ще ми даде.

Рийд не можеше да се отърси от безпокойството си.

[1] Panini (ит.) — вид сандвич; provolone — вид твърдо италианско сирене. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 14

4 февруари

18:03

WVNY

Когато Тейлър пристигна, в станцията цареше обичайното за там оживление. Спортната програма току-що бе навлязла във втория си час и предаването се чуваше из цялата станция. Тейлър се усмихна, бързайки по коридора, когато чу разгорещения дебат на Бил с един страхотен запалякко за лошия му късмет в турнира за Суперкупата от последната седмица.

Тя нахлу в записното си студио и погледна към Кевин докато си събличаше палтото.

— Достатъчно рано ли е? — подразни го тя.

Той вдигна поглед от книгата, която четеше — „Лоши деца, лоши родители“ — и кимна.

— Да. Бърнис Уилямс още не е дошла. Издателят ѝ се обади и каза, че е тръгнала, но ще пристигне някъде към седем и петнайсет.

— Чудесно. — Тейлър прокара гребена през разрошената си от вятъра коса. — Това ми дава един час да се подготвя, да се видя с Лора и да прегледам електронната поща. Колкото до Бърнис, аз ѝ предложих да не идва по-рано. Последното, което ѝ трябва, е да чака твърде дълго, преди да излезе в ефир. Като ни гледа как тичаме насам-натам като пилета без глави само ще се изнерви още повече. И така, аз ще я заведа в кабината си в седем и петнайсет, ще я концентрирам, ще я успокоя, а после ще прегледаме няколко шаблонни въпроса, за да оформим рамката на шоуто. След като се настрои, всичко ще е наред.

Кевин опули очи и пусна книгата на бюрото си.

— Ето защо ти си психологът, а аз съм продуцентът. Единствената рамка, на която мога да разчитам, е тази, за която Бил спори в момента — крайната рамка.

Тейлър се разсмя.

— Само не споделяй това с Бърнис.

— Няма. — Кевин се облегна в стола си и започна да си играе с химикалката, докато се взираше в монитора. Между веждите му имаше дълбока бръчка.

— Какво не е наред? — попита го Тейлър. — Изглеждаш така когато нещо те тормози. А това, че си играеш с химикалката, не е добър знак. — В гласа ѝ се усети напрежение. — Да не би да е Ромео? Пак ли се е обаждал?

— Не. — Кевин поклати глава. — Става дума за Рик.

— Рик? — Щом разбра, че нейният звукооператор е предмет на разговора, Тейлър затвори вратата. — Да не би нещо да се е случило с Мерилин?

— Ох, така мисля. Дойде преди половин час и бе пълна развалина. Определено е пийнал няколко питиета. Мърмореше нещо за споразуменията по раздялата им и за адвокатските хонорари. И най-вече за децата си и какво щяло да стане ако дадат настойничеството на Мерилин. Избухна, разплака се и излезе. От тогава не съм го виждал. Даже не знам дали ще се върне за шоуто.

— О, не! — Тейлър подпря лакти на ръба до бюрото на Кевин и хвана лицето си в шепи. Рик и Мерилин имаха три страхотни деца — единадесетгодишна дъщеря, деветгодишен син и шестгодишен син — и двамата ги обожаваха. Особено Рик. Децата бяха неговия живот. Ако двамата с Мерилин се разделяха и съдът присъдеше настойничеството на Мерилин... на Тейлър просто не ѝ се мислеше какво щеше да прави той.

— Не съм казал на Джак, че Рик замина — продължи Кевин. — Но ако не се върне скоро, просто няма да имам избор.

— Знам. Но изчакай колкото можеш — отговори Тейлър. — И двамата познаваме Рик. Когато му е криво, той има нужда да остане сам. Може би все още е някъде в сградата. Но дори да не е, той няма да ни остави на сухо, дори да е много объркан. Прекалено е съзнателен, за да ни зарече така.

— Съгласен съм. — Кевин посочи към вратата. — Слез долу и си свърши работата с Лора. Ще ти звънна ако Рик или нашата гостенка се появят.

— Или ако времето закъснее и трябва да уведомиш Джак.

— Да, и тогава.

Оказа се, че Рик и Бърнис пристигнаха един след друг.

Тейлър се върна в студиото и застана до бюрото на Кевин докато той посягаше неохотно към телефона да уведоми Джак какво става. И точно в този момент влезе Рик.

— Хей. — Очите му бяха зачервени. От пиене? Тейлър не беше сигурна. Но раменете му бяха отпуснати. — Съжалявам, че ви поставих в това положение. Но имам достатъчно време да настроя оборудването и да направя гласови проби на гостенката ни.

— Не се притеснявай за това. Тя дори още не е дошла. — Тейлър сложи ръка на рамото му. — Рик, добре ли си?

Той я погледна измъчено.

— Не. Но мога да направя шоуто, ако ме питаш за това.

— Не питах за това. Знам, че можеш да направиш шоуто. Просто съм загрижена за...

— Виж, Тейлър, оценявам загрижеността ти. — Той прекъсна и вдигна ръката ѝ от рамото си. — Но има някои неща, които дори ти не можеш да оправиш. Не желая твоето състрадание. Просто искам да направя шибаното шоу и да остана някъде насаме с бутилка бърбън.

Не ѝ остана време да отговори. Вратата се отвори и Джак въведе Бърнис Уилямс.

— Нашата гостенка пристигна — обяви той.

— Мис Уилямс, добре дошла. — Тейлър протегна ръка към пълничката жена на средна възраст, чиито очи се стрелкаха наоколо като уплашени врабчета. — Спомнете си моя продуцент, Кевин Ходжес, и моя тонрежисьор, Рик Шор, нали?

— Да, разбира се. — Писателката кимна и буквално трепереше, докато се здрависваше с всеки от тях. — И моля ви, наричайте ме Бърнис. Ще ми е по-спокойно ако си говорим на ти.

— Страхотно! Същото важи и за всички нас. Ние тук сме една много непринудена група. — Тейлър направи знак с очи на програмния мениджър.

Той разбра намека ѝ.

— Оставям ви в сигурни ръце — увери той Бърнис, макар че хвърли озадачен поглед към Рик. Обичайно дружелюбният инженер промърмори само един кратък поздрав и отиде при контролното си табло. — Така че се отпусни и се наслаждавай на обстановката.

— Добре.

Джак се поколеба.

— Хей, Рик, изглеждаш като пребит. Чака ни дълга нощ. Ако се нуждаеш от почивка, само кажи. Ще изпратя Денис.

— Благодаря. — Тонът на Рик беше сърдечен, но жестовете му бяха напрегнати. — Добре съм. Освен това вече мога да върша тази работа и със затворени очи.

— Знам, че можеш. — Джак хвърли бърз поглед към Кевин, чието леко кимване му каза, че нещата са под контрол.

— Добре тогава. — Джак тръгна към вратата. — Ще се видим по-късно. Направете едно страхотно шоу.

21:45

Източна осемдесет и шеста улица,

Ню Йорк

Джонатан се отпусна в леглото си с ръце, скръстени зад главата му, и се втрени в тавана. Целият му ден бе противен.

Всичко тръгна на зле от спора с Дъглас до онзи гаден обяд с Рийд, чак до отказа на Тейлър и до един следобед, в който той се щураше насам-натам, опитвайки се да оправи нещата. Опитваше се да се свърже с Дъглас от четири часа. Но цял следобед той бе по съвещания, след което бе заминал за някаква делова вечеря, където нямаше връзка с него. Джонатан остави съобщение в къщата на Дъглас в Горен Ийст сайд, надявайки се, че той ще прекара нощта там, а няма да моли шофьора да го откара обратно чак до Хемптънс. И в двата случая Джонатан с адска сигурност нямаше да звъни до имението в Ийст Хемптън. С неговия късмет Адриен щеше да вдигне телефона. А той по никой начин не искаше да си бърби с онази кучка тази вечер.

Не можеше да разбере какво е намерил в нея Дъглас. Освен очевидното, разбира се. Жената си имаше лице и тяло, за които си струваше да умреш. Но всичко зад тях беше безвкусно и повърхностно.

Противоположно на Тейлър, която притежаваше и съдържание, и красота.

Челюстта на Джонатан се стегна от това сравнение. Не можеше да престане да мисли за Тейлър — и за факта, че тя си пада по Рийд.

Само да имаше малко повече време, нещата щяха да бъдат различни. Но Рийд му отне времето. Освен това той държеше зареден пистолет, пистолет, който можеше да разбие целия свят на Джонатан.

Трябваше да стане по-агресивен. Трябваше да се движи по-бързо, да ускори целия си план.

Така да бъде. Точно това щеше да направи.

Дръпна лаптопа към себе си и изпрати най-важния си имейл до Дъглас. Това щеше да покрие последната останала база, независимо от това къде се намираше Дъглас през тази нощ. Той проверяваше редовно пощата си. В краен случай щеше да го прочете рано сутринта. После щеше да се обади и Джонатан щеше да задвижи нещата.

Размърда се и погледна към радиочасовника си. Показваше девет и петдесет и пет.

Девет и петдесет и пет?

Джонатан изруга, претърколи се и включи радиото. Гласът на Тейлър веднага изпълни стаята, отзивчив и емоционален.

— Бърнис, в нашите последни минути заедно искам да обобщим нещата. Твоето мнение, както е изразено в последната ти книга, „Лоши деца, по-лоши родители“, е, че повечето от негативните прояви, които наблюдаваме у юношите, са причинени от тяхната домашна среда. Не от училището или от връстниците, а от техните родители.

— Абсолютно — отговори другата жена. — Аз не оспорвам, че тези прояви се подсилват от връстниците и даже от медиите. Но според мен те водят началото си от дома. Независимо от това колко тийнейджъри го отричат — и много наистина ще го направят — те са изключително повлияни от ключови фигури на възрастни в техния живот; и по-специално, на тези, с които живеят. Това е един деликатен баланс. Но, както ще прочетете в книгата ми, рядко ще откриете едно характерно лошо дете без заедно с това да откриете и лош родител.

— Това е доста радикално твърдение — отбеляза Тейлър. — И така, за да изясним нещата пред нашите слушатели, какво да кажем за онези родители, с проблемни деца, които правят всичко възможно, от лична намеса до консултации с професионалисти, и все пак не могат да оправят нещата?

— Това е нещо различно и статистиката го доказва. — Бърнис направи пауза, вероятно, за да си пийне малко вода. — Интервюирайки родители каквито вие описахте, ще откриете, че, в повечето случаи, те

характеризират своите деца като тревожни, трудни или депресирани — дори смазани от работа и социално напрежение. Те рядко използват думата *лош*.

— Разбирам. Значи вие не слагате всички проблемни деца в една група.

— Определено не. Казвам, че съществува тенденция у родителите, които се отнасят негативно към своите деца и които искат да се освободят от всякаква отговорност, отказвайки им помощ в преминаването от юношество към зрелост да описват децата си като лоши. Честно, по-лесно е да ги отпишете, отколкото да признаете, че ви липсват родителски умения.

Тейлър отговори, че я разбира.

— Е, Бърнис, ти със сигурност ни даде върху какво да се замислим тази вечер. Благодарна съм за времето, което ни отдели, и с нетърпение очаквам да прочета имейлите на нашите слушатели по този сложен проблем. И още веднъж, тази вечер си говорихме с Бърнис Уилямс, авторката на „Лоши деца, по-лоши родители“. Можете да си купите книгата от местната книжарница; това е едно очарователно четиво, което ни подтиква към размисъл, подходящо както за родителите, така и за тийнейджърите. Бърнис, благодаря ви много, че бяхте с нас.

— Удоволствието е мое.

— Това е „Разговор за тийнейджъри“ с Тейлър Холстед. Приятна вечер. Утре отново ще се чуем в редовното си време и аз ще съм тук в WVNY в двайсет часа, готова да приема вашите обаждания. До тогава бъдете живи и здрави. Лека нощ.

Чу се сигналът на WVNY и Джонатан изключи радиото. Повече му харесваше, когато Тейлър правеше шоуто си сама. Тогава той можеше да се фокусира върху гласа ѝ, да си мисли за спокойствието и удоволствието, което той му носеше.

Колкото до писателката, да, тя само докосваше върха на айсберга с нейната концепция за лошите деца и по-лошите родители. Всъщност тази фраза бе най-голямото опростяване на века. Опитай с *манипулирани деца, извратени родители*.

В края на краищата това нямаше значение. Всичко се свеждаше до оцеляването на силните.

ГЛАВА 15

22:00

WVNY

Светлината в ефир угасна и Кевин даде сигнал на Тейлър, че тя и Бърнис са свободни. После той се обърна към Рик.

— Свърши страхотна работа. Сега искам да се прибереш у дома. Ти си научил Денис да се справя със записите. Може да му обясниш още някои неща, преди да си тръгнеш, ако това ще те накара да се почувстваш по-добре. Но няма да започваме поне още час и половина, докато колежанчетата не започнат да се обаждат. Така че върви да се напиш.

Рик се разсмя глухо.

— Сън? Къде? Толкова нощи вече спя само на дивана.

— Прибирай се, Рик.

— Аз се прибирах у дома заради децата. А сега кой знае колко време още ще имам този стимул. — Рик разтри очи, осъзнавайки, че се обърква. — Прав си. Тази вечер не ме бива за нищо. Да, новото момче може да оправи нещата. Не се нуждае от наставления. — Той погледна през стъклото, видя как Тейлър и Бърнис стават и се готвят да излязат от кабината. — Нямам настроение да си бърбря с нашата гостенка.

— Не се безпокой за това. — Кевин вече вдигаше телефона. — Ще накарам Денис да направи резервния диск. А Тейлър ще разбере. Просто си върви.

— Да, благодаря. — Рик стана нестабилно, взе си сакото и тръгна към вратата. — Време за бърбън — промърмори той.

5 февруари

2:15

Западна седемдесет и втора улица

Тейлър беше заспала дълбоко.

Звукозаписът бе продължил по-дълго от обикновено, тъй като Денис работеше за пръв път зад пулта, което го караше да бъде много педантичен. Но беше и много добър, така че изгубиха не повече от десет минути. Тейлър се прибра в един и петнайсет, легна си в един и трийсет и след пет минути се отнесе в страната на сънищата.

Пронизителният звън на телефона я събуди, а червените кръгове на изтощението забулиха съзнанието ѝ — макар и не толкова, че да попречат стомахът ѝ да се стегне от неприятни предчувствия.

Боже, не отново...

Тя се пресегна към телефона, вдигна слушалката.

— Ало? — успя да промълви.

— Тейлър, аз съм — чу се неясният глас на Рик, странно напрегнат и Тейлър седна в леглото.

— Рик? Къде си?

— Във фоайето ти. Обаждам се от мобилния. — Мрачен смях. — Портиерът ти не ме пуска. Мисли ме за натрапник.

— Дай ми го.

Чу се шумолене, после Джордж, нощният пазач, вдигна слушалката.

— Съжалявам, мис Холстед. Не мислех...

— Всичко е наред, Джордж. Той е колега. Разбирам загрижеността ти. Очевидно е, че е пил. Но аз ще се оправя с него. Пусни го горе.

— Добре. — Джордж не изглеждаше доволен, но миг по-късно звънецът обяви, че е пуснал Рик.

Тейлър скочи от леглото, грабна мъхения си халат, наметна го и стегна колана. Гласът на Рик звучеше така сякаш той бе на границата на силите си. Тя не беше сигурна дали би могла да му помогне с нещо, но трябваше да опита. Прокара пръсти през косата си, отиде до входната врата и зачака почукването, надзъртайки през шпионката, за да се увери, че е Рик, преди да дръпне резето.

— Здравсти.

Той се беше облегал в рамката на вратата с разкопчано палто, с блеснали и полузатворени очи, със зачервено лице. Вонята на алкохол беше толкова силна, че Тейлър едва не се задуши. Той направо смърдеше.

— Съжалявам за преди — обяви той и направи нестабилна стъпка към антрето. — Не исках да те критикувам. Просто боли толкова дяволски много.

— Влез и седни. Ще приготвя кафе.

— Не кафе. — Рик махна с ръка. — Просто исках да... Не знам какво исках. Ти да махнеш с вълшебната пръчка и да го прогониш. Ти имаш това въздействие върху хората. — Той се втренчи в нея с измъчените си, кървясали очи. — Свърши, Тейлър. Всичко свърши. Мерилин, децата, всичко.

— Рик, моля те. — Тя го въведе вътре и го постави да седне на една табуретка в кухнята. — Нека да ти направя малко кафе.

— Не съм жаден. Освен ако нямаш Джак Даниелс^[1].

Тейлър подпря лакти на плота и го погледна в очите.

— Не знам как стоят нещата с Мерилин. Но отношенията ти с хлапетата няма да приключат никога. Та те са твои деца. И са направо луди по теб.

— Мерилин ще получи пълно настойничество. — Очите му се изпълниха със сълзи. — Тя каза така и е права. Аз съм много объркан. Пия. Депресиран съм. Спя през целия уикенд. Понякога съм толкова отнесен, че не мога да разбера какво ми казват децата. Станал съм лош баща. Адвокатът на Мерилин ще каже това на съдията. И той ще ми ги отнеме. Не мога да понеса това.

— Много се подценяваш. Ти си фантастичен баща. Просто преминаваш през труден период. За депресията е необходимо лечение. Отиди при някого и се лекувай. Това ще промени гледните точки на всички — твоята, на семейството и на съдията.

— Имам нужда само да пропълзя в една бутилка и никога да не изляза от там.

— Това е последното, от което се нуждаеш.

Рик разтърка слепоочията си.

— А последното, от което се нуждаеш ти, е да ти се натреса така. — Той внезапно вдигна глава и по лицето му проблесна лъч на рационална мисъл. — Аз съм глупак. Сигурно си изскочила от кожата си, когато телефонът ти е звъннал посред нощ.

— Всичко е наред — отговори просто Тейлър. — Беше ти.

— Да, но ако беше оня смахнатият? Той обажда ли се пак?

— Слава богу, не.

— Добре. — Рик се намръщи, изказвайки мислите си така, както се оформяха в главата му. — Кевин проверява Ромео. Онзи адвокат, по когото си падаш, те учи на самозащита. Всичко ще е наред. Имаш си много хора, които да се грижат за теб.

— Ти също.

За момент Рик не отговори. Само се взираше в пода. Когато вдигна поглед, в очите му се четеше такова безсилие, че Тейлър поиска да звънне на самата Мерилин, да я вразуми.

— Уморен съм, Тейлър — промълви тихо той и се изправи на крака. — Уморен съм да се боря. Уморих се да оправям нещата. — Той се опита да закопчее палтото си, после се отказа. — Ще тръгвам. Спи ми се.

— Да, така е. — Тейлър се намръщи, неспокойна за душевното състояние на Рик. — Искаш ли да се обадя на Мерилин? Мога да ѝ кажа, че тази вечер ще преспиш на дивана ми.

Глух смях.

— Добре. Тя вероятно ще използва против мен и това. Ще извърти историята и ще каже на адвокатата си, че спя с друга жена.

— Тя много добре знае как стоят нещата.

— Какво *знае* и какво *прави* са две различни неща. — Рик се пресегна и стисна ръката на Тейлър. — Благодаря, че ме изслуша. — И той тръгна към вратата.

— Рик. — Тейлър го последва и го хвана за ръкава. — Твърде много си пил.

— Добре тогава, че не съм с кола. — Той видя загрижеността ѝ и опита да се усмихне. — Хей, даже няма да ходя. Ще хвана метрото до „Таймс скуеър“. Номер седем тръгва от там за Флашинг на всеки двайсет минути. Ще се прибера за по-малко от час. Виждаш ли? Достатъчно съм трезвен, за да стигна, накъдето съм тръгнат. — Той я потупа по бузата. — Връщай се в леглото.

3:25

*Станция на метрото Таймс Скуеър,
Ню Йорк*

Проклетото метро не идваше цяла вечност.

Рик крачеше по платформата, разтриваше раменете си и се опитваше да прогони студа. Той измръзна от разходката от апартамента на Тейлър до входа на метрото и сега не можеше да се сгрее.

Едва си спомняше ходенето от Седемдесет и втора улица до Таймс скуеър и слизането надолу до долното ниво. Но ето го тук.

Платформата бе буквално опустяла благодарение на късния час и ниските температури. В три часа през нощта и при минус двайсет градуса нормалните хора си бяха у дома, в леглата си. Единствените други, които си търсеха белята около него — без да се броят бедните скитници, които влизаха вътре, за да не умрат от студ — бяха четирипет дрогирани тийнейджъри и един тип в шуба с качулка, седнал на пейката и заровил лице в една книга.

Рик не можеше да проумее как някой би могъл да чете при тези условия.

Мотрисата най-накрая изръмжа, навлезе в станцията и спря. Вагонът му беше празен. Той се строполи на седалката и обви ръце около тялото си, за да се стопли. Човекът с шубата се качи след него. Отиде отзад, спря до вратата към следващия вагон, после се отпусна на седалката. Главата му все още бе заровена в онази книга.

Алкохолът започна да хваща Рик. Усети силно главоболие и гадене в стомаха. Седеше неподвижно, втренчен в прозореца срещу него. Това помагаше докато мотрисата тръгне от станцията. После стомахът му започна да се мята заедно с движението на вагона, все по-силно докато набираха скорост. Добре, наблюдаването на подземния свят, който свистеше покрай тях, бе абсолютно забранено. Стори му се, че ще повърне.

Затвори очи.

И това не помогна.

Задушен, той се премести напред в седалката си, борейки се с ненавременния протест на тялото си. Нямаше да повърне на пода на метрото.

Очевидно човекът с шубата не беше сигурен в това.

Той скочи на крака, затвори книгата и хукна към свързващата врата. Дръпна дръжката два пъти, после започна да ругае под носа си, когато вратата не поддаде. Дръпна отново, видимо раздражен, когато не се получи, бесен в желанието си да излезе от там. Не че Рик

можеше да го вини. Нещастникът бе сам в един вагон с пияница, когото очакваше да се издрайфа във всяка минута.

Рик го съжали. Освен това една кратка разходка можеше да помогне на гаденето повече от дългото седене. Той изскърца със зъби, хвана се за най-близкия стълб и се изправи на крака. После тръгна към вратата. Човекът беше с гръб към него, а шубата бе толкова голяма и обемиста, че бе невъзможно да се различи нещо под нея. Но все пак Рик усети напрежението на човека, когато се приближи.

— Не се безпокойте, няма да ви ограбя — промърмори Рик. — Просто ще ви помогна да се отървете от мен. — Закрепи се здраво на крака, посегна към вратата и дръпна здраво дръжката.

За своя изненада той не срещна никаква съпротива. Вратата просто се плъзна и се отвори.

— Сигурно е заяла — промърмори той, по-скоро на себе си. Отстъпи назад, отмествайки се, за да пропусне човека. — Давай. Проблемът е решен.

Човекът с шубата блокира пътя му назад.

— Прав си. Така е.

Той блъсна Рик през вратата, хвана го с две ръце и го бутна над осигурителната врата, свързваща двата вагона, запращайки го право на релсите.

Крясъкът на Рик бе заглушен от рева на метрото, което продължи необезпокоявано пътя си към Флашинг.

[1] Популярна марка уиски. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 16

5 февруари

14:30

Съобщение от Джак. В мига щом видя бележката, Тейлър разбра, че нещо не е наред. Той никога не ѝ се обаждаше в училище. Ако имаше да говори за нещо лично с нея, ѝ оставяше гласово съобщение у дома и я молеше да отиде по-рано или да остане до по-късно.

Съобщението беше кратко и стегнато: „След училище ела директно в WVNУ“.

Тя пристигна за рекордно време. Стомахът ѝ се беше свил на възел.

Когато влезе в офиса, погледна бледото като чаршаф лице на Джак и разбра, че възелът ще се стегне още повече.

— Тейлър, седни. — Джак посочи към тапицираното канапе. Изчака я да се настани в ъгъла, после застана до нея. — Трябва да ти кажа нещо. Става дума за Рик.

О, не. Не!

— Какво има? — попита тя с глух тон, сигурна, че това е кошмарно повторение на трагичната новина за Стеф.

— През нощта е станало произшествие в метро номер седем. Един човек, прекалил с пиенето е изгубил равновесие, когато е минавал между вагоните. — Трудно преглъщане. — Паднал е на релсите под мотрисата. Загинал е моментално. Бил е Рик.

Тейлър преглътна с мъка, а ръцете ѝ бяха стиснати толкова силно, че едва ги усещаше.

— Сигурни ли са?

На Джак не му беше лесно. Опитваше се да ѝ спести кървавите подробности. Изглеждаше адски потиснат.

— Въпреки че тялото е било обезобразено, описанието, късчетата от личната карта от портфейла му, парчетата от дрехите и,

най-вече, венчалната халка — били са на Рик. Сега правят ДНК тест, за да потвърдят това, но са сигурни.

Тя наведе глава, а всичко в нея изстина.

— Разкажи ми всичко.

— Рик не се е прибрал снощи. Мерилин изчакала докато децата заминат на училище, после започнала да се обажда навсякъде. Никой не го е виждал. Обади се тук към осем часа. Беше като побъркана. Казах ѝ, че Рик е излязъл от станцията веднага след шоуто ти снощи. Кевин беше в офиса ми, когато разговаряхме. Той допълни, че Рик не е бил във форма като си е тръгвал и че вероятно се е отправил към някой бар, а не към къщи. Мерилин се хвана за това. Обади се в няколко местни бара, дори и в няколко хотела. Ние направихме същото. Един барман си спомни, че го е видял около един часа. И след това нищо.

— Аз мога да запълня празнините — промълви Тейлър. — Рик дойде в апартамента ми малко след два. Остана около половин час. Беше пил — много. Беше съсипан. Чувстваше се така, сякаш целият му свят се разпадаше.

— Да, Мерилин ми каза. Но независимо от това, че се развеждат, тя все още се тревожи за него. Беше обезумяла. След като не го откри никъде, тя се обади в полицията и обяви Рик за изчезнал. В управлението провериха. Описанието на Мерилин съвпаднаше с това на жертвата от произшествието, която те открили към четири сутринта. Тя отишла до управлението и разпознала личните вещи, за които ти споменах. Обади ми се от там. Очевидно беше в шок. Дори не си спомням какво ѝ казах... — Гласът на Джак пресекна. — Както и да е, това е всичко, което знам. Какво стана у вас?

— Рик каза, че искал да се извини заради това, че бил толкова кисел преди шоуто — промърмори Тейлър, а по бузите ѝ рукнаха сълзи. — Всъщност искаше да му дам зрънце надежда. Опитах. — Тя вдигна глава. — Мерилин каза ли е вече на децата?

— Не съм сигурен. Не съм разговарял с нея, след като излезе от полицейското управление. Тръгна към моргата. Трябваше да идентифицира останките. Боже, какво да ѝ кажа?

— Няма думи за това. Повярвай ми, знам го. Можеш само да подкрепиш нея и децата с всичко, от което се нуждаят. — Тейлър се почувства като излязла от кожата си, говорейки на Джак като трето лице — обективен психолог.

— Ще се обадя на Мерилин — предложи тя. — Аз също изгубих любим човек при една жестока смърт. Мога да я изслушам. Мога да ѝ помогна при разговора с полицията. Ако не друго, поне мога да я свържа с един отличен детски психолог. Бедните деца ще се нуждаят от това.

Тя стана и тръгна към вратата. Случваше се отново. Още една смърт. Още една безсмислена, преждевременна загуба. Още едно погребение.

Още една ситуация, в която Тейлър се чувстваше отговорна.

Може би ако беше казала точните думи, ако беше настояла Рик да прекара нощта на дивана ѝ, ако беше го накарала да се замисли за всички неща, заради които си струваше да живее... може би нещата щяха да се развият различно. Може би той щеше да бъде жив.

— Тейлър? — Гласът на Джак прекъсна мислите ѝ. — Вземи си една свободна вечер. Ще пусна запис на някое от предварително подготвените ти предавания.

Тя спря на прага и се обърна с лице към Джак.

— Ами Кевин? Той сигурно е съсипан.

— Да. Изпратих го да си върви. Сали е страхотна стажантка. Тя лесно ще се справи с една записана програма. А пък Денис ще се справи със звука. — Джак се окашля. — Покрил съм всички бази. Не се безпокой. Просто си върви.

Тейлър кимна.

— Благодаря, Джак. Ще ти се обадя по-късно.

Тя излезе от сградата и застана отвън, безразлична към хората, към движението, към студа. Студът, който усещаше, идваше отвътре и дори смразяващите температури не можеха да се сравнят с него. Без да мисли, тя извади мобилния си телефон и набра услуги. Когато операторът вдигна, тя каза:

— Трябва ми номерът на „Хартър, Рандолф и Колинс“.

Рийд четеше доклад, когато секретарката му му звънна. Той натисна бутона.

— Да, Кати?

— Съжалявам, че ви безпокоя, мистър Уестън. Но Тейлър Холстед е на телефона. Много настоява да разговаря с вас. Казва, че е

важно. И звучи много разстроена.

Докладът беше забравен.

— Свържи ме.

Петнадесет минути по-късно Кати въведе Тейлър в офиса на Рийд. Той погледна към бялото ѝ като платно лице, после към треперещите ѝ ръце и се обърна към секретарката си.

— Кати, това е всичко. И никой да не ме безпокои. *Никой*.

— Да, мистър Уестън.

След като вратата се затвори и те останаха сами, Рийд се приближи и стисна раменете на Тейлър.

— Какво има? Гласът ти звучеше ужасно по телефона. А видът ти е още по-зле. Наранил ли те е някой? Да не би нещо да се е случило в „Делинджър“!

— Какво? — Трябваше ѝ известно време, за да осъзнае притесненията на Рийд. После Тейлър поклати глава. — Не. Няма нищо такова. Не става дума за мен. — Тя усещаше как трепери, но изглежда не можеше да спре. — Съжалявам. Нямах намерение да нахлувам в офиса ти. Това беше грубо и непрофесионално.

— Ти не си нахлула. Казах ти да дойдеш.

— Изобщо не мислех. Просто се обадох, чух гласа ти и литнах. Не мога да преживея това сама отново. Не ми достигат емоционални сили.

— Тейлър, адски ме плашиш. Какво е станало? Какво не можеш да преживееш?

Тя вдигна глава и го погледна през изпълнените си с болка очи.

— Да изгубя някого, когото обичам.

Рийд замръзна на място.

— Кого си изгубила?

— Рик Шор. Работихме заедно в WVNY още откак започнах. Той ми е нещо като по-голям брат, винаги се грижи за мен, тревожи се, когато съм изнервена. Когато Стеф почина, той се залепи за мен като добра майчица, постоянно следеше дали се държа, поемаше някои от програмните ми задължения. А онзи ден, когато му казах за онова налудничаво обаждане и за човека, който ме наблюдаваше в гробището, той веднага застана нащрек. Той преживяваше един свой

собствен ад, но все пак му бяха останали достатъчно сили да се погрижи и за мен. Такъв беше Рик. Винаги бе готов да помогне на приятел. А сега е мъртъв. — Очите на Тейлър бяха сухи, но гласът ѝ бе глух.

— Болен ли беше?

— Не. Загина при едно ужасно произшествие. Рано тази сутрин. В една минута е жив, а в следващата вече го няма. И, точно като Стеф, смъртта му е жестока, ужасна. Прибирал се у тях. Взел метрото. Сменил вагоните. Паднал под мотрисата. И загинал, осакатен до неузнаваемост.

— Мили боже! — Рийд се намръщи, инстинктивно дръпна Тейлър към себе си, опитвайки се да я защити, знаейки много добре, че не може да го направи. — По новините чух нещо за неидентифициран мъж, който загинал в метрото. Изобщо не ми хрумна, че може да е някой от WVNY. Ужасно съжалявам — промърмори той и погали косата ѝ.

Тя опря глава в ризата му.

— Ела седни тук. — Дръпна я към дивана под панорамните прозорци. — Искаш ли едно питие?

— Само малко вода.

Рийд ѝ наля една чаша, занесе ѝ я и седна до нея.

— Имало ли е свидетели?

— Доколкото знам, не. Влакът вероятно е бил празен. Било е в три и нещо сутринта. — Тейлър разказа тихо детайлите на Рийд, включително нощното посещение на Рик в апартамента ѝ и причината за него.

Скръстил пръсти, Рийд попиваше думите на Тейлър. После попита за очевидното.

— При душевното състояние на Рик, има ли възможност това да е самоубийство?

Тейлър вече бе обмисляла тази възможност. Това бе една от причините, поради които се чувстваше виновна. Но все пак премигна, когато чу тези думи, изречени на глас.

— Не се опитвам да те разстроя — продължи бързо Рийд. — Просто предлагам една разумна теория. Правя го поради две причини. Първо, защото полицията ще ти задава въпроси за душевното му състояние, и второ, защото — ако поради някаква причина има

основания за това — не искам да струпваш още чувство за вина върху себе си. И без това ти е дошло твърде много първия път. — Той се поколеба, после продължи напред с пълна скорост, споделяйки й една истина, за която не беше сигурен дали тя иска да чуе. — Виж, Тейлър, ти не си отговорна за света. Ти си човек. Можеш да направиш само онова, което е по силите ти. Можеш да съветваш хората, дори да се изправиш срещу тях очи в очи и да ги убедиш да направят правилния избор. Но не можеш да живееш *техния* живот. Това си е тяхна работа. Всеки е изключително отговорен за самия себе си. Това се отнася и за Рик. — Още една кратка пауза. — Отнасяше се и до Стеф.

Тейлър отпи глътка вода, без да отговори.

— Ядосана си — заключи решително Рийд. — Надскочих границите си.

Тейлър наведе глава към него с напрегната, горчива усмивка.

— Не съм ядосана. Благодарна съм ти за преценката. Не само че е вярна, а е точно това, което се нуждаех да чуя. Просто не го осъзнавах докато ти не го изрече. — Тя остави чашата си. — Колкото до въпроса за Рик, аз вече обмислих възможността за самоубийство. Имало ли е признаци за това? Да, предполагам, че имаше. Депресия. Безнадеждност. Изтощение. Нужда от бягство. Дори самота и чувство за изоставеност. Но има едно нещо, което анулира всичко това и ме кара да съм абсолютно сигурна, че смъртта на Рик е била произшествие.

— Децата му.

— Точно така. Рийд, ти нямаш представа колко ги обичаше той. Вярно, беше ужасен от перспективата да изгуби настойничеството. Но дълбоко в себе си той знаеше, че това няма да стане. Просто не мога да го повярвам.

Рийд кимна.

— Разбирам основанията ти.

— Вярно е, че беше пиян. Реакциите му бяха забавени. Беше паднал духом. Когато Рик е обезверен, той крачи насам-натам като лъв в клетка. Предполагам, че не е могъл да седи на едно място. Сигурно е ходел — или по-скоро е залитал — от вагон на вагон, опитвайки се да се овладее.

— Със сигурност не е имал проблеми да стигне от единия край на влака до другия — допълни Рийд. — Не и в три часа в една

делнична нощ. Бил е буквално сам. Да е имало най-много още двама-трима пътници. Така че ако Рик се е залюлял върху една от платформите между вагоните или ако се е навел през вратата и е изгубил равновесие, там не е имало кой да спре, нито дори да го види.

Тейлър потрепери.

— Не мога да си го представя. Просто не мога.

— Тогава недей. — Рийд отметна косата ѝ от лицето. — А сега какво?

— Трябва да се обадя на Мерилин. Искам да се свържа с нея и с децата и да видя дали мога да направя нещо за тях.

Още едно кимане.

— Тази вечер няма да правиш радиошоуто си, нали?

— Не, Джак ще пусне запис на едно предварително подготвено шоу, а една стажантка ще замести Кевин като продуцент. — Тейлър разтри слепоочията си. — Слава богу за това. Не бих могла да изкарам шоуто докрай, не и тази вечер. Съмнявам се, че и Кевин би могъл. Джак е добър човек. Пусна ни и двамата да си ходим у дома.

— У дома. Наистина ли искаш да се прибереш там?

Тейлър разбра въпроса на Рийд.

— Истината? Не. И без това ми е достатъчно трудно да живея на това място след смъртта на Стеф. Пълно е със спомени за нея и за онова, което се случи с Гордън през онази нощ... — Гласът ѝ секна. — Както и да е, достатъчно е да се каже, че нямам търпение да се преместя. Броя дните, които ми остават да се изнеса от там. Плюс това, тази вечер — честно, наистина не искам да остана насаме с мислите си.

— Естествено. — Рийд стана. — Тогава ето как ще мине вечерта. Вече е почти пет. Ще приключа с работата си. Ти ще се обадиш на Мерилин. Съветвай я колкото е необходимо. Когато си готова, ще излезем. Ще се отбием в апартамента ти, ще ти вземем някои неща за през нощта, а после ще отидем у дома. Ще поръчаме китайска храна и ще гледаме ДВД. Можем да разговаряме или да не разговаряме. Както искаш. — Той изучаваше безжизненото лице на Тейлър и изясняваше намеренията си — в случай че тя се почувства неловко. — Гостната ми е оправена. С голямо семейство като моето винаги има възможност някой да ми се натресе без предупреждение. Трябва да бъде винаги готов.

Тейлър разбра.

— Съмнявам се дали ще мога да заспя. Но благодаря. Планът ти е чудесен. Още едно галантно спасение от Рийд Уестън.

Той я хвана за ръката и я изправи на крака, вдигайки дланта ѝ към устните си.

— Всичко ще бъде наред, Тейлър. Ще се увериш. Аз също.

Тя въздъхна уморено.

— Мразя да разчитам на някого.

— Без майтап! Казвала си го поне десет пъти. Както и това, че мразиш да те разгадават лесно. Добре тогава. Свиквай и с двете. Сега като си помисля, има един дълъг списък с неща, с които ще трябва да свикнеш. Виж какво. Аз ще напиша списъка и ще ти го дам за справка. Но не си прави труда да го критикуваш. Няма място за пазарлъци.

За пръв път от часове насам смехът на Тейлър избухна спонтанно.

— Благодаря за предупреждението.

23:45

Източна шестдесет и осма улица

Тейлър лежеше спокойно в гостната на Рийд, втречена в тавана и заслушана в писъка на преминаващата пожарна.

Тя бе емоционално съсипана след болезнения, четиридесет и пет минутен разговор с Мерилин, по време на който говориха най-вече за децата и за това как Мерилин ще им поднесе новината. Бедната жена, самата тя все още беше в шок и се бореше смело да бъде силна за онова, което ѝ предстоеше. Сестра ѝ беше там, беше отседнала при нея, а родителите ѝ щяха да долетят утре от Аризона. Все пак тя прие с благодарност името и телефонния номер на психолога, който Тейлър ѝ препоръча. Също така прие съвета на Тейлър да не позволява на чувството за вина да засилва емоционалната ѝ криза. Смъртта на Рик беше инцидент. Точка. Независимо от това в каква насока щяха да тръгнат въпросите на полицаите, тя не беше отговорна.

Животът нанася тежки удари. Това бе един от тях. Предстоящият развод не можеше да заличи годините любов. Мерилин трябваше да запомни това. Тейлър настоя Мерилин да вдига телефона и да ѝ се

обажда, за да може тя да ѝ напомня това всеки път, когато бедната жена усети, че се подхлъзва надолу към бездната.

Мерилин ѝ благодари много, а после затвори, за да започне да се справя с ада, който никакви съвети не можеха да изтрият от съзнанието ѝ.

Тейлър набра още един телефон, на Кевин. Искаше да разбере как понася той нещата и да му каже, че ако иска да се свърже с нея вечерта, трябва да звънне на мобилния ѝ телефон, тъй като тя няма да си бъде у дома.

Той изглеждаше шокиран. Приятелката му беше там, приготвяше му нещо за ядене и се опитваше да му предложи подкрепата си. С облекчение чу, че Тейлър също не е сама. И двамата не споменаха Рик. Не бяха готови, не и тази вечер. Утре щеше да има много време за реалността.

Веднага след като приключи разговора си с Кевин Тейлър стигна до решението, че въпреки официалното изявление, което Джак щеше да даде по WVNY, тя иска да изрази собствената си признателност към Рик в шоуто на другата вечер. Не беше сигурна как ще го направи, без да се разплаче. Щеше да намери начин. Рик беше важен член от семейството, от екипа на тяхната продукция. Заслужаваше признание. И тя възнамеряваше да му го отдаде.

Тя нахвърля няколко думи докато Рийд приключваше с работата си. Спря, когато не можеше да издържа повече. Това стана твърде бързо, а тя бе толкова изтощена. Или щеше да го напише утре, или щеше да импровизира и да говори от сърце. Може би щеше да прецени двете възможности при доктор Филипс на сеанса им утре. Психиатърката винаги имаше ценни прозрения, особено когато перспективите на Тейлър бяха замъглени от емоции. Освен това тя се нуждаеше от този сеанс. Искаше да изпусне парата, да говори за това, което преживяваше.

Беше напълно готова за излизане, когато Рийд затвори компютъра си и приключи за деня.

Остатъкът от вечерта бе точно онова, от което тя се нуждаеше.

Рийд беше невероятен. Закара я до апартамента ѝ, изчака я да си събере багажа за през нощта, а после я докара тук. Апартаментът му в Горен ийст сайд беше прекрасен и просторен, излъчващ топъл, мъжки комфорт. Те се настаниха на удобния диван в дневната и изпълниха

плана на Рийд съвсем точно: поръчване на китайска храна, гледане на DVD — глупава комедия, всичко, което Тейлър би могла да понесе — и разговор.

Не говориха за Рик. Говореха за себе си.

Рийд ѝ беше разказал за семейните си сбирки, за лудориите на племенничките и племенниците си и за хаоса, който настъпваше, когато целият клан Уестън се стовареше във фермата на родителите му в Нова Англия. Слава богу, че е каменна, обяви той. Иначе отдавна щеше да се е разпиляла на парчета.

На свой ред Тейлър разкри повече за себе си, споделяйки повече неща за живота и мислите си, отколкото го бе правила някога преди.

Тя говори за семейството си, което определено бе пълна антитеза на неговото. Описа скучното си, изолирано детство в Централ парк уест и изключителната връзка, която по-късно се създаде между нея и Стеф. Говори за пансиона, за това, колко отговорна се е чувствата за Стеф и за това как под магическата красота и магнетичното очарование на братовчедката ѝ се криело едно неуверено момиченце, което често вземало погрешни решения с добри намерения.

— А ти винаги си била до нея; нейната константа — отбеляза Рийд. — А също така неин съветник, нейната съвест и нейната сила.

— Не ме изкарвай толкова благородна. И аз си имах свои проблеми, с които трябваше да справям. И все още ги имам. Знам, повярвай ми. Аз съм психолог. Много добре знам как и защо съм заплетена в личния си емоционален товар. Това не означава, че мога да го отхвърля.

— Емоционален товар. Искаш да кажеш, че винаги трябва да контролираш нещата, липса на доверие, да правиш всичко сама.

— Да. Това е списъкът.

— Ами мъжете?

— Какво за тях?

— Къде са стояли те в живота ти досега? Братовчедката ти очевидно е флиртувала доста. А ти? Независимо от проблемите, ти си красива, интелигентна, страстна жена. Сигурно е имало мъже.

— Не мъже. Само *моменти*. — Тейлър сви рамене, отговаряйки на този въпрос честно, както и на другите. — Не обичам сериозните връзки. Означават отстъпление от контрола и независимостта. Те изискват и доверие.

— Аха. Всички твои *не*, обвити в едно.

— Точно така. От друга страна, не си падам по случайни свалки. Когато влязох в колежа, опитах да се насиля и да тръгна в тази посока. При мен просто не се получава — много е празно, унижително. И така избрах моментите.

Рийд я погледна замислено.

— Имаш ли нещо против да те попитам какво е *момент*?

— Тук и сега. Не случайна свалка, не и връзка. Понякога не е нищо повече от флирт; понякога е малко по-обвързващо. Това е акт на балансиране. Но е честно. И облекчава самотата, без да жертва гордостта и независимостта.

— А сексът? Къде отива той в този момент? — Устните на Рийд се изкривиха. — Защото, според моя опит, сексът отнема доста повече време от един момент, дори когато е посредствен.

— Вярно. Ето защо той рядко се включва в сметката, не и след етапа ми на експериментиране. Не ми трябваше много време да разбера, че не мога да отделя физическата от емоционалната интимност. И така, в повечето случаи, сексът остава настрана.

Той не отговори. Просто се взираше напред, очевидно осмисляйки думите ѝ.

Не след дълго те си пожелаха лека нощ.

Сега Тейлър се чудеше дали тази част от разговора им не е била грешка. Рийд вече забавяше нещата помежду им. Дали не бе повлиян от коментара ѝ, че натиска спирачките? Ако е така, той грешеше ужасно. Всъщност тя започваше да полудява от сексуалното напрежение, пламнало помежду им, което те едва бяха започнати да изследват. Искаше да направи следващата стъпка, да позволи на неизбежното да се случи — макар да знаеше много добре какво е изложено на риск.

Риск. Това изглеждаше една абсурдна идея след ден като днешния.

Един близък приятел беше мъртъв. Животът е кратък и ужасно непредсказуем. Самозащитата може би е нещо сигурно, но и самотно. И, в някои случаи, компромисът просто не си струваше.

Неспокойна, Тейлър се претърколи на една страна. Чудеше се дали Рийд е заспал и ако не беше, за какво ли си мислеше. Дали си

задаваше същите въпроси като нея? Дали се бореше с мисълта за това дали моментът е подходящ или не?

Имаше само един начин да разбере.

Тейлър отметна завивките, стана и излезе от гостната. Вратата в спатията на Рийд беше широко отворена, а вътре пламтеше лампата му за четене. Тя тръгна право към вратата и с едно формално почукване, я доотвори и кацна на прага.

Рийд лежеше по гръб в леглото — не четеше, както тя заподозря — а се взираше в тавана с ръце, скръстени под главата, също като нея преди няколко минути. Когато тя нахлу, той се стресна, после се обърна с лице към нея, подпирайки се на лакът.

— Добре ли си?

— Не. — Тейлър приближи до леглото и спря чак когато краката ѝ опряха в матрака. Сърцето ѝ биеше лудо и тя не можеше да повярва, че наистина прави това. Но нямаше да се уплаши точно сега. Не и когато бе само на косъм от там, където искаше да бъде. Дори това да ѝ струваше още една емоционална криза.

Осъзна, че е облечена само в тънка памучна нощница — прозрачна, благодарение на светлината от лампата на Рийд. Тя инстинктивно посегна да скръсти ръце върху гърдите си, после осъзна колко безрезултатно би било това.

Отпусна ръце до тялото си.

Застанала абсолютно неподвижна, тя даде на Рийд безпрепятствен изглед и много време да се нагледа до насита.

Не беше разочарована от реакцията му. Лицето му се стегна, а погледът му изследва всеки сантиметър от нея, спирайки се върху всички важни точки, докато тялото на Тейлър пламна.

— Не — повтори тя с тих, възбуден шепот. — Не съм добре. А ти?

— Не. — Той вдигна ръка, стисна я за рамото и я събори на леглото, върху себе си. Разделяше ги само одеялото. Той я стисна за врата и допря устните ѝ до своите. — Определено не съм добре. Но скоро ще променя това.

— Добре.

Те се целунаха, страстно и жадно. Тейлър буквално усещаше вибрациите, прелитащи помежду им, въпреки одеялото. Нощницата ѝ бе вдигната до бедрата, а ерекцията на Рийд пулсираше върху нея,

втвърдявайки се, когато той се притискаше по-близо, разделяйки бедрата ѝ, за да може тя да го приюти.

От гърдите му излезе дрезгав стон и с огромно усилие, той откъсна устните си, задъхан и втренчен в нея, с пламнали очи.

— Това не е бавно.

Това бе подценяването на века.

— Не — едва успя да промълви Тейлър. — Не е. И аз не искам да бъде. — Тя се размърда чувствено под него.

— Тейлър. — Гласът му звучеше така, сякаш се давеше. Пръстите му се вплетоха в косата ѝ, разтреперани докато се опитваха по-скоро да я отблъснат, отколкото да я привлекат към него. — Знам, че го искаш. Бог знае, че и аз го искам. — Трескав смях. — По дяволите, мисля, че ще експлодирам ако не вляза в теб.

— Е, и?

— Сигурна ли си, че го искаш сега? Защото моментът...

Тя притисна пръсти върху устните му.

— Сигурна съм. Искам го толкова много, че вероятно ще умра ако започнеш да играеш ролята на Почтения рицар. — Тя се изправи, дръпна нощницата над главата си и я захвърли настрана. — Ти каза, че ще разбереш, за да няма недоразумения. Е, разбери тогава. Точно това искам. Тук. Сега.

Той не се нуждаеше от повече.

Дръпна одеялото, а тя му помогна, премятайки се от едното коляно на другото, докато той извади одеялото помежду им. После той я претърколи на чаршафите, по гръб, и под себе си.

Той беше гол. Тя усещаше всеки невероятен сантиметър от него, страстен и твърд, и изгарящ от желание да влезе в нея. Той я целуна, устата му бе гореща като всичко останало в него. Коленете му се вклиниха между бедрата ѝ и ги разтвориха. Той се пресегна между телата на двамата, пръстите му я разтвориха, откривайки я хлъзгава, влажна и потрепваща от докосването му.

Тя се чу как изридава.

— По дяволите! Не мога да чакам повече. — Тялото на Рийд трепереше, когато той я тръшна на матрака, а пенисът му търсеше отвора към тялото ѝ.

— Тейлър... съжалявам... аз...

— Не спирай. — Тейлър също не можеше да чака повече. Тя вдигна бедрата си, а коленете ѝ стиснаха хълбоците му, за да го вкарат в нея.

С един силен тласък той влезе докрай и сякаш времето спря в един изключителен, непоносим момент. Рийд издаде дрезгав, нечленоразделен звук, скърцайки със зъби от болезненото физическо удоволствие, а Тейлър улови дъха му, обви ръце около гърба му и се опита да го задържи там, където беше. Там. Точно там.

Невъзможно, той го направи още по-добре, влизайки малко по-надълбоко, разтягайки я, изпълвайки я безмерно.

Ноктите на Тейлър се забиха в гърба му и тя усети как оргазмът се надига, как се стяга в нея.

Рийд също го усети. Той се дръпна, после отново влезе — но бавно, влудяващо, галейки я отвътре и отвън, усещайки как тялото ѝ се гърчи все по-силно и по-силно около неговото.

Тя свърши в един порив, а усещането бе толкова силно, че тя не можеше да диша, още по-малко да стене. Разтресе се в конвулсия, и пак, и пак, спазмите ѝ се излъчваха дълбоко отвътре, ставаха все по-силни, изцеждайки всеки сантиметър от вече болезнената ерекция на Рийд.

И последното му подобие на контрол се изчерпа.

Той сграбчи бедрата на Тейлър, излезе, после се втурна отново вътре и свърши. Контракциите му се сляха с нейните, а той влиташе вътре в нея и изричаше името ѝ през стиснатите си зъби.

Стовари се върху нея, зарови лице в шията ѝ, а Тейлър се отпусна на матрака, чувствайки се толкова слаба, сякаш току-що бе пробягала един марафон.

Реалното време се върна, тиктакането на часовника някъде в апартамента се смеси с ръмженето и клаксоните от улицата отдолу. Но и двамата не помръдваха, тежкото им дишане разтреперваше телата им, изцеждайки последната енергия, която им беше останала.

Рийд издаде първия доловим звук. Той бе едно продължително пъшкане.

Тейлър отговори с лек смях, повдигна малко крака си и го отърка в глезена му.

— Добре ли си? — промърмори той.

— Фантастично. Страхотно. — Пауза. — Макар че, ако си разчитал на нещо *бавно*, не мисля, че си го постигнал.

Тя усети вибрирането на дрезгавия му смях върху кожата си.

— Не, скъпа, онова, което получих, беше като поражение от светкавица. Не съм сигурен дали все още съм жив.

— О, жив си — увери го тя.

— Едва-едва. — Той поклати леко глава. — Никога не съм губил контрол като сега.

— Вдъхновявам те.

— Нещо повече. Събуждаш у мен неща, които никога не съм...

— Той прекъсна с тежко преглъщане, защото очевидно не беше готов да тръгне в тази посока. — Натезжал съм. Не искам да те прекърша — довърши той. Все още нестабилен, успя да се изправи на лакти, после направи неохотен опит да се вдигне от нея.

— Да не си посмял. — Тейлър осуети тази идея, увивайки крака около него. — Харесва ми да си точно тук.

Той сбърчи тъмните си вежди.

— А сега кой взема решения вместо другия?

— Аз. — Тя се усмихна, чувствайки се по-освободена от всеки друг път в живота си. — Никога не съм казала, че моите правила са взаимни. Освен това, онази светкавица, която описа? Беше невероятна. Повече от невероятна. Но все пак аз също искам да опитам *бавно*. Само заради сравнението.

— Би ли го направила сега? — Усмивката му си беше чисто прелъстяване и те се претърколиха така, че тя застана отгоре, но той все още беше вътре в нея. — Аз също. Искам да опитам *бавно*... и още много. Веднага щом събера сили.

— И кога ще стане това? — попита тя, плъзна колене от двете му страни и вдигна леко бедрата си.

Дъхът му изскочи като съскане, а penisът му се втвърди вътре в нея.

— Как ти се струва това?

— Съвършено.

Те лежаха тихо заедно, а пръстите на Рийд си играеха мързеливо с косата на Тейлър.

Той беше замислен. Усещаше се.

Вдигна поглед и го улови как я изучава изпод свъсените си клепачи.

— Добре, какво? Мислиш си за нещо. Какво е?

— Чудя се дали наистина си добре — отговори направо той. — Дали това не се случи прекалено бързо за теб или просто беше реакция на онова, което се случи днес.

— Добре съм и не е било твърде бързо. — Тейлър подпря брадичка на гърдите му. — Да, бях се замислила за живота и за изпитанията, на които той ни подлага. Това може да се очаква при тези обстоятелства. Но това не е засегнало желанието ми да се любя с теб. Това е нещо, което искам от много време. И наистина си струваше чакането. — Тя се спря, за да го погледне в очите. — Рийд, и двамата знаехме накъде отива тази връзка. Да го отлагаме докато се освободя от целия си емоционален товар би било нереалистично и глупаво губене на време.

Рийд отново свъси вежди. Не ѝ противоречеше, но не изглеждаше готов да остави нещата така.

— Все още планирам да те накарам да ми се довериш и да разчиташ на мен — не само в леглото, а наистина.

— Знам. Надявам се да успееш.

— И, Тейлър... — Тя усети в него напрежение, което ѝ подсказа, че няма място за дискусии по онова, което се канеше да каже. — Нека да сме наясно за едно нещо. Това е връзка — не е момент.

— Знам — отговори тихо Тейлър. — И, ако ме питаш, да, уплашена съм до смърт. Но това е риск, който искам да поема.

Нещо нежно проблесна в очите му.

— Добре. — Той дръпна устата ѝ обратно до своята. — Да се върнем на темата. Изглежда овладявахме светкавицата. Какво ще кажеш да опитаме нещо, преди да започнем да го правим бавно?

ГЛАВА 17

6 февруари 1:15

Западна седемдесет и втора улица

Той стигна до блока на Тейлър. Идва по-рано, но тя беше излязла. Надяваше се да е добре. Сигурно бе приела новината много тежко. Но просто нямаше избор. Това трябваше да се свърши.

Радваше се, че не наказва Тейлър. Знаеше, че вината не е нейна. Мъжете постоянно я преследваха. Но тя ги отхвърляше. Те никога не прекарваха нощта при нея. Всички се опитваха да останат. Но тя ги караше да си вървят. Сега той даде урок на един от тях.

Не можеше да повярва колко лесно стана. Проследи глупавия пияница до станцията на метрото, използва Метрокард, която купи с пари в брой от онези големи автомати, така че нямаше възможност да го проследят, и тръгна с него към Таймс скуеър. Сгушил глава в качулката на шубата си, заровил нос в книгата, той избегна идентификацията от видеосистемата. Той бе само един закъснял пътник, замръзнал от студ в нюйоркското метро. После, след като се прехвърли на линията за Флашинг, всичко беше от лесно по-лесно.

Сега може би щяха да си вземат урок.

Той прекоси улицата. Апартаментът на Тейлър бе на половин пряка от тук.

Усети обичайната тръпка да преминава през него. Усещаше я винаги когато приближеше до нея. Само че този път бе по-добре. Той отново се контролираше, въпреки кризата преди това. Беше на път да реализира мечтата си. Скоро тя щеше да бъде негова.

Стигна до мястото, където беше тръгнал, разтреперан от вълнение.

Час по-късно вълнението се превърна в ярост. Къде, по дяволите, беше тя?

Най-напред си помисли, че е заспала. Но той знаеше, че тя спи на слабо осветление. А апартаментът бе напълно тъмен, което означаваше, че тя все още е някъде навън.

Къде? С кого?

В него се надигна грозната вълна на подозрението, смесвайки се с яростта, която вече пулсираше във вените му.

Тя можеше да бъде на много места — с приятел или с роднина.
Или с Рийд Уестън.

ГЛАВА 18

Четвъртък, 6 февруари

18:50

WVNY

Настроението в радиостанцията беше мрачно.

Всички работеха механично; захващаха се с работата си, изпаднали в шок и като работи, разговаряха тихо помежду си за предстоящото погребение. Само водещите на шоупрограмите на живо — от чиста необходимост и строго в своето ефирно време — успяваха да инжектират минимално количество ентузиазъм в тона си. Но в момента, когато приключе двучасовите им програми, те ставаха точно толкова сериозни, колкото и останалите членове от семейството на WVNY.

Джак ги събра веднага след като получи съобщение от Мерилин. Съобщи им новините направо, въпреки че докато говореше в очите му проблеснаха сълзи. За онези, които не присъстваха на срещата, той изпрати прости, официални бележки, после даде изявление за тъга и съболезнования за медиите. Колкото до намеренията на Тейлър да направи едно по-лично изявление в началото на шоуто си, той я подкрепи напълно.

Е, това начало бе точно след час, а атмосферата в студиото на Тейлър беше мрачна.

Тейлър застана край плота до бюрото на Кевин, препрочитайки му възпоменателните си бележки за Рик и не разбирайки нито дума. Кевин беше оставил телефонните си обаждания да се нижат на автопилот и тръсна глава, когато Сали го помоли мило, за трети път, да го замести още една вечер.

— Просто искам да ти дам още един ден, за да се организираш — предложи тя.

— Не. — Кевин поклати глава. — Повярвай ми, последното нещо, от което се нуждая, е повече време за мислене. — Той се завъртя в стола си и се обърна с лице към нея. — Благодаря, Сал. Не че не

оценявам предложението ти или че се отнасям скептично към възможностите ти да ръководиш шоуто. Снощи свърши страхотна работа. Сигурен съм, че би свършила същата страхотна работа и с Тейлър на живо. Но ако не се върна на работа, направо ще полудея. — Премемерена пауза. — Освен това искам да се почувствам като част от почитта, която Тейлър ще отдаде на Рик.

— Разбирам.

— Ако успея да изкарам възпоменанието, без да се разпадна на части — промърмори Тейлър, отказа се да чете бележките си и ги пхна в джоба на самото си.

— Ще се справиш — увери я Сали и я стисна за ръката, преди да си събере нещата и да си тръгне. На Тейлър ѝ се искаше да сподели оптимизма на Сали. Но се чувстваше тъжна и съсипана. Трябваше да преодолее и двете състояния, не само да каже каквото искаше за Рик, а след това да включи на скорост и да направи едно нормално шоу.

На излизане Сали мина покрай Денис. Той прекрачи прага, после спря и разтърка рошавата си глава. Изглежда се чувстваше адски неудобно.

— Аз... Вижте, момчета, не знам какво да кажа. Джак ме изпрати. Но на мен не ми се струва, че трябва да съм тук.

Тейлър усети вълна на съчувствие. Рик го бе обучавал и Денис гледаше на него като на благодетел. Точно в този момент той изглеждаше така, сякаш искаше земята да се разтвори и да го погълне.

— Денис, моля те, не се чувствай по този начин. — Тейлър му направи знак да влезе. — Точно тук ти е мястото. Рик би искал да бъдеш точно тук. Виж, обстоятелствата може и да са ужасни, но ти си точно за тук. Рик смяташе, че си естествен. Болката, която изпитваме от загубата му, няма нищо общо с вярата ни в твоите способности. Благодарни сме, че ти си тук. — Тя протегна ръка. — Добре дошъл в нашия екип.

Денис пое стеснително ръката ѝ.

— Добре е, че си на борда.

— Много мило от твоя страна. — Денис заби поглед в земята. — Не ме бива много с думите. Но чувствам... искам да кажа, просто не мога да повярвам... искам...

— Знаем. — Тейлър го прекъсна тактично. — Виж какво. Имаме малко време преди да излезем в ефир. Настани се удобно на

контролното табло. Аз ще донеса кафе. После можеш да ни разкажеш малко за себе си, за да се опознаем по-добре.

Той изглеждаше стреснат.

— Сигурна ли си, че искаш да го направя тази вечер?

Тейлър кимна. При обстоятелства като тези една разумна психологическа стратегия би могла да инжектира елемент на нормалност във взаимодействията на всички. Тя вършеше чудеса за повдигането на нивото на комфорт в групите, за действителното насаждане на нормални взаимоотношения в тях.

— Напълно сигурна. Честно, ако погледна още веднъж бележките, които надрасках за Рик, ще изпусна нещата. Предпочитам да си седя тук и да говоря с вас, момчета. Това ще ни успокои и ще можем да направим едно нормално шоу.

— Съгласен съм. — Кевин изглеждаше облекчен. — Ще настаня Денис докато ти вземеш малко кафе.

Десет минути по-късно те седяха, пийваха си кафе, Кевин зад бюрото си, Денис на контролното табло, а Тейлър седеше на стола, който издърпа срещу тях.

— Е, и ти ли си отдавнашен радио запаянко като всички останали тук? — попита Тейлър.

Тя със сигурност видя как Денис се поотпусна.

— Страхотен. Винаги съм искал да работя в радиостанция. Просто не бях сигурен какво бих могъл да правя там. Винаги съм бил добър в електрониката и компютрите, а като тийнейджър бях запален по аудио записите. Все още съм. След това се мотах в няколко забутани станции. Научих много — включително и това колко много ми харесва да се занимавам с техническите аспекти в тази работа.

— Да, чух за размотаването — Кевин се усмихна. — В кои забутани градове си бил?

— Питай ме в кои не съм бил. Аз съм от едно затънтено градче в Небраска. Измъкнах се от там, когато бях на шестнайсет. Няколко години скитах из страната, спирайки тук-там да правя радиопредавания. Бил съм всичко — от момче за всичко до тоноператор.

— Какво те накара да дойдеш на изток?

— Голямата Ябълка^[1]. Беше рисковано. Опитвах се да вляза във висшата лига. Но Манхатън е пълен с радиостанции. Просто исках да

стъпя в една от тях. Ако се наложеше, щях да го правя и без заплащане, само за да се уча и да им покажа какво мога да правя. Извадих късмет. Джак ми даде шанс.

— Джак веднага разпознава талантите — обади се Тейлър. — Така че не е само късмет. — Тя смени скоростите, подхвана един полек, по-личен тон, да не би Денис да се почувства като на горещия стол. Искаше той да се отпусне, не да се напряга повече. — Тъй като тук нямаме тайни, можеш да ни запознаеш малко и с личния си живот. Нали разбираш, семейство, хобита, интереси — такива неща.

— Не забравяй и за половинките — допълни бързо Кевин.

Денис изглеждаше стреснат, но не и обиден. Всъщност започна да се усмихва.

— Да видим, семейството ми почти го няма вече. Хобито ми са опитите да спечеля от лотарията. Купувам по десет билета два пъти седмично и стискам палци. Интересите ми са четене на компютърни списания и човъркане на всякаква електроника. О, да, имам приятелка.

— Подробности — притисна го Кевин. — Име? Сериозна ли е?

Усмивката грейна по-силно, придружена с изчервяване.

— Казва се Али. Мисля, че връзката ни е сериозна. Ще видим. Много е приятна. И не ме мисли за компютърен маниак.

— От колко време сте заедно?

— Четири-пет месеца.

— Боже, Кев, ти си като репортер от таблоид — подразни го Тейлър. — Казах, че искам да поговорим, не да го разпитваме. — Тя се обърна към Денис. — Не му обръщай внимание. Той обича да получава пълни подробности за любовния живот на другите. — Намигване. — Може би иска да прави сравнения.

— Не. Не е нужно. Аз съм шампионът, долу ръцете. — Сега Кевин също се смееше и започваше да заприличва на себе си. — О, Тейлър, говори за любовния живот...

— Забрави — прекъсна го тя. — Аз няма да се занимавам с това.

— А-ха. Значи става нещо.

— Кевин, престани! — Тейлър стана и си погледна часовника. — Погледни колко е часът. Най-добре е да влизам в студиото и да се приготвям. — Тя се обърна към вратата.

— Тейлър. — Гласът на Кевин я спря. Беше сериозен, не насмешлив, и тя се обърна, стрелвайки го с любопитен поглед. —

Независимо дали е нещо сериозно, радвам се, че не прекара нощта сама.

Тя кимна.

— Да. Аз също. Същото се отнася и за теб. Радвам се, че Филис беше с теб, когато се обадох. — Тя си пое бавно дъх. — Няма нужда да ми подсказвате от кабината — обяви тя. — Просто ще говоря от сърце.

Кевин не изглеждаше изненадан.

— Мъдър избор. Точно там си най-добра.

— Надявам се.

20:03

Сградата Крайслър

Джонатан слушаше много внимателно докато Тейлър произнасяше сърдечно, пламенно възпоминание за своя починал звукооператор. То беше много точно, като всичко, което правеше тя, изпълнено с приятелство, уважение и тъга. Гласът ѝ потрепери няколко пъти. Но накрая тя овладя положението. Ето каква беше Тейлър. Но все пак изглеждаше толкова крехка.

Трябваше да се свърже с нея.

Щеше да ѝ се обади малко след десет, когато тя излезеше от студиото, но не и от сградата. Така можеше да привлече цялото ѝ внимание — и да се възползва максимално от това.

Ако искаше да спечели Тейлър, при това бързо, беше най-добре да предприеме някакви силни, конкретни стъпки. Усещаше как присъствието на Рийд в живота ѝ се издига над него като тъмен, задушаваш облак.

Говорейки за Рийд, той се замисли дали кучият син вече беше говорил с Дъглас. Съмнително. Дъглас щеше да го спомене по телефона, когато се уговаряха как да уредят утрешната вечеря. Това не означаваше, че Рийд няма да говори с него, ако премисли и реши да сподели подозренията си с Дъглас. Право да си кажем, Джонатан не разчиташе напълно на мълчанието на Рийд. Преди той планираше да подпише онези гадни документи с Дъглас, но в колелата на каруцата бе сложен прът.

От друга страна, той не беше чак толкова разтревожен. Дори ако Рийд си отвореше устата преди подписването на документите, това

нямаше да развали нещата, само щеше да ги забави.

Не, Рийд нямаше да бъде главният трън в задника му. Това почетно място принадлежеше на същия човек, който стоеше на него от години. Адриен.

Е, той щеше да намери начин да извади този трън. Умът на Джонатан се отнесе назад към Тейлър и той се стопли от гласа ѝ, който сега успокояваше майката на един тийнейджър, че тяхната връзка не била безнадеждна, че тя правела всичко, за да му покаже, че го обича.

Представи си я как говори, цялата ѝ скромна красота и изтънченост. С класическото си възпитание, остър ум и горещо сърце, тя би била съвършеното му допълнение, когато той станеше изпълнителен директор на „Бъркли и компания“. Съвършеното вложение, съвършената съпруга съвършената майка.

И той се зачуди мързеливо дали тя ще предаде тази разкошна тъмночервена коса на децата им.

22:10

WVNY

Лора пхна глава в офиса на Тейлър, а веждите ѝ бяха сплетени в тревожна гримаса.

— Тейлър, онзи тип се обажда за трети път през последните петнайсет минути, иска да говори с теб. На дисплея се изписва *частен номер*. Искаш ли да се обадя в полицията?

Тейлър скръсти ръце на бюрото. Нямаше да реагира прекалено силно. Не и този път.

— И не иска да си каже името?

— Не. Само казва, че е лично. Не ми звучи като пиян или дрогиран. Просто е неразумно настоятелен.

— Добре. — Тейлър вдигна брадичка. — Кажу ми, че говоря на другата линия. Помоли го да опита пак след пет минути. После затвори и набери звезда петдесет и седем.

— Искаш да проследя обаждането?

— Разбира се. Когато се обади отново, кажи му, че още съм заета, после направи същото. Кажу ми да ми даде пет минути преди да опита отново, после затвори и проследи обаждането. Това ще трябва да

е достатъчно за полицията. Две обаждания са достатъчни като основание за обвинение в тормоз.

— Ако планира именно това — напомни ѝ Лора. — Може би просто е някой упорит фен.

— Ще рискувам.

Лора кимна.

— И накрая искаш ли да се отърва от него?

— Когато се обади за трети път, кажи му, че съжаляваш, но току-що си разбрала, че другият ми разговор е спешен. Кажи му, че току-що съм излязла — съпроводена от охраната — допълни бързо Тейлър, мислейки си, че човекът може да е наблизо до сградата, да я чака и да се опита да я хване насаме. Мисълта за въоръжена охрана сигурно щеше да го спре.

— Добре. Освен това ще помоля един от охранителите да те чака долу и да те качи в едно такси до вас.

— Благодаря. Четеш ми мислите.

Лора се подчини с мрачно изражение.

Сърцето на Тейлър подскачаше. Тя се насили да контролира съзнанието си. Имаше много време за размисъл. Лора трябваше да проследи обаждането, а от там нататък трябваше да поеме полицията. Но, по един или по друг начин, тя щеше да разбере кой се е обаждал посред нощ.

И откри по-скоро, отколкото очакваше.

Седем минути по-късно Лора влезе.

— Онзи тип не е глупав. Очевидно е разбрал какво правим. И се огъна. Сам ми даде името си.

Тейлър се отпусна в стола си, изнемощяла от облекчение.

— Значи си била права. Сигурно е безобиден.

— Ти ми кажи. Беше Джонатан Малъри.

[1] Популярно прозвище на град Ню Йорк. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 19

22:45

Сградата Крайслър

Джонатан полудяваше.

Тейлър не искаше да разговаря с него. Дори и след като даде името си на асистентката ѝ. Направи го, за да спести време. Лора Едикоя си определено проследяваше обаждането до него по молба на Тейлър. И той ѝ спести трудностите.

И какво получи за награда?

Гадната малка кучка го издуха — също, без съмнение, по молба на Тейлър. Той се свърза просто за да размени няколко лични думи. Тейлър просто не вдигна телефона.

Защо, по дяволите? Това вече не можеше да е свързано с Гордън. Шокът трябва да беше преминал. Освен това, дори ако тя все още се плашеше да застане лице в лице с него, това не обясняваше защо дори не иска да разговарят. Проведоха един напълно цивилизован разговор в „Хартър, Рандолф и Колинс“, след като тя разбра кой е той или по-скоро кой не е. И, въпреки че тя все още беше на нокти, когато се срещнаха в Делинджър, не се държа враждебно.

Не, това сигурно бе подбудено от нещо по-значително от Гордън. Корекция — не нещо. *Някой*.

Рийд.

Какво, по дяволите, ѝ е казал? Дали не е намерил някой хитър начин да заобиколи привилегията клиент — адвокат? Дали не беше пуснал някой намек за „страстта“ на Джонатан към червенокосите жени, без да разкрива грозните подробности от миналото му? И ако е така, дали беше посял семето в нейното съзнание — семе, което би унищожило шансовете на Джонатан да получи онова, което искаше?

Мамка му!

Той си наля скоч, глътна го на екс и си наля още един.

Имаше само един начин да стигне до истината. Нямахте да си губи времето в размишления. Трябваше да разбере.

Глътна и втория скок, изпи наполовина третия, после опипа за телефонната слушалка, докато успее да я вдигне и да я закрепил под брадичката си. Наведе се напред и се втренчи в бутоните докато успее да ги фокусира. После набра мобилния номер на Рийд.

Рийд вдигна на третото позвъняване. Звучеше объркан.

— Ало? — Отзад се чуваше статично бръмчене. Шум от пътя. Рийд шофираше.

— Ало. Къде си? На път към твоята дама?

За момент се възцари мълчание. После Рийд издаде звук, изпълнен с отвращение.

— Джонатан? Колко си пил? Звучиш ми доста объркано.

Голяма глътка скок.

— Ако е така, дължа го на теб.

— Зададох ти въпрос. Пиян ли си?

— Натам отивам. Бързо, надявам се.

— У вас ли си или в офиса?

— В офиса. Току-що прекарах трийсет шибани минути, опитвайки се да се свържа с Тейлър.

Тонът на Рийд се промени напълно.

— За какво говориш? Как така да се свържеш с Тейлър?

— Ревнуваш ли?

— Джонатан, предупреждавам те...

— Ти предупреждаваш ме? — Нещо в Джонатан се пречупи. — Ти, който наруши основното правило на адвокатската асоциация? Казал си й, кучи сине, нали?

— За какво говориш, по дяволите? Какво да й кажа — за теб? Не, колкото и да го исках, не го направих. Не съм казал и дума.

— Тогава защо тя не приема обажданията ми?

— Наистина ли ти е необходимо да питаш за това?

Джонатан изруга силно.

— Не ми стоварвай пак онези глупости за Гордън. Това е старо. Ние сме близнаци. Приличаме си. Той беше едно прецакано, манипулативно копеле. Аз съм уважаван бизнесмен на път към върха. Той е мъртъв. Аз съм жив. Край на сравненията.

Рийд си пое дъх.

— Джонатан, бълнуваш като лунатик. Прибери се. Вземи си един аспириин, легни си и се наспи.

— Като говорим за спане, ти къде ще прекараш вечерта — у Тейлър или у вас? — Думите във въпроса едва се разбираха, а горчивината и сарказмът, които Джонатан обикновено потискаше, се проявиха силно и ясно. — Знаеш ли какво? Няма значение. Аз просто ще направя нещо рационално — ще звънна на мобилния ти телефон и ще поискам да говоря с нея. Това ще свърши работа, независимо от това в чие легло си. Може да прекъсна прелъстяването ти. Но това е риск, който трябва да поема. — Тонът му загрубя. — Ще се свържа с Тейлър. Няма да се откажа. Имам големи планове за тази жена.

Тази реч разби на парченца всяко подобие на емоционален контрол от другата страна.

— Джонатан, по дяволите, остави Тейлър на мира. — Парченца лед прорязаха предупреждението на Рийд. — Или ще наруша клетвата си за конфиденциалност и ще ти счупя врата. Стой надалеч. Сериозно ти говоря.

— Така ли? Е, аз искам Тейлър. И говоря сериозно. Не подценявай онова, което съм способен да направя, за да се добера до нея. — Някъде дълбоко в съзнанието си Джонатан осъзна, че никога не бе чувал Рийд толкова ядосан. Разбра също, че подхранва този гняв — и че казва прекалено много, че пъха ръката си много по-надълбоко отколкото трябваше. Но изглежда не можеше да се спре.

Той гаврътна питието си и малко скоч се разля по ризата му.

— Ще се добера до нея, Рийд. Рано или късно. И не само по телефона. Заплашвай ме колкото си искаш. Но просто се махни от леглото ѝ и от живота ѝ. Колкото до малката тайна, която държиш като меч над главата ми, забрави за нея. След като двамата с Тейлър сме заедно, аз сам ще ѝ кажа. Тя ще разбере. Тя разбира какво кара хората да се развиват. — Дрезгав смях. — Повярвай ми, моето минато е дреболия в сравнение с останалото от сагата на Бъркли.

— Джонатан...

— Няма да спечелиш, Рийд — тросна се Джонатан. — И знаеш ли защо? Защото аз няма да загубя. Планирал съм го твърде добре. Цялата работа е свършена. Тейлър е свършена. Тя и аз ще бъдем свършената двойка. Така че, махни се от пътя ми, по дяволите!

Той се усмихна и прекъсна разговора, заглушавайки бесните предупреждения на Рийд да се спре.

23:55

Западна седемдесет и втора улица

Тейлър лежеше в леглото, втренчена в телефона, и обмисляше дали не е прекалено късно да се обади на Рийд, когато звънецът от фойейето звънна.

Тя стана и отиде в коридора, където натисна бутона на домофона.

— Да, Джордж?

— Съжалявам, че ви безпокоя толкова късно, мис Холстед. Но мистър Уестън е тук. Наистина иска да ви види.

Обля я вълна на облекчение.

— Благодаря ти, Джордж. Можеш да го изпратиш горе. — Тя грабна халата си облече го и отиде до вратата.

Погледна през шпионката и пусна Рийд още преди да бе почукал.

— Радвам се, че си тук. Мислех си дали да не ти се обадя.

Той изглеждаше измъчен и разтревожен, а очите му се присвиха след думите ѝ.

— Защо? Нещо не е наред ли?

Тейлър го изгледа несигурно.

— Имаш предвид, освен това, че се опитвам да се справя със смъртта на Рик, че успях да му отдам едно последно възпоминание и да завърша цялото шоу?

Рийд въздъхна.

— Да не танцуваме този танц, Тейлър. Моля те... не и тази вечер. Просто ми кажи какво стана. Аз ще ти отговоря ако мога.

— Ами добре. Джонатан Малъри се обади в радиото. Неведнъж, а няколко пъти. Настоя да разговаря с мен. Аз не приех обажданията.

— Пауза, през която Тейлър изучаваше непромененото изражение на Рийд. — Виждам, че не си изненадан.

— Не съм.

— Добре тогава. Твой ред е.

— Джонатан ми каза, че е опитал да се свърже с теб. — Рийд отметна палтото си и го хвърли настрана, без дори да си прави труда да го закачи. — Решен е на всяка цена да говори с теб. Обади ми се преди час на мобилния. Искаше да разбере дали ще сме заедно тази нощ и, ако е така, в чий апартамент, за да може да се свърже с теб.

Тейлър замръзна на място.

— Той няма телефонния ми номер. Не е в указателя. Как би могъл да се свърже с мен тук?

— Тези номера могат да се открият. А и това няма значение. Той ще се обади на мобилния ми телефон и ще поиска да говори с теб. Така със сигурност ще се свърже, независимо къде се намираме.

— Тази вечер?

— Да.

— Сега е дванайсет часа. — Тейлър усети как я побиват неприятни тръпки. — Това започва да ме плаши. — Тя погледна Рийд в очите. — За каквото и да иска да си говори с мен, ти знаеш какво е. Заради това си тук. Разтревожен си. И това не ми прилича на юридическа тревога. Каж ми какво става. И най-добре не включвай фразата *привилегията адвокат — клиент*.

— Няма. — Рийд знаеше, че трябва да стъпва внимателно. Не можеше да споменава миналото на Джонатан, включително и стигналите му почти до крайност инциденти.

Но можеше да разкрие настоящия му, настойчив романтичен интерес към Тейлър и дори пияното му състояние, когато му наговори всичко това — е, това не нарушаваше правилата за конфиденциалност. И проклет да е, ако не дадеше на Тейлър достатъчно, за да продължи напред и да се защити — ако се нуждаеше от защита от Джонатан.

— Рийд... — подтикна го тя.

— Джонатан Малъри те иска — заяви равнодушно той. — Каза ми да стоя настрана, за да може той да се намеси, след като ти вече си преодоляла приликата му с Гордън.

Тя се стресна.

— Моля?

— Чу ме. Той е убеден, че вие двамата можете да имате нещо като сериозна връзка.

— Не го вярвам. — Тейлър завъртя глава, прокара ръка през дългата си коса и се опита да осъзнае думите на Рийд.

— Това е лудост. Аз съм го срещала два пъти. Първия път се обърках, защото го помислих за Гордън. Втория път излязох от кожата си. Покани ме на среща и аз му отказах категорично. Откъде му е хрумнала идеята, че ние сме на път да осъществим някаква връзка?

Рийд се намръщи.

— Не мога да ти отговоря. Мога само да предположа, че заради слушането на твоето радиошоу и кармата, която смята, че имате двамата, той чувства някаква връзка помежду ви, че вие двамата се разбирате. Виж, той беше доста пиан, когато ми се обади, и бърбореше всички тези неща. Но това е същността.

— Карма? Връзка? — Тейлър се втрени в Рийд, напълно шокирана от обяснението, изпитвайки ужасното усещане за déjà vu^[1]. — Дали самозаблудението е генетична черта в това семейство? Защото Джонатан Малъри изглежда почти толкова неуравновесен колкото... — Тя спря рязко и не изговори името на Гордън. — Мислиш ли, че той би... направил... нещо?

— Не. — Тук Рийд можеше да отговори честно. — Джонатан е упорит. Но не е жесток.

— Добре. И брат му не беше — до онази вечер. — Тейлър се разтрепери. — Рийд, искам той да се разкара. Ако трябва ще извадя и ограничителна заповед. Наред с всичко останало, което се случва, не бих могла да понеса и това.

— Знам. — Рийд се пресегна и дланите му погалиха раменете ѝ. — Ето защо съм тук.

Брадичката ѝ се повдигна, за да покаже решителност, но устните ѝ трепереха докато говореше.

— Няма да приемам обажданията му. Ти ще трябва да бъдеш посредникът. Кажу му, че не съм заинтересована — че не искам да говоря с него, да се срещам с него или пък да започвам връзка с него. Колкото до нареждането му да се отстраниш, това е досадно и граничи с маниякалност. Кажу му, че аз сама вземам решения за своя социален живот. Кажу му, че ежедневието ми е изпълнено с достатъчно драматизъм, че да ми стигне за цял живот. Кажу му... — Гласът на Тейлър се поколеба, а нещо вътре в нея изглежда се пречупи. Тя се заплака, сълзите потекоха по бузите ѝ и тя закри лицето си с ръце. — Не мога да повярвам, че се разпадам така — проплака тя. — Никога не съм се разпадала. Аз...

Рийд я дръпна към себе си, вплете пръсти в косите ѝ и я задържа.

— Може би се нуждаеш от това. Твърде много ти се събра.

— След онези обаждания в радиото снощи за малко не изгубих контрол. — Гласът ѝ излизаше приглушен изпод ризата на Рийд. — Той продължи да се обажда, не си каза името и...

— И ти се боеше, че е онзи кретен, който ти се обаждаше посред нощ.

Кимване.

— Не че това е много по-добре. Тръпки ме побиват. И съм уплашена.

— Недей. Ще разкарам Джонатан.

— Но дали той ще те послуша? Той е измислил цял сценарий, който е толкова далеч от реалността, че... — Тейлър внезапно се вцепени в ръцете на Рийд. — Не мислиш, че Джонатан Малъри е човекът, който ме тормози, нали?

Настана много кратка пауза преди Рийд да отговори — но тя бе достатъчна да накара Тейлър да се отдръпне и да разгледа внимателно изражението на лицето му.

— Рийд?

— Не знам — отговори без заобикалки той. — Не мисля така, но не мога да бъда сигурен.

— Но ти не си шокиран от въпроса ми, което означава, че тази възможност е хрумвала и на теб.

— Да. Хрумвала ми е.

— И е базирана на нещо повече от произволна хипотеза.

— Тейлър, недей. — Челюстта на Рийд се отпусна, но той изглеждаше повече огорчен, отколкото категоричен. — Вече достигнах границите на своите етични норми. Не мога да кажа нищо повече.

Очите ѝ се разшириха.

— Да не би да казваш...

— Казвам, че не мога да обсъждам своя клиент. Казвам също, че никога не бих останал пасивен ако знаех, че той е заплаха за теб. Има огромна разлика между страстното увлечение и физическото нападение. Джонатан има сериозни проблеми, но той не е Гордън. Не се поддавай на емоционалните си слабости, не им позволявай да замъглят разума ти. Моля те да ми вярваш. Знаем, че не си съвсем готова за това. Но опитай.

Тя остана там за момент, втръпчена в него, с влажни от сълзите клепачи.

— Много съм объркана — прошепна най-накрая тя. — Емоциите ми са груби. А ти си прав. Вече не мога да разделя Гордън от Джонатан. Чувствам се така, сякаш това е бързо преиграване на

миналия септември. Въпросът е дали това е ирационален страх или разумна логика? Просто не знам. Не мога да се доверя дори на собствената си преценка. Как да се доверя на теб?

— Заради това, което става между нас. Защото знаеш, че няма да позволя на никого да те нарани. И защото знаеш, че аз притежавам всички факти, включително онези, които не мога да дискутирам, и че съм достатъчно умен, за да знам какво да правя с тях.

Главата на Тейлър пулсираше сякаш щеше да експлодира всеки момент.

— Разбирам какво казваш, но...

— Но това е един огромен скок за теб. Разбирам. — Рийд я дръпна по-близо и пъкна главата ѝ под брадичката си. — Направи скока. Ако не заради друго, то поне заради това, че аз съм по-обективен от теб в тази ситуация. Аз мога да отделя разума от емоцията. Освен когато те докосвам. Това е единственото време, когато обективността изскача направо през прозореца.

Това Тейлър го разбираше много добре.

— Вече не мога дори да мисля — промърмори тя. — Изтощена съм. Твърде много стимулатори. Твърде малко сън.

— *Никакъв* сън — коригира я Рийд, заровил устни в косата ѝ. — И за двама ни. Колкото до стимулаторите...

— Нямах предвид това.

— Знам. Но аз го имам предвид. Онова, което се случи помежду ни снощи, беше всепоглъщащо — въпреки факта, че моментът бе избран по-лошо отколкото можех да осъзная. Резултатът е голямо емоционално претоварване.

Тейлър въздъхна.

— Предполагам, че си прав. По ирония на съдбата тази нощ бях решила да се възстановя. Прецених, че ако остана сама, ще мога да обмисля всичко, което се случи през последните няколко дни, и да презаредя малко емоционалните си батерии. Това ми се струваше страхотна идея, особено заради това, че след шоуто бях толкова изцедена, че едва вървах. Планирах да се прибера, да взема една вана и да се сгуша в леглото. Но не се получи така, нали?

Рийд се облегна назад и вдигна брадичката ѝ, търсейки лицето ѝ с изпитателен поглед.

— Искаш ли да си тръгвам?

— Не. Боже мой, не! — Тя изведнъж се разсъни съвсем, клатейки енергично глава още докато той задаваше въпроса. — Всичко се промени, след като получих онези съобщения от Джонатан Малъри. Новите ми рани още ме болят, а в същото време някой разтваря старите и сипва сол в тях. Когато ти ми звънна отдолу, аз се бях втренчила в телефона и размишлявах дали да ти се обадя. Исках да те помоля да дойдеш.

— Е, радвам се, че съм тук.

— Аз също. Ето това е духовна телепатия. — Тейлър се бореше с естествения си инстинкт за емоционална самозащита, изоставяйки всички въпроси без отговори, хвърляйки се в тук и сега. — Остани. Нуждая се от теб.

В очите на Рийд грейна нежност и той взе лицето ѝ в дланите си.

— Няма да ходя никъде. Не и до сутринта. Ще остана тук с теб през цялата нощ. — Той се окашля, изяснявайки какво си е наумил, в случай че в нея бяха останали някакви съмнения. — И ако искаш само да те прегръщам, тогава ще направя точно това.

— Никакъв шанс. — Тя избърса сълзите от бузите си и започна да разкопчава ризата му. — Искам много повече. Искам да закрия света и цялата му грозота. Искам да изживея отново всяко невероятно усещане, което изпитахме снощи. Искам да изпитам и нови, които едва сега ще открием. — Едва доловима усмивка. — Освен това ние все още усъвършенстваме изкуството да го правим бавно, забрави ли? Това е като моите уроци по самозащита. За да се получи точно се изискват тонове практика. Нали точно на това ме учеше?

Ъгълчето на устата му се повдигна и той разтвори халата ѝ, изтиквайки я към спалнята.

— Как съм могъл да забравя?

Докато стигнат до леглото тя вече беше гола. Рийд я положи долу, после отстъпи назад да свали останалите си дрехи.

Само за миг той спря, погледна през прозореца и проучи тъмната улица отдолу.

Нищо.

Последното, което направи, преди да се отпусне в чакащите ръце на Тейлър, бе да опипа за сакото си, да намери мобилния си телефон и да го изключи.

Дотук с обажданията на Джонатан.

Никакви смущения. Никакви прекъсвания.
Нищо друго, освен Тейлър.
Той покри тялото ѝ със своето.

Петък, 7 февруари

4:35

Пронизителният звън на телефона върху нощната масичка прониза тишината в стаята.

С глава, подслонена върху гърдите на Рийд Тейлър моментално се пробуди от полудрямката си.

— О, не — прошепна тя.

— Остави ме да го вдигна. — Рийд седна в леглото и се пресегна над Тейлър да вземе слушалката.

— Не. — Тя сграбчи ръката му. — Ако това е той — онзи тип, който ми се обади последния път — ще полудее от това, че някой мъж вдига телефона ми посред нощ. Аз ще го вдигна.

Тя се втренчи в телефона, забелязвайки болезнено познатото *личен номер* върху дисплея. Събра решителност и вдигна слушалката.

— Ало?

— Къде беше снощи? — Дрезгав мъжки глас, чийто тон този път бе променен в нисък баритон. — Чаках те с часове.

Цялото тяло на Тейлър се разтрепери.

— Чакал си? Къде си чакал? Кой се обажда?

— Отговори на въпроса ми.

Тя се насили да събуди психолога у себе си.

— Почина един мой скъп човек. Бях твърде разстроена, за да остана сама. Останах при приятели.

— Приятели. — Гласът бе прекалено променен, за да може Тейлър да разбере дали в тона му има скептицизъм.

— Да — потвърди тя. — А сега, кой си ти и защо си ме чакал?

— Казах ти да спиш сама. Говорех сериозно. Не ме предизвиквай.

Преди Тейлър да успее да отговори, линията прекъсна.

[1] *Deja vu* (фр.) — „вече виждано“, усещане, че нещо, което виждате или изпитвате ви е познато, че сте го виждали или изпитвали

и преди. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 20

8:35

„Хартър, Рандолф и Колинс“

Дъглас Бъркли отказа с ръка чашата кафе, която Рийд му предложи, и дори не си губи времето да сяда. Вместо това застана зад един от плюшените фотьойли с цвят на шоколад и стисна облегалката с две ръце.

— Рийд, имам среща в девет и трийсет. Какво толкова спешно има, че трябваше да се видим рано сутринта?

Рийд заговори без заобикалки.

— Имаме ситуация — отбеляза лаконично той. — И тя не може да чака.

— Това засяга ли документите? Защото, независимо от проблемите, те са задвижени. Довечера ще вечерям с Джонатан. Все още имаме да обсъдим някои дреболии. В понеделник сутринта ще се върна в къщата, ще уредя подписването на документите и ще направя нужните обявления, както е запланувано, във вторник.

— Не става дума за компанията. А за Джонатан.

Дъглас присви очи.

— Какво за него?

Рийд изложи цялата серия от събития, от игла до конец, придържайки се към фактите, а не към предположенията.

Докато той свърши, устните на Дъглас се присвиха злоещо.

— Мислиш, че Джонатан е човекът, който тормози Тейлър Холстед?

— Зависи кога ще ме попиташ. Понякога си мисля, че това е абсурдно, че той никога не би прецакал така бъдещето си — не и сега. Друг път, като снощи, когато беснееше по телефона, се сещам за стария Джонатан, онзи, който беше убеден, че всяка жена, която пожелае, също го желае и че може да създаде една връзка просто чрез...

— Не е нужно да ми го напомняш. — Дъглас отиде до шкафа, наля си чаша вода и отпи. — Тя е червенокоса, като другите, нали?

— Да. Но за разлика от другите, тя вече е ангажирана.

— Джонатан знае ли това?

— Аз самият му казах. Директно, без задръжки.

Дъглас наведе тава към Рийд, чувайки посланието му силно и ясно.

— С други думи Тейлър Холстед е ангажирана с теб.

— Точно така. И снощи, когато звънна телефонът, аз бях с нея. Тя е силна жена, Дъглас. Но е на път да рухне. Не възнамерявам да позволя това да стане.

— Разбирам. Да не би да ми казваш, че тук има конфликт на интереси? Че ти не можеш да представляваш Джонатан?

— Само ако той е човекът, който тормози Тейлър. Трябва да откриеш истината. Дори аз да съм вън от сметките, това може да стане грозно. Тейлър е представител на медиите. Семейството ѝ има големи връзки. А Джоузеф Лехар е отличен адвокат. Ще се заеме с всичко това за минута. Не е нужно да ти казвам какъв скандал ще избухне, да не споменаваме правните последици. Няма как да се избере по-лош момент. Ти се каниш да изкараш Джонатан право под корпоративните прожектори, публично да го обявиш за свой син и наследник след толкова години и да му връчиш управлението на една мултимилionна компания. Силно ти препоръчвам да разнищиш внимателно тази потенциална бомба със закъснител. И да го направиш веднага. Така, със или без мен, можеш да контролираш *щетите* — ако е необходимо.

Дъглас изруга тихо и разхлаби вратовръзката си.

— Колко от миналото му си споделил с Тейлър Холстед?

— Познаваш ме добре. Казах ѝ само, че Джонатан се интересува от нея. Но това бе достатъчно, за да я изплаши. Случката с Гордън все още е много прясна. А Джонатан му е близък — еднояйчен близък. Приличат си като две капки вода.

— Не *чак* толкова.

— Не и за теб, не и за хората, които познават добре и двамата. Но Тейлър не влиза в тази категория.

— Разбирам. — Дъглас гаврътна водата си и остави гръмко чашата си. — Изглежда двамата с Джонатан ще си поговорим сериозно на вечерята. — Той присви устни, а върху лицето му просветна

умозрително изражение. — Когато се обади снощи, той каза, че има да обсъди с мен един заплетен въпрос. Може би планира да ми каже.

— Може би. Но това не ми изглежда много насърчително. И двата пъти преди той пак изтича при теб. — Рийд отхвърли отговора на Дъглас. — Виж, Дъглас, аз също искам той да е невинен. Нека оставим нещата така. Върни се и ми кажи каквото трябва да узная.

— Ще го направя.

Рийд се окашля.

— Оправи ли всичко с Адриен? Тя съгласна ли е с решението ти?
Още една гримаса.

— Съгласна е, както винаги ще бъде. Виж, тя не си пада много по Джонатан. Това не е изненада, като се имат предвид обстоятелствата при раждането му. А тези две почти катастрофи, в които се замеси в колежа и в подготвителното училище, със сигурност не подобриха мнението ѝ за него. Но всичко това няма значение. Адриен знае защо подготвям Джонатан да поеме Бъркли и компания.

— Той е твой син.

— Да. А „Бъркли и компания“ е моето завещание. Когато става дума за моя бизнес, Адриен знае добре, че аз имам последната дума. Но тя също така познава способностите на Джонатан и знае каква превъзходна работа ще свърши той. Тя харесва начина си на живот, богатството си и социалния си статус. Няма да ги застраши, по никаква причина. Така че каквито и резерви да има, тя ще ги превъзмогне. Особено след като дяволски добре знае, че след смъртта ми цялото ми имущество — компанията и всичко — остава за нея. Половината акции вече са на нейно име. Тя наблюдава печалбите и прогнозите като ястреб. Повярвай ми, тя винаги ще наблюдава нещата отблизо — включително и Джонатан.

— Аз не се тревожех за бъдещето на Адриен — отговори сухо Рийд. — Тя е умна жена. Ще си пази интересите. Само се надявах взаимоотношенията ѝ с Джонатан да тръгнат малко по-гладко.

— Те са учтиви помежду си. Никога няма да станат по-близки.

— Не, предполагам, че няма. — Рийд глътна малко от кафето си.
— Ще те придружи ли другата седмица за оформянето на документите?

— На следващия ден. Моят план е да подпишем документите, да направим изявлението, а после, във вторник, да представя Джонатан.

Във вторник той и аз ще вечеряме с директорите на компанията. В сряда шофьорът ми ще докара Адриен в Манхатън. Тя може да пазарува, да посети Мет^[1] или да хване някое матине на Бродуей, каквото си иска. След това тя и аз ще бъдем домакини на малко празненство в Le Cirque^[2] в чест на Джонатан. — Дъглас въздъхна. — Щях да те поканя. Предполагам, че това отпада. Освен ако, до тогава, не се убедиш, че Джонатан не е замесен в това... тази... каша.

— Благодаря, Дъглас, но това вероятно във всеки случай няма да е добра идея. Точно сега Джонатан ми е бесен. Може да е бил пиян, но говореше сериозно. Той наистина очаква ние с Тейлър да приключим. А това няма да стане. Така че ще избегна една потенциална сцена и ще го поздравя във вторник сутринта и нека всичко си остане така.

Дъглас кимна, макар и не радостно.

— Предполагам, че така е разумно. — Той разтри врата си. — Аз се прецаках страхотно като баща, нали? — Той погледна към Рийд, очевидно очаквайки някакъв отговор.

Рийд му даде възможно най-честния отговор.

— Преди всичко не ми е работа да преценявам, тъй като аз самият не съм баща. Второ, това наистина не е моя работа. И трето... — Рийд направи пауза. — Виж, Дъглас, ти направи каквото трябваше. Даде на Гордън и на Джонатан всички материални облаги. А тъй като майка им почина точно преди те да влязат в колежа и тъй като Адриен се държеше по този начин... нека да кажем, че просто си имал известни пречки.

— *Пречки.* Добре го каза. Е, надявам се само тези пречки да не се върнат и да ме обсебят — *отново* — и този път да осуетят единствения свестен ход, който направих за своето име и за компанията. — Той тръгна към вратата. — Ще те информирам.

14:35

Академията Делинджър

Десет минути до края на учебния ден. После щеше да настане време за прибиране у дома.

У дома. Последното място, където Тейлър искаше да отиде.

Тя седна зад бюрото си, драскайки върху лист хартия, а съзнанието ѝ се измъчваше от същите въпроси, които я занимаваха във

всеки свободен момент от деня.

Кой я тормозеше — наблюдаваше я, чакаше я, обаждаше ѝ се посред нощ? Дали това бе Джонатан Малъри или не? И ако беше той, колко силна бе неговата маниакалност? Дали той, а не Гордън, бе изпратил онези отвратителни електронни картички? Къде свършваше единият близък и къде започваше другият? И колко далеч би стигнал Джонатан, за да получи това, което иска?

Тя постоянно се връщаше към проблема с електронните картички. Най-напред стигна до заключението, че е малко вероятно Джонатан да ѝ е изпратил. В крайна сметка, когато те пристигнаха, тя все още не се бе срещала с него.

Но после осъзна, че той я бе срещал. Поне символично. Той слушаше нейното радиошоу от доста време. И ако наистина бе личност, склонна към самозаблуждение, би могъл да си създаде всякакви фантазии от предполагаемата връзка, която бе установил с нея по време на тези радиопредавания.

Но същото можеха да направят поне дузина други хора.

Боже, вече губеше контрол върху нещата...

Тя се пресегна над бюрото и започна да събира документите, които трябваше да занесе у дома си довечера. Беше време да се приготвя и да тръгва.

Наведе се надолу, посегна към кожената чанта и я вдигна на бюрото пред себе си. Залисана от натоварения си работен ден и от неспокойното си съзнание, изобщо не извади вчерашните си документи. Те все още си бяха там, чакащи да бъдат извадени и подредени в архива. Ядосана на себе си, тя бутна документите настрани и блъсна стола си назад.

От чантата ѝ изскочи правоъгълна бяла кутия за подаръци. В такива кутии се поставяха бижута — малка, плоска и завързана с тънък златист ластик.

Тейлър замръзна на място. Втренчи се в кутийката сякаш бе паднала от космоса.

Никога преди не беше я виждала. Не само че не беше нейна, но снощи я нямаше в чантата, нито сутринта, когато ровичка вътре да търси химикалка. Значи, освен ако Рийд не я е пхнал вътре преди тя да излезе от апартамента... Не. Изненадите не бяха в стила на Рийд.

Особено сега, когато тя подскачаше като ужилена от всичко необичайно.

Какво беше това и кой го беше пъхнал там?

Тя вдигна кутийката, а пръстите ѝ трепереха докато търсеше първата част от отговора на въпроса си.

Ластикът се изхлузи и Тейлър отвори капака.

Вътре, върху памучна подложка, лежеше огърлица — проста златна верижка с един-единствен скъпоценен камък, увиснал от нея.

Камъкът беше кървавочервен рубин във формата на сълза.

Лежеше сгушен в снежнобелия памук, а контрастът между яркочервеното и бялото беше също толкова смразяващ, колкото електронните картички, които бе получила на Нова година. Символичното въздействие беше безспорно. Нейната кръв. Нейната сълза. Увити около нейното гърло. Подарък и заплаха — всичко в едно.

От ръба на кутийката изскочи картичка.

Обзе я мрачно предчувствие.

Тя извади картичката. Не беше поставена в плик, а краткото послание върху нея бе напечатано на машина и не съдържаше подпис.

„Дар за твоята красота. Напомняне, че си моя. Носи я за мен. Ще наблюдавам.“

С отчаян вик Тейлър се строполи на стола си, изпусайки картичката и кутийката, които сякаш изгаряха ръцете ѝ. Покри лице с двете си ръце.

— Не — прошепна тя, разтреперана от тавата до петите. — Моля, моля, не...

Той я беше сложил там. В чантата ѝ. При личните ѝ вещи. Той стоеше точно до нея, вероятно даже я докосваше, някъде между къщи и училището. Може би на някой уличен ъгъл докато тя чака зелен светофар. Или може би когато спря да си вземе сутрешния вестник. Или точно пред училището. Или...

Престани, Тейлър. Престани.

— От кого е това?

Гласът на Крис Ъанг овладя паниката ѝ. Шокирана, тя вдигна глава и се втренчи в него.

— Какво?

— Тази огърлица. Кой ти я даде — онзи икономист, чичко-паричко, или страстният мистър Корпорация?

Тейлър с мъка осъзна думите на Крис.

— И двамата имат кинтите за това — продължи грубо Крис. — Съдейки по това колко нещастна изглеждаш, предполагам, че ти я е изпратил Големият Икономист. Ако беше Корпоративният Сваляч, щеше да подскачаш от радост. Ти не си падаш по него.

Накрая тя проумя за какво ѝ говори Крис. Ставаше дума за Джонатан и Рийд.

— Откъде знаеш...?

Той я изгледа отгоре.

— Преценявам конкуренцията. И щом питаш, те не са на нужната висота. Ако разбираш какво имам предвид — допълни грубо той.

— Крис... — Тейлър бе на път да се прекърши. — Кога видя...

— Аз виждам всичко, мис Холстед. В това съм най-добър. Да те наблюдавам. — Той намигна. — Дипломирането е почти факт. След това ще ти покажа какво изпускаш.

— *Наблюдаваш ме?* — промълви Тейлър.

— Като ястреб.

Изборът му на думи дойде в повече на Тейлър. Тя хвърли картичката и кутийката в чантата си, блъсната от Крис, и излетя от офиса си.

Пет минути по-късно тя стоеше на стълбите пред училището и се оглеждаше — небрежно, както я бе инструктирал Мич Гарви. Не ѝ беше лесно да изглежда безразлична след всичко, което се случи. Но тя се отби набързо в тоалетната, където си плисна малко вода на лицето и си възвърна самообладанието.

За нейно облекчение той беше там. Широкоплещест и мускулист, току-що навършил трийсетте, облечен в ежедневни дрехи, стоеше на тротоара и преглеждаше вестника си.

Той улови погледа ѝ и наклони леко глава към нея, после изчака докато тя се върне в училището, сгъна вестника и влезе във фойето, а после и до уединената ниша, където се бяха уговорили да се срещнат.

— Здравсти, мис Холстед. — Протегна ѝ ръка. — Аз съм тук, както помолихте.

Целият този разговор изглеждаше нереален. Да, ето я и нея, обърнатата се към този човек, сякаш той щеше да спаси живота ѝ. И точно такава бе целта му в момента.

Тя пое ръката му.

— Благодаря, мистър Гарви. Не мога да ви кажа колко съм ви благодарна за това, че се появихте толкова бързо. Мислех си, че ще имам повече време преди да стане необходимо... Всъщност се надявах никога да не се нуждая от подобен вид защита каквато обсъдихме с вас. Но не се оказа така и сега не мога да ви кажа колко съм облекчена от присъствието ви.

Той я огледа с тренираното си око.

— Нещо се е случило.

Треперенето започна отново.

— Да, така е. Намерих една кутийка в чантата си. Вътре имаше огърлица. С бележка. От него са.

— Сигурна ли сте?

— Да. — Тя извади двете неща и ги пъкна в ръката му. Искаше да се освободи от тях възможно най-бързо. — Ето.

Частният детектив бръкна в джоба на палтото си и извади найлоново пликче.

— Пуснете ги тук.

Отпечатъци. Разбира се. Тейлър даже не си помисли за това.

— Ще проверя огърлицата, кутийката и картичката — увери я той, и пъкна торбичката в джоба си. — Само ми кажете — кога ги намерихте?

— Преди десет минути.

— А преди това, кога за последен път си преглеждахте чантата?

— Сутринта. Преди да изляза от апартамента си.

Той присви устни.

— Значи подаръкът е влязъл там или тук, в училището, или на път към училището.

— В *училището*? — Тейлър пребледня. — Това пък изобщо не ми хрумна. Да не би да си мислите, че той е влязъл тук и...

— Не. — Гарви поклати енергично глава. — Това би било твърде рисковано. Мисля, че е по-вероятно да се е смесил със сутрешната

тълпа от пътници и да го е пуснал в чантата ви, на някой ъгъл на улицата.

— Освен ако не е някой от моите ученици — промърмори тя, повече на себе си. — Значи тогава той вече е бил в „Делинджър“.

Детективът сбърчи чело.

— Имате ли предвид някого?

— Да. Не. Не знам. — Тя му разказа за Крис Йанг и историята помежду им.

— Ще проверя — обеща Гарви. — Макар че Крис Йанг трябва да е доста умен, за да свърши нещо такова. Все пак ще бъде лесно да проверя.

— Вие не си мислите, че наистина е бил той — заключи Тейлър.

— Мисля, че трябва да разследваме всяка възможна нишка. Но, не, не мисля, че Крис Йанг си пасва с профила.

— Боже, това е непоносимо. — Тейлър прокара несигурната си ръка през косата си, после погледна виновно към Гарви. — Съжалявам.

— Това е напълно разбираемо. — Той говореше тихо и излъчваше авторитет, който поуспокои Тейлър. — Да започваме. Преди всичко, наричай ме Мич. Звучи по-естествено. Така, ако ни видят заедно, лесно можем да се престорим на случайни познати или колеги. Второ, не се извинявай за спешното повикване. Свикнал съм да скачам незабавно в центъра на събитията, при първо повикване. И трето, Роб те препоръча. Това те превръща в приоритетна задача.

Тейлър успя да се усмихне.

— Значи ти и Роб Уестън сте работили заедно няколко години?

— Да. В Сан Франциско. Роб току-що беше станал детектив. Аз вървах по същия път. Той е дяволски добро ченге. Аз също. Той просто спазва правилата по-добре от мен. И поради това той е в полицията, а аз работя за себе си. — Безгрижното държание на Мич изчезна и той се превърна в стопроцентов частен детектив. — Да прегледаме правилата.

— Добре.

— Заклучвай си вратата. Не се впускай в тълпите. Но не ходи и по пусти места. Това важи двойно след мръкване. Не променяй посоката си, без да ме уведомиш предварително. Като изключим това, живеи си живота. Не се дръж странно. Когато си навън, не се оглеждай

за мен. Ще бъда там. Но ние не искаме да уведомяваме онзи, който те наблюдава, за този факт. Имаш номерата на мобилния ми телефон и на пейджъра ми. При всеки признак за беда, звъни. Ще се свързвам с теб всеки ден. Съгласна ли си?

— Да. — Тейлър си пое рязко дъх. — Сега си тръгвам към къщи. След това...

— След това отиваш в радиостанцията. Знам. Подготвил съм си домашното. — Погледът му беше стабилен и окуражаващ. — Опитай да не се тревожиш. Ако той се приближи отново до теб, с него е свършено.

[1] The Metropolitan Museum of Art. New York. — Б.пр. ↑

[2] Много елегантен, скъп ресторант в Ню Йорк. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 21

19:35

Дъбовата зала

Пето авеню

и Централ парк саут,

Ню Йорк

Вечерята беше странна.

Джонатан не можеше да долови какво, но нещо определено не беше наред.

Той се намръщи, наблюдавайки лицето на Дъглас и опитвайки се да разбере къде се реят мислите му. Вече бяха пийнали по едно и бяха изяли половината си салати, а разговорът се ограничаваше до изненадите на борсата през тази седмица и до печелившото корпоративно начинание, в което се включи „Бъркли и компания“.

Да, имаха да обсъждат по-важни неща.

— Прегледах онези няколко текстови промени, които си направил в документацията — започна той, откривайки разговора. — Добри са. Уредили сме всичко.

Вилицата на Дъглас увисна във въздуха, после продължи към устата му.

— Каза, че имаме да обсъждаме някаква заплетена ситуация. Значи не е за „Бъркли и компания“!

— Не директно. Но със сигурност може да повлияе на компанията. Става дума за Гордън.

— Гордън?

— Да. — Джонатан скръсти ръце пред себе си и се наведе напред, за да подсили важността на думите си. — След голямото фиаско *компенсира всички инвеститори*, което преживяхме след инцидента — което беше по-заплетено от всичко, от което сме спасявали Гордън в миналото — аз реших да открива колко дълбоко е затънал той в тези мръсни сделки. Той може и да е мъртъв, но

поразиите, които е направил, може да се върнат като бумеранг и да ни поразят. И така, аз започнах някои разследвания при закрити врати.

— И? — За Дъглас този отговор сякаш бе последното нещо, което искаше да чуе. Несъмнено беше така. От години насам той си заравяше главата като щраус, когато станеше дума за Гордън.

— Доста е тънал. В продължение на години Гордън е мамил клиентите си с милиони чрез извънредна търговия с техните инвестиции, за да увеличи комисионните си.

— Пуснал е въртележката?

— Точно така. Направил е кариера от това. О, и винаги когато някой клиент е искал да осребри акциите си, Гордън просто е правил маневрата *заеми от Питър, за да платиш на Пол*. Имал е големи печалби и лесно е можел да бърка в меда. Брат ми е натрупал едно малко състояние, живеейки на ръба. — Горчива, изпълнена със съжаление гримаса. — За нещастие, той умря на ръба, преди да може да му се наслади.

Дъглас продължи да дъвче.

— И защо точно ми разказваш това?

— Какво имаш предвид? Разказвам ти го, в случай че изтече информация и се наложи да овладяваме щетите.

— Странно е, че използваш тази фраза. Наистина може да ни се наложи да овладяваме щетите. Но това няма да е заради мръсните сделки на Гордън. Аз почистих всичко там. Няма какво да изтече.

Джонатан бе пронизан от шокиращо удивление.

— Ти си знаел?

— Разбира се, че знаех. За толкова глупав ли ме мислиш — как така няма да знам, че синът ми е замесен в нечисти сделки? Не съм стигнал до това положение случайно, Джонатан. Когато стане дума за бизнес, много малко неща ми убягват. Особено когато засягат бъдещето на моята компания. Защо си мислиш, че подготвих именно теб да поемеш „Бъркли и компании“! Гордън беше блестящ. За нещастие, блясъкът не е достатъчен. Честното, етично поведение — както в бизнеса, така и в личните дела — е изключително важно за дългосрочния успех. — Пауза. — Съгласен си, нали?

Джонатан все още беше замаян. Но не пропусна заострената нотка в тона на Дъглас.

Предупредителният звънец звънна.

— Знаеш, че съм съгласен. Ето защо ти донесох тази информация. Трябваше да ми кажеш, че си знаел. Щеше да ми спестиш много мъки.

— С други думи нямаше да се двоумиш толкова и щеше да приемеш предложението ми за работа, ако знаеше, че съм почистил мръсната каша на брат ти? Изненадан съм от теб, Джонатан. Знаеш колко съм добър, когато нещо трябва да изчезне.

Добре, това бе за втори път. Подигравките не бяха случайни.

— Говорил си с Рийд — заяви категорично Джонатан.

— Да, така е. — Дъглас изчака докато сервират ордъворите им и поръча още по едно питие. После продължи. — Защо не ми разказа какво става?

Джонатан не промени безличното си изражение.

— Двамата с Рийд искаме една и съща жена. Смятам, че това се нарича приятелско съперничество.

— На мен хич не ми се струва *приятелско*.

— Какво имаш предвид?

Дъглас блъсна храната си настрани.

— Тормозил ли си Тейлър Холстед?

— Да я *тормозя*... — Джонатан захвърли салфетката си. — Ти му вярваш. Мислиш, че преследвам Тейлър като някое влюбено хлапе?

— Няма да е за пръв път. Нито за втори. Моделът е съвсем същият, Джонатан — красива червенокоса жена, а ти си убеден, че тя те иска повече, отколкото е в действителност. Този път е по-лошо. Тя изобщо не те иска. — Дъглас видимо полагаше усилия да запази спокойствие. — Според Рийд ти си го заплашил и си му казал да стои настрани от нея, което е абсурдно, след като той ти е казал съвсем ясно, че двамата имат връзка.

— Така ли? Добре, в такъв случай защо ти се обади, защо те накара да посредничиш?

— Не да *посреднича*. Да открия *истината*. Той е притеснен, особено след снощното обаждане.

— Бях пиян. Казах му някои глупости. Аз...

— Не това обаждане. Някой се е обадил на Тейлър в четири и половина и й е наредил да спи сама.

Мъртвешка тишина.

— Казал си на Рийд да очаква обаждането ти. Настоявал си да се свържеш с Тейлър още същата нощ.

— Както казах, бях пиян. — Джонатан повиши глас докато полагаше усилия да контролира гнева си. — Това не означава, че съм смахнат.

— Но ти наистина искаш тази жена. — Гласът на Дъглас също стана по-силен.

— Всъщност е така. Да, мисля, че и тя ме иска — ако се вгледа в себе си. Но Рийд я пази като някакво овчарско куче. Не ѝ разрешава дори да приема обажданията ми.

— На мен ми се струва, че това е *нейно* решение и ти трябва да го уважиш.

Джонатан затаи дъх.

— Не мога да повярвам, че водим този разговор. Ти вече си решил.

— Убеди ме в обратното. Нищо не би ме направило по-щастлив.

— Какво искаш? Алиби? Телефонни разпечатки? Писма от старшите партньори в моята фирма, които да гарантират, че съм стабилен и за това по колко часа прекарвам зад бюрото си?

— Говори по-тихо — нареди Дъглас, оглеждайки залата и забелязвайки любопитните погледи, насочени към тях. — Правиш сцена.

Скърцайки със зъби, Джонатан се пребори с нарастващото си негодувание и ярост. Майната му на Рийд Уестън! Ако кучият син е прецакал тази, най-съдбоносна част от неговото бъдеще, той щеше да си плати.

— Искаш истината? — озъби се той. — Ето я. След експлозията на яхтата ти и аз се заехме да оправяме последната измама на Гордън с акциите. Стефани беше част от този процес. Не бях виждал Тейлър Холстед до деня, в който я срещнах в „Хартър, Рандолф и Колинс“, когато се сблъсках с нея в приемната. Дали съм слушал радиошоуто ѝ? Да. Дали съм почувствал някаква връзка помежду ни? Да. А тя? Разбира се, че не. Приликата ми с Гордън я уплаши до смърт. И аз я оставих на мира, дадох ѝ време да свикне. Но Рийд се намеси, преди да успея да започна нещо. Дали бях вбесен? Разбира се. Мисля ли, че съм по-подходящ за нея от него? Дяволски вярно. Но дали я

преследвам, дали ѝ изпращам зловещи имейли, дали ѝ се обаждам като някакъв психар? Не.

Джонатан насочи суровия си поглед към Дъглас.

— Казах на Рийд, казвам го и на теб. Искам Тейлър Холстед. Мога да си представя бъдещето си с нея. Но само ако чувствата ни са взаимни. Мисля, че могат да бъдат. Заради това я поканих на среща. Да, напих се и позволих на хормоните си да надделеят над разума, когато казах на Рийд да се отстрани. Но това не може да се определи като тормоз. Само решителност и интерес. Убеден ли си?

В един дълъг момент Дъглас не каза нищо. Просто си седеше там, с напрегнато лице и изучаваше внимателно Джонатан. После дръпна чинията към себе си и вдигна приборите си.

— Всъщност, да. Сега си изяж пържолата. Изстива.

23:35

Видеокасетата бръмчеше тихо, а той се наведе напред, гледайки същата сцена за трети път през последните десет минути. Това бе любимият му клип. Беше хванал всичко важно за Тейлър.

Той изчака точния момент, натисна паузата и увеличи фигурата ѝ, когато тя излизаше от радиостанцията. Беше през нощта, след като той се отърва от онзи пиян глупак, който работеше с нея. Лицето ѝ отразяваше безброй емоции. Страхът бе най-силен, по-силен дори от болката и примирението. Тя бе съвършена така, уязвима и изплашена. Като красиво парче глина, очакващо да бъде моделирано — или счупено — *от него*.

Той глътна остатъка от скоча си.

Скоро. Скоро тя щеше да бъде негова. Огърлицата бе неговият подарък за нея. Тя щеше да бъде неговият подарък за него самия.

Стратегията му работеше като по часовник.

Вечерята с Дъглас мина по-добре от очакваното. Той завърши всичко, което възнамеряваше, че и повече.

Оставаше Адриен.

Облегна се назад в стола си, представяйки си как ще се развие всичко. Когато разбереше какво става, тя щеше да се слия. Представяше си лицето ѝ. Първо щеше да настъпи шок, после страх, а накрая — истински ужас.

Той чака много дълго за това.
Само още няколко дни.

ГЛАВА 22

Вторник, 11 февруари

9:45

„Хартър, Рандолф и Колинс“

Рийд огледа документите за последен път. После звънна на Кати, накара я да направи копия и да ги занесе в заседателната зала. Клиентите му щяха да пристигнат всеки момент.

Той се надяваше Дъглас да знае какво прави.

Рийд въздъхна, стана и закричи из офиса. Дъглас бе убеден в невинността на Джонатан. Според Дъглас всичко, което той му казал на вечерята, звучало като истина.

Рийд все още имаше съмнения.

Но той посъветва Дъглас да направи всичко по силите си. В крайна сметка решението да въведе Джонатан в своята компания, да го признае за свой син и да му отстъпи кормилото си, беше решение на Дъглас. Както и последствията, ако Дъглас преценеше погрешно ситуацията, също щяха да си бъдат за него.

Съвестта на Рийд беше чиста. Той си свърши работата. А и истината бе, че бъдещето на „Бъркли и компания“ не беше главната му грижа.

А Тейлър беше.

Нямаше да има повече подаръци. Не и след онази проклета рубинена висулка отпреди четири дни. Мич не остави непреобърнат камък в усилията си да разбере откъде е дошла огърлицата. Провери луксозните бижутерски магазини като „Тифани“, „Картие“ и „Хари Уинстън“, където пазаруваха богатите типове като Джонатан. Никъде не разпознаха покупката. Той обходи тротоара от единия край на бижутерската борса на Четиридесет и седма улица до другия. Никакъв късмет. Никакъв късмет и с отпечатъците. Отпечатъците на Тейлър бяха единствените върху огърлицата, кутийката и бележката.

Крис Йанг определено бе извън играта. Разследването на Мич разкри, че хлапето е точно такава, каквото той го бе описал: разглезен,

богат тийнейджър, който никога не купуваше нищо, без да използва кредитната карта, дадена му от мама и тате — и чиито разписки отиваха право при родителите му.

Без следващи подаръци, без отпечатьци и без надеждни заподозрени цялата нишка с огърлицата водеше до задънена улица.

Колкото до телефонните обаждания, те също престанаха след петък. А Тейлър прекарваше нощите си сама, докато Мич или партньорът му, Джейк, стояха отвън и наблюдаваха апартамента като ястреби.

Рийд адски ѝ липсваше. Те говореха по телефона всяка вечер с часове, като влюбени юноши. А в неделя тя прекара целия следобед в неговото жилище, в леглото му. Когато тя стана да се облече и да се прибере у дома, му се искаше да удуши копелето, което я тормози. Ако не беше заради нейната сигурност, щеше да заключи проклетата врата и да я убеди да остане.

Всичко помежду им беше удивително и не само в леглото. Колкото повече се опознаваха, толкова по-силна ставаше връзката им. Дори доверието, което бе толкова трудно за Тейлър, започна да се появява.

Докато не изникнеше името на Джонатан. Когато това се случеше, напрежението ставаше толкова плътно, че можеше да се разреже с нож.

Тейлър разбираше фактите, Джонатан бе клиент на Рийд — клиент, който отричаше дори, че ѝ се е обаждал, освен онази вечер в радиостанцията. Рийд трябваше да приеме думите му. Тейлър обясни, че уважава това. На нивото на разума, Рийд беше сигурен, че е така. Но на емоционално ниво? Това бе напълно друга тема. Беше факт, че докато не откриеха кой я тормози — и този някой не се окажеше Джонатан — бездната помежду им не можеше да бъде запълнена.

Мич трябваше да различи всичко това докрай — и то скоро.

Рийд спря да погледне през прозореца. По ирония на съдбата всички неща стигнаха до решаващия си етап едновременно. Връзката му с Тейлър, личната му криза и професионалната.

Старшите партньори бяха запланували среща с него за четвъртък следобед. Тя можеше да бъде всякаква — от сърдечна до откровено неприятна. Времето щеше да покаже.

Почукването по вратата прекъсна мислите на Рийд и той се обърна, когато Кати пъкна глава в офиса.

— Извинете ме, мистър Уестън. Казахте да ви уведомя, когато мистър Бъркли и мистър Малъри пристигнат. Те са тук. Току-що ги въведох в заседателната зала. Мистър Рандолф вече е там.

— Значи е време за шоу. — Рийд закопча самото си, пъкна химикалката в джоба си и тръкна към вратата. — Благодаря, Кати. Тръгвам.

18:15

Още една фаза от плана беше завършена.

Той се изми в мъжката тоалетна, мислейки си за трескавия ден, който отмина.

Подписването на документите. Изпращането на обявленията по факса. Масовото разпращане на имейли. Уведомяването на пресата. А сега, след четиридесет и пет минути, вечерята с директорите на компанията.

Бизнес делата се развиваха по план.

Трябваше да се оправи с личните дела. Веднага.

Тейлър продължаваше да спи с Рийд Уестън. Не у тях, в неговото жилище. Това го вбесяваше още повече. Тя се подиграваше с неговата интелигентност и не се подчиняваше на заповедите му. Нечувана грешка от нейна страна. Тя си мислеше, че това ще ѝ се размине. Остава да си мисли така. Ето защо нарочно не ѝ се обади в неделя вечерта. Нека да си мисли, че е в безопасност. Нека да се успокоява с измамното усещане за сигурност. Той искаше да я хване неподготвена. И щеше да го направи. Тогава страхът щеше да бъде по-силен, по-осезаем и далеч по-приятен.

Това щеше да задържи Тейлър в правия път.

Следващата стъпка беше Адриен. Тя пристигаше утре.

Как щеше да се изненада...

12 Февруари

3:40

Западна седемдесет и втора улица

Тейлър беше будна, когато телефонът звънна.

Сякаш го очакваше. Може би наистина беше така. Всичко бе прекалено спокойно, излъчващо мистериозно усещане за сигурност, сякаш се носеше в центъра на ураган. Но, както тя знаеше, този център винаги преминаваше, както и измамното усещане за спокойствие, което носеше, и ураганът се развихряше, помитайки всичко по пътя си.

Тя погледна дисплея, за да види кой се обажда. Беше чисто формален жест, за да може да докладва на Мич. Знаеше, че там ще се изпише *личен номер*. И беше точно така.

Тя вдигна слушалката.

— Ало?

— Сега правиш домашни посещения? — изхриптя мъжки глас.

Домашни посещения?

Пулсът на Тейлър се ускори, докато се молеше да не е разбрала правилно намека му. Спокойствие. Трябваше да запази спокойствие.

— Не разбирам — промълви тя. — Какво означава това?

— Означава, че съм по-умен от теб. Знам всичко, което правиш и с кого го правиш. Означава, че сексуалната ти лудория в неделя следобед ме разгневи. Много ме разгневи. Запомни това. Ти не искаш да ме ядосваш.

Не беше разбрала нищо погрешно. Той знаеше. Мили боже, той знаеше!

Обзе я неудържим страх и тя прерови мозъка си за правилния отговор, който трябваше даде на човек, изправен на ръба.

Тръгна с нещо безопасно.

— Прав си. Не искам да те ядосвам. Може би ако ми кажеш...

— Не искаш и да ме покровителстваш — прекъсна я той, за да я предупреди.

— Добре. — Нещо вътре в Тейлър се пречупи и тя бе обзета от пронизваща емоция. — Искам да се разкараш — изтърси тя. — Престани да ми звъниш. Престани да ми изпращаш подаръци. Просто ме остави на мира. — Тя цялата се тресеше. — Остави ме на мира!

Затръшна телефона, вдигайки го само за малко, за да набере *57 както я бе обучил Мич. После се изправи, облегна се в таблата на леглото и започна да диша бавно, за да възстанови самообладанието си.

Със самообладанието идваше разумът, а Тейлър искаше да се срита заради това, че се поддаде на едно глупаво избухване. Така несъмнено влоши положението.

Естествено, телефонът зазвъня отново, остро, настоятелно.

Той не се отказваше.

Тя вдигна слушалката и я поднесе към ухото си.

Най-напред от там се носеше непоносима тишина, пронизвана само от учестено, гневно дишане. После дойде отговорът, точно толкова грозен, колкото очакваше.

— Кучко. — В гласа му вибрираше ярост, нещо, което никоя машина за промяна на гласа не би могла да замаскира. — Това бе най-голямата ти грешка. Никой не може да говори така с мен. *Никой*. И никой не ми затваря.

— Извинявам се — отговори бързо тя. — Не исках да бъда груба или гадна. Аз просто съм толкова... толкова...

— Уплашена? Добре. Трябва да си. Особено сега.

— Моля те кажи ми кой си и какво искаш от мен.

— Ще разбереш, когато съм готов. Само се моли да се успокоя преди това.

Или какво? — искаше да извика тя. — *Какво си решил да правиш с мен?*

— Аз създавам правилата. Ти живееш според тях. Никакви други мъже. Аз съм мъжът. Обръщай се към мен с уважение. Никога не ми затваряй телефона. И не се опитвай да ме надхитриш. Ще изгубиш — и ще си платиш. Така че никога вече не ме предизвиквай и не ме обиждай.

Щрак.

4:25

Източна шестдесет и осма улица

Рийд подскочи и грабна телефона на второто позвъняване. Можеше да бъде само тя.

— Тейлър?

— Той се обади пак. — Гласът и трепереше. — Два пъти. Затворих му телефона. Той се обади пак.

— Каза ли на Мич?

— Веднага. Той каза, че никой не се навъртал около апартамента ми. Така че който и да е, той се е обадил отнякъде другаде.

— Или отнякъде, където не могат да го видят. — Рийд вече не можеше да понася това. Искаше да я прегърне, да я успокои. — Тейлър, нека да дойда и да те взема. Ще паркирам до сервизния вход и ще те изведа от там. Не искам да бъдеш сама...

— Не! — Тя буквално изкрещя думата и той усети, че тя плаче. — Той знае кога съм с теб. Заради това се обади.

— Какво имаш предвид? Какво каза?

Тейлър му предаде разговора.

— Мамка му! — Рийд прокара ръка по брадичката си. — Значи той не само те тормози. Заплашва те. Също така те наблюдава, точно както ти подозираше — не само пред апартамента ти, а и навсякъде, където отидеш.

— Да. — Тейлър се насили да се разсмее, борейки се отчаяно да прогони истерията. — Каква съм късметлийка. Имам си чистосърдечен преследвач.

— Набра ли звезда петдесет и седем?

— И двата пъти.

— Слушай ме тогава. Мич ще се оправи с това. Ще отиде в полицията. На този етап те трябва да поемат нещата сериозно. Ще проследят обаждането. Ще заковат този тип. И ще изпратят детектив.

— Предполагам. Но, по дяволите. — Тейлър си пое дъх разтреперана, а сълзите отново заглушиха гласа ѝ. — Защо си позволих да се изпусна така? Какво си мислех? Аз съм професионален психолог. Преследвачът ми е небалансиран. И какво направих аз? Подхраних точно контролните му проблеми. Преди се опитвах да анализирам съсредоточаването му върху обожанието, а не върху враждебността. Вече не. Той искаше да ме задържи на пиедестал. Това означаваше да бъда покорна и целомъдрена. Прецаках и двете неща като спях с теб. А сега предизвиках авторитета му. Това бе последната капка, поне за него. Как може да съм толкова глупава?

— Престани. — Пръстите на Рийд се впиха в слушалката. — Престани да се обвиняваш. Ти си човек. Уплашена си. Слушай, вече е почти призори. Ще си поговорим. Може би ще дремнеш. Така или иначе аз ще остана на линия. Няма да затварям докато не се приготвиш за работа.

Тейлър не си спомняше друг път да е била толкова трогната от нечий жест.

— Удивителен си. Благодаря ти. Да, доста съм уплашена. Е, така, за тази вечер, ще приема предложението ти. Но това не е постоянно решение, Рийд. Не можеш да прекарваш цялата нощ, всяка нощ, на телефона с мен.

— Искаш ли да се обзаложим?

Тя се разсмя.

— Ще ми таксуваш ли тези часове?

— Не се тревожи за това. Така или иначе клиентите ми и юридическият ми фокус скоро може и да претърпят някои промени.

— Какво означава това?

— Ще говорим за това през уикенда. До тогава ще мога да те осведомя за всичко. Ще имаме много време да си говорим — за това и за някои други важни неща, които си имам на ум.

— Разбирам. Значи ще станем телефонни приятелчета.

— Никакъв шанс. Ще заминем някъде. Заедно. Сами. Ще се измъкнем от Манхатън и ще отидем някъде, само двамата. Не само ще оставим малко разстояние между теб и тази лудост, но ще бъдем сами заедно. Ако не стане, аз ще полудея. А пък и в петък е Свети Валентин. Чудесният уикенд за една мини почивка на любовници.

— Мини почивка? — повтори Тейлър, усмихвайки се през сълзи.
— Започваш да ми звучиш като романтик.

— Сигурно изглежда така. — Той направи пауза. — Заминаваме, Тейлър. Имам нужда да бъда с теб.

— Ами ако той разбере?

— Няма. Ще говорим с Мич и с ченгетата. Ще намерим начин да му се изплъзнем.

Тейлър усети първия лъч надежда след обаждането на онзи гадняр. Може би имаше шанс и те двамата с Рийд можеха да се насладят на късче нормалност.

— Къде отиваме?

— Остави това на мен. Ти просто си събери багажа в петък. След радиошоуто ти се измъкваме от тук.

ГЛАВА 23

Сряда, 12 февруари

17:10

Източна осемдесет и втора улица,

Ню Йорк

Адриен влезе в голямата къща, съблече си коженото палто и го закачи в дрешника.

Изложбата в Мет беше изключителна. Сто и двадесет необикновени рисунки на Леонардо да Винчи на специално изложение през този месец. Броди из музея с часове. Това бе точно развлечението, от което се нуждаеше, за да не мисли за довечера.

Тя си погледна часовника с въздишка на отвращение. Все още имаше няколко часа, на които да се наслади, преди да започне да се прави на домакиня на тази абсурдна вечеря в чест на Джонатан. Щеше да използва времето, за да се отпусне. Стъпка първа, кана с мартини. Стъпка втора, ще си пийне едно докато отпуска и се кисне в джакузито на втория етаж. Това щеше да я успокои достатъчно. Щеше да бъде съдържана и готова, когато Дъглас се прибереше у дома — несъмнено кипящ от ентузиазъм във връзка със събитията и назначенията на скъпоценния му син през последните няколко дни. Тя щеше да слуша, да се усмихва, а после щеше да се облече и да се приготви за „Le Cirque“.

Повдигаше ѝ се от всичко това.

Но щеше да се справи. Както винаги.

Тя прокара пръсти през гъстата си кестенява коса, все още влажна от снежинките. Тази вечер щеше да я вдигне на кок и щеше да облече черната си копринена рокля с гол гръб от „Армани“. Може би щеше да се чувства ужасно, но щеше да изглежда приказно. Дори на нейната възраст, тя щеше да привлича погледите на всички мъже в залата.

С леко приповдигнато настроение влезе в дневната, насочвайки се директно към шкафа.

— Адриен. Точно по план.

Тя се завъртя рязко, втренчи се в Джонатан, който седеше на дивана и си пийваше скор.

— Какво по...

— Мартинитата са готови. — Той посочи към ъгловата масичка.

— Хубави и сухи. Точно както ти ги обичаш. Да ти наля ли?

Шокът ѝ преминаваше в бдителност.

— Разбира се. — Тя му направи жест да налее и скръсти ръце на гърдите си. — На какво дължа това изненадващо посещение?

Джонатан напълни една чаша с мартини и ѝ я подаде.

— Какво, няма ли поздравления? Никакви мили думи за добре дошъл? Съкрушен съм.

— Съмнявам се. — Тя седна в плюшеното кресло, кръстоса елегантните си крака и отпи от питието си. — Най-накрая получи всичко, което винаги си искал. Трябва да си на седмото небе. — Тя сбърчи вежди. — Как успя да се измъкнеш от офиса за това кратко посещение?

— Излязох по-рано, за да се приготвя за големия купон довечера. Всъщност те очаквах по-рано. После се сетих за изложбата на Да Винчи. Предполагам, че си била там?

Очите на Адриен присветнаха.

— Съмнявам се, че предполагаш. Ти никога не предполагаш, Джонатан. Ти знаеш.

— Права си. Така е. Превърнал съм в свой бизнес да знам всичко, което ме засяга. — Той глътна скоча си. — Кое то ме води до причината, поради която съм тук. Мислех, че трябва да си побъбрим.

— За какво?

— За Гордън.

— Така ли? — Тя отпи още една глътка. — И какво за него?

Джонатан се наведе напред.

— Ще карам направо. Знаем всичко. Цялата гадна уговорка, чак до там как си планирала да обвиниш майка ми. Нещо повече, имам доказателство. Конкретно доказателство. Гордън се прецака, но той беше умен. Достатъчно умен, за да знае, че трябва да има нещо срещу теб. Отне му малко време, но успя да намери подходящия случай. Беше по време на една от не толкова близките ви срещи насаме. Записал е разговора ви. Записът е у мен. И ще го използвам — ако се наложи.

Лицето на Адриен стана бяло като платно.

— Не ти вярвам.

— Аз и не очаквам да ми повярваш. — Той извади мини касетофон и го включи. Чуха се гласове — на Адриен и на Гордън. Думите им бяха сърдити, но се разбираха съвсем ясно. Те се караха за една заплаха, отправена преди години — заплаха, променила живота на много хора. — Между другото, това е копие — обясни Джонатан спря касетофона и започна да наблюдава изражението на Адриен. — Оригиналът е у мен.

— Какво искаш? — тросна се тя.

— Ето къде е красотата. *Нищо*. Не искам абсолютно нищо. — Джонатан присви устни. — Само да се отстраниш от пътя ми, по дяволите. „Бъркли и компания“ е моето бебенце. Моето бъдеще. Не твоето. Продължавай напред и бъди трофейната съпруга на Дъглас. Наслаждавай се на своята дойна крава. Хич не ми пука. Но не се меси в бизнеса или в някои други финансови и лични решения, които баща ми взема в моя полза. Само се усмихвай, подкрепяй ме и си вземай чековете с дивиденди, които ти давам. Иначе ще бъда принуден да отида при Дъглас и да му пусна това гадно записче. Ти не искаш да го направя, нали?

Мъртвешка тишина.

— Само си помисли — подразни я Джонатан. — Можеш да започнеш още довечера, като свършената домакиня, да ме посрещнеш с добре дошъл и с отворени обятия в семейството и в бизнеса.

— Нещастно копеле! — Погледът на Адриен беше смъртоносен.

— Копеле, да. Нещастно? Зависи кого ще попиташ. И така, какъв е твоят отговор? Мога ли да разчитам на твоето сътрудничество?

Тя допи мартинито си и стана, оставяйки чашата.

— Засега да. След това ще видим.

— Какво означава това?

— Означава, че искам да видя как ще се справяш в новата си роля. Също така искам да се уверя, че ще продължиш да бъдеш добро момче каквото беше след като порасна. Ти беше добро момче, нали?

Джонатан присви очи.

— Откъде идва този въпрос?

— Ти не си единственият, който наблюдава развитието на ситуацията.

— Нямам представа за какво си мислиш сега. Но каквото и да е, това са глупости, което означава, че нямаш никакви доказателства.

— Искаш ли да рискуваш? — Адриен се усмихна загадъчно. — Изнудването е игра за двама, Джонатан. И мен си ме бива в нея. Е, нека да кажем, че сме наравно. Признавам, твоят коз може и да е по-интересен от моя. От друга страна, аз упражнявам много по-голяма власт над Дъглас от теб. Мисля, че не е нужно да уточнявам защо.

— Спести ми подробностите от сексуалния си живот.

— Добре. И така, ще отговоря на въпроса ти с да. Ще приема твоя ултиматум. Засега. Дъглас мисли, че ти притежаваш качествата, с които ще накараш компанията да разцъфти. Така че аз искам да те улесня. Но знай, че ще те наблюдавам отблизо. В крайна сметка ти получаваш компанията на Дъглас и моето бъдеще — всичко отива в твоите ръце. — Адриен го стрелна с леден поглед. — Качвам се горе да си взема вана. Ти се прибери и се облечи. Моята роля на услужлива мащеха започва в седем и трийсет.

18:15

WVNY

Тейлър седеше сама в звукозаписното студио. Кевин и Денис бяха отвън при контролните табла, но на нея не ѝ се общуваше с никого. Беше потънала в мислите си.

Тя винаги бе инициативна личност. Сега се чувстваше като жертва.

Прерови всички съвременни професионални списания, засягащи елементи на аномалната психология. След това прегледа няколко уебсайта, които очертаваха подробно психиката, характерните черти и поведението на преследвачите. Вече притежаваше много добра характеристика за този тип. Той страдеше, най-малкото, от илюзорно разстройство, ако не и от по-остро психиатрично разстройство като шизофрения. Беше вманиачен. Злопаметен. Хищен. За разлика от повечето любезни преследвачи, този не искаше да запази самоличността си в тайна, не и завинаги. Точно сега той се наслаждаваше на силата и контрола, които му осигуряваше неговата анонимност. Но съвсем определено възнамеряваше да се покаже.

Тейлър беше убедена в това. Той си имаше план за атака — пред която досадната му прелюдия изглеждаше като детска игра.

Ето какъв беше той. Но кой беше? Кой?

Тя се свърза с полицията. Обаждането ѝ бе прехвърлено към детектив Хедман от Деветнадесето управление, същият, който я уведоми за смъртта на Стеф. Той се срещна с нея, но не в управлението, да не би мистър Преследвач да я последва, а в „Krispy Kreme&Coffee“ на Западна седемдесет и втора улица. Мич се присъедини към тях. На всеки, който погледнеше през прозореца, това щеше да му заприлича на делова среща. Хедман направи списък с всички имена, които хрумнаха на Тейлър като потенциални преследвачи. Той също така се съгласи да проследи обажданията и да ги извести за резултатите.

А междуременно имаше едно име, което я преследваше, ден и нощ.

Джонатан Малъри.

Тя се опита да не се съсредоточава върху него, но не можеше да го прогони от съзнанието си. Все си казваше, че това е поради поразителната му прилика с Гордън — поне физически. Но някакъв вътрешен глас постоянно я критикуваше, твърдейки, че има и нещо повече.

Тя трябваше да говори с него, когато той ѝ се обади в радиостанцията онази вечер. Ако беше чула гласа му, може би щеше да го изключи като възможност той да е същият преправен глас, който ѝ се обаждаше у дома — ако не по тембъра, то поне по тона и по подбора на думи. Може би ако бе го послушала, щеше да прецени състоянието на духа му и да се успокои. Може би трябваше дори да се срещне с него.

Не, това беше глупаво. Да го насърчи, да изложи на опасност своята сигурност и емоционалното си състояние — не, и дума не можеше да става за това. Само да имаше някакъв друг начин.

Тя вдигна глава.

Разбира се. Защо не се сети преди?

Грабна днешния вестник и прехвърли бизнес секцията докато открие онова, което търсеше.

Ето. Точно както си го спомняше, когато го прочете със сутрешното си кафе.

Тя стана и отвори вратата.

— Кев? Денис? — Привлече вниманието им. — Някаква възможност да ме заместите със запис тази вечер?

Кевин присви очи и я изгледа предпазливо.

— Ако е нужно, разбира се. Защо?

— Защото ние с Рийд отиваме на парти.

19:45

Le Cirque

Медисън авеню 455,

Ню Йорк

Когато Рийд въведе Тейлър, няколко дузини гости вече се въртяха в Библиотеката — една от елегантните приемни на „Le Cirque“ — пийваха си превъзходно вино и си хапваха горещи и студени канапета.

— Какво парти — отбеляза Тейлър и се огледа. — Баща ми би го одобрил. Прилича ми на нещо, което самият той би организирал.

Рийд не се усмихна. Знаеше, че опитът на Тейлър за лек сарказъм бе само фасада. Тя бе стегната като барабан. Той буквално усещаше вибрациите ѝ.

Сигурно беше луд, за да се съгласи на това.

— Благодаря, че ме доведе — продължи бързо Тейлър. — Знам, че си имаше своите резерви. Но трябва да видя Джонатан Малъри — не насаме, където може да се изложи на опасност, а в безопасна, групов обстановка. Трябва да поговоря с него, да го наблюдавам докато общува. Аз имам тренирано око. Мога да се отърся от страховете си.

— Или може би ще се изнервиш още повече и ще приближиш с още една стъпка до точката си на пречупване.

— Желая да поема този риск.

Затаил дъх, Рийд поуспокои малко напрежението.

— Изглеждаш великолепно — промърмори той, прокарвайки длан по ръкава на шоколадово кафявата ѝ плетена вечерна рокля. Тя беше права и обикновена, фино инкрустирана със злато и украсена с мъниста по ръбовете на ръкавите и по деколтето, прилепнала по тялото, подчертавайки елегантната ѝ фигура. Блестящият цвят на

косата ѝ изпъкваше още повече. Това бе Тейлър — самата класа от главата до петите.

— Благодаря. — Тя се усмихна насила. — Ти също изглеждаш невероятно. Италиански костюм, копринена вратовръзка — впечатлена съм.

Той хвана ръката ѝ.

— Все още имаш време да размислиш. Никой не ни е видял. Можем да си тръгнем.

— Никакъв шанс — отвърна лекомислено Тейлър. — Изгубих толкова време да се гримирам.

Тя продължи да оглежда залата.

Въпреки празничната атмосфера, това бе една тузарска демонстрация на власт. Влиятелни, добре облечени мъже и жени се разхождаха, бърбеха учтиво и се напругаха да чуят всички останали разговори около тях. Униформени сервитьори се разхождаха насамнатам, предлагайки на гостите ордъври и високи чаши с шампанско, за да допълнят питиета, сервирани на бара.

Един сервитьор забеляза Тейлър и Рийд и изтича към тях, размахвайки сребърната си табла.

— Какво ще желаете — мус, пастет от гъши дроб или сладки кифлички? — попита той.

— Благодаря, още не искаме нищо. — Рийд току-що забеляза почетните гости, застанали в другия край на залата до Адриен и Дъглас. Гостите се трупяха около тях и поднасяха поздравленията си със заучени усмивки и обиграна елегантност.

— А, ето го — отбеляза Тейлър. — Новопризнатият Бъркли.

Рийд хвърли бърз поглед към нея, преценявайки реакцията ѝ. Тя пребледня леко, но иначе изглеждаше спокойна.

— Предполагам, че тези, които са застанали до него, са Адриен и Дъглас Бъркли — уточни тя.

— Да.

— Адриен е направо великолепна.

— Така трябва. Тя работи върху това двамайсет и четири часа в денонощието и седем дни в седмицата — сопна се под носа си Рийд.

— Е, това е добре за нея. Показва упоритост и самоуважение.

— *Самолюбие* е по-точната дума.

Стресната, Тейлър се завъртя да го погледне.

— Не я обичаш много, нали?

— Боже, откъде пък ти хрумна тази идея?

Този път усмивката на Тейлър беше искрена.

— Просто щастливо предположение. — Тя присви устни. — Това тук сигурно не ѝ е лесно. Отразяване от пресата както на бизнес, така и на клюкарските страници. Един доведен син, когото трябва да признае с любов — поне публично. Потрепервам като си помисля каква в действителност е тази връзка.

— Не ти трябва да знаеш. Колкото до шока, той не съществува. Това не е новина за нея.

— За теб също. Не е чудно, че цялата тази работа с юридическото представяне на семейство Бъркли е толкова сложна. — Тейлър си пое дъх, бавно и дълбоко, после вплете пръсти в ръката на Рийд. — Както и да е, да се върнем към онова, заради което сме тук. Да не го отлагаме. В момента имаме предимство с елемента на изненадата. Хайде.

Те прекосиха залата, проправяйки си път през нарастващата тълпа от гости.

Най-напред ги видя Дъглас. Той сбърчи вежди, но изглеждаше доволен, може би дори облекчен. Адриен проследи погледа му, забеляза двамата и огледа Тейлър типично по женски. После погледът ѝ се спря върху ръката на Рийд, обвила собственически кръста на Тейлър, и устните ѝ се изкривиха в нещо като лично удоволствие.

— Рийд. — Дъглас се здрависа с него. — Толкова се радвам, че в крайна сметка успя. А това трябва да е мис Холстед. Слушал съм толкова много за вас. За мен е удоволствие най-накрая да се запознаем. Аз съм Дъглас Бъркли. А това е съпругата ми, Адриен. Смятам, че вече сте се срещала с Джонатан.

— Мистър Бъркли, мисис Бъркли. — Тейлър се здрависа с тях, без да изпуска Джонатан от периферното си зрение. Той положително изглеждаше изумен, а в очите му проблесна силен гняв при първата им среща с нея и Рийд като двойка.

Тейлър не позволи на този гняв да я уплаши.

— Здравейте отново, мистър Малъри. — Тя се обърна и му подаде ръка. — Поздравления. Това трябва да е много вълнуваща вечер за вас.

— Така е — отговори рязко той. Ръкуването му бе сковано като поведението му.

— Не знаех, че ще идваш — обяви той на Рийд. — Или пък че ще водиш мис Холстед с теб. Мислех, че си ангажиран другаде.

Рийд не се забави и секунда с отговора си.

— Бях. Успях да придвижа нещата. Искях да съм тук и да ти пожелаая всичко най-добро.

— Колко учтиво... А мис Холстед? — Джонатан наклони глава към Тейлър, открито оценявайки реакцията ѝ. — Вашето радиошоу се излъчва от осем до десет. Не върви ли на живо?

Тейлър отговори безпристрастно. Колкото по-малко разкриваше от себе си, толкова повече щеше да се рови той и, както тя се надяваше, щеше да се издаде повече.

— Прав сте. Така е. Освен когато съм болна, в отпуск или присъствам на някое специално събитие като това. Тогава продуцентът ми пуска запис.

— Смятате тази вечер за специална. За мен е чест.

Чест, да. Може би заради това все още стискаше ръката ѝ.

— Радвам се, че съм тук — увери го Тейлър. — Само мога да си представя колко удовлетворен трябва да се чувствате. Лично и професионално признание от някого, когото уважавате и обичате. Не мога да се сетя за нищо по-ценно.

Тя не разбра дали подходът ѝ свърши работата или това бе от мисловния процес на Джонатан. Но сякаш някой щракна електрически ключ.

Внезапно той стана друг човек, сърдечен и очарователен. Напрежението му изчезна и той се усмихна, лична усмивка, сякаш бяха само двамата, покривайки сплетените им пръсти с другата си ръка.

— Права сте. Много е ценно. Доволен съм, че сте тук, за да го споделите. Както знаете, аз се опитвах да се свържа с вас. Сега ще имаме възможност да си поговорим.

Следващият ход бе неин. И тя трябваше да го направи внимателно. Колкото и да ѝ се искаше да влезе под кожата на Джонатан Малъри, тя нямаше желание да го остави с погрешни впечатления. Дори ако беше напълно невинен за тормоза над нея, той определено бе твърде много запленил от нея. А обратите в настроението му бяха най-малкото обезпокоителни.

Тя се усмихна грациозно, но внимаваше тази усмивка да си остане безпристрастна, а не дружелюбна.

— Ще бъде приятно ако успеете да се освободите.

Дъглас се окашля.

— Мис Холстед, след като сте тук, искам да ви изкажа своите съболезнования за смъртта на братовчедката ви — и да ви се извиня, че не ви приех, когато дойдохте в дома ми. Честно казано, не бях на себе си. Бях шокиран. Гордън също беше мой син, както вече сте разбрала. Болката ми беше... е, не е нужно да ви обяснявам. Вие самата сте изпитала същата болка. Във всеки случай, хич не ми беше до посетители. Дори за добронамерени като вас. Така че моля да ме извините.

— Не са нужни извинения. — Тейлър действително усети елемент на искреност зад тези думи. — Беше ужасен момент. И аз съжалявам за вашата загуба.

— Благодарни сме за вашата чувствителност. — Адриен Бъркли проговори за пръв път със захариново сладникава усмивка на лицето си. — Джонатан. — Тя се обърна към доведения си син, стрелвайки бърз, остър поглед към ръката на Тейлър, все още притисната от двете ръце на Джонатан.

— Защо не дадеш възможност на Рийд и на мис Холстед да се насладят на храната? — Тя се обърна отново към Тейлър.

— Пристига поднос с омар и авокадо. Непременно трябва да го опитате.

— С удоволствие.

— Разбира се. — Джонатан пусна ръката на Тейлър и направи знак на сервитьора, но Тейлър забеляза една пулсираща вена на челото му. А челюстите му бяха стиснати толкова силно, че тя се уплаши да не се счупят.

Загатването на Рийд подценяваше реалната ситуация. Между Джонатан и мащехата му се изливаше вълна от напрежение, достатъчно голяма, за да преобърне цял флот.

Тейлър си взе от медальона с омар и отстъпи настрани докато го гризеше, за да могат другите гости да се приближат и да поздравят Джонатан.

Рийд се присъедини към нея, пресегна се да вземе от подноса две чаши шампанско и ѝ подаде едната.

— Добре ли си?

— Засега да.

— Това зависи от твоята перспектива. — Той я погледна и се усмихна свободно, като на купон — усмивка, която противоречеше на следващите му думи, промърморени едва чуто. — Ако това копеле продължи да те гледа така, сякаш си някаква Годива^[1], ще му избия зъбите.

Тейлър присви устни.

— Каква възвишена мисъл. Но не съм сигурна дали съм готова да действам като пещерен човек.

— Аз също. Но когато стане дума за теб... всичко, което чувствам, е една постоянна изненада.

Нещо в тона му накара Тейлър да вдигне поглед, поднесла чашата с шампанско почти до устните си. Огледа напрегнатото изражение на лицето му и сърцето ѝ подскочи.

— Между другото уикендът ни е уреден — отбеляза дрезгаво Рийд и улови погледа ѝ. — Ангажирах частна хижа в един малък, изключителен ски курорт във Върмонт. Тръгваме в петък вечерта. Можем да се върнем чак в понеделник — ако искаш да избягаш от училище. Сигурно имаш неизползван отпуск.

— Да. — Тейлър преглътна. — Звучи чудесно. — Проблемът е, че не карам ски. Сигурно не съм ти го споменавала.

— О, споменавала си. Ето защо избрах това място.

Отмина един сексуално зареден момент. После Рийд покри пръстите на Тейлър — все още хванали чашата с шампанско — със своите и вдигна чашата до устните ѝ.

— Пий. Това ще те подсили за уикенда.

— Нямам нужда от подсилване. — В очите ѝ просветна палаво огънче. — Но ти може и да имаш, след три дни сам с мен в хижата.

От гърдите на Рийд изригна смях.

— Ще рискувам.

На няколко метра от тях Адриен наблюдаваше общуването на Тейлър и Рийд с огромен интерес. Макар да не чуваше думите, които си разменяха, не беше възможно да пропусне флуидите, прехвъркващи помежду им.

Тя пристъпи зад Дъглас, който си бърбореше с един колега и се наведе към Джонатан.

— Каквито и фантазии да си имаш за Тейлър Холстед, можеш да ги забравиш — промърмори тя. — Жената е влюбена до ушите в Рийд Уестън. И чувството е взаимно. Много взаимно. Виж сам. — Тя му направи знак с очи.

Джонатан погледна в тази посока, после продължи да пие скоча си.

— Млъкни, Адриен — промърмори той. — Просто млъкни, по дяволите.

— Така или иначе нямаше да стане — продължи тя с нисък, дразнещ глас. — Тя е жена, която иска мъж с вродена сила и власт — а не такъв, който ги наследява от татенцето или ги носи като луксозно лустро.

— По дяволите, Адриен, предупреждавам те... — Дъглас се освободи за момент, обви силната си ръка около раменете на Адриен и наведе глава към Джонатан.

— Престани — изсъска той. — Не можеш ли да се контролираш поне една вечер.

— Кажи на жена си.

— Казвам на теб. Това парти е в твоя чест. Дръж се както подобава.

— Прав си. Време е за още едно празнично питие. — Джонатан се отправи към бара.

— Адриен. — Дъглас се обърна тихо към жена си. — Не го провокирай, моля те. Достатъчно е настръхнал.

Тя вдигна елегантните си рамене.

— Той не е настръхнал; вманиачен е. Отново. А жената, за която си фантазира, хич не иска да знае дали е жив. Отново. Корекция: тя знае, че той е жив. Но предпочита да не обръща внимание на този факт.

— Той ще го преодолее.

— Щом казваш, скъпи. — Тя се протегна да погали брадичката му, точно когато другите гости се приближиха.

Тейлър наблюдаваше Джонатан над ръба на чашата си.

— Мисля, че щастливото трио току-що се скара — информира тя Рийд.

— Това не би ме изненадало.

— Джонатан е на бара. Мисля да отида и аз и да се взема чаша мерло. — Тя остави чашата си от шампанското върху преминаващия поднос. — Няма да се бавя.

Рийд я хвана за ръката.

— Ще дойда с теб.

— Ако го направиш, няма да свършим нищо — само ще раздразним още повече Джонатан. Върви да си поговориш с Дъглас и Адриен. Аз ще бъда в другия край на залата.

— А ако ти налети?

— Ще ти дам знак за помощ.

Рийд кимна с огромна неохота.

— Добре. Имаш пет минути.

— Десет.

— Добре, десет. Освен ако това, което видя, не ми се хареса. Тогава идвам там веднага.

— Само ми обещавай да не правиш сцени.

— Никакви сцени — увери я Рийд. — Просто ще те измъкна от там.

Тейлър приближи до бара, прокарвайки пръсти през косата си, сякаш бе потънала дълбоко в мислите си.

— Какво обичате, мадам? — попита барманът.

— Хмм? О, чаша мерло, моля. — Тя започна да си играе със салфетката за коктейли, вземайки разсеяно чашата, която ѝ подадоха.

— Пиете сама? — попита я Джонатан и застана до нея.

Тя се извъртя, симулирайки изненада от това, че го вижда.

— О... не разбрах, че сте тук. Мислех си за нещо.

— Очевидно. — Той отпи още една голяма глътка скоч. — Не ми изглеждате щастлива. Има ли неприятности в рая?

— Предполагам, че говорите за Рийд и за мен. Не, нямаме неприятности. Просто аз сега преминавам през един труден период. Случва се и с най-добрите.

— Не мога да споря за това. — Джонатан направи пауза, достатъчно дълга, за да може да напълни отново чашата си. Глътна малко скоч, после наклони глава, за да я погледне изпитателно. — Ако ви задам един въпрос, ще ми отговорите ли искрено?

Нещо се стегна в гърдите на Тейлър, но външно тя остана спокойна.

— Ако мога.

— О, можете. Въпросът по-скоро е дали ще го направите.

— Няма да разбере докато не ме попитате.

— Справедливо. — Той я погледна в очите и задържа погледа си.

— Все още ли се боите от мен?

Тя прецени внимателно отговора си.

— Да се боя от вас? Как?

— Нека да перифразирам въпроса си — коригира се той. — Все още ли виждате Гордън, когато ме погледнете?

— Само за миг, от време на време, да. — В този случай честността бе най-добрия подход. — Трудно ми е да не го правя, след като външността ви е... беше... идентична. Но, ако питате дали обърквам двамата в съзнанието си, отговорът е не.

Джонатан се втренчи в полупразната си чаша.

— Онова, което ви е причинил брат ми, е много гадно. Съжалявам, че е трябвало да го преживеете.

Дали това бяха угризения или манипулация?

— Всичко свърши — отговори Тейлър. — Освен това, аз извадих късмет. Можеше да стане по-лошо.

— И аз така чух. Радвам се, че Гордън са го прекъснали. — Той се втренчи отново в нея, със странен, изпитателен поглед — изпитателен, но празен. Тейлър заподозря, че вече е почти пиян. — От какво се страхувате тогава?

Той пускаше стръвта. Но за какво?

— Знаете отговора на този въпрос — заяви откровено тя, очаквайки да види дали го дразни. — Вие си измислихте една емоционална връзка между нас двамата, но тази връзка не съществува. Наредихте на Рийд да се отстрани, за да можете да ме свалите. В моите учебници това се определя като деспотично и халюциногенно поведение.

Той дори не премигна.

— Наистина го възприемате така, нали?

— Опитвам се, да.

— И ме смятате за ирационален и деспотичен?

— Греша ли?

Джонатан обърна скоча си.

— Животът е игра на шах, Тейлър. Аз съм хитър и амбициозен играч. Обичам да печеля. Манипулирам и се възползвам от обстоятелствата, за да постигна победа. Това прави ли ме деспотичен? Предполагам, че зависи от гледната точка. Но ирационален? Не. Точно обратното. Аз съм много систематичен. Нищо по-малко не би дало желаните резултати. Това отговаря ли на въпроса ви?

Тейлър отговори смело.

— Не точно. Но ме кара да се чувствам нещастна и неспокойна. Или това е целта ви?

Този път той сбърчи чело.

— И защо пък това да бъде целта ми?

— Защото победата може да означава за вас нещо повече от една обикновена придобивка. Може да означава спечелване на власт чрез заплаха. Така ли е?

Отново изблик на гняв.

— Това теория на Рийд ли е или е ваша?

— Моя е. Рийд не го преследват. *Мен* ме преследват.

— И ти си мислиш, че аз съм твоят преследвач.

— Така ли е?

— Ако кажа не, ще ми повярваш ли?

— Не знам.

— Тогава ние се намираме в задънена улица, нали?

Тейлър не можеше да обори това.

— Да, предполагам, че е така.

— Само заради спора, ако знаеше със сигурност, че аз не съм твоят преследвач, щеше ли да дадеш шанс на връзката ни?

— Ние нямаме *връзка*. И *никога* няма да имаме.

Брадичката му се размърда нервно.

— Защо? Защото приличам на Гордън? Или защото не съм Рийд?

— Защото нямам чувства към теб.

Джонатан остави чашата си.

— Времето ще покаже, нали?

— Не, времето *няма* да покаже — отвърна му грубо Тейлър. Чувстваше се все по-безсилна. Може би той не си правеше илюзии. Може би беше просто бизнесмен, който не желаше да приеме поражението.

Но нещо ѝ подсказваше, че нещата не стоят така.

Тя го изгледа отгоре, опитвайки се отчаяно да влезе в този нефокусиран и неразгадаем поглед, да прочете мислите му. После тя сложи глазурата върху тортата — или заби пирона в ковчега си, в зависимост от това как щяха да се обърнат нещата.

— Слушай ме добре, Джонатан. Това няма да стане никога. Нито сега. Нито никога. Ясно ли е?

Проблясък на нещо. Негодувание? Решителност? Тейлър не беше сигурна.

— По-ясно отколкото можеш да си представиш. Но отново ти казвам, че аз притежавам всички факти. А ти не — още не. Но това ще се промени. С времето и чувствата ти ще се променят. Познавам те, Тейлър. Знам какво искаш. — Пръстите на Джонатан докоснаха нейните, а контактът бе кратък и смущаващ. — А сега, ако ме извиниш, ще отида отново при гостите си.

Той влезе в тълпата, оставяйки Тейлър като попарена.

[1] Годива — според легендата тя яздела гола из града, за да убеди съпруга си да не облага гражданите с толкова тежки данъци; единственият човек, който я погледнал докато яздела, бил мъж на име Том и от тогава Peeping Tom (надничачият Том) е синоним на воайор. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 24

Вторник, 13 февруари

4:37

Западна седемдесети втора улица

Тейлър се събуди внезапно, потънала в пот.

Стиснала одеялата, тя огледа абсолютно тъмната стая, а сърцето ѝ биеше като полудяло.

Всичко беше наред. Там нямаше никой. Кошмар. Това беше само кошмар.

Тя се пресегна към будилника, погледна цифрите и потрепери, когато осъзна, че остават още два часа до зори.

Беше спала по-малко от четиридесет минути. Легна си около полунощ. Останалото време прекара втренчена в телефона, подготвяйки се в очакване той да звънне.

Но той мълчеше.

Очите ѝ горяха от изтощение. Тя ги затвори, желаейки поне да си почине, ако не можеше да заспи. Чакаше я натоварен ден, включително и сеанс с доктор Филипс. Също така, с мъничко късмет, детектив Хедман щеше да ѝ достави малко информация за телефонния номер, който проследяваше. Може би това щеше да им разкрие някои отговори, или поне щеше да ги насочи в правилната посока. А тя щеше да разбере дали тази посока включва Джонатан Малъри.

Отказвайки се от идеята за почивката, Тейлър включи лампата си, отвори един психологически текст, оставен на нощната ѝ масичка, и препрочете секцията за чертите на психопатичните характери.

Сигурно беше задрямала. Когато се събуди следващия път, в стаята ѝ се процеждаше слаба слънчева светлина. Беше сутрин. Часовникът ѝ показваше шест и петнайсет, почти бе дошло времето за алармата.

Кучият син не се обади. Измъчваше я, държеше я в страх и несигурност, караше я да чака кога брадвата ще се стовари върху врата ѝ.

Главата ѝ пулсираше от безсънието. Тя слезе от леглото и отиде в кухнята да си приготви малко кафе. Боже, отчаяно се нуждаеше от кофеин. Това бе единственото нещо, което щеше да ѝ помогне да изкара деня.

Пиеше втората си чаша със силна черна течност, когато телефонът звънна. Дисплеят ѝ показва, че се обажда Рийд.

Тя вдигна слушалката.

— Здравсти — поздрави го и пъкна слушалката между рамото и ухото си. — Надявам се да си поспал повече от мен.

— Не съм. — Гласът на Рийд звучеше ужасно. — Искам да открия този смахнат и да го разкарам от живота ти.

— Не си единственият. Щом затворя очи ме спохождат ужасни кошмари. Който и да е този тип, той все още е някъде там, на свобода. Тръпки ме побиват от това. Отгоре на всичко не мога да се отърся от усещането, че ще се случи нещо ужасно. Чувствам се така от разговора си с Джонатан.

Рийд изпъшка.

— Да, вярно, стори ми се, че това е един доста странен разговор. Не знам дали е било така, защото той си беше пийнал доста или наистина има илюзии. Но трябва да си дяволски сигурна, че възнамерявам да разбера. — Премемерена пауза. — Днес следобед имам тежка среща в офиса. Нямам представа колко ще продължи. Но щом свърши ще ти се обадя или преди да тръгнеш за сеанса си, или покъсно, на мобилния ти телефон.

Тейлър не пропусна сериозния тон в гласа на Рийд.

— Това е срещата, нали? Онази, която ще промени посоката на живота ти?

— Да, така е.

Тя потърси точните думи, искайки да му даде същата емоционална подкрепа, която той ѝ даваше.

— Рийд, знам, че не успяхме да навлезем достатъчно дълбоко в този проблем. Но аз знам, че е голям. Също така имам доста добра идея за какво става дума или поне какви са трудностите в него. Надявам се всичко да стане така както ти искаш. Само да знаеш, че ще си мисля за теб. И че съм налице винаги когато искаш да си поговорим.

Той замълча за момент. После се окашля.

— Благодаря ти. — Звучеше по-развълнуван отколкото тя очакваше. — Говоря ти сериозно. Твоята подкрепа означава много за мен.

Тейлър се усмихна.

— Дори един рицар в бляскави доспехи се нуждае от една добра дама. Кой друг ще го насърчава?

— Вярно. Само знай, че точно този рицар се нуждае от точно тази дама да го насърчава. Никоя друга няма да се справи.

— Няма да го забравя.

— Ще ти се обадя по-късно. — Рийд направи пауза. — И Тейлър... внимавай.

Усмивката ѝ изчезна.

— Добре.

9:30

„Хартър, Рандолф и Колинс“

Рийд преглеждаше показания, когато се чу звънът на интеркома.

Той натисна разсеяно бутона.

— Да, Кати?

— Мистър Хартър току-що влезе — обяви тя с приглушен, напрегнат тон. — Мистър Рандолф и мистър Колинс са с него. Звъннаха ми и казаха, че искат да се срещнете с тях в заседателната зала колкото е възможно по-скоро.

Рийд сбърчи вежди и остави документите.

— Мистър Хартър е тук?

— Да, сър. И иска да оставите всичко, с което се занимавате.

— Тръгвам. — Рийд изключи интеркома и стана. Странно. Ричард Хартър рядко идваше тук. Рийд се надяваше да е тук следобед, когато имаше среща с партньорите основатели, но това бе чак след шест часа. А Рийд не беше достатъчно егоцентричен, за да повярва, че нещо, определено като *спешно*, можеше да се отнася за него и неговото бъдеще.

Той наметна сакото си и тръгна към залата.

Настроението в заседателната зала беше мрачно. Тримата мъже, които наеха Рийд, бяха събрали глави, говорейки с напрегнат шепот. Вратата бе широко отворена. Рийд почука формално и мушна глава вътре.

— Рийд. — Пръв заговори Ричард Хартър. — Влез и затвори вратата.

Рийд се подчини, ставайки все по-неспокоен с всяка измината минута.

— За какво става дума?

— За двойно убийство. — Хорас Рандолф не губи нито думи, нито време. — Снощи. Двете тела са били открити преди около час. — Сериозният му поглед срещна погледа на Рийд. — Жертвите са Дъглас и Адриен Бъркти.

— Какво? — Рийд зяпна от учудване. — Правилно ли те чух?

— Напълно — потвърди Хартър. — Дъглас не се появил на деловата закуска. Това е безпрецедентно. Колегите му се обадили в офиса му. Секретарката му звъннала на домашния и на мобилния му телефон. Никакъв отговор. Тя хванала такси до Източна осемдесет и втора улица, да провери в къщата му. Но не намерила отговора и там. Накрая се обадила в полицията. Двама полицаи наминали да проверят жилището. Очевидно убийствата са станали между един и шест през нощта. Вратът на Дъглас бил строшен. Адриен била изнасилена и удушена.

— Мили боже... — Рийд се отпусна в стола си. — Влизане с взлом ли е било? Полицията разполага ли с някакви улики за убиеца или убийците?

— И да, и не. Не е било взлом. Ключалката не е била насилвана, алармата не се е включила и нищо не е откраднато. Да, изглежда полицията си има заподозрян, въпреки че не са арестували никого. Искат да разговарят с Джонатан Малъри. Той е на път към нашия офис, след което са го помолили да се отбие в Деветнадесето управление.

Всичко в Рийд замръзна.

— Те мислят, че Джонатан е убил Дъглас и Адриен?

— Както каза Ричард, не са арестували никого — все още — намеси се Албърт Колинс. — Но детективите са разпитали Джонатан на местопрестъплението. Искат да го разпитат отново. Той се обади тук преди няколко минути, за да ни информира и да каже, че тръгва.

— Трябва да е съсипан.

— Така е. Детективите са го уведомили за убийствата веднага след откриването на телата. Той бил в офиса си. Веднага пристигнал. — Неловка кашлица. — Трупат се косвени улики. Няма взлом, няма следи от борба — и веднага след публикуването на медийните обявления за назначаването на Джонатан в „Бъркли и компания“, след като Дъглас го призна за свой син. Нека просто да кажем, че нюйоркската полиция си задава някои въпроси.

— Сигурен съм, че е така. — Умът на Рийд препускаше, след като защитникът у него взе връх. — Казахте, че Адриен била изнасилена. Не са ли открили сперма?

Кимане.

— Детективите са помолили Джонатан да даде проба за ДНК. Той се съгласил, но казал, че иска адвокатите му да присъстват, на този и на всички други разпити.

— Добре.

Ричард Хартър постави длани върху масата и се наведе напред.

— Основното — когато Джонатан дойде тук, искаме ти да си поговориш с него *насаме*.

Рийд присви очи.

— Защо?

— Защото не искаме да сме информирани, за онова, което той ще каже.

Реалността бавно си идваше на мястото.

— Ричард, с цялото ми уважение, хайде да се заемем със същността на проблема. Какво точно искаш да ми кажеш?

— Точно това, което си мислиш. Виж, Рийд, цялата тази ситуация е гнездо на оси. Нашата фирма представлява интересите на Дъглас и Адриен Бъркли. Ако по някаква причина Джонатан бъде признат за виновен в тези убийства, ние ще се изправим пред много сериозен конфликт на интереси. — Хартър направи пауза. — Ще бъда откровен. Всички знаем, че искаш да напускаш. Искаш да си създадеш своя практика. И искаш да го направиш с нашата благословия, а и вероятно с няколко от нашите клиенти, които ще предпочетат да останат при теб. Е, ето я сделката. Ние ще улесним възможно най-много напускането ти. Ще ти помогнем да започнеш, ще ти изпратим препоръки до по-висшите инстанции и одобрения за нашия излишък.

Няма да пречим на никой от твоите клиенти, който реши да те последва в новата ти фирма. Ще бъде една чиста, дружелюбна раздяла. В замяна искаме да определим първия ти клиент.

— Джонатан Малъри.

— Точно така.

Рийд присви устни.

— Интересно предложение. Нека да те попитам нещо. Ами ако ДНК пробата, взета от местопрестъплението, и пробата на Джонатан не съвпаднат?

— Тогава делото ти ще бъде много по-лесно. И ще се ползваш с вечната благодарност на един изключително богат младеж със страхотни връзки. И в двата случая твоята наперена юридическа фирма ще направи един забележителен дебют, което пък ще се отрази добре на нашата фирма.

— Иначе казано, невинен или виновен, ти не искаш да представляваш Джонатан.

Колинс въздъхна.

— Тази история ще гръмне във всички вестници в Ню Йорк. Сега, докато си говорим с теб, тя вече върви по местните телевизионни канали. Името на Джонатан ще бъде свързано със случая, независимо от това дали в крайна сметка ще бъде признат за виновен или не. Ние не желаем подобен вид публичност. А освен това ще трябва да се оправяме с доверителните фондове на Дъглас и Адриен.

— Джонатан е наследник и изпълнител и на двете състояния — осъзна на глас Рийд. — А тъй като Дъглас и Адриен са починали, той е и единственият бенефициент. — Той издиша шумно. — Като става дума за обвинения.

— Значи разбираш нашата позиция.

— Ясна като капка вода.

— И?

Минаха няколко секунди.

После Рийд направи своето контра предложение.

— Ще се срещна с Джонатан като дойде тук — насаме, както ти ме помоли. Ще го уведомя за положението и за условията, при които ще го представлявам — че негов адвокат ще бъде Рийд Уестън, а не „Хартър, Рандолф и Колинс“, които ще бъдат негови съветници. Ако той приеме тези условия, добре. Ще го изслушам, после ще го

придружа до Деветнадесето управление като негов официален адвокат. Обаче ако откаже не очаквам от вас да анулирате предложението си. Искам уверенията ви, че ще имам пълното ви съдействие за новата си фирма, включително всички облаги, които току-що описа, независимо от резултата на разговора ми с Джонатан. Давам ви думата си, че ще направя всичко възможно да го убедя да ме ангажира. Но не мога да го насилвам. Значи, ако реши да търси други адвокати, аз пак ще очаквам от вас да спазите уговорката ни. Разбрахме ли се?

Партньорите се спогледаха. После Хартър кимна.

— Разбрахме се.

Рийд влезе в офиса си и включи плоския си телевизор „Sony LCD WEGA“, който стоеше на ъгловата му масичка, после прехвърли на местните новини. Разбира се, ето я топ историята на деня.

— Двойното убийство е извършено в огромната къща на Бъркли, разположена в Горен ийст сайд, точно на Пето авеню, до Художествения музей Метрополитен — докладваше кореспондентът. — На този етап полицията не дава много информация. Знаем само, че Дъглас и Адриен Бъркли са били убити някъде между един и шест през нощта. Няма доказателства за взлом...

Рийд натисна бутона за изключване на дистанционното.

После се строполи в стола зад бюрото си, опитвайки се да обработи в съзнанието си всичко, което се случи току-що, и огромното препятствие, което се изправяше пред него.

Той поемаше огромен риск, по-голям, отколкото си представяха старшите партньори. Той знаеше за Джонатан Малъри много повече от тях и срещу него се трупаха още много повече косвени доказателства. Между него и Адриен имаше стара вражда, в резултат на която се натрупваше напрежение между него и Дъглас, а към това се прибавяше и съмнителното му поведение напоследък. Прибави към всичко това и старите му истории и ще получиш един страхотен улов за прокурора.

Колкото до душевното състояние на Джонатан, това отваряше още една грозна и заплетена ситуация.

Тейлър.

Дали Джонатан бе човекът, който я преследва? Рийд не мислеше така, но в светлината на това ужасяващо двойно убийство той вече не

знаеше на какво да вярва. Само разговорът, който Джонатан започна с Тейлър снощи, беше достатъчно странен, за да сбърчи вежди. И след като ченгетата подушеха това — а те щяха да разберат, тъй като несъмнено щяха да разпитат всички присъствали на галавечерята в „Le Cirque“ — те щяха да го подхванат много здраво. Тейлър трябваше да разкрие всичките си подозрения, свързани с Джонатан. И неговият клиент щеше да бъде прецакан.

Това бе професионален риск. Но също така и личен. Ако нещата се обърнеха така, че арестуваха Джонатан и той отидеше на процес, Тейлър щеше да бъде призована като свидетел на обвинението. А работата на Рийд бе да я разпъне на кръст.

Рийд разтри слепоочията си. Не можеше да отиде там, не още. Първо трябваше да се срещне с Джонатан.

Трябваше да го изслуша, да го проучи докато той говори. Жестовете показват страшно много, особено при подобни травматични обстоятелства. Колкото до дискусията им, тя нямаше да бъде приятна. Щеше да бъде откровена. Никакви глупости. Картите на масата. Така Рийд не само щеше да си създаде по-точна преценка, но щеше да долови и душевното състояние на Джонатан. Никакви дипломатични разговори повече, никакви помирителни тактики. Той трябваше да знае дали Джонатан е виновен или невинен — не само за убийствата, но и за преследването на Тейлър.

Молеше се инстинктите му да не са го подвели. А те му подсказваха, че Джонатан е натоварен с тонове психологическо бреме, но че не е престъпник. Защото, независимо дали му харесваше, Рийд вече беше замесен във всичко това. Даде думата си на старшите партньори. Така че ако инстинктите му бяха погрешни, той щеше да се прецака, както професионално, така и лично.

Тейлър никога не би приела подобна ситуация, още по-малко можеше да се справи с нея.

Достатъчно! Рийд се отблъсна от бюрото си и стана, после си наля чаша вода. Първо фактите. После размишленията.

Погледна неспокойно към часовника си.

Джонатан щеше да пристигне във всеки момент.

9:45

Академията „Делинджър“

Тейлър вече не понасяше чакането.

Тя влезе в офиса си и се обади на детектив Хедман.

Когато той вдигна, на заден план се чу шумотевица.

— Хедман — представи се енергично той.

— Здравейте, детектив, обажда се Тейлър Холстед. Чудех се дали сте успял да проследите онзи телефонен номер.

— Телефонният, но... о, да. — Той беше доста разсеян. — Щях да ви се обадя сутринта, но откак съм влязъл, тук е същинска лудница. Да, проследих номера. Но, както и смятах, той не ме доведе до никъде. Номерът е на мобилен телефон, зареден с ваучер.

— Е, не можете ли да разберете кой го е купил?

— Никакъв шанс. Тези телефони се купуват от кварталните супермаркети, от летищата, от всякъде. Ако извадим късмет, можем да го проследим до определен квартал. Но дори това няма да ни помогне много. Извършителят вероятно е платил в брой, а при закупуването на такива вещи не се изисква лична карта. Закупуването на анонимни мобилни телефони не успя да влезе в Патриотичния акт^[1]. Няма начин да го свържем с вашето телефонно приятелче.

— Разбирам. Значи не сме направили и крачка напред към откриването му. — Тейлър се бореше с нарастващото си разочарование. — Можем ли да направим нещо друго...

— Слушайте, мис Холстед, не искам да ви пренебрегвам, но това двойно убийство току-що ни се стовари на главите. Вашият преследвач ще трябва да остане на втори план.

Това обясняваше шумотевицата.

Въпреки личните си тревоги Тейлър усети чувство за вина.

— Съжалявам, детектив. Нямах представа. Ще ви оставя с вашата...

— Дават го по всички новини — прекъсна я той. — Изненадан съм, че не сте чула.

— От ранна сутрин съм в училището.

— Убитите са Адриен и Дъглас Бъркли.

— Адриен и Дъглас Бъркли? — Ръцете на Тейлър се разтрепериха. — Били са убити? Но аз ги видях снощи. Как е станало? Знаете ли кой го е извършил?

— Нямам право да обсъждам подробности от случая с вас. Обаче, след като знам, че снощи сте била с тях, ще трябва да поговорим с вас. Да? — извика той на някого от управлението. — Мис Холстед, трябва да затварям.

Щрак.

Тейлър остави слушалката на мястото ѝ и се втренчи в нея, докато умът ѝ направо препускаше. После влезе в *cbsnewyork.com* — уебстраница на нейния компютър, и завъртя надолу, за да прочете топ историята за двойното убийство.

„Семейство Бъркли... мъртви. Убити в собствения им дом.“

В статията не пишеше нищо за взлом. Дали убиецът е бил някой техен познат? Някой, който е имал други мотиви да се избави от тях?

Ледени тръпки преминаха по гърба ѝ, когато я обзе тази зловеща мисъл.

Някой друг. Някой, който щеше да придобие огромно богатство и власт след тяхната смърт, да не споменаваме за огромното удоволствие, което щеше да изпита, екзекутирайки ги със собствените си ръце.

В гърлото на Тейлър се надигна жлъч, когато най-логичното име се натрапи в съзнанието ѝ. *Не! Това не можеше да бъде...*

Но това би могло да обясни защо тя бе изнервена през цялата нощ, защо имаше чувството, че става нещо драстично нередно — макар че преследвачът ѝ не се обади.

Тя бе предположила, че той просто си играе с нея.

Ами ако не беше така? Ако не се е обадил, защото е бил зает с нещо далеч по-отвратително?

Тейлър потрепери.

Никакви медийни репортажи не можеха да отговорят на подобни въпроси. Тя трябваше да говори с Рийд. Той вече бе узнал за убийствата. Семейство Бъркли бяха негови клиенти. Би трябвало да разполага с повече подробности.

Тя грабна телефона и набра номера му в офиса.

— „Хартър, Рандолф и Колинс“.

— Рийд Уестън, моля.

— Един момент.

Обаждането беше прехвърлено и секретарката на Рийд вдигна.

— Офисът на мистър Уестън.

— Да, Кати, обажда се Тейлър Холстед. Може ли да говоря с мистър Уестън, моля?

— Съжалявам, мис Холстед, той е с клиент.

— Разбирам. Но това е много спешно. Мистър Уестън знае, че иначе не бих го прекъснала. Сигурна съм, че ще приеме обаждането ако му кажеш, че съм аз. Обещавам да бъда максимално кратка.

Кати се окашля, забележимо притеснена.

— Обикновено бих направила това, за което ме помолихте. Но в този случай имам инструкции да не го прекъсвам по никакъв повод. Без никакви изключения. Извинявам се, мис Холстед, но не мога да ви свържа.

Премемерена пауза.

После Тейлър избави бедното момиче от затруднението.

— Добре, Кати, разбирам. Моля те, остави съобщение на мистър Уестън да ми се обади възможно най-скоро.

— Добре.

Тейлър затвори с нарастващо безпокойство.

Рийд е с клиент. Никакви прекъсвания.

Тя подпря лакти на бюрото и прокара двете си ръце през косата си.

Бог да ѝ помага, но тя имаше ужасното усещане, че знае точно кой е клиентът на Рийд.

[1] Закон на Американския сенат от 24 октомври 2001 г. насочен срещу тероризма. — Б.пр ↑

ГЛАВА 25

9:55

„Хартър, Рандолф и Колинс“

Джонатан се втренчи в Рийд сякаш виждаше призрак.

— Искаш да ми кажеш, че тази фирма вече не иска да ме представлява? С други думи, мислят, че съм виновен. Дори без да ме изслушат.

— Не. — Рийд скръсти ръце на бюрото. — Те мислят, че тук възниква конфликт на интереси, тъй като те представляват и имуществото на Дъглас и Адриен. Знаят, че аз започвам самостоятелна практика и че съм дяволски добър процесуален адвокат. И ми дават делото. Освен ако ти не желаеш аз да те представлявам — което би било доста глупаво, като се има предвид колко много знам за теб, за миналото ти и за връзките ти с Дъглас и Адриен. Но изборът си е твой. Направи го.

— Страхотно. — Джонатан погледна мрачно към Рийд. — Ти едва ли си предразположен към мен.

— Това няма никаква връзка. Не е нужно да те харесвам. Дори не е нужно да вярвам, че си невинен. Трябва само да те представлявам. И искам да ми дадеш фактите, за да мога да защита интересите ти. Това е бизнес, Джонатан, не е лично. Можеш да си навлечеш големи неприятности. Нужен ти е добър наказателен адвокат. Така че или трябва да повярваш в юридическите ми способности, или не.

— Високомерно копеле, знаеш си, че си най-добрият. — Джонатан стана, разтри врата си и започна да крачи из стаята. Емоционално той едва се държеше. — Все още не мога да повярвам, че са мъртви — промърмори глухо.

Рийд го наблюдаваше внимателно. Той определено бе в шок. Но дали защото бе разбрал за убийствата, или защото ги бе извършил?

— Джонатан, преди да кажеш още нещо, искам отговора ти. Ще те представлявам ли или не?

— Да. Ти ще ме представляваш.

— Добре. Седни тогава. — Рийд посочи към стола. В същото време самият той стана, приближи, наля на Джонатан чаша вода и му я пъкна в ръката. — Изпий това. И опитай да се отпуснеш. Скоро трябва да сме в Деветнадесето управление. Не разполагаме с лукса да си пилеем времето. Така че хайде да започнем с основното. Как ще пледираш?

— Невинен. — Джонатан го стрелна с убийствен поглед. — Което съвсем случайно е истината. Не съм убил Дъглас и Адриен.

— Имаш ли алиби за времето между един и шест през нощта?

— За нещастие, не. Бях си у дома, в леглото, като повечето хора посред нощ.

— Някой видя ли те да се прибираш в апартамента си — портиерът, съседите, който и да е?

Бавно издишане.

— Портиерът. Разменихме няколко думи, преди да се кача.

— Какви думи?

— Помолих го да държи медиите настрана. Двама гадни репортери ме проследиха до къщи.

— Добре. Значи няколко души могат да свидетелстват за местонахождението ти в... — Въпросителен поглед. — Кога се прибра?

— Около полунощ. И останах там през цялата нощ — допълни категорично той.

— Ами Дъглас и Адриен — те тръгнаха ли си от „Le Cirque“ по същото време като теб?

— Не. Останаха да пожелаят лека нощ на последните гости.

— Добре. — Рийд надраска нещо с непроменено изражение. — И те изпратиха у дома по-рано, защото беше пиян, вбеси ги и започна да ставаш видимо неприятен.

Джонатан стисна зъби, но не отрече.

— Нещо такова, да.

Рийд остави химикалката си и погледна Джонатан право в очите.

— Все още не разполагам с официалния полицейски доклад. Така че ми кажи каквото знаеш. Не искам никакви изненади. Знам как са били убити. Вратът на Дъглас е бил строшен, а Адриен е била удушена и изнасилена. Очевидно има семенна течност. Какво още трябва да знам?

Трудно преглъщане.

— Когато отидох там, следователите на местопрестъплението вземаха отпечатъци от пръсти, търсеха влакна от дрехи, отпечатъци от стъпки, целия доказателствен материал. Не ме пуснаха вътре. Когато изнесоха чувалите с телата, те ги разкопчаха само колкото да идентифицирам Дъглас и Адриен. После занесоха телата при патолога. Ченгетата обясниха, че няма да разполагат с повече детайли преди аутопсиите.

— Какви въпроси ти зададоха детективите?

Джонатан отпи глътка вода.

— Кога за последен път съм виждат Дъглас и Адриен живи, дали познавам някой, който би пожелал смъртта им и къде съм бил между един и шест. Питаха за купона в „Le Cirque“ и за допълнителните предимства и отговорности, които ще ми се струпат на главата след смъртта на Дъглас и Адриен.

— И какво отговори ти?

— Нищо свързано. Бях в шок. Но когато ме попитаха дали искам да дам проба за рутинно ДНК изследване, изведнъж в главата ми прещрака нещо и разбрах, че съм заподозрян. И така, съгласих се на ДНК тест, но само в присъствието на адвоката ми.

— Нещо друго, което трябва да знам за местопрестъплението?

Джонатан кимна мрачно.

— Едно от нещата, които ги видях да прибират, бе празна старомодна чаша от масичката за кафе. Ако е същата чаша, за която си мисля, върху нея ще има мои отпечатъци.

— Защо?

— Защото бях в къщата вчера преди купона.

— Да посетиш Дъглас?

— Не — Адриен.

— Адриен? Защо, за бога, си отишъл да я видиш?

— Тя е съпруга на баща ми.

— Стига глупости, Джонатан! Ти мразеше Адриен и в червата. Тя също те мразеше.

— Тя се справяше с това.

— Да, вярно. Адриен не просто се справяше с всичко — освен с Дъглас. Той щеше да признае теб и Гордън още преди години ако тя не го притискаше. Това адски те вбесяваше.

— Но не чак толкова, че да я убия. Знаеш колко уважавах Дъглас. Той ми беше баща, за бога! Добре, той не го обяви публично чак досега. Но все пак ме осигуряваше — дом, елитно образование, важни делови контакти. Той ми даде всичко.

— Вярно. Но ще имаш много повече сега, когато него и жена му ги няма на пътя ти.

Джонатан удари чашата си в масата.

— По дяволите, Рийд, не съм ги убил!

Рийд присви устни.

— Добре, нека за момент да кажем, че ти вярвам. Ще пренебрегнем косвените доказателства, мотива, всичко. Но бъди убеден, че в полицията няма да са толкова щедри.

— Сигурен съм.

— Да продължим. Да поговорим за душевното ти състояние. Напоследък си доста объркан. И си заподозрян в доста повече неща, не само в снощната трагедия.

Джонатан се напрегна.

— Говориш за ситуацията с Тейлър.

— Да. И ние ще говорим за нея. Не с емоции или със заплахи, а с факти и истини. Просто искам да знам колко си ирационален. Това може да повлияе на полицията.

— Ти ще им кажеш как Тейлър си мисли, че аз съм човекът, който я преследва? — попита недоверчиво Джонатан.

— Разбира се, че не. Но тя беше на купона снощи. Те са длъжни да разпитат всички гости. А когато стигнат до нея...

— Иисусе Христе! — Джонатан отпусна глава в шепите си. — Това е един безкраен, шибан кошмар. Не само ще ме обрисуват като един алчен, жесток, склонен към убийство маниак, но и като един психясал преследвач. Най-вероятно ще ме пъхнат в килията и ще захвърлят ключа.

— Не позволявай на съзнанието си да тръгва по този път — посъветва го Рийд, изучавайки всеки детайл от реакцията на Джонатан. Все повече и повече се убеждаваше, че той е невинен. — Не искам да си изпускат нервите пред мен. Независимо от всичко, трябва да запазиш самообладание. Запомни, ако не си извършил снощните престъпления, ДНК тестът ще го докаже. Много хора мразят семействата си. Някои дори получават много пари, когато роднините

им умрат. Но много малко хора строшават врата на бащите си или изнасилват и удушават майките си, само за да останат сами. — Рийд присви очи. — Имаме два важни въпроса без отговор, които трябва да разгледаме, преди да излезем от този офис. Първо — защо отиде да се видиш с Адриен? И второ — какви са плановете ти по отношение на Тейлър?

— Знаеш плановете ми — отговори Джонатан, преминавайки бързо към втория въпрос. — Бях много откровен с теб по този въпрос. Мисля, че Тейлър е подходящата жена за мен. И възнамерявам да я спечеля.

— Показваш го по доста странен начин. Снощи проведе един доста сбъркан разговор с нея.

— Тя е споделила с теб какво съм казал? — Джонатан издиша шумно. — Разбира се, че го е направила. Трябва да съм приличал на пиян лунатик. Може и да съм лунатик. Бог знае, че имам причини да бъда такъв. Точно това исках да споделя с нея, да й кажа какво имам предвид, когато заявявам, че тя не разполага с всички факти. Бих й го казал още тогава и там, но не му беше нито времето, нито мястото. Да, вярвам, че след като узнае всичко, нещата ще се променят. Тейлър лекува емоциите. Тя ще разбере кой съм аз и защо съм такъв. И ще ми помогне да намеря спокойствието, което търся толкова дълго.

Рийд сбърчи чело.

— Не те разбирам.

— Как би могъл? — Джонатан стана отново и отиде до шкафа. Не обърна внимание на водата и си наля скоч.

— Леко — предупреди го Рийд. — Трябва да си трезвен, когато отидем в полицията.

— Ще бъда. — Джонатан отпи голяма глътка. — Повярвай ми, ще ми трябва повече от един скоч, за да притъпя душевните си терзания. И адски много повече, за да залича демоните си.

Той се обърна с каменно изражение, отлетял някъде надалеч.

— Попита ме защо съм отишъл да се видя с Адриен. Отидох да й дам да разбере, че имам някои грозни доказателства срещу нея — доказателства, които биха взели акъла на Дъглас, ако ги споделя с него.

— Значи си я изнудвал?

Той вдигна рамене.

— Зависи какво точно наричаш изнудване. Казах й да престане да се меси в отношенията ми с Дъглас и в кариерата ми в „Бъркли и компания“. Това е то. Казах й, че може да си запази всичките пари, престижа и известността, които си иска. Стига да ме остави да си върша работата. Аз бих направил за Дъглас още по-голямо състояние от това, което вече има. Предполагам, че Адриен знаеше това, защото не спори с мен. Каза, че ако направя всичко, което обещавам, тя няма да ми създава пречки.

Рийд се наведе напред.

— Какво беше доказателството?

— Запис. Гордън го е направил преди години. Сигурно е сметнал, че някой ден може да е полезен.

— Гордън? — Това бе последното име, което Рийд очакваше да чуе. — Вие двамата сте били замесени в това?

Нещо в думите на Рийд изглежда се стори доста иронично за Джонатан, защото той се разсмя горчиво.

— Не, Рийд. Онова, в което беше замесен Гордън, си беше само негова работа. Но бе достатъчно умен, за да ме включи, за всеки случай.

— Какво имаше на този запис?

Още една горчива усмивка и Джонатан обърна остатъка от питието си.

— Спор. Спор, който разкрива една страна от перверзия, садистичен ум на нашата мащеха.

Рийд започваше да подрежда някои много грозни парчета от мозайката.

— Най-добре ми обясни.

— Ще го направя кратко, за да не се издрайфаме. Знаеш, че майка ми, Белинда Малъри, беше прислужница в имението на Дъглас. Така са се срещнали и така сме били заченати ние с Гордън.

— Да, казвал си ми.

— Но не знаеш колко дълбока бе омразата на Адриен. Тя загнояваше с годините, особено след като не успя да дари Дъглас със свое дете. Беше обсебена от Гордън и от мен. Особено от Гордън. Той беше лошото момче от нас двамата, дивакът, предизвикателството. Когато беше дете, тези черти я вбесяваха. Когато стана тийнейджър, те я възбуждаха.

Рийд замръзна на място.

— Да не би ми казваш, че са имали сексуална връзка?

— Хей, не си ли гледал Абитуриентът^[1]. Разликата беше, че Гордън едва бе навършил петнайсет. И колкото и да изгаряше от желание да прави любов, не искаше да го прави с Адриен. Отблъсна я. Тя му даде стимул да промени решението си. Това имам на запис.

— Какъв стимул?

— Заплаши да скрие нещо ценно в стаята на майка ни — някое от онези безбройни екстравагантни бижута, които Дъглас й купуваше — а после да обвини майка ни в кражба. Щеше да я уволни и да накара да я арестуват. Ако обвинението се превърнеше в присъда — страхотно — майка ни щеше да изгние в затвора. Ако не, Адриен обеща да направи така, че тя никога вече да не работи в някое богато семейство. Край на доходите. Край на всичко. Колкото до нас, кой знае? Адриен щеше да използва всичките си хитрини, за да убеди Дъглас да ни изхвърли на улицата. И може би щеше да успее. В крайна сметка той не ни беше признал. Нямахме официално място в живота му. Майка ни наистина бе всичко, което имахме. А ние бяхме просто деца. И така, Гордън неохотно се превърна в сексуален роб на Адриен.

Рийд се намръщи.

— Ти си знаел?

— Не, тогава не знаех. Научих преди две години. Открих го случайно. Една нощ имах нужда да глътна малко чист въздух. Скочих в колата и подкарах към яхтклуба на Дъглас. Отидох до пристана, където той държи яхтата си. Дочух как Гордън и Адриен се нахвърлят един върху друг като побеснели животни. Повърнах. После се върнах в къщата. Когато Гордън се прибра, аз се изправих лице в лице срещу него. Той ми обясни какво е положението. Честно, не му повярвах. Той изобщо не приличаше на безпомощна жертва или пък на свестен, любящ син. Вярно, опитваше се да спаси собствения си задник, както и на майка ни, но аз продължавах да си мисля, че адски го възбужда фактът, че чука съпругата на баща си. Точно в неговия характер. Но когато ми даде записа, разбрах, че не лъже. — Устните на Джонатан се изкривиха в горчива усмивка. — Ще ти направя едно копие. Можеш да го чуеш сам.

Рийд издиша шумно.

— Тази жена е била по-опасна отколкото си мислех, а освен това и завършен сексуален хищник. Майка ти разбра ли?

— Слава богу, не. Умря в блажено неведение за цялата тази мръсна уговорка докато ние бяхме в колежа.

— Да. Рак. Това го помня. — Рийд прокара длан по брадичката си. — Проблемът е, че тези факти не помагат на делото ти. Вредят му. Те ще обяснят защо празната ти чаша от скоч е била в къщата. Но също така ще дадат на властите допълнителен мотив, който те ще използват срещу теб. Какво е причинила Адриен на майка ти, на брат ти — ще кажат, че си искал да си отмъстиш, да я нараниш и да я унижиш, а накрая да я убиеш. Разбираш логиката ми.

Джонатан кимна мрачно.

— Да, разбирам. Но защо да убивам Дъглас?

— Заради това, че е игнорирал очевидното. Заради това, че е вземал страната на жената си и е обърнал гръб на децата си и на майка им, когато те са се нуждаели от защитата му. Заради това, че е очаквал от теб да покажеш уважение към една жена, която ти си смятал за извратена кучка и курва. Повярвай ми, обвинението ще празнува.

— Не съм го направил, Рийд. Нито изнасилването. Нито убийствата.

— Добре, чух достатъчно, за да разбера в какво положение се намираме. — Рийд стана. — Да вървим в полицейското управление. Дай им проба от устата си за ДНК теста. Ще им предложим да им помогнем по всякакъв начин. Но по време на разпита ме остави аз да водя нещата. Не губи самообладание. Не отговаряй на нищо, освен ако аз не ти кажа да го направиш, а и тогава бъди възможно най-лаконичен. Никакви подробности. Просто бъди един шокиран, съсипан от скръб син, който е ужасен от случилото се.

— Какъвто съм в действителност — отбеляза многозначително Джонатан.

Кимване.

— Какъвто си в действителност.

Кати вдигна поглед от бюрото, когато се появиха Рийд и Джонатан.

— Ние с мистър Малъри излизаме за малко, Кати — информира я Рийд. — Да ме търсят на мобилния. Някакви обаждания?

Тя се наведе напред и му подаде две розови листчета.

— Тези две съобщения са спешни. Всичко останало може да почака.

Рийд ги погледна. Горното съобщение беше от Ричард Хартър. Той молеше Рийд да се отбие в офиса му възможно най-скоро и да го уведоми за резултата от срещата с Джонатан. Добре. Ще го направи още сега. Така партньорите можеха да изпуснат колективно една въздишка на облекчение, да започнат да вземат необходимите мерки за отделянето на Рийд от фирмата и да постелят пътя към новата му практика.

Второто съобщение беше от Тейлър.

Рийд се намръщи и вдигна поглед.

— Кати, обади се в Деветнадесето управление и им кажи, че ние с мистър Малъри сме тръгнали натам. Джонатан, седни в приемната. Трябва да направя едно бързо посещение, преди да тръгнем.

Джонатан хвърли на Рийд ироничен, разбиращ поглед.

— Сигурен съм, че е така. Кажи на добрите стари момчета да намалят ентузиазма си. Откачиха се.

Рийд тръгна по коридора и зави. Спря пред бюрото на секретарката на Ричард Хартър.

— Той ме очаква — обяви късо.

Тя кимна, вдигна телефона и натисна бутона на интеркома.

— Мистър Уестън иска да ви види, сър. Влизайте направо — упъти го тя.

— Благодаря. — Тръгна и почука формално.

— Влизай, Рийд.

Пристъпвайки вътре, Рийд затвори вратата.

— Всичко върви по план — обясни той, заемайки се със същността на проблема. — Но не мога да остана. Двамата с Джонатан сме тръгнат за Деветнадесето управление.

Посланието бе прието силно и ясно. Хартър се окашля и приближи до Рийд.

— Разбирам, че това ще бъде едно трудно начало за теб. Разбирам също и иронията в тази ситуация. За да стартираш практиката, която искаше толкова много, ти трябва да започнеш точно

с такова дело, от каквито си решен да се отдръпнеш. Но ти си дяволски добър адвокат. Джонатан Малъри има късмет, че си в неговия екип. Моят съвет? Не изпускай наградата от очите си.

— Прав си. Ще го направя. — Рийд замълча, изучавайки мъжа, който бе негов наставник. — Ричард, благодарен съм ти за всичко, което направи за мен. Знам, че и самият ти си в гадно положение. Но не забравяй, не ме дразни практиката на наказателното право. Дразни ме това, че защитавам животни, за които знам, че са виновни в отвратителни, неопишуеми престъпления, но които са достатъчно богати и влиятелни, за да ми платят да ги измъкна невредими.

— Отвратителни, неопишуеми престъпления — повтори тихо Хартър. — Мисля, че изнасилването и убийството се квалифицират като такива.

— Аз също.

— Тогава това може да се окаже едно от тези дела.

— Може би. Но не мисля така. Искрено вярвам, че Джонатан е невинен. Съмнявам се, че ченгетата ще успеят да съберат достатъчно улики за арест. Но ако греша, поне няма да ми се налага да си вземам душ всеки път, когато излизам от съда.

Хартър се разсмя.

— Ти имаш кураж, Рийд. Ще се справиш. Колкото до доверието в твоя клиент, за повечето адвокати това е бонус. За теб е необходимост. Така че аз се чувствам по-малко виновен и доста повече доволен. — Той потупа Рийд по рамото, после протегна ръка. — Желая ти голям късмет.

— Благодаря. — Рийд прие здрависването му. — Очаквам предизвикателството.

— Информирай ме редовно.

— Добре.

Рийд извади мобилния си телефон веднага щом излезе от офиса, набра номера на Академия „Делинджър“ и се върна по същия път към приемната.

Операторката от централата вдигна и го свърза с офиса на Тейлър.

Тя вдигна на първото позвъняване.

— Тейлър Холстед.

— Аз съм, наред ли е всичко?

— Да е наред? — попита недоверчиво тя. — Двама от твоите клиенти са били убити снощи. Как така всичко да е наред?

— Имах предвид при теб.

Тя не обърна внимание на въпроса.

— Рийд, аз съм заседнала в Интернет и следя как се развива случаят. От там не научавам нищо, освен голите факти. Искам ти да ме информираш.

— Не мога.

Премерена пауза.

— Не можеш — повтори тя. — Защо не?

— Защото не знам повече подробности от теб.

— Полицията кани ли се да арестува някого?

— Съмнявам се. Разследването едва започна.

— И доколко името на Джонатан Малъри е замесено в това разследване?

Отново мълчание, този път по-напрегнато от преди.

Рийд действително усещаше как помежду им се образува пукнатина. Той издиша шумно.

— Сега не мога да говоря, Тейлър. Имам среща с клиент. Единствената причина, поради която ти се обаждам, е, че съобщението ти ми се стори спешно и исках да се уверя, че всичко е наред.

— Ти си с Джонатан Малъри, нали?

Той не отговори.

— О, боже, той е заподозрян. — Гласът на Тейлър потрепери.

— Не мога да обсъждам това с теб. Знаеш го. Трябва да затварям. Както казах, просто исках да се уверя, че не си получила още заплашителни обаждания по телефона.

— Не. Нито едно. Но това не ме изненадва. Преследвачът, за когото съм все по-убедена и по-убедена, че се обажда, е на среща с теб.

Рийд приближаваше приемната. Видя как Джонатан крачи напред-назад и го чака.

— Сега не можем да проведем този разговор — обясни ѝ той. — Ще ти звънна по-късно.

— Не съм сигурна дали съм достатъчно спокойна или достатъчно обективна, за да слушам.

— Има само един начин да разбереш. — Рийд направи пауза, очаквайки отговор.

Измина известно време преди тя да му го даде.

— Добре, Рийд — отговори тя с отчетливо хладен тон. — Ще чакам да ми се обадиш. Междувременно няма да си правя труда да приготвям онази чанта. Нещо ми подсказва, че нашият уикенд в скиорската хижа ще отпадне.

Леко прещракване подсказа на Рийд, че тя е затворила.

18:45

WVNY

Джак седеше с Кевин, Денис и Лора, когато Тейлър влезе в звукозаписното си студио.

Веждите ѝ се повдигнаха леко.

— Здравсти. Самият програмен мениджър, дошъл е тук да ме поздрави заедно с целия ми персонал. На какво дължа тази чест?

— Тревожехме се за теб. — Джак говореше без заобикалки.

— Защо?

Кевин изсумтя.

— Не се прави на ни чула, ни видяла, Тейлър. Вчера излезе от тук рано, за да отидеш на онзи банкет в чест на Джонатан Малъри в „Le Cirque“. Няколко часа по-късно домакинът и домакинята са били убити в собствения им дом. Ние сме радиостанция. Тук си имаме източници за новини. Знаем, че полицията е разпитала Джонатан Малъри. Дали това е бил рутинен разпит или си мислят, че той го е извършил?

Тейлър си съблече палтото.

— Не знам. Прочели сте репортажите... знаете толкова, колкото мен.

— Ами онзи тип, с когото се виждаш? — попита настойчиво Джак. — Той не е ли адвокат на Малъри?

— Боже — премигна Тейлър. — Не знаех, че животът ми е като отворена книга.

— Ако връзката ти с Рийд Уестън е лична, най-добре е да му кажеш това — намеси се Лора. — Той се обажда на личната ти линия четири пъти през последните двамадесет минути. — Тя размаха съобщенията във въздуха. Искане да разговаря с теб, преди да излезеш в ефир.

— Разбирам.

— И той не е единственият, който се обажда. — Денис се размърда в стола си, почесвайки рошавата си глава. Очевидно се чувстваше много неудобно. — И от полицията се обаждаха. Лора не беше на бюрото си, а обаждането бе препратено тук, така че аз вдигнах. Детектив... — той погледна към съобщението, което бе надраскал — Хедман иска да се срещнете утре по някое време.

Кевин се наведе напред.

— Защо се обажда Хедман? Той вече провери Ромео и това се оказа задънена улица. Същата работа бе и с онова хлапе от „Делинджър“, Крис Йанг. Дали Хедман е проследил обажданията до някой друг?

— Не. Номерът, който е взел от телефонната компания, също не ни доведе доникъде.

— Тогава защо ти се обажда този Хедман? — попита отново Кевин.

— Защото всички гости на купона ще бъдат разпитани. Колкото до моя преследвач, сега той е второстепенен приоритет.

— И не се чува нищо за Джонатан Малъри?

— Не. Нищо. — Тейлър приглади ръкавите на пуловера си. — Честно, момчета, оценявам загрижеността ви, но не е нужно. Ще се оправя.

— Да, добре, но зависи как — отвърна рязко Джак. — Получи доста удари през последните месеци. Първо братовчедката ти. После Рик. Следва преследвачът — който все още не е открит. А сега и това. — Той скръсти ръце върху гърдите си и се изправи решително. — Утре ще те заведа до Деветнадесето управление. Само ми кажи кога.

— Това се отнася и за мен — намеси се Кевин. — Ще се откача, когато имаш нужда от мен.

— Аз утре имам ранна лекция в Нюйоркския университет. — Беше ред за предложението на Лора. — Мога да я пропусна. Само кажи.

— Аз имам по-малко задължения от всички останали тук. — Този път, когато заговори Денис, той го направи без свенливост или колебание. Направи го с лоялност. — Така че ако детектив Хедман иска да импровизира на вашата среща и тя приключи импулсивно, ще те заведа.

Тейлър усети прилив на топлина.

— Благодаря. На всички. Сериозно говоря. Но няма да е необходимо. Мич, моят частен детектив, ме следва навсякъде. Той ще ме заведе до полицейското управление или рано сутринта, или веднага след училище. Всичко ще е наред.

— Последното е въпрос на мнение. — Тонът на Джак подсказваше, че се кани да каже онова, за което бе дошъл тук. — Всички си мислим, че се нуждаеш от малко отпуск. Две седмици, започващи веднага. Имаш нужда да се измъкнеш от Манхатън, да избягаш надалеч от болезнените спомени и вечните кризи. Ще се върнеш тъкмо навреме, за да се преместиш в новия си апартамент. Пък кой знае? Може би дотогава ще се намери някакво решение за всичко това.

— Джак, не мога. — Тейлър поклати глава.

— Защо не? Заради „Делинджър“? Нали другата седмица започва зимната ваканция?

Тейлър се втренчи в него.

— Да. Давай, обади се на гаджето си и го помоли да дойде с теб.

Предложението увисна тежко във въздуха.

— Съжалявам — промърмори Джак. — Предполагам, че тази тема ти е неприятна.

— По-скоро е съмнителен въпрос — отговори Тейлър с отчетливо раздражение в тона си. — Съмнявам се, че Рийд ще бъде свободен.

Още веднъж кратко и неловко мълчание.

— Може би трябва да провериш — предложи нерешително Лора. — Или поне да му се обадиш. Той изглеждаше доста възбуден.

— Сигурна съм, че е. Вероятно иска да ми обясни, защото си слага главата в торбата заради Джонатан Малъри. — Тейлър тръсна рамене безцеремонно. — Още сега ще се обадя на Рийд и ще разбере. Не е нужно да подслушвате на вратата. Ще изляза и ще ви разкажа какво става още в минутата, когато затворя. — Тя пристъпи към вътрешното си студио, после се обърна към тях. — Отново ви благодаря. Вие сте върхът.

И влезе вътре.

За момент остана втренчена в телефона. Може би Кевин имаше право. Може би обстоятелствата се бяха променили откак разговаря с

Рийд сутринта.

Но се съмняваше.

Вдигна слушалката и набра мобилния телефон на Рийд. Очевидно той видя номера ѝ на дисплея, защото вдигна веднага.

— Най-накрая — поздрави я той. — Бях започнал да се чудя дали изобщо ще ми се обадиш.

— Казах, че ще те изслушам. Ще го направя.

— Добре. — Тонът на Рийд бе напрегнат. — Станаха много неща. Много неща, за които трябва да си поговорим. Така че направих някои уговорки. Мич ще тръгне към жилището ти довечера. Ключът, който ти му даде, е у него. Ще влезе, ще светне лампите, за да изглежда, че вътре има някой.

— До кога?

— До утре. Ще прекара нощта там.

— Наистина ли? А къде ще бъда аз?

— У дома. С мен. Джейк ще те вземе пред радиото. Ще те докара до моя апартамент. — Напрегната пауза. — Не ми отказвай, Тейлър. Трябва да поговорим.

Тейлър се почувства разкъсана, объркана и, по някакъв необясним начин, *предадена*, което беше абсурдно, като се има предвид, че тя нямаше никаква представа какво е направил или какво не е направил Рийд и накъде се бе насочило разследването — да не споменаваме за отношенията между тях двамата.

Трябваше да разбере. Дължеше го на себе си и на Рийд.

— Добре, ще дойда — отговори най-накрая. — Но само да поговорим. Или по-скоро да те изслушам. Нямам намерение да оставам. Не и ако не съм изумена от онова, което чуя.

Рийд въздъхна.

— Не те насилвам. Ти определяш правилата. Моля те само да дойдеш в апартамента ми, да седнеш срещу мен, лице в лице, и да ме изслушаш — непредубедено.

— Идването, сядането и изслушването — мога да се справя с това. Проблемът е с непредубедеността. Ще опитам, Рийд. Това е най-много, което мога да направя. Както казах, не съм обективна, когато стане дума за Джонатан Малъри.

— Разбирам. — Той изглеждаше толкова уморен, че Тейлър не можа да сдържи пристъпите си на състрадание. Каквото и да бе

преживяла тя през деня, той със сигурност е бил подложен на огромни изпитания.

— Звучиш като пребито куче — подхвърли нежно тя. — Може би трябва да го направим някоя друга нощ.

— Не. Този разговор не може да чака. — Той направи пауза. — Но оценявам загрижеността и любовта ти.

— Да, добре, тези две неща се отнасят само за теб — предупреди го тя. — Не и до твоя клиент.

— Добре. Разбирам гледната ти точка. Не те обвинявам. Осланям се на теб в онова, което правя.

— На какво? На моето присъствие? На пълното ми внимание? Имаш ги и двете. Нещо повече... — Тейлър въздъхна. — Нека просто да кажем, че няма да се уплаша.

[1] The Graduate — филм на Майк Никълъс от 1967 г. с участието на Дъстин Хофман, в който младеж има връзка с младо момиче и с майка му. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 26

22:45

Източна шестдесет и осма улица

Рийд взе палтото на Тейлър и затвори вратата зад нея.

— Всичко ли беше наред докато Джейк те караше до тук?

— Като по часовник. — Тя огледа апартамента, чудейки се как едно жилище, което тя усещаше толкова топло и уютно само преди няколко дни, сега ѝ се струваше толкова студено и чуждо.

— Настани се удобно. — Рийд посочи към разкошния кожен диван с цвят на бърбън в дневната си. — Ще наля малко вино. — Когато тръгна към шкафа, той улови резервираното ѝ изражение и спря на място. — Опитвам се да те отпусна, не да смъкна гарда ти. От опит знаеш, че не прелъстявам пияни жени.

Тейлър усети пристъп на срам.

— Прав си. Ти не заслужаваш това. Просто изкарах един непоносим ден.

— Прекратявам делото си. — Той продължи по пътя си, наля две чаши мерло и ги занесе до дивана, където се беше настанила Тейлър.

Тя събу обувките си с високи токчета и пъкна крака под себе си, забелязвайки, че той пали огън. Пламъците започнаха да пукат весело в камината, озарявайки стаята с топъл блясък. Той прогони част от студа — но само онази част, която се натрупваше отвън.

На вътрешната част щеше да ѝ е нужно много повече време.

— Първо лошата новина — започна Рийд и седна до нея. — Беше права за уикенда. Трябваше да го отменя. Съжалявам повече, отколкото можеш да си представиш. Но ми се случиха твърде много неща, за да си позволя да замина.

— Сигурна съм — призна Тейлър и отпи от виното си. — Аз, от друга страна, съм в принудителна ваканция. Джак ми нареди да си взема двуседмичен отпуск, при това веднага. Предполагам, че е прав. Нуждая се от нещо такова.

Рийд се мръщеше все повече с всяка нова дума.

— Заминаваш? — попита настоятелно той. Строгийт му тон я стресна. И в съзнанието ѝ се оформи една досадна, неприятна мисъл.

— Това юридически въпрос ли е или личен?

Той удари чашата си по масата.

— По дяволите, Тейлър, наистина ли ще се стигне до това? Ще продължиш ли да интерпретираш всеки въпрос, който ти задавам, всяка дума, която изричам, все едно че си решила да изровиш някакви тайни и да подчертаеш юридическия ми статус?

— Не го искам. Но не съм сигурна дали мога да се въздържа.

— Нека тогава ти дам една причина да опиташ. — Той взе чашата ѝ и я остави на масичката за кафе, стисвайки я здраво за раменете. — Зададох ти този въпрос, защото не искам да заминаваш. Не и без мен и със сигурност не сама. Ще се тревожа за теб и, което е по-важно, ще ми липсваш. Защо? Защото съм влюбен в теб. Повярвай ми, не съм го планирал. Но така се получи. И не би могло да се случи в по-лош момент. Исках да знаеш това, преди да се впуснем във всичко останало, което имаме да обсъждаме.

Той отпусна хватката си, когато я усети как потрепери, и погледна лицето ѝ, за да види нейната реакция.

— Каж ми нещо.

Стегнат възел от емоции задръсти гърлото на Тейлър и тя преглътна с мъка, за да го прогони от там.

— Не знам какво да кажа — промълви едва чуто.

— Каж ми поне, че ми вярваш.

— Вярвам ти.

— Това е добро начало. А сега ми кажи, че чувстваш същото като мен.

Тя вдигна брадичката си и поклати енергично глава.

— Не искам. Искам да стана и да изляза от тук, когато ми обявиш, че представляваш Джонатан Малъри. Знам, че се каниш да го направиш. Искам да се придържам към решението, което съм взела отдавна, че никога няма да стана една смотана глупачка, надяваща се, че любовта може да победи всичко. Искам. Но не мога. Защото аз също съм влюбена в теб. Щастлив ли си?

— Да. — Той допря устни до бузите ѝ — първо до едната, после до другата — преди да покрие устата ѝ с бавна, нежна целувка. — Много щастлив.

— Добре — промърмори Тейлър и дръпна устата си. — Защото не виждам как ще стане всичко това.

— Защо? Защото не сме постигнали съгласие за самоличността на твоя преследвач?

Ето това беше то.

Тейлър се дръпна на няколко сантиметра и вдигна чашата си — по-скоро физическа, макар и символична бариера помежду им, отколкото емоционално успокоение преди предстоящия разговор.

— След всичко, което се случи, как можеш да мислиш, че Джонатан Малъри е невинен?

— Не мога да го обясня. Не те моля да се съгласиш. Моля те просто да повярваш във факта, че никога няма да позволя някой да те нарани.

— Вярвам, че никога няма да позволиш нарочно на някого да ме нарани. Това брои ли се?

Рийд въздъхна и се отпусна назад във възглавничките.

— Предполагам, че трябва. Засега.

— Аз не оспорвам твоята лоялност. Преценката си е твоя. Аз съм психологът тук, не ти. И аз не мисля, че Джонатан Малъри е рационален.

— Може и да не е. Но не е и опасен. — Рийд направи нетърпелив жест. — Нека отложим тази част от разговора, поне засега. Имам да ти кажа нещо важно. Нещо, което най-накрая мога да споделя с теб, тъй като, от днес, то е *fait accompli*^[1]. — Той се наведе отново напред, споделяйки новината с удоволствие и гордост. — Напускам „Хартър, Рандолф и Колинс“ и основавам своя собствена фирма.

Тя премигна. Голямата му среща. Тя предположи, че е отложена.

— Срещата ти — състоя ли се?

— Разбира се.

След като осъзна това, Тейлър се наведе напред и го прегърна.

— Помислих си, че може би си тръгнал натам. — Тя се дръпна назад и огледа изражението му. — Чувстваш се много добре заради това.

— Много. Мина много време. Не мога да продължавам по този път. Време е за промяна. Искам постоянни клиенти, не само шумни дела. Искам да си изградя добри взаимоотношения с хората, на които вярвам. Предполагам, че на стари години ставам идеалист.

— Стари години? — Тейлър се усмихна. — Ти си на трийсет и пет.

— Добре де, може и да не съм стар. Но определено съм циничен. Ще се изненадаш ако разбереш какво става с твоя идеализъм след десет години практика във висшите лиги.

— Мога да си представя. — Челото на Тейлър се сбърчи разтревожено. — И си прав за това, че „Хартър, Рандолф и Колинс“ се славят с идеализма си. Но ти все пак им беше силен коз. Потрепервам като си помисля за реакцията на партньорите, когато си обявил, че ги напускаш. Предполагам, че са се противопоставили.

— Да кажем, че не бяха чак толкова развълнувани.

— Ето защо се бореше с организационните и етичните последствия от своето решение. Опитваше се да намериш взаимно приемлив начин да се разделите.

— Точно така. Точно с това бях зает през тези две седмици. Да намеря решение, което да устройва всички.

— И очевидно си го намерил.

Странно изражение премина по лицето на Рийд.

— Смятам, че е така, да. Когато излязох днес, всички все още тъпчехме на място. Те се съгласиха да подкрепят решението ми. Освен това ще ми помагат с всичко, което е по силите им — с препоръки, характеристики, всичко, от което се нуждая.

— Просто така? — Нещо в този сценарий изглеждаше много странно. Раздялата просто бе прекалено чиста, прекалено неочаквана. — Не разбирам. Моментът ми изглежда доста странен. Да не говорим за това, че не можеш да представляваш Джонатан Малъри ако не си част от фирмата. Така че кого ще вземат да... — Гласът на Тейлър увисна във въздуха, когато тя започна да осъзнава каква е истината.

Моментът не беше странен. Той бе избран нарочно. Вътрешностите ѝ се обърнаха.

— О, Рийд, моля те не ми казвай, че си сключил сделка със старшите партньори. Не ми казвай, че си се съгласил да поемеш Джонатан Малъри като свой пръв клиент в замяна за благословията на „Хартър, Рандолф и Колинс“ да създадеш своя фирма и за помощта им.

Един мускул на брадичката му трепна.

— Не е толкова просто.

— Боже... — Тейлър остави виното си. — Не мога да повярвам. Гигантската ти стъпка в кариерата — онази, която трябваше да ти позволи да спиш спокойно и да се харесваш повече — се осъществява благодарение на убийствата на семейство Бъркли.

— Тейлър, престани! — Рийд я хвана за ръцете. — Не съм нито наивник, нито идиот. И със сигурност не съм лицемер. Да, предприемам нещо сам, за да мога да разширя професионалните си хоризонти. Но никога не съм казвал, че възнамерявам да изоставя изобщо наказателното право. Няма да го направя. Просто ще бъда по-селективен по отношение на клиентите си. Така че недей извърта нещата така, сякаш съм бил купен в някаква мръсна сделка, за да получа онова, което искам. Така или иначе бях решил да напусна фирмата. Гадно ми е, че Дъглас и Адриен бяха убити. Дали си мисля, че „Хартър, Рандолф и Колинс“ са се възползвали от ситуацията? Разбира се. Но Джонатан има право на защита — ако приемем, че се нуждае от нея. Не забравяй, че той не е обвинен в нищо, нито мисля, че ще бъде. Говорих с него. И вярвам, че е невинен.

— *Невинен...* — Тейлър произнесе думата така, сякаш бе на някакъв непознат език. — Дали това е преценка, базирана върху факти, или просто така ти се иска да бъде?

— Това е инстинкт. — Очите на Рийд проблеснаха. — Имам десетгодишен опит, с който да го подкрепя. Не оспорвай способностите или честността ми. Това е обида към мен и е далеч под нивото ти.

Забележката му бе точно на място и Тейлър се изчерви.

— Прав си. Просто ми е трудно да приема всичко това.

— Предположих, че ще е така. И съжалявам, че те намесвам. В идеалния случай делото ще стигне до бързо решение и ще можем да го оставим зад гърба си. Същото се отнася и за преследвача ти, който и да е той. — Той направи пауза, а Тейлър видя как се бори да изрече следващите си думи. — Между другото, аз не се възползвам от убийствата на хората. Ако искаш да ме изслушаш, бих предпочел да водя тази борба по трудния начин, ако това означаваше Адриен и Дъглас да са все още живи. За нещастие нямам подобен избор.

Тейлър усети огромен прилив на чувство за вина. Рийд не само бе човекът, когото тя обичаше, той беше добър човек.

— Рийд, престани! — Тя се пресегна, хвана го за ръката и преплете пръсти с неговите. — Не е нужно да казваш това. Познавам те. И си прав. Ако не изпитвах такива силни негативни лични чувства срещу Джонатан, щях да приветствам начина, по който се справяш с това. — Тя се намръщи. — Имам толкова много въпроси. Но не мога да ти задам нито един от тях, нали?

Рийд вдигна пръстите ѝ към устата си.

— До края на уикенда Джонатан вече не трябва да е заподозрян.

— В убийствата, може би. Ами по отношение на мен?

Тежка въздишка.

— Тези подозрения не могат да се премахнат докато не открием преследвача.

— Ти наистина не мислиш, че е Джонатан, нали?

— Не. Не мисля. И ако това е някакво успокоение за теб, той знае колко странно е изглеждал по време на разговора ви снощи. Но за това е имало причини, причини, които сега не мога да обсъждам. Ето и добрата новина — мисля, че той започва да разбира, че помежду ви няма да се получи нищо. Дай ми малко време. Моята работа може да сложи край на болезнените му чувства към теб. Имам няколко идеи. Както казах, дай ми малко време.

— Добре. — Тейлър преглътна множеството въпроси, които си умираше да зададе. Нямахше смисъл. Рийд не можеше да ѝ каже повече от това, което вече ѝ каза, поне не сега. Но имаше нещо, което тя трябваше да му каже.

— Детектив Хедман иска да отида утре в управлението и да разговарям с него, тъй като съм била гост на приема. Надявам се, разбираш, че трябва да бъда откровена. Ако ме попита за поведението на Джонатан Малъри снощи или дали съм забелязала някакво напрежение между него, баща му и мащехата му, мисля да му кажа истината.

— Надявам се да го направиш. — Рийд не пропусна нито миг. — Отговори на всичките му въпроси открито и честно. Извъртането може само да навреди на разследването и от това моят клиент да изглежда още по-подозрителен. От друга страна, ще те помоля да бъдеш обективна, доколкото можеш при тези обстоятелства.

— С други думи, придържай се към фактите. — Тейлър кимна. — Така е най-справедливо. — Вдигане на рамене. — Освен това

Хедман вече знае, че се притеснявам от Джонатан, тъй като той бе в списъка ми от потенциални преследвачи. Той може да засегне темата, когато става дума за характера му, но се съмнявам, че това ще има някаква тежест в разследването на двойно убийство. Просто исках да се уверя, че ти и аз сме на едно мнение.

— Така е. — Веждите на Рийд бяха събрани и очевидно в ума му имаше и още нещо. — Ти говори ли с Хедман за проследяването на телефонните обаждания? Той откри ли нещо?

— Не. — Тейлър го информира за всичко, което детектив Хедман бе научил за предплатените ваучери.

— Ченгетата няма да се занимават повече с това — отбеляза Рийд. — За тях то е като търсене на игла в купа сено. Виж, Мич е друга работа. Да видим дали ще успеем да убедим Хедман да му даде телефонния номер. Ако стане, той ще открие магазина откъдето е бил купен ваучерът и ще изпрати някое от неговите момчета да си поговорят със служителите. Може би някой ще си спомни нещо.

— Може би. Но това ще се проточи. Само откриването на мястото може да отнеме седмици. А и получаването на информация, остаряла с няколко месеца от служителка, която вероятно си е бърбила с някоя колежка докато е продавала ваучера? Мисля, че това е почти невъзможно.

Тейлър се втренчи в празното пространство, пропита от тъпо усещане за безнадеждност.

— Ами семейство Бъркли? — продължи тя. — Според повърхностните новинарски репортажи, които четох, не е имало взлом. — Потреперване. — Значи е бил някой техен познат. Боже! И ето ме мен, вманиачена заради някакъв преследвач. Звучи много дребно в сравнение с тяхната съдба, нали?

— Звучи нормално. Побърканите се появяват във всякакви форми. Един от тях е побъркан по теб. Това не е нещо дребно. — Рийд направи пауза, оглеждайки сплетените им ръце. — Но ти не отговори на въпроса ми. Напускаш ли града?

— Честно? Не ми остана време да помисля за това. Но може би е добра идея. Ще си позволя малка душевна почивка от цялата тази лудост. И ще се измъкна от този апартамент, осеян със спомени. Докато се върна ще стане време да се местя. Ще ида някъде на топло. Палм Бийч. Баща ми има жилище там. Мич или Джейк могат да

дойдат с мен и да ме пазят по същия начин, по който го правят тук. Ще си лежа на плажа и ще разпускам. Кой знае? Може би Джак е прав. Може би всички тези кризи ще бъдат решени докато се върна.

Рийд кимна.

— Може би. — Той я дръпна по-наблизо до себе си. — Говорех сериозно. Ще се тревожа. И ще ми липсваш.

— Знам. Ти също ще ми липсваш. — Тейлър се усмихна тъжно. — Наистина очаквах с нетърпение този уикенд в скиорската хижа. Звучеше чудесно.

— Ще трябва да го отложим за друг път.

— Обещаваш ли?

— Обещавам.

Тишина, нарушавана само от пукането на огъня.

— Остани при мен тази вечер. — Молбата на Рийд бе изречена с нисък, настоятелен тон, а ръката му бе несигурна, когато повдигна брадичката ѝ, за да я погледне в очите. — Утре ще хванеш полета за Палм Бийч. Сам ще те кача на самолета заедно с Мич или Джейк. Но само за една нощ, нека да забравим за целия проклет свят. Да бъдем само двамата. Заслужаваме го, нали?

— Да. Заслужаваме го. — На Тейлър не ѝ беше нужно да се замисля за това. Тя се хвърли в него, изпълнена с желание да се скрие от света. Посегна нагоре и започна да разкопчава ризата му.

Правиха любов на килима до огъня, след което Рийд отнесе Тейлър в леглото си, където отново потънаха един в друг. Тази вечер любовенето им беше различно, не трескаво, а емоционално и интензивно. В движенията на телата им имаше нещо дълбоко и силно, нещо мъчително, което адски уплаши Тейлър.

Рийд беше прав. Това чувство не си отиваше.

Когато свършваше, тя извика името му и всичко в нея се разби изведнъж. Тя се чу как прошепва задъхано, че го обича и усети как реакцията на думите ѝ разтърсва цялото му тяло. Той се отнесе напълно, прегръдката му стана почти болезнена, когато избликна в нея със силни мъчителни спазми. Той потрепери, бедрата му се дръпнаха конвулсивно, тласкайки го в нея, а силата на оргазма му ги избути нагоре в леглото докато се блъснаха в таблата, която на свой ред, се блъсна в стената.

Когато лудостта най-накрая затихна и разумът им се върна, те се озоваха полуседнали. Възглавницата, която Рийд мушна под бедрата на Тейлър се беше плъзнала по гърба ѝ — което пък се оказа основната причина за спасението ѝ, тъй като тя бе послужила за буфер между нея и масивната махагонова табла. Пулсиращото ѝ тяло бе изпълнено с благодарност.

Рийд не извади такъв късмет. Главата му бе притисната в стената, а раменете му бяха забити в таблата.

Той издаде болезнен стон, а Тейлър се разсмя.

— Радвам се, че ти е забавно — промърмори той, изправяйки се на колене, за да може да простре и двамата по очи. Още един стон, този път със силна доза на мъжко задоволство. — Мисля, че счупих нещо.

— Нищо важно — увери го Тейлър, надигайки бедра, за да го задържи в себе си.

Дрезгав смях премина покрай ухото ѝ.

— Добре е да знам, че си подредила приоритетите си.

— Ммм. — Тейлър прокара пръсти по гърба му, желаейки да замрази този момент, желаейки да бъде уверена във всичко така, както бе уверена в магията, която телата им създаваха заедно.

Рийд вероятно усети промяната в настроението ѝ, защото се надигна на лакти и се втренчи напрегнато в нея.

— Знам, че си уплашена. Не се страхувай. Всичко това е правилно. — Той наведе глава и прокара устни върху нейните. — Ще успеем, Тейлър. — Бавна, секси усмивка. — Макар да не мога да обещавам, че няма да нараним някой от органите си.

Тя също се усмихна.

— Ще го имам предвид.

— Обичам те — прошепна той. — Имай го предвид.

Леко кимване.

— Ще го имам.

Вън в коридора старият часовник удари два часа. Рийд отметна косата на Тейлър от лицето ѝ и я целуна отново.

— Честит Свети Валентин.

Ръцете ѝ се стегнаха около гърба му.

— Честит Свети Валентин.

Петък, 14 февруари

16:45

Летище Лагуардия,

Ню Йорк

Рийд наблюдаваше как самолетът на Тейлър излита, адски вбесен, че не може да бъде с нея, и облекчен, че Мич е там. Днес тя се среща с Хедман, който ѝ зададе обичайните въпроси, отнасящи се до купона в „Le Cirque“. Каквито и да бяха отговорите на Тейлър, те не биха могли да помогнат на Джонатан, но такъв е животът. Щеше да намери начин да се справи с негативния им ефект.

Той излезе от летището и бе на половината път към Манхатън, когато мобилният му телефон звънна.

— Ало?

— Рийд, аз съм. — Джонатан изглеждаше неспокоен. — Слава богу, че те хванах.

— Защо? Какво става?

— Аз съм в офиса. Ченгетата са тук. Арестуват ме за убийствата на Дъглас и Адриен.

Шокът бе засенчен от опита.

— Добре, Джонатан, слушай ме. Не прави сцени. Просто върви с тях. Не казвай нито дума. Аз идвам. Ще се видим в управлението след четирийсет минути.

[1] *Fait accompli* (фр.) — свършен факт. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 27

18:45

Деветнадесето управление

Източна шестдесет и седма улица, 153,

Ню Йорк

Към килията приближиха стъпки и Джонатан вдигна глава, когато ченгето пъкна ключа в ключалката и отвори шумно вратата с решетките.

— Най-последно — промърмори той и скочи от стола, когато Рийд влезе. — Цял час гния в тази килия.

— Съжалявам. Попаднах в задръстване. — Рийд съблече палтото си и го преметна върху ръката си.

Очите на Джонатан бяха като обезумели, а лицето му — пламнало и потно.

— Сложиха ми белезниците още там, в офиса ми. Прочетоха ми правата наред с шибаната сграда на „Крайслер“. Домъкнаха ме тук, взеха ми отпечатъци и ме пъкнаха в тази тъмна малка дупка още преди час. Направо се побърквам.

— Това е номерът. — Рийд говореше със сигурен, окуражителен тон. — Започват с шокотния ефект от ареста. После те захвърлят тук докато попълват докладите и се съветват с помощник окръжния прокурор. Към тях се присъединява детектив от отдел Убийства в Северен Манхатън — той ще помага на детективите от управлението по делото. Накратко, те се надяват да изперкаш достатъчно и да си признаеш. Щяха да те заведат в стаята за разпити, но аз им заявих, че тая няма да я бъде. Обадих се в управлението и ги информирах, че пристигам и че няма да има никакви комуникации с теб докато не дойда.

— Страхотно! Ето това е добра обработка. — Джонатан свали плетената си копринена вратовръзка, която вече висеше изкривена, и разкопча горните копчета на измачканата си риза. — Какво, за бога, имат срещу мен?

— Ти ми кажи.

— Откъде да знам, по дяволите? — Джонатан удари с юмрук по стената, после започна да крачи наоколо, точно толкова изперкал, колкото полицията се надяваше да бъде.

— Може би отпечатъците върху онази стара чаша. Вероятно са разбрали, че са мои.

Рийд поклати енергично глава.

— Не се хващам на това. Ти каза на Хедман, че си бил в къщата в следобедна преди убийството и че там си пил скоч.

— Тогава не знам какви доказателства са скалъпили.

— Полицията не *скалъпва* доказателства, Джонатан. Те ги намират и ги събират. — Рийд се намръщи. — В този случай, каквото и да са намерили, то е убедило окръжния прокурор, че имат основания за арест. — Той стисна облегалката на стола и се втренчи в Джонатан. — Преди да говорим с Хедман, сигурен ли си, че нямаш какво да ми кажеш? Нищичко?

— Сигурен съм — озъби се Джонатан.

— Тогава хайде да не спекулираме. Нека да разберем. — Рийд направи пауза. — Запомни две неща. Контролирай се през цялото време. И ме остави аз да говоря.

— Да. Добре. — Джонатан разтърка врата си. — Хайде да приключваме с това.

— Добре. — Рийд приближи до вратата и извика ченгето.

— Кажи на детектив Хедман, че сме готови да разговаряме с него.

Ченгето му кимна сковано и отключи вратата на килията.

— Елате с мен.

Вкараха ги в стаята за разпити, която беше малка, без прозорци и оскъдно мебелирана, после ги оставиха сами.

— Прекрасна обстановка — промърмори Джонатан, поглеждайки към металната маса и твърдите столове. — Смъкната направо от Architectural Digest^[1].

— Предназначена е да кара хората да се пречупват, не да се нанасят в нея — отговори Рийд. — Просто се отпусни. Всичко е игра. Ще ни накарат да се поизпотим още малко докато се съберат всички накуп. Тогава ще влязат, ще задават въпроси и ще си водят обширни бележки. Не позволявай това да те притесни.

Минаха десет минути. Двайсет.

След половин час Джонатан блъсна стола си назад.

— Къде са те, по дяволите?

Сякаш като по сигнал, вратата се разтвори и детектив Хедман влезе в стаята за разпити, съпроводен от още един човек — партньора му, детектив Мъри Олин. Олин приличаше на приятен, среден гражданин. Но Рийд си беше имал работа с него в миналото и добре знаеше, че под безгрижното си, бърливо поведение, този тип е страшно умен и си бе спечелил репутация на превъзходен детектив. И това не беше единственото, с което бе известен. Според слуховете покерът на Олин бил добър като покерджийското му лице, което подсказваше на Рийд, че този тип всяка седмица прибира доста от парите на колегите си.

Хедман затвори вратата.

— Здравейте, адвокат.

— Хедман. Олин — кимна им Рийд. — Да чуем с какво разполагате. Гледайте да е доста добро. Унижили сте клиента ми на работното му място.

— Ще го преживее. Беше след пет часа на Свети Валентин. Само шепа хора станаха свидетели на унижението му. Освен това, защо му е на клиента ти да се тревожи след голямото изявление в сряда? — Хедман стрелна Рийд с пронизващ поглед. — Той напуска и се изкачва по стълбицата, скоро ще управлява „Бъркли и компания“. Така че пука ли му какво ще си помисли старата банда в Крайслер!

— Детектив, престанете със сарказма и...

Хедман отхвърли протеста на Рийд с махване с ръка.

— Ще карам направо. Косвените доказателства са дяволски достатъчно. Нямаме взлом и кражба. — Бърз поглед към Джонатан. — А ти ми каза, че си имал ключ за къщата.

— Дъглас даде по един на двамата си синове, когато бяха още тийнейджъри, за да използват жилището, когато остават в града. — Рийд отговори вместо него. — Звучи ми напълно нормално. Да не споменаваме, че икономът също има ключ. Всеки може да го е заел от него.

— Така. После идва празната чаша от скоч. Не е изненадващо, че пръстовите отпечатъци, които свалихме, принадлежат на клиента ти. Той ни каза, че е бил в къщата следобед и че е изпил едно питие. —

Още един поглед към Джонатан. — Питието беше скоч, нали? Същото, с което се налива в сряда вечерта в „Le Cirque“. Да, тогава ти празнуваше. Или се окуражаваше, за да можеш да пречукаш баща си и мащехата си по-късно през нощта?

— Даже не удостоявай това с отговор, Джонатан — посъветва го Рийд.

— От друга страна, клиентът ти е имал много други причини, за да пие онази вечер — посочи Олин. — Какъв стрес. Какво чухме от другите гости и от персонала в „Le Cirque“ — той се е карат с Адриен Бъркли, спорил е с Дъглас Бъркли и се е опитат да свали Тейлър Холстед, всичко това за една вечер.

— Вярно. — Хедман погледна към Джонатан, който започна да се изпотява. — Мис Холстед не те харесва много, между другото. Всъщност мисля, че се бои от теб. Но и това не е изненада. Колкото до Адриен Бъркли, вие двамата никога не сте се погаждали много. Така че сблъсъците с нея са били нещо напълно нормално.

— Накъде биеш с това, Хедман? Досега не правиш нищо друго, освен да вадиш душата на клиента ми.

Хедман се обърна към Рийд.

— Искаш информация? Добре. Изглежда, че клиентът ти е обядвал с баща си миналия петък. Според оберкелнера в Дъбовата зала, както и според двама от сервитьорите, разговорът на масата на Малъри е ескалирал до разгорещен спор. Дъглас Бъркли бил разстроен за нещо. Имаш ли нещо против да ни кажеш за какво?

— Аз ще отговоря — обади се Джонатан преди Рийд да успее да се намеси. — Говорихме си за Гордън. Аз разкрих някои неетични сделки, в които той се беше замесил, преди да умре. Предадох информацията на Дъглас. Той имаше право да знае, при положение че това засяга компанията. Беше много разстроен.

— Съжалявам, това не може да се изчисти. — Хедман дръпна стол и вдигна единия си крак върху него. — Макар да не се съмнявам, че си засегнал темата за мръсните сделки на брат ти. Но спорът не е бил за това. Според имейлите, които ти и Бъркли сте си разменили през онзи уикенд след обяда, става ясно, че той вече е знаел за измамата с акции, извършена от Гордън, когато ти си му поднесъл новината. Сигурен съм, че си бил много разочарован. Гореща

информация като тази можеше да ти купи още по-сладка сделка в „Бъркли и компания“.

— Какъв е източникът на тези имейли? — попита Рийд, опитвайки се да прикрие факта, че няма никаква представа за какво говори Хедман. В каква измама с акции е бил замесен Гордън, какво точно е открил Джонатан? Очевидно клиентът му беше забравил да му спомене нещо по въпроса. И прецака нещата още повече като си отвори устата и излъга Хедман.

Още щети, които Рийд трябваше да оправя.

— Намерихме имейлите в компютъра на Малъри — допълни Олин. — Клиентът ти учтиво ни предостави достъп до апартамента и до лаптопа си. Извадихме няколко съобщения, разменени между него и Дъглас Бъркли. Има специфични бележки за голямата бомба, която Джонатан е предполагал, че пуска на баща си, но, както се оказа, тя е била стара новина за Бъркли.

Чертите на Хедман се ожесточиха.

— Но скандалът в Дъбовата зала не е бил за това, нали? Бил е заради Тейлър Холстед. Баща ти е бил разтревожен от манията ти по нея. Всъщност са те чули да се защитаваш, кълнейки се, че ти не си човекът, който я тормози.

Челюстта на Джонатан се размърда.

— Какво стана, Малъри? Не успя ли да убедиш Дъглас, че си невинен?

— Престани, Хедман — извика Рийд. — Единственият, който тормози някого, си ти. Ако Дъглас се е съмнявал донякъде в Джонатан, той нямаше да го назначи на такъв висок пост в „Бъркли и компания“ и да уреди нещата така, че един ден той да ръководи компанията.

— Може би. А може би не. Все още имаме много време да ровим и да разберем дали клиентът ти е изнудвал или е заплашвал Бъркли. Повярвай ми, обвинението ще разполага с всичко, което му е необходимо, до деня на процеса.

— *Процес!* Няма да се стигне дори до обвинение. — Рийд блъсна стола си назад и стана. Инстинктивно усещаше, че Хедман и Олин си играят на котка и мишка, което означаваше, че държат още някой коз в ръкавите си. Беше време да ги притисне да го извадят. — Всичко, което казахте, е или косвено, или спекулативно. Дъглас беше много могъщ човек. Като всеки могъщ човек, той имаше врагове.

Включително врагове, които той смяташе за приятели, и поради тази причина бяха добре дошли у дома му. Толкова за нуждата от ключ, за да получиш свободен достъп до набелязаните жертви. Колкото до отношенията на Джонатан с баща му...

— Запази това за заседателите, Уестън — прекъсна го Хедман, заемайки се със същността на проблема с едно съкрушително изявление. — Имаме положително съвпадение на ДНК пробата. Спермата, взета от тялото на Адриен Бъркли, принадлежи на твоя клиент.

Мъртва тишина.

После Джонатан реагира, скачайки на крака.

— Това е невъзможно!

— Не е невъзможно. Това е *факт*.

— Направете проклетия тест още веднъж! Казвам ви, погрешен е!

— Опитай отново, Малъри. ДНК тестовете са дяволски близо до сто процентова точност. А в този случай, като добавим мотива и косвените доказателства... — Хедман погледна първо към Джонатан, после към Рийд. — Искате ли да промените историята си?

Рийд се намеси бързо, преди Джонатан да побеснее отново.

— Искам да поговоря с клиента си насаме.

Хедман замахна нашироко с ръка.

— Разбира се. Може да му налееш малко разум. Ще бъде по-лесно за всички.

— Добра идея. — Олин погледна към партньора си, после тръсна глава към вратата. — Хайде, Рой. Мога да пийна още една чаша от онази кал, дето я дават за кафе.

— Ти си наред. — Двамата тръгнаха към вратата. — Имате десет минути — подвикна Хедман през рамо.

Рийд не изгуби и миг от тях. В момента, когато вратата се затвори зад Хедман и Олин, Рийд дръпна стола си до Джонатан и направи жест на клиента си да отпусне задника си върху своя.

Джонатан се подчини запъхтян.

— Това не може да бъде.

— Но е. — Рийд се наведе напред докато завре глава в лицето на Джонатан. — Погледни ме.

Джонатан отново се подчини.

— Кажи ми какво стана през онази нощ.

— Вече ти казах всичко.

— Беше пиян. Може да си забравил нещо.

Шокът бе засенчен от гняв и Джонатан се изправи рязко в стола си с блеснали очи.

— Да забравя нещо? Имаш предвид това, че съм изнасилил Адриен, а после съм убил нея и Дъглас? Не, Рийд. Това не е нещо, което бих забравил. Не съм го извършил. — Той се огледа диво, като удавник, който се хваща за сламка. — ДНК тестът е бил манипулиран. Така трябва да е станало.

— Съдебните лекари не манипулират резултатите от ДНК тестовете.

— Как тогава ще си го обясниш?

— Не мога — отговори тихо Рийд.

Скептицизмът в тона му сигурно си бе проличал, защото Джонатан пребледня като платно, осъзнавайки реалността на положението.

— Ти не ми вярваш. Мислиш, че съм виновен. По дяволите, дори аз бих помислил, че съм виновен, ако не знаех, че не съм. Прецакан съм, Рийд. Напълно, тотално прецакан. — Сякаш цялата му борбеност се изцеждаше от него и той отпусна глава в шепите си. — Нямам алиби. Затънал съм до шия в мотиви. И те имат неопровержимо доказателство. Или ще гния в затвора до края на живота си, или ще бъда екзекутиран за нещо, което не съм направил.

Умът на Рийд препускаше трескаво. Само една от трите възможности беше вярна. А: Джонатан беше виновен и адски добър актьор. Б: Джонатан беше виновен, но заблуден в илюзиите си и не си спомняше, че е извършил убийствата. Или В: Джонатан беше невинен както твърдеше и имаше някакво друго, странно обяснение.

Но коя?

— Джонатан, нека да те попитам нещо. Ще се съгласиш ли да те изследват на детектора за лъжата?

— Какво ще ми помогне това? Доколкото разбирам, тези изследвания невинаги са точни. Не се приемат в съда. И не могат да се мерят с ДНК доказателствата.

— Всичко това е вярно. Но ние нямаме какво да губим. Ако минеш, това ще бъде нещо в наша полза пред полицията и пред

окръжната прокуратура. Това ще пропука непоколебимото им решение, че случаят е приключен. Ако се провалиш, няма да си в по-лошо положение от сега.

— Кое е доста лошо. — Джонатан въздъхна. — Добре, да, ще се подложат на детектора. Трябва да мина. Аз съм невинен. А сега ми кажи, какво следва? Не съм много запознат с наказателните процедури.

— Следва обвинението. Ще бъде насрочено за утре.

— Това е изслушване за пускане под гаранция, нали?

Рийд кимна.

— Ами ако съдията откаже да ме освободи под гаранция? Тук става дума за две обвинения в предумишлено убийство.

Рийд не извърна поглед.

— Няма да те лъжа. Може да откаже гаранция. Ти не си потенциален беглец, но щатът може да заяви, че си заплаха за обществото. Мисля, че ще мога да убедя съда в обратното. Но нищо не обещавам. С мъничко късмет, ще можеш да излезеш от тук до изслушването пред голямото жури — след като ти конфискуват паспорта и платиш един тон пари. И, Джонатан, наистина говоря за един тон пари. Гаранцията вероятно ще бъде определена на един милион долара, може и повече, една десета, от които трябва да се платят в брой.

— Както и да е, ще ги намеря. Ако ударя на камък и остана без...

— Гласът на Джонатан потрепери и той спря, сякаш щеше да повърне.

— Тъкмо щях да кажа, че Дъглас ще ми помогне да се измъкна. Винаги го е правил. Само че сега не може.

— Не, не може. Нещо повече, не можеш да пипнеш и един цент от неговите авоари. Каквото и да намериш, трябва да си е твое. Имаш ресурсите, нали?

— Да. Ще ликвидирам каквото трябва. Ще направя всичко, за да избегна затвора. — Джонатан внезапно се обърна към Рийд. — Ще прекарам нощта, нали?

Още едно кимване.

— Да, а аз ще я прекарам в обмисляне на фактите и ще започна да градя нашето дело.

Премемерена пауза.

— Рийд, трябва да изясним нещо.

— Слушам те.

— Осъзнавам, че се повтарям. Но в случая е необходимо. Мислиш, че си правя илюзии, че съм болен. Може и да съм — в някои случаи.

— Случаи като Тейлър.

Кимване.

— Ако трябва да съм жестоко откровен със себе си, знам, че се нуждая от помощ. Отърви ме от този кошмар и ще се лекувам. Имаш думата ми. Но, в замяна... — Джонатан се окашля. — Ти каза, че не е необходимо да вярваш и невинността ми, за да ме защитаваш. Разбирам, че това е вярно — юридически. Но аз имам нужда да ми повярваш. Аз съм невинен. Не съм преследвач и с адска сигурност не съм изнасилвач и убиец. Не съм извършил тези престъпления. Моля те да ми повярваш. И, за бога, помогни ми.

Рийд стана.

— Ще направя каквото мога.

[1] „Архитектурен преглед“ — списание за архитектура и дизайн. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 28

21:40

Източна шестдесет и осма улица

Рийд дълго се взира в телефона на нощната си масичка.

После разгъна листчето, което му даде Тейлър, и набра номер от Флорида.

— Ало? — Гласът ѝ беше отпаднал и адски изнервен.

— Здравсти, аз съм.

— Здравсти. — Облекчението ѝ бе осезаемо и реално. Дори сега, на повече от хиляда мили, тя изпитваше лоши предчувствия всеки път, когато вдигаше телефона. — Радвам се, че си ти.

— Добре ли мина полетът ти?

— Точно по график. Взех си един сандвич, после хванах такси до къщата и се накиснах в горещата вана. Утре ще отида на плажа. Той е точно от другата страна на редицата с палми пред прозореца ми. Прогнозират, че температурата ще е двадесет и седем градуса и че времето ще е страхотно.

Безгрижни думи. Напрегнат тон.

— Къде е Мич? — попита Рийд.

— В една от четирите стаи за гости долу. — Приглушен смях. — Не се безпокой за комфорта на Мич. Баща ми не прави нищо половинчато. Това жилище е разкошен дворец в испански стил. Има басейн с олимпийски размери, високо технологична зала за тренировки, океанът е в краката ни, има и много разкошни спални, всяка с отделна баня, която е по-голяма от целия му апартамент в Манхатън. Мич не може да иска нищо повече.

— Аз не се тревожех — поне не за Мич. — Рийд стисна слушалката по-здраво. — Исках да чуя гласа ти.

— Вече ти липсвам?

— Повече отколкото можеш да си представиш. — Той спря за малко. — Тейлър, има и още една причина, поради която се обаждам.

Миг мълчание, докато тя възприеме думите и тона му.

— Рийд, какво не е наред?

Той въздъхна.

— Ужасно ми е неприятно, че те товаря с това. Особено сега. Джонатан бе арестуван за убийствата на Адриен и Дъглас.

Тя въздъхна.

— Арестуван — кога?

— Обади ми се веднага след като самолетът ти излетя. От летището отидох направо в Деветнадесето управление. Прибрах се преди малко. Делото е пръснато по цялото ми легло. Чака ме дълга нощ.

— Това не звучи твърде обещаващо. — Тейлър бе потресена. — Знам, че не можеш да го обсъждаш с мен.

— Не, не мога.

Тя въздъхна отчаяно.

— Рийд, звучиш ми като една развалина. Мога ли да направя нещо?

— Само ми имай доверие. Независимо как пресата е интерпретирала всичко това, вярвай, че знам какво правя.

— Това не е проблем. То се подразбира от само себе си. — Тейлър отново замълча за момент. — Искаш ли да се прибера?

— Определено, не. Стой си там. Отпусни се и се наслаждавай на слънцето. Чувствам се по-добре като знам, че си в безопасност. Мич е с теб. А единствените хора, които знаят, че си в Палм Бийч, са бандата от WVNУ и аз. Така че няма да получаваш шантави телефонни обаждания, с които да се тормозиш.

— Те може и да престанат съвсем — отговори тихо тя. — Ако преследвачът ми е в затвора.

— Ако — повтори Рийд. — Но аз не мисля, че е там. — Това беше самата истина. Рийд все още се чувстваше като копеле. Тейлър предполагаше, че Джонатан ще бъде затворен за дълго — до процеса. Но ако усилията на Рийд се увенчаеха с успех, Джонатан щеше да излезе на свобода още утре.

Трябваше да й каже.

— Предявяването на обвинението е утре. Джонатан е готов да плати всякаква сума за гаранцията.

Още едно продължително мълчание.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че щатът освобождава под гаранция заподозрените в убийство?

— Ако защитникът представи достатъчно убедителни доказателства, че клиентът му няма да се укрие и не е заплаха за обществото, да.

— И ти възнамеряваш да направиш точно това — не, не ми отговаряй — прекъсна се тя. — Разбира се, че възнамеряваш. Нали това ти е работата.

— Да, така е. — Вече му се искаше да беше я извикал обратно у дома. — Тейлър, слушай ме...

— Не е нужно да обясняваш. Разбирам. И оценявам откровеността ти. А сега ще ти дам малко време. Не те обвинявам, че правиш това, което трябва. Но и ти не ме обвинявай заради това, че се надявам да се провалиш. Ще се чувствам много по-добре ако Джонатан Малъри остане зад решетките.

— Знам. — Рийд разтри брадичката си с длан. Нямахше какво повече да каже, нямаше как да запълни тази празнина. Не и докато не докажеше невинността на Джонатан — по всички параграфи.

— Най-добре е да вървиш — обади се Тейлър, сякаш прочела мислите му. — Чака те много работа.

— Да. Така е. — Той си пое бавно дъх. — Само още едно нещо, преди да затворя. Обичам те. Не забравяй това.

— Нямам намерение.

— Добре.

Тя сигурно бе усетила напрежението в гласа му.

— Рийд, сигурен ли си, че си добре?

Добре беше доста относително понятие.

— Да, добре съм — увери я той. — Това е думата на един адвокат защитник. Удържал съм я в продължение на десет години. Професионалист съм. Обичам предизвикателствата. А сега върви да спиш. Снощи не те оставих да спиш много.

Лек смях.

— Не, не ме остави. Но аз не се оплаквам. — Смехът ѝ затихна. — Между другото, аз също те обичам. И съм тук, ако се нуждаеш от мен.

Събота, 15 февруари

1:35

Тази нощ сънят не идваше.

Но той не го и очакваше. Не и при тези обстоятелства.

Но все пак трябваше да си почине. Утре бе важен ден.

Той се втрени в тавана, без да забелязва грозните пукнатини в гипса. Вместо това видя Тейлър. Тя винаги бе последният образ в съзнанието му през нощта. Представяше си я в леглото, как тъмночервената ѝ коса се разлива върху възглавницата, как тялото ѝ става негово.

И, о, как планираше да го завладее...

Той се размърда неудобно, а ерекцията му бе почти болезнена.

Скоро. Още не. Но скоро.

Обикновено решаваше да ѝ се обади. Но тази вечер това бе невъзможно. Въпреки че си умираше да чуе отново шока в гласа ѝ. Тя си мислеше, че е в безопасност.

Но не беше. Много скоро щеше да го разбере.

Но не и тази вечер. Тази вечер трябваше да потърпи.

Тя беше сама. Това само по себе си го успокояваше. Рийд нямаше да напусне Ню Йорк до разрешаването на случая с двойното убийство.

Обаче тогава това нямаше да има значение. Тейлър щеше да бъде негово.

10:15

Криминален съд Сентър стрийт, 100,

Ню Йорк

— Говорим за предумишлено убийство — обяви съдия Мартин от бюрото си. — В такива случаи аз обикновено не разрешавам гаранция. Обаче аргументите на защитата са необорими. Подсъдимият няма предишни провинения и е съдействал напълно на властите. Освен това бях впечатлен от красноречивата характеристика, представена ни от защитника, който е високо уважаван в този съд и който има продължителни взаимоотношения с обвиняемия. Вземайки предвид всички тези факти, мнението на този съд е, че не съществува опасност обвиняемият да се укрие и че не е заплаха за обществото. След като казах това, поради сериозното и жестоко естество на престъпленията, в

които е обвинен, определям гаранция от един милион долара, в брой или с полица. Освен това обвиняемият ще предаде паспорта си на съда.

Звукът на чукчето отекна в залата.

Застанал до Рийд, Джонатан изпусна огромна въздишка на облекчение.

— Слава богу — промърмори той. После се обърна към Рийд. — Благодаря ти.

— Още сме много далеч от благодарностите. Това беше само началото. — Рийд затвори куфарчето си. — Направих предварителна уговорка с поръчителя. Ще му се обадя и ще му съобщя сумата. Той ще отиде и ще прати един милион долара. Това ще ти струва сто бона, но нямаш голям избор ако не искаш да прекараш още една нощ в затвора. Днес е събота. Няма начин да намериш достъп до значителен брой авоари, които ще трябва да ликвидираш.

— Добре. Каквото и да е. Само ме измъкни от тук.

— Дръж се здраво — посъветва го Рийд, когато Джонатан бе ескортиран обратно до арестантската килия. — Ще се обадя и ще се погрижа за документите. Ще излезеш след два часа. О, и ще се отбием в офиса на окръжния прокурор. Уредил съм ти да минеш на детектора, преди да се прибереш. Хедман се съгласи да се срещнем там. Така той, помощник окръжният прокурор и аз ще бъдем преки свидетели.

Джонатан кимна, но очите му блуждаеха, сякаш думите на Рийд почти не проникваха в съзнанието му. Той продължи да върви, позволявайки послушно да го изведат от съдебната зала.

Рийд се намръщи. Не беше развълнуван от това, че залага личната си репутация на карта заради Джонатан. Но съдия Мартин не беше сред най-либералните съдии, а Рийд разбра инстинктивно, че един личен натиск би помогнал в случая.

Все пак Рийд беше облекчен, че стигна до тук. Беше необходимо да измъкне Джонатан от затвора, не само за да запази здравия му разум, но и за да имат достатъчно време и възможности да изградят делото си. Голямото жури щеше да се събере по-късно тази седмица и те несъмнено бяха получили обвинителния акт. Така че всичко зависеше от това какво щеше да открие Рийд преди процеса. И той се нуждаеше от Джонатан — готов, послушен и достъпен по всяко време.

Излизайки от съдебната зала, Рийд включи мобилния си телефон и се свърза с поръчителската компания. След това се обади на Пол Милс, който бе подготвен за ситуацията и очакваше обаждането му.

Пол бе адвокатът, когото Рийд избра пръв да стане негов съдружник, след като взе решението да създаде своя фирма. Пол беше млад, завършил Колумбийския юридически факултет само преди две години. Работеше като младши сътрудник в елитна фирма на Парк авеню и Рийд го беше виждал в действие, както в съда, така и по граждански въпроси. И, макар и млад, той беше умен, красноречив и вече си печелеше репутация на виден юрист и първокласен универсален адвокат. Но не се чувстваше добре на голямата, престижна сцена в юридическата фирма на Парк авеню и се зарадва на възможността да работи с Рийд, когато той го покани.

Разговаряха два пъти през последните две седмици, а в четвъртък Рийд му направи предложение, което той прие.

Сега въпросът бе дали настоящата практика на Пол щеше да заобиколи традиционното двуседмично уведомление. Защото Рийд адски се нуждаеше от помощ, при това веднага.

Пол вдигна веднага домашния си телефон.

— Ало?

— Рийд е.

— Как мина предявяването на обвинението?

— Джонатан бе освободен срещу гаранция от един милион долара. Как мина разговорът ти с партньорите?

Смях.

— И двамата с теб заслужаваме поздравления. Ти заради това, че направи невъзможното, а аз — защото преместих планината. От сега нататък съм напълно свободен. Предполагам, че бях твърде младши, за да им липсвам. Целият съм твой.

— Отлично. — Рийд усети огромна вълна на облекчение. При нормални обстоятелства не би било проблем Пол да се качи на борда след две седмици. Рийд трябваше да уреди много първоначални неща, от отпечатването на бизнес листи и визитни картички до намирането на вътрешен дизайнер, който трябваше да свърши чудеса в наскоро освободеното му офис пространство. Беше чист късмет, че предишните наематели се изнесоха по-рано. Той очакваше да се впусне в новата си практика постепенно, първо да се настани вътре, а после да

наеме персонал. Но арестът на Джонатан анулира тази идея и ускори ужасно целия процес.

— Днес нуждаеш ли се от мен? — попита Пол.

— Да, ако си свободен. Знам, че е събота, така че ако е проблем...

— Не. Няма проблеми.

— Добре. Какво ще кажеш да се срещнем в офиса около три? Мога да те информирам за това как върви делото и за моята предварителна стратегия.

— Устройва ме. Само един въпрос.

— Давай.

— Къде е офисът? Ти ми спомена, че ще бъде в някаква тухлена къща в центъра, но не ми даде адреса.

Рийд избухна в ироничен смях, поклащайки глава самокритично.

— Би ти помогнало, нали? — Той разтри чело. — Съжалявам. Умът ми препуска като бесен. Той е на Източна петдесет и пета, между Трето и Лейк. — Даде на Пол точния адрес. — Отоплението работи, водата тече и телефоните са включени. Ще ти дам ключ като се срещнем там.

— На кой етаж са офисите?

— Избирай си. Сградата е моя. Купих я преди няколко години, като инвестиция. Ще направим едно бързо обновление, но ти пръв избираш къде да бъде офисът ти. Който се качи на борда след това, ще избира втори.

— Правата на заселника. Звучи добре — отговори смирено Пол. — Добре, ти оправи нещата при теб, а аз ще те чакам в офиса в три часа. И, Рийд? Отново ти благодаря. За мен това е чест и привилегия.

— Няма защо. Оценявам това, че превключи на висока скорост за дребни пари. Ти ще бъдеш истинска ценност за фирмата. И се съмнявам, че ще ми благодариш докато приключим с това дело. Вероятно няма да видиш слънчева светлина с дни. — Пауза. — Може би седмици.

— Ще го преживея.

— Да, да се надяваме, че и Джонатан ще го преживее.

23:15

*„Уестън и съдружници“, адвокати
Източна петдесет и пета улица,
Ню Йорк*

Първата му късна нощ в офиса.

Рийд се облегна назад в коженото кресло, единствената мебел в голямата, празна стая. Всъщност това бе единствената мебел в цялата къща, ако не се броят евтината компютърна база, телефонът и машината за кафе.

Той разтърка очи, припомняйки си събитията от деня.

Джонатан мина успешно на детектора. И, тъй като детекторите даваха между 90 и 95 процента точност, защитата получи първия си лъч на надежда.

Рийд се срещна с Пол в офиса и те заедно проучиха бележките на Рийд по делото. Постигнаха солидно съгласие. Нямаше начин да елиминират Джонатан като заподозрян. Единственият начин да спечелят това дело бе да създадат сериозно съмнение, намесвайки и други като потенциални заподозрени.

Това бе лесно за изпълнение, като се имат предвид косвените доказателства. Пол вече се зае, разравяйки се сред приятели, лични познати и бизнес съдружници, които можеха да имат някакъв мотив, възможност и достатъчно близки взаимоотношения със семейство Бъркли, които биха обяснили липсата на влизане с взлом.

Но ДНК доказателството бе напълно различна история.

Рийд вдигна купчината с разпечатките, които свали от Интернет. Седемдесет и пет страници натрупани данни за най-новите изследвания по генетика и ДНК. Тук трябваше да има нещо. Някакво логично обяснение и така щеше да получи вратичката, която търсеше.

Той прелистваше страниците, когато мобилният му телефон звънна.

— Ало?

— Здравсти. — Гласът на Тейлър се понесе по линията. — Аз съм. Неподходящ момент?

Рийд остави работата си.

— Всъщност дори не знам колко е часът.

— Единайсет и трийсет. — Пауза. — Гледах новините по телевизията. Хрумна ми, че не ми се обаждаш, защото се боиш да не избухна. Няма да го направя. Обаче очевидно си един адски добър

адвокат. Според „CNN“ и „Fox News“ в дела за предумишлени убийства почти никога не освобождават обвиняемите под гаранция. Поздравления!

Той разтърка отново очи, осъзнавайки, че е напълно откъснат от външния свят. Трябваше да се сети, че новината за освобождаването на Джонатан ще се появи вечерта по телевизията и че Тейлър може да я види.

— Рийд? — подкани го тя.

— Съжалявам. — Той насили съзнанието си да се върне в реалността. — Трябваше да ти се обадя. Но грешиш за причината, поради която не го направих. Не се криех от твоята реакция. Изгубил съм чувство за време и пространство. От ранна сутрин съм затворен или в съдебната зала, или в офиса. Направо не знам какво правя. — Той сбърчи вежди. — Медиите вдигнаха ли много шум?

Нежен смях.

— Медиите превръщат в сензация подобни неща, особено когато е замесено известно семейство. Не обръщам внимание на плявата, само на основните неща. Джонатан е освободен под гаранция. Пледирал е невинен. През тази седмица ще има заседание на голямото жури. О, и имаше много хубава снимка на теб и Джонатан като излизате от съдебната зала. Ти изглеждаш напрегнат, като воин, влизащ в битка. Направо си страховит.

— Да, това съм аз. Страховит. — Рийд въздъхна. — Добре ли се чувстваш след всичко това? Не щастлива, но поне добре, нали?

— Ще трябва — заяви откровено Тейлър. — Междувременно ще се зарадваш да разбереш, че Мич се залови енергично с твоята работа. Днес ми предаде два урока по самозащита. Денят ми беше много разнообразен. Прекарах няколко часа на плажа, предшествани и последвани с тренировки — сутринта и следобед. Трябва да видиш удара ми с пръст и плесника по ухото. Удивителни са.

— Уха. — Устните на Рийд се изкривиха. — Впечатлен съм. И ревнувам. Изглежда съм изместен като твой инструктор по бойни изкуства.

— Не — отбеляза духовито тя. — Повече ми харесва да се изпотявам с теб.

Рийд издиша шумно.

— Боже, колко ми липсваш...

— Нямах време да осъзнаеш колко ти липсвам. Къде си сега, между другото? Звъннах първо на домашния ти номер.

— В новия си офис. — Рийд ѝ обясни всичко и едновременно с това ѝ разказа за Пол.

Беше време за Тейлър да въздъхне шумно.

— Боже! Както казах, нямаш време да осъзнаеш колко ти липсвам. Нов офис, нов съдружник и дело за убийство, всичко наведнъж. Останах без дъх само докато те слушах.

Рийд тъкмо беше отворил уста да отговори, когато му се обадиха по другата линия.

— Тейлър, задръж за секунда. — Той натисна бутона. — Ало?

— Рийд, аз съм. — Джонатан звучеше като дрогиран. — Ядох. Взех душ. Спах. Сега пак съм на крака и се побърквам. Постоянно си мисля как ще ме заключат в килията завинаги или ще ме мушнат с онази смъртоносна инжекция. Животът ми може да свърши. А аз не мога да направя нищичко за това, по дяволите.

— Грещиш. Можеш да направиш много. Изчакай една минута. — Рийд се върна към Тейлър. — Тейлър?

— Тук съм.

— Трябва да приема това обаждане. Лягаш ли си веднага или да ти се обадя след малко?

— Ще бъда будна. Обади се, когато можеш.

— Благодаря. — Рийд изключи. — Добре, Джонатан, ето ме пак.

— Щеше да се опиташ да ми вдъхнеш оптимизъм.

— Не, щях да ти кажа, че ти си сърцето на цялата ни защита. Знаеш, че не си го извършил, което означава, че не можеш да се разпаднеш. Вместо да се побъркваш, започни да правиш списъци. Помисли си за някого, с когото Дъглас или Адриен са си имали проблеми, от домашната прислуга до бандата в кънтри клуба. Концентрирай се върху Адриен. Тя беше побъркана. Може би Гордън не е бил единствената ѝ жертва. Ревността е силна мотивация. Също и отхвърлянето, ако тя се е присмяла на човека.

— Ами ДНК? Как ще се противопоставим на това?

— Работя по въпроса. Трябва да прочета куп книжа. Може би има начин спермата да бъде вкарана там. Ти дарявал ли си сперма?

— А? Не.

— Добре. Да тръгнем по-стандартно. Помисли си за последната жена, с която си бил. Преди колко време беше? Използва ли презерватив? Ако си, къде го изхвърли? Кой е имал достъп до него? Ако си правил секс в твоя апартамент, чистачката изпра ли ти бельото? Изхвърли ли ти боклука? Би ли могъл някой да ѝ плати, за да се докопа до тези неща? Знам, че стрелям напосоки, но тази сперма все някак си е влязла в Адриен — чрез някого. Така че престани да се шашкаш и започни да мислиш.

Джонатан затаи дъх.

— Изобщо не съм помислял за това. Боже, да остави моята сперма... Това означава, че някой ми крои номер.

— Бинго! И кой би го направил? Кой има причина и достъп? Ето ти още неща, за които да си помислиш.

— Прав си. — Джонатан звучеше по-силен, владееше се. — Рийд, направи ми една услуга. Подхвърляй ми още въпроси за размисъл. Аз ще накарам мозъка си да препусне. После, когато започна да се побърквам или не мога да заспя, ще съставям тези списъци.

Рийд си погледна часовника. Каза на Тейлър, че ще ѝ звънне скоро. От друга страна, този разговор с Джонатан можеше да се окаже решаващ за тяхното дело.

Обаждането до Тейлър можеше да почака.

— Добре. Да го направим.

23:50

Палм бийч

Тейлър се беше сгушила в леглото и четеше роман на Джеймс Питърсън, когато телефонът ѝ звънна.

Тя се усмихна, пресегна се и вдигна слушалката.

— Здравсти. Свърши ли с бизнеса за тази вечер?

— Точно обратното. Бизнесът започва едва сега.

Беше *той*.

Всичко вътре в Тейлър замръзна при звука на този синтезиран глас. Не. Това не можеше да е истина. Не и тук. Не и след като бе изминала целия този път, за да бъде в безопасност.

— Откъде взе този номер? — попита настойчиво тя.

Приглушен смях.

— Находчив съм. Не можеш да ми избягаш, Тейлър. Винаги знам къде си. И мога да те докопам, дори в частното ти имение в Палм бийч. Щях да се обадя по-рано. Но от вчера съм зает. Не се тревожи. Върнах се. — Още мрачен, приглушен смях. — Липсвах ли ти?

Тя почувства как в гърлото ѝ се надига гадене.

— Никой не ми липсва. Нуждая се от ваканция. Дойдох тук, за да се измъкна.

— От света? Или само от мен?

Тя не отговори.

— Кого очакваше да ти се обади в този момент — Рийд Уестън?

И отново никакъв отговор.

— Лошо момиче. Моите инструкции бяха точни — никакви мъже. Но предполагам, че разговорите по телефона не нарушават правилата. Важното е, че си сама в леглото. И дълго време ще бъдеш сама. Твоят приятел мистър Уестън е вързан в Манхатън за доста дълъг срок. Няма да го видиш с месеци. А до тогава това няма да има значение.

Още една зле прикрита заплаха.

— Защо няма да има значение?

— Защото ще бъдеш *моя*. А Рийд Уестън ще е зает с новата си практика.

Тук тя вече подскочи.

— Откъде знаеш за новата практика на Рийд?

— Откъде мислиш, че знам?

Беше Джонатан. Трябваше да е той. И ѝ се надсмиваше.

— Моята бедна, красива Тейлър — продължи той. — Колко самотна трябва да си. Бъди търпелива. Това е последната ти ваканция сама.

По гърба ѝ преминаха студени тръпки.

— Скоро ще бъда с теб — промълви дрезгаво той. — В съзнанието си вече съм с теб. Наблюдавам те. Имам те. Ти си почерняла. Но сладките ти части, които са запазени само за мен, все още са бели като сметана.

Тейлър не се сдържа. Тя затръшна телефона, изтича в банята и повърна.

След това си изми устата и се свлече на пода, облягайки глава в студените плочки. Тя беше затворник. А той се приближаваше към нея

като вълк към жертвата си.

Не можеше да го понесе. Щеше да се пречупи.

Тя стана и се върна в спалнята. Дори не звънна на Мич. Грабна телефона и набра мобилния номер на Рийд.

— Да — отговори той. Изглеждаше разсеян.

— Клиентът ти току-що ми се обади. — Гласът ѝ бе висок, писклив и граничеше с истерия.

— Какво?

— Твоят клиент. Моят преследвач. Току-що се обади. Знае къде съм. Имаше номера тук. Каза, че вчера бил зает, че заради това не съм се чула с него. Всички знаем защо — в затвора не се допускат мобилни телефони. Попита ме дали съм самотна. Каза, че скоро ще се погрижи за това. Каза ми да забравя за теб, че си вързан в Манхатън за много дълъг срок. Знае за новата ти практика. Увери се, че и аз знам. После продължи да споделя гадни детайли от фантазиите си за мен. — Тя прекрати бесния си изблик само колкото да си поеме дъх. — Рийд, вече не понасям това. Трябва да уредиш да хвърлят Джонатан Малъри обратно в затвора. Аз съм...

— Кога? — попита я възбудено Рийд. — Кога се обади това копеле?

— Преди десет минути. — Тя все още не можеше да диша нормално. Беше замаяна и постоянно се задъхваше. — Помислих, че си ти. Но беше той и...

— Тейлър, не е бил Джонатан.

Тя разклати бясно главата си.

— Престани! Не мога да слушам как защитаващ един човек, който...

— Тейлър! — Този път Рийд я прекъсна насила. — Скъпа, изслушай ме. Не го защитавам. Казвам ти един факт. Онзи, който ти се е обадил, не е бил Джонатан. Спомняш ли си онова телефонно обаждане по другата линия докато говорех с теб? Беше Джонатан. От тогава с него сме на телефона. Все още. Казах му да изчака, когато ти ми звънна.

Мъртва тишина.

— О, мили боже — прошепна тя, отпусна се в леглото и завря глава между коленете си, за да прогони черните петна, които се носеха пред очите ѝ. — О, мили боже...

— Изчакай — нареди Рийд. — Веднага ще ти се обадя. — Чу се щракване и той изчезна за няколко секунди. После се върна. — Говори ми. — Пауза. — По дяволите, Тейлър, кажи нещо!

— Тук съм — промърмори разсеяно тя, вдигна глава, изви се и седна, облягайки гръб в таблата.

— Слава богу! Помислих, че си припаднала, както се беше задъхала.

Тя огледа стаята с празни очи.

— В този момент, когато ме накара да изчакам — Джонатан беше ли още на линия?

— Да. Казах му, че имам някакъв личен проблем. Затворихме.

— И вие двамата си говорихте през цялото това време?

— Без никакво прекъсване. Изглаждаме някои детайли по делото. — Рийд не изглеждаше облекчен. Сякаш щеше да полудее от тревоги. Но той никога не бе повярвал, че Джонатан е нейният преследвач. Така че за него нищо не се бе променило. Който и да я преследваше, той все още беше на свобода, някъде там отвън. Само че сега я беше открил.

Което означаваше, че той е по-хитър отколкото предполагаша.

— Обадил се е на номера на баща ти, който не е вписан в указателя? — попита Рийд. — Знаел е, че си отседнала там?

— Да.

— Повтори ми какво точно каза?

Тя се чу как му предава целия разговор, почти буквално, макар да звучеше като някой друг, все едно че някой чужд глас изричаше думите.

Рийд изруга под нос.

— Къде е Мич?

Тейлър бе толкова паникьосана, че едва чуваше през бръмченето в главата си. Беше по-лошо и от преди. Тогава тя не осъзнаваше странния, но осезаем комфорт, който ѝ носеше фактът, че в съзнанието си може да определи самоличността на своя преследвач. Изведнъж това чудовище, което я беше подгонило, стана наистина безлико, безименно.

— Тейлър! — Рийд я дръпна обратно в настоящето.

— Какво?

— Къде е Мич?

— Мич. О. Долу. Той не знае.

— Веднага го извикай. Облечи си халата. Звънни му. Кажи му да се качи горе.

— Добре. — Тя направи каквото ѝ наредиха, действайки на автопилот.

Мич се качи три минути по-късно, облякъл тениска и джинси.

— Какво стана?

Тя нямаше нито сили, нито присъствие на духа да повтори отново цялата история.

Без да каже и дума, тя подаде телефона на Мич.

— Говори с Рийд.

— Рийд, да, тук съм. — Мич слушаше напрегнато, кимайки от време на време, а челюстта му се стегна докато възприемаше обяснението. — Не — извика най-накрая той. — Не съм. Но това не ни улеснява. Едно от моите момчета вече се рови в информацията за мобилния телефон. Да, разбирам. Нека да поговоря с нея и да науча подробностите. Не се безпокой за това. Алармата в къщата е като във форт Нокс^[1]. Разбира се. Ето. — Той подаде слушалката на Тейлър. — Рийд иска да говори с теб.

Тя вдигна слушалката до ухото си.

— Здравсти — промълви едва-едва.

— Пийни си чаша вино — инструктира я той без заобикалки. — После седни и разкажи всичко на Мич. Той не мисли, че онзи тип е в Палм бийч; мисли, че е още тук, в Манхатън.

— Бях сигурна, че е Джонатан — прошепна тя и очите ѝ се наляха със сълзи. — Нещата, които знаеше. Времето на обажданията.

— Да, добре, съмнявам се това да е било случайно. — Гласът на Рийд стана по-сериозен. — Всъщност колкото повече си мисля за това, толкова по-разумно ми се струва.

— Какво?

— Който и да е твоят преследвач, той те познава. Знае, че подозираш Джонатан. И засилва това подозрение внимателно и методично. Само че този път прецака нещата. И ние ще заковем кучия син.

[1] Във форт Нокс се пази златният резерв на САЩ. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 29

Неделя, 16 февруари

20:55

Тейлър и Мич хванаха последния полет от Палм бийч за Ню Йорк тази вечер.

На Мич му трябваше цял ден да оправи нещата така, че да остане доволен. Но Тейлър бе толкова облекчена, че не й пукаше. Нямахме търпение да се измъкне от тази къща, от този град. Може би се държеше ирационално, тъй като летеше обратно към базата на преследвача си. Но не й пукаше. Дори във Флорида той знаеше къде е тя. Знаеше как да се докопа до нея. И тя се чувстваше незащитена и уязвима. *Сама*. Искеше да се прибере у дома.

Когато самолетът се приземи, те не тръгнаха към нейния апартамент. Тръгнаха към жилището на Рийд.

Понеделник, 17 Февруари

00:30

Източна шестдесети осма улица

Рийд чакаше.

Той надникна през завесата, видя, че колата на Джейк спира и те излизат. Но, както бяха го планирали, остана вътре, след като беше посъветвал портиера да пусне гостите му в сградата. Той крачеше пред камината си и отвори вратата веднага щом чу, че се приближават. Не каза нищо, изчакайки и двамата да влязат на спокойствие и затвори вратата, преди да реагира.

Изпусна огромна въздишка на облекчение, свали слънчевите очила на Тейлър и я притисна в себе си, задържайки я така, както изгаряше от желание да го направи миналата вечер, когато чу дивия страх в гласа ѝ.

— Здравсти — промърмори той в яката на ризата си.

— Здравсти. — Рийд огледа сериозно Мич над главата на Тейлър.
— Благодаря. Много съм ти задължен.

— Аз ще си го взема от Роб. После ще си задължен на него.

— Става. — Рийд пусна Тейлър, оглеждайки лицето ѝ и изучавайки внимателно погледа ѝ. Тя все още беше малко паникьосана и много, много уморена. — Държиш ли се?

— Държа се. Но не знам колко е добре. — Тя свали шапката си и изпод нея се разпиляха маси тъмночервена коса. Тя ги отметна, после прекара пръсти през тях — жест по-скоро на нервност, отколкото на суета. — Чувствам се така, сякаш се нося в някакъв сън. Корекция — кошмар. Така се чувствах след експлозията на яхтата. Това е шок и посттравматичен стрес. Ще оцелея.

— Не е нужно *само* да оцелееш — декларира решително Рийд.
— Копелето най-накрая направи грешка.

— Вече се свързах с Хедман — докладва Мич. — Разказах му какво е станало. Той получи основанията ми съвсем ясно — първо, не може да игнорира моето разследване, тъй като този тип е опасен, изобретателен и очевидно е навлязъл в живота на Тейлър по един доста необичаен начин; и второ, той може да извади Джонатан Малъри от списъка със заподозрените.

— Сигурен съм, че е развълнуван и от двете — отговори Рийд със саркастичен тон.

Мич сви рамене.

— Всъщност, държа се добре. Нюйоркската полиция ще провери всички конкретни нишки, които им дам. Но инициативата все още ще трябва да излиза от нас. Докато този преследвач не извърши някакъв физически акт — опит за нападение срещу Тейлър, влизане в апартамента ѝ, каквото и да е — ченгетата не могат да направят много.

Тейлър не трепна.

— Заради това ли искахте апартаментът ми да остане празен — да видите дали няма да се опита да влезе вътре?

— Това би било един плюс, но не, не беше това причината. Искан да бъдеш на безопасно място. Никой, освен колегите ми в офиса, ченгетата и Рийд не знае, че си се върнала в града. Искан това да си остане така.

Веждите ѝ се събраха озадачено.

— Защо той би искал да се промъкне вътре ако знае... или мисли... че не съм там?

По лицето на Мич премина израз на неохота, но той разказа откровено на Тейлър онова, което трябваше да знае.

— Понякога тези перверзници се възбуждат от това да бъдат в спалнята на жената, от която са обсебени — да лежат в леглото ѝ или да се ровят в интимните ѝ дрехи...

— Добре, схващам картината — прекъсна го тя и потрепери. — Гади ми се само като си го представя.

— Не се безпокой. Аз и Джейк наблюдаваме апартамента ти по двадесет и четири часа. Ако извършителят стъпи на прага ти, веднага ще го заковам. — Челото на Мич се сбърчи от концентрация. — Междувременно утре отивам в WVNY, а другата седмица — в Академия „Делинджър“, когато отвори отново. Искам да говоря с всичките ти колеги и с някои от твоите ученици.

— Защо?

— Защото работиш с тях всеки ден. И защото колегите ти са единствените хора, които знаеха, че си на почивка и къде си била. Трябва да започнем с очевидното, за да разберем как те е открил онзи тип. — Мич се обърна към Рийд. — Искам също да разговарям с бившата ти секретарка. Искам да разбера колко публична е била новината за напускането ти от „Хартър, Рандолф и Колинс“ и колко души са знаели, че откриваш своя фирма.

— Не много — отговори тихо Рийд. — Моментът не беше подходящ за фанфари. По-късно ще разпратя обявления, ще публикувам съобщение в „New York Law Journal“ и на www.law.com. Но засега знаят много малко хора. От сегашната ми компания знаят само старшите партньори, секретарката ми и Пол Милс, новият ми съдружник.

— И Джонатан Малъри — напомни му Мич. — Което е много важно. Онзи, който се е обадил на Тейлър в Палм бийч, е знаел, че Джонатан знае. Така е искал да хвърли подозренията върху него.

Думите на Мич възбудиха мислите на Рийд. Но преди те да се оформят, Тейлър се изправи несигурно и залитна към него. И неоформената идея изчезна.

— Изтощена си — обяви Рийд. — Време е за лягане.

Мич разбра намека му и посегна към бравата.

— Джейк се е разположил отвън. Аз тръгвам към къщи да си почина няколко часа, после ще стане време за WVNY. Ще ви се обадя утре късно следобед. — Той посочи към Тейлър. — Ти стой тук. Никой да не те вижда. От каквото и да се нуждаеш, някой от нас ще ти го донесе. Твоят апартамент е абсолютно забранена зона.

Тя успя да се усмихне едва-едва.

— Да, сър.

— Лека нощ.

— Мич? — Тейлър извика тихо след него. — Благодари ти много.

Премигване.

— Изчакай да получиш сметката ми.

Тейлър настоя да си вземе душ, за да отпусне мускулите си. След това дори не си направи труд да изсуши косата си. Само избърса влагата, после прецапа до спалнята на Рийд, където се уви в един от чаршафите му и се мушна в леглото му.

Докато той пристигне с чашата чай от лайка, за който го бе помолила, тя вече беше заспала.

Той остави чашата, наблюдава я няколко минути и се учуди колко много се бе влюбил в нея за толкова кратко време.

С уморена въздишка Рийд се съблече и захвърли дрехите си. С делото на Джонатан и кризата на Тейлър не му се събираха повече от шест часа сън за последните три дни. Беше като пребит. И сега, когато тя лежеше в безопасност до него, той наистина можеше да си почине нормално.

Плъзна се в леглото до Тейлър, внимавайки да не я събуди. Тя промърмори нещо насън, после се сгуши в него, сви се в прегръдката му, сякаш именно там ѝ беше мястото.

Факт, точно така беше.

Рийд изключи осветлението, зави и двамата с одеялото и затвори очи.

Ароматът от шампоана на Тейлър бе последното нещо, което си спомняше, преди да се унесе.

6:35

Рийд възнамеряваше да остави бележка на Тейлър, да се увери, че Джейк е все още отвън и да тръгне за работа. Но не стана така.

Той отвори очи и видя Тейлър, облегната на лакът, свела поглед надолу към него.

— Добро утро — промърмори тя.

— Добро утро. — Той се намръщи и премигна, за да прогони последните следи от съня. — Защо си будна? Алармата ми ли те събуди?

— Не. Тя още не е звъннала. Нито пък ще звънне. Изключих я преди десет минути.

— А, ето *това* звучи интригуващо. — Рийд се събуди моментално. — Имаше ли някаква конкретна причина за това?

Тейлър се разсмя на лъча на надежда, който блесна в очите му.

— Истината? Исках да отделим малко време и да си поговорим. Но мога да се адаптирам. Много ме бива в правенето на компромиси. Така че ако ми обещаеш кафе и разговор, преди да се изстреляш през вратата, ще бъда доволна да те изпратя на работа с усмивка на лицето ти.

— Обещавам. — Той пъкна косата зад ухото ѝ и започна да разкопчава ризата ѝ. — Кафе и разговор. — Справи се бързо с ризата и я захвърли на пода. — Мога ли да започна с десерта?

Тя изкриви устни.

— Само ако го споделиш с мен.

— О, много ме бива по споделянето — увери я той, завъртя я по гръб и покри устата ѝ, тялото ѝ, със себе си. — *Наистина* много ме бива.

Доста след 8 часа те най-накрая седнаха за това кафе и разговор.

— Ти беше прав — започна Тейлър, напълни две големи чаши до ръба и ги остави върху барплота в кухнята. — Много *те* бива в споделянето. — Погледна го нежно и интимно и се настани на стола до него. — Освен това си удивителен любовник.

— Радвам се, че го чувстваш така. — Изражението му беше напрегнато, тъмните му очи дълбаеха дълбоко вътре в нея. — Защото те чакат години и години да откриваш точно колко удивителен съм.

Тейлър не се престори, че не го разбира.

— Ето защо се върнах — промълви тя. — Нуждаех се от теб. Досега не осъзнавах колко много се нуждая от теб. Постоянно се питах защо се прибирам у дома. Не се чувствам удобно в моя апартамент; когато се разхождам съм една изнервена развалина, знаейки, че някакъв психопат е обсебен от мен. Стеф почина. Животът ми е объркан. Не съм на работа. Защо тогава се прибирам у дома? Защо продължавам да мисля за това като за мой дом? И отговорът си *ти*.

Рийд вдигна ръката ѝ до устните си, после пръстите им се сплетоха.

— Този кошмар, в който живееш, скоро ще остане зад нас. После ще се заемем с живота си. Искам за Великден да дойдеш с мен до Върмонт. Цялото семейство ще е там. Можеш да благодариш лично на Роб.

Тейлър пребледня.

— Цялото семейство? Имаш предвид... — Тя започна да брои на ум. — Четиринайсет възрастни, девет деца и едно бебе на път?

— Добре се справяш с броенето. — Рийд се разсмя. — Но ставаме петнайсет с теб. Всъщност може би шестнайсет, ако последното гадже на Роб дойде с него. О, плюс два шоколадови лабрадора, едно гонче и оранжева котка с новото си поколение, и бог знае колко други животни ще ми представят.

— Уха! — Тейлър отпи голяма глътка кафе. — Сигурен ли се, че не е твърде рано? Може би ще ме възприемат като натрапница.

— Ще те обикнат. И няма да си натрапница. — Проникновена пауза. — Ще станеш част от семейството.

Чувствата задавиха Тейлър.

— Няма ли да са разочаровани от това, че не карам ски? — попита плахо тя.

— Ще бъдат развълнувани от това, че сме луди един за друг. Още въпроси?

— Сигурна съм, че ще е така. Засега съм малко зашеметена. Всъщност доста — поясни тя. — Щастливо зашеметена. — Въздишка. — Боже, толкова добре се чувствам от подобна промяна. — Тя остави решително чашата си. — И от нея ставам два пъти по-нетърпелива да обезвредя бомбите, върху които седим. Тази сутрин исках да си поговорим за твоята бомба.

Той сбърчи вежди.

— Не те разбрах.

— Джонатан Малъри. Планината, която трябва да изкачиш, за да спечелиш това дело. Виж, Рийд, не съм адвокат, но съм достатъчно умна, за да разбера, че вероятно ще бъда призована като свидетел на обвинението. Показанията ми няма да имат такъв ефект, какъвто биха имали, ако все още вярвах, че Джонатан е моят преследвач. Но съм сигурна, че прокурорът ще се досети, че мога да допринеса за грозната картина, която той се кани да нарисува за твоя клиент. Мога да опиша срещите си с него, да кажа как ме е изнервял, колко неприлично и заблудено се е държал, фантазирайки си, че има връзка с мен — всичко това. Сигурна съм, че си помислил за това.

— Това ми е работата. Да, мислил съм за това. — Рийд изглеждаше малко изненадан — и объркан. — Макар да признавам, че не съм очаквал *ти* да си помислиш за това.

— Е, помислих си. И искам да знам дали мога да направя нещо, за да намаля ефекта от моите показания? — Проблясък на студено веселие. — Тоест *преди* да ме разкъсаш на кръстосания разпит.

Чашата на Рий падна шумно на плота.

— Да не би да казваш, че искаш да ми *помогнеш*? Въпреки че представлявам Джонатан?

Тейлър издиша шумно.

— Казвам, че се доверявам много на инстинктите ти. Не искам твоят клиент да бъде наказан за престъпления, които не е извършил.

— Удивителна си — възкликна Рийд, хвана лицето ѝ и се наведе напред, за да я дари с дълбока, сърдечна целувка. — Искаш да направиш това въпреки всичките ти опасения от Джонатан?

— Да. — Внезапно по лицето ѝ премина блясъка от идеята, която я осени и тя огласи тази идея. — Искаше доверието ми. Е, изглежда вече го имаш.

Този път целувката му беше нежна, а пръстите му ласкави, докато галеха бузите ѝ.

— Ще се погрижа чудесно за това. Обещавам.

— Знам, че ще го направиш. — Тя улови пръстите му. — А сега ми кажи с какво мога да помогна?

Съзнанието на Рийд вече препускаше със свръхзвукова скорост. Тейлър забеляза това.

— Сигурно имаш нещо наум — предположи тя.

— Да, имам. Но не е нещото, което очакваш. — Рийд се наведе напред, а концентрацията набразди челото му. — Спомена за опасенията си от Джонатан. Ако се съ согласиш с предложението ми, мисля, че ще успокоим някои от тези опасения. Това предложение също така ще послужи за някои много важни цели — емоционални и правни.

— Сега аз не те разбрах.

Пауза.

— Нека просто да кажем, че Джонатан се нуждае да изповяда някои неща. Ти си семеен психолог. Можеш да слушаш и да разбираш. Това ще помогне на Джонатан и аз мисля, че ще успокои съзнанието му. Това е емоционалната част. Правната е малко по-рискована. — Рийд отпи разсеяно от кафето си. — Както аз виждам нещата, единственият възможен начин Джонатан да е виновен в извършването на тези убийства е ако е блокирал всичко в съзнанието си. Той мина на детектора. Резултатите съвпадат с моите инстинкти: той е невинен, което означава, в най-лошия случай, че Джонатан е виновен, но *вярва*, че е невинен. Ако това е така, той трябва да е бил адски по-зле, не само пиян или напопан с някакви смътни заблуждения за собствената си значимост. Трябва да е страдал от остро психическо заболяване. Съгласна ли си?

Тейлър кимна.

— Все още съм решен да се боря за решение *невинен*, защото вярвам, че Джонатан наистина е невинен. Обаче имам нужда и от резервен план. Душевно заболяване или лудост, или дълготрайни белези от емоционален тормоз. Нещо такова. Повярвай ми, историята му дава основания за това. Ще разбереш като си поговориш с него. Проблемът е, че ще се нуждая от експертни показания, потвърждаващи душевното му състояние от някой обучен да формулира това мнение.

Тя разбра намека му и опули очи.

— От мен?

— Ти имаш нужното образование и опит.

— Всъщност, не. Аз съм семеен психолог, а не криминален психиатър. Обучението и опитът ми...

— ... ти позволяват да се справяш с много объркани тийнейджъри и с причините, поради които са станали такива — прекъсна я Рийд. — В този случай всичко си пасва съвършено. Не е

нужно да се казва, че това ще е изключително полезно за Джонатан — на много нива.

Тейлър осмисли всичко това и кимна.

— Добре. Ще си помисля.

Вторник, 20 февруари

23:17

Телефонът в Палм бийч звънеше ли звънеше. И никакъв отговор. И никаква гласова поща. Отгоре на всичко, мобилният ѝ телефон беше изключен. И то от дни насам. По дяволите...

Той хвърли мобилния си телефон на леглото, после вдигна лампата и я хвърли в другия край на стаята, дори без да забележи, че тя се удари в стената и се разби на парчета.

Как смееше да се преструва, че той не съществува?

Пръстите му се сплетоха, той ги стисна здраво и продължи да ги стяга докато действително усети шията ѝ в ръцете си, палците му притиснаха дихателната ѝ тръба и изцедиха живота от тялото ѝ.

Тя не беше различна.

Тя бе точно като всички останали. Противна. Извратена.

Той планираше да прави страхотен секс с нея. Това щеше да бъде последната експлозия на чисто, свършено удоволствие преди вечната забрава.

Вече не.

Сега кучката щеше да си плати до край.

ГЛАВА 30

Вторник, 27 февруари

19:15

„Уестън и съдружници, адвокати“

Мърморенето се носеше иззад затворените врати в новата юридическа библиотека на фирмата и стигаше чак до приемната, където Рийд крачеше неспокойно.

Думите не се разбираха. Но тонът бе ясен.

Това бе напрегнат, емоционален сеанс. Но и темата беше напрегната и емоционална. Няколко пъти през последните минути Рийд мислеше да наруши обещанието си пред Тейлър и да нахълта вътре. Но трябваше да уважава нейната професионална етика точно така, както тя уважаваше неговата. Неприкосновеността на общуването с клиента не биваше да се нарушава. Освен това тя изложи правилата си напълно ясно и безкомпромисно.

— Насаме — отсече категорично тя. — Казах, че ще разговарям с Джонатан и ще го направя. Но трябва да бъде насаме.

И на Рийд не му оставаше голям избор.

Той беше отчаян. Постоянно стигаше до задънени улици. Не можа да открие никой, склонен да си отмъщава на семейство Бъркли, лично или професионално. Никакви техни познати с история на насилие. И никой, освен Джонатан, който да се облагодетелства от тяхното завещание. Той бе единственият им жив роднина, освен племенницата на Дъглас, която не се беше виждала със семейството от детинство и поради това нямаше представа, че е последната в линията на наследниците.

Нещата изглеждаха доста мрачни за Джонатан.

Нямаха време.

Заподозрени почти нямаше.

Пол се завъртя пред стълбите и погледна към Рийд през затворената врата.

— Те седят там повече от час — отбеляза той.

— Час и шест минути. Знам. Не съм свършил работа за една пара откак започна сеансът.

Напрегната усмивка.

— Какъв изход очакваш?

— Истината? — Рийд погледна Пол в очите. — Мисля, че Тейлър ще се съгласи с нас. Мисля, че стратегията за пледиране за намалени умствени способности или за временна лудост са нещо много далечно. Мисля, че Джонатан е невинен.

— Да. — Пол седна на най-долното стъпало. — Предполагах, че мислиш така. — Уморена въздишка. — И, както и двамата знаем, това ще затрудни много работата ни.

— Кажи ми нещо, което не знам. — Рийд направи пауза, после поклати глава. — Затрудненията не пасват тук. Джонатан е умен. Той никога не би оставил спермата си на местопрестъплението, а после да сътрудничи напълно с властите и да им даде проба за ДНК тест. И със сигурност знае, че никога няма да наследи състоянието на Дъглас, ако бъде признат за виновен в убийствата.

— После идва детекторът. Дори Уилард, помощник окръжният прокурор, бе притеснен от резултатите. Беше притеснен и когато очевидният му капан не доведе до нищо. Той не се спря пред нищо, за да разгласи подробностите от убийствата и нарочно описа белезите от ухапване на Адриен, посочвайки, че са били върху *дясната* ѝ гръд. А те бяха върху *лявата*.

— Очевидно Джонатан не е поел стръвта — изясни Пол.

— Да поеме стръвта? Дори окото му не мигна. Не беше уклончив; нямаше си никаква представа за това. Реагира единствено когато Уилард описа удушаването. И тогава му се повдигна като си спомни колко червено било лицето на Адриен, когато той идентифицирал тялото. Това в никакъв случай не беше реакция на убиец. Според мен тук има твърде много нелогични неща без никакво обяснение.

Рийд се намръщи.

— Уилард е твърд, но честен. Той вижда същите несъответствия, които виждаме и ние. И те го дразнят.

В този момент вратата на библиотеката се отвори и Тейлър излезе.

— Приключихме.

Главата на Рийд подскочи нагоре и той огледа внимателно лицето на Тейлър, опитвайки се да прочете мислите ѝ. Тя изглеждаше замислена и много сериозна. Но това беше всичко.

Пол улесни нещата.

— Искам да говоря с Джонатан за утрешното заседание — обяви той, стана и тръгна към библиотеката. — След малко се връщам при вас.

Тейлър погледна след него и се усмихна иронично, когато вратата се затвори.

— Ето *това* беше изтънчено.

— Ние няма да търсим изтънчеността. Ще търсим отговори. — Рийд повдигна брадичката ѝ. — Първо, добре ли си? Без неблагоприятни емоции?

— Не. Добре съм. Виж, клиентът ти е съвсем различна история. — Тейлър посочи към стаята за кафе, която Рийд бе приготвил в другия край на коридора. — Хайде да поговорим.

Наляха си две чаши кафе и се отпуснаха в столовете.

— Добре, давай — подкани я Рийд.

— Първо, разбирам защо искаше този сеанс, заради мен и заради Джонатан. Удивителна е разликата, след като си изясниш цялата картина. Виждам също, че ти е било лесно да убедиш Джонатан да говори с мен.

— Не беше нужно никакво убеждаване. Той подскочи от радост за тази възможност.

— Той искаше да ми се *довери*. Преценил е, че ако знам всичко, което той е преживял, това ще предизвика състраданието ми. Надяваше се от тези чувства да пламне близост помежду ни и по-късно аз да го обикна.

— Знам.

— Стана. Не това с близостта, но разбирането и състраданието. Сега имам ясна представа за това какво движи Джонатан и какво го мотивира — лично и професионално. — Тейлър отпи от кафето си. — Притиснати сме от времето. Така че нека да минем към преценката ми. За начало, нито за минута не мога да повярвам, че Джонатан е толкова параноичен, та да е извършил ужасните престъпления, в които е обвинен, и да ги е блокирал в съзнанието си. Според мен той не само не е насилник, той скърби и е в шок — много нормални реакции. О,

натоварен е с много голямо бреме, благодарение на това, че не е бил признат официално от баща си, на чувството си за малоценност и, преди всичко, на хищната си мащеха. Адриен Бъркли определено е прецакала отношенията му с жените.

— Дума да няма — промърмори Рийд.

— Да, но резултатът е, че той е станал несигурен, не безчувствен. Вярно, мразел е Адриен и в червата. И с право, мен ако питаш. Тя е използвала баща му и брат му, заплашвала е майка му и му е плюла в лицето при всяка удобна възможност. Но Джонатан не е настроен да отмъщава. Той иска да се докаже. Това се отнася и до отношенията му с жените, което обяснява двата инцидента в колежа и в университета. — Пауза. — И това, че е обсебен от мен. Последното, с което иска да се пребори, е още едно отхвърляне.

— Да. — Рийд изглеждаше мрачен. — Съжалявам, че не можах да ти кажа за онези инциденти с тормоз, но се радвам, че той го е направил. Мисля, че той те възприема като някакъв спасител.

— Точно така. — Тейлър въздъхна. — Онова, което той наистина желае най-силно, е нормалност, истинска и стабилна връзка, жена, която го обича точно толкова колкото и той я обича. Поведението му малко е преминало границите. Но, при тези обстоятелства, това е разбираемо. Ето това е моята преценка. И ако искаш да се явя пред съда като твой експертен свидетел, ще го направя.

Рийд стисна ръката ѝ.

— Благодаря.

— Наистина го съжалявам — изказа мислите си на глас Тейлър. — Но ако искаш да знаеш истината — бог да ми помага, не съм си и помисляла, че ще кажа това — човекът, когото *наистина* съжалявам, е Гордън. Той е преживял травмата да бъде изнудван и вкаран в леглото на мащехата си. Кой знае какво мощно въздействие му е оказала. Той вече е бил готов за това. Студен. Егоцентричен. Зараждащ се манипулатор. Адриен просто е решила нещата окончателно. Не е чудно, че се е превърнал в такова безсърдечно, непочтено копеле.

Тейлър се втренчи тъжно в чашата си.

— Иронията е в това, че ако някой е имал самообладанието и мотива да извърши това, в което обвиняват Джонатан, това може да е само Гордън. Ако беше жив, щях да заложа голяма сума за вината му. Той вероятно е много доволен от всичко това — дори ако е в ада.

Ето отново. Проблесна му същата идея. Само че този път Рийд видя идеята до края. Нещо невъзможно. Дали беше така?

— Разкажи ми за типа личност на Гордън — излая Рийд като старшина на учение.

Грубият му тон свари Тейлър неподготвена, както и самата команда.

— Нямам нищо ново за казване — отговори тя. — Гордън беше арогантен манипулатор, жесток и перверзен тип.

— Но той беше пресметлив, самовлюбен, пълен с мании за величие и напълно лишен от съвест и угризения. Психолозите, които съм чувал да свидетелстват в съда, цитират подобни черти, когато описват някой мегаломан и психопат.

Студени тръпки побиха Тейлър.

— Рийд, защо правиш това? — успя да го попита тя и блъсна кафето си настрани. — Не искам да обсъждам...

— Знам — прекъсна я Рийд с малко по-нежен тон. — И не искам да ти се налага да го обсъждаш. Но Джонатан мисли, че са го натопили за убийство. Мич мисли, че Джонатан е бил натопен като твой преследвач. Може би са го натопили и за двете неща. А аз мога да се сетя само за един човек, който е имал и средствата, и мотива да го направи.

И изведнъж тя осъзна всичко. Сякаш нещо я удари по главата.

— Гордън? — прошепна Тейлър.

— Ти самата каза, че той има психологическата характеристика за това.

— Само че е мъртъв.

— Да, нали? — Съзнанието на Рийд препускаше лудо. — Но нека да се престорим, само за момент, че е *жив*. Не би ли му се сторило нещо като божествена справедливост да изнасили и да убие Адриен и това да му се размине? — Това възбуди изблик на проникновение и Рийд скочи на крака. — Иисусе Христе! — Той изскочи от стаята, препусна по стълбите и се насочи към офиса си. Стигна до бюрото си и се разрови в папките и книгата. Ето. Грабна купчината с материали за ДНК, които беше распечатал, и започна да прелиства страниците докато намери онова, което търсеше.

Тъкмо се беше концентрирал върху онова, което му трябваше, когато Тейлър влезе.

— Рийд, какво има? Какво става?

Той ѝ подаде страницата, сочейки към конкретната секция.

— Прочети това.

Тейлър го послуша, огледа абзаца и го прочете на глас.

— Еднояйчните близнаци се раждат от една оплодена яйцеклетка, която се разделя на две. Това разделяне може да стане до дванадесетия ден от зачеването, по времето, когато яйцеклетката се имплантира в матката. Оплодената яйцеклетка и единственият ѝ набор от ДНК се разделят, за да оформят ембрионите близнаци, всеки със свой набор от ДНК, който е идентичен с другия. В резултат от това еднояйчните близнаци са от един пол и тяхната ДНК е сто процента *идентична*. — Тейлър остави страницата с резервирано изражение. — Накъде отиваш с това?

— Към присъда невинен.

— О, боже! — Ръцете на Тейлър се разтрепериха, когато тя осъзна думите на Рийд. — Еднояйчните близнаци имат идентични ДНК. — Тя пусна страницата върху бюрото на Рийд. — Ако онова, което ми внушаваш, е вярно, значи Гордън Малъри е *жив*.

Рийд изглеждаше не по-малко потресен от Тейлър.

— Разбирам колко налудничаво звучи това. Но със сигурност би могло да обясни много неща. Съвпадението на ДНК. Фактът, че един изнасилвач и убиец — едновременно опитен и педантичен — е бил толкова невнимателен и е оставил спермата. Бруталният начин, по който е била изнасилена Адриен.

— И начинът, по който е била убита — допълни Тейлър.

— Тя е била *удушена*, Рийд. Аз също — от Гордън. Той знаеше точно кога да спре, за да остана жива. — Тейлър се задъха. — Джонатан спомена, че си бил притеснен от предразположението му към червенокоси жени, че това можело да се свърже с мен. Погледни Гордън. Стеф беше червенокоса. Аз съм червенокоса. И Адриен очевидно е била червенокоса. Две от трите са мъртви. Мен ме преследват.

— Добре, добре. — Опитът на Рийд го държеше нащрек.

— Хайде да не форсираме нещата. Трябва да обърнем много факти. Първо, за да може това подозрение да се превърне във факт, Гордън трябва да е планирал всичко предварително, започвайки с инсценирането на собствената си фалшива смърт. Как е успял да го

направи? Яхтата му избухна. Това го знаем със сигурност. Как е избягал той? Къде е отишъл? Трябва да разбере това възможно най-скоро.

— Знаел е, че ще се върне. — Съзнанието на Тейлър вземаше паникьосан обрат. — Рийд, това обяснява защо каза, че ще ме наблюдава. — Тя прокара разтрепераните си ръце през косата си, спомняйки си за срещата, която положи толкова усилия да забрави. — Обеща ми да довърши онова, което започна през онази вечер.

— Това си пасва с играта му от тогава. Изпраца ти електронни картички. Обажда ти се. Тормози те. Заплашва те.

— Приближава се до мен — допълни тихо Тейлър.

Устните на Рийд се стегнаха сърдито.

— Ако Гордън те преследва, ние сме по петите му. Знаем какво иска. И то няма да стане.

— Но къде е той? Докато не успеем да докажем, че Гордън е жив, ще тъпчем на едно място. Как да го направим?

— Първо, трябва да ми изясниш някои сиви зони. Психологически зони. Искам да имам ясна картина, преди да се впусна в борбата.

— Добре. Питай.

— Защо Гордън би убил Дъглас? Защо не само Адриен? Или съм сбъркал адреса? Дали не е нещо елементарно — Дъглас е хванал Гордън да напада Адриен и се е опитал да я защити, принуждавайки Гордън да убие и него?

— Не мисля така. — Оценъчните способности на Тейлър се включиха в играта. — Гордън е много умен. Няма начин да е влязъл в къщата, без да знае кой точно е вътре.

— Значи въпросът ми си остава. Защо и Дъглас?

— Моето предположение? Тъй като Гордън е бил сбъркан тийнейджър и още по-сбъркан възрастен, умът му е работил сбъркано. Сигурно е хвърлял цялата вина върху Дъглас. Може би си е мислел, че Дъглас е знаел какво става, но е решил да жертва Гордън, за да защити жена си. Или може би си е мислел, че Дъглас е отричал всичко в съзнанието си — че не е знаел просто защото не е искал да знае. Тук съществуват много възможности и всички могат да накарат Гордън да мрази баща си достатъчно, за да го убие.

— Добре. Приемам това. А сега — за натопяването на Джонатан? Той е брат на Гордън. Не са били близки, но не са били и врагове. Няма оправдание за толкова силна омраза, която да провокира подобна жестокост.

— Не е нужно. Било е изгодно. Помниш ли какво каза? Психопатите нямат съвест и угризения. Това е вярно. Така че ако Гордън стои зад всичко това, единствената му цел с отмъщението. Джонатан е пешка, която той може да си позволи да изгуби.

Рийд извърна глава, а един мускул на челюстта му потрепваше жестоко.

— Не съм сигурен от кое ми се гади повече — дали ако открием, че сме прави, или че грешим. Но нека да кажем, че цялата тази пресилена теория е вярна. Основният въпрос е къде е сега Гордън. Къде се крие? — Подигравателен смях. — Майтапя ли се? Не е нужно да се крие. Той е мъртъв. Или поне всички си мислят, че е.

— Ако той е моят преследвач, знаем, че е в Манхатън.

— Страхотно. Като стотици хиляди други хора. Той може да идва тук всяка вечер, да те наглежда, а после да заминава за някъде. — Това стегна още повече чертите на Рийд. — Тази теория ще затвори още една вратичка — фактът, че не е имало взлом в къщата на Бъркли. Гордън е влязъл със собствения си ключ или е почукал и се е престорил на Джонатан. Докато Дъглас и Адриен осъзнаят истината — и се възстановят от шока — вероятно е било твърде късно.

Тейлър облиза устните си.

— Какво ще правим сега?

Рийд я огледа мрачно.

— Няма да обсъждаме това с никого. Дори с Джонатан. За момента това си е чиста спекулация. Трябва да открием нещо, на което да стъпим, преди да запалим този фитил и да го гледаме как ще експлодира.

— Какво например?

— Рано сутринта ще се обадя на Хедман и ще видя дали ще се съгласи да се свърже с полицията в Съфок Каунти и да ги убеди да ми дадат копие от документите и полицейския доклад за експлозията на яхтата през септември. Делото е закрито и се съмнявам, че ще им пука. Ако ми направят спънки, ще изискам проклетите документи по съдебен път. Искам да преровя материала дума по дума. Може би, след

като вече знаем това — или поне го подозираме — те ще ни подсказат нещо.

— Моето оплакване за нападението също е закрито дело и се намира тук в Манхатън, в Дванадесето управление — напомни му Тейлър. — Изискай и него. Разказах на полицията за опита за изнасилване от страна на Гордън, включително и онова, което той каза, дума по дума. Може би в техния доклад ще има нещо, което да те просветли.

— Ще го направя. — Рийд се втрени в нея, а мислите му определено се обърнаха към опасността, в която тя се намираше, ако Гордън направляваше всичко това. — Коригирам думите си, че няма да казваме на никого. Ще кажем на един човек. На Мич. Искан той да бъде нащрек, в случай че Гордън стане прекалено самоуверен и реши да се покаже. Може и да го направи, предполагайки, че всички ще го сметнат за Джонатан. А аз предполагам, че той вече е отчаян, да не казвам побеснял. Не забравяй, че не може да се добере до теб повече от седмица. Това може да го подтикне да рискува.

— Страхотно. — Тейлър жадуваше за малко лекомислие, но вместо това почувства страх и напрежение. — Може би трябва да назнача Мич на постоянна работа при себе си. С това темпо той ще работи за мен завинаги.

— Не, няма — отговори енергично Рийд. — Ще решим всичко това. Нуждаем се от отговори. При това веднага. Но ти обещавам. Ако Гордън Малъри е жив, ще му се прииска да е мъртъв.

ГЛАВА 31

Петък, 28 февруари

10:15

Тейлър не можеше да понася това повече — затворничеството, чакането, бездействието. Трябваше да направи нещо или щеше да се побърка.

Тя се обади на Джак и му съобщи, че се е върнала в града. Напомни му също, че следващата седмица се мести в новия си апартамент. Така че бе разумно да отиде в радиото тази вечер, не само да направи шоу на живо — което много ѝ се искаше — но и да запише няколко допълнителни програми, за всеки случай, ако обстоятелствата ѝ попречеха да отиде на работа през следващата седмица.

И двамата знаеха какво означава обстоятелствата.

— Всички знаят — информира я Джак. — Ще те затрупат с въпроси.

— Ще се справя.

— Тейлър. — Тонът на Джак бе приглушен, но напрегнат. — Сигурна ли си, че искаш да го направиш? Може би трябваше да останеш във Флорида още седмица-две.

— Сигурна съм — отговори категорично тя. — Искам да се върна на работа. Мич е най-добрият. Залепнал е за мен като мухоловка. Никой не може да приближи до мен.

Неловка пауза.

— Щом казваш. — Джак се окашля. — Къде си отседнала?

— Засега у Рийд. Поне до преместването. Сегашният ми апартамент е като зоологическа градина. Наполовина опаковани кашони и документи, чакащи да бъдат унищожени. Освен това тези дни съм малко изнервена. А у Рийд поне не съм сама.

— Да. Не би трябвало. — Още една пауза. — Ще се видим довечера.

Искаше ѝ се да не е чак толкова мрачен.

18:15

WVNY

Влизайки през двойната врата с надпис WVNY, Тейлър разбра защо Джак беше толкова сдържан. Тя се почувства като извънземна на собственото си работно място.

Щом влезе в приемната, всички замлъкнаха. Тоня, момичето в приемната, я видя първа и пребледня, правейки знак на секретарката и на двете стажантки, с които си бърбеше. Те поздравиха Тейлър в стегнат унисон, после се втренчиха в нея докато тя отминаваше към звукозаписните студиа.

Там не беше по-добре. Чу се хор от: „Добре дошла у дома“ докато Тейлър преминаваше, но поздравите бяха напрегнати, а израженията по лицата на всички варираха от съжаление, до любопитство и нервност — вероятно и страх, че опасността, преследваща Тейлър, може да нахлуе в радиостанцията и да застраши собствената им сигурност.

Тя постави дежурната усмивка на лицето си, отвърщайки на всички поздрави и опитвайки невъзможното, за да се държи нормално.

Офисът на Джак беше празен. Също и на Бил и на някои други от редовните. Най-странното бе, че и стаичката за кафе беше опустяла. Ето *това* се случваше за пръв път.

Може би половината станция се беше евакуирала след известието за пристигането ѝ.

При тази мисъл Тейлър отвори вратата на своето студио. С благодарност чу мърморенето отвътре.

— Хей — започна тя. — Радвам се, че сте тук. Бях започнала да се чувствам като отритната... — Тя спря на място и зяпна, когато бе поздравена от почти целия персонал на WVNY, всичките строени във форма на конска подкова и с огромна шоколадова торта пред тях. На тортата пишеше: „Добре дошла у дома, Тейлър“.

— Изненада! — изреваха те.

Тя премигна, очите ѝ се напълниха със сълзи и тя не успя да ги сдържи.

— Уха! — успя да възкликне само. — Не знам какво да кажа.

— Кажи здрасти — предложи Кевин, приближи до нея и я прегърна сърдечно.

— Да — извика Бил. — После нарежи тортата. От половин час душим шоколада. Щях да се хвърля в проклетата вкуснотия.

Стаята се изпълни със смях и изведнъж Тейлър наистина почувства, че може би, само може би, всичко ще бъде наред.

Тя преглътна сълзите си.

— Благодаря ви. Наистина ми липсвахте. — Тя също прегърна Кевин. — Здравсти — повтори послушно после. — Обзалагам се, че знам чия е била идеята за това. — Тя прекъсна за малко, избърса си очите и намигна към Бил. — А сега, къде е ножът за тортата?

Ледовете се разчупиха и всички те се събраха наблизко, хапвайки торта и бъррейки весело.

Лора си проправи път през навалищата и остави чинийката си, за да целуне Тейлър по бузата.

— Добре дошла у дома. Адски ни липсваше. Забавлява ли се?

Въпросът бе толкова несъвместим с реалността, че Тейлър за малко не се разсмя с глас.

— Времето беше великолепно — отговори честно тя. — Но аз прекарах повечето време в къщата, разпусках.

— Добре. Имаше нужда от това.

Денис излезе напред и стисна сърдечно ръката ѝ.

— Наистина е добре, че се върна.

— Да, и не само защото ни липсваше — извика Кевин. — Денис има една гореща новина, която си умира да сподели.

Тейлър се обърна към Денис и сбърчи любопитно вежди.

— Изглежда е нещо важно.

— Така е — увери я Кевин.

На Тейлър ѝ хрумна неприятна перспектива и тя погледна умолително към Денис.

— Моля те, не ми казвай, че напускаш, че си намерил някоя високоплатена работа в друга станция.

— Щях ли да се усмихвам в такъв случай? — попита Кевин и изръмжа. — И без това вече съм преуморен от работа.

— Вярно е — съгласи се Тейлър. — Добре, не ме дръжте в напрежение. Каква е новината ти?

Звукооператорът се усмихна свенливо.

— Онзи ден с Али се оженихме.

— Оженихте се? — Тейлър се опули. — О, Денис, това е чудесно! Поздравления! — Тя го прегърна ентусиазирано. — Онзи ден? — повтори тя докато осъзнае новината. — Тогава какво правиш на работа? Нали си младоженец.

— Позволих на Денис да почива през цялата седмица — увери я Джак. — Не е идвал от сряда. Но искаше да е тук за посрещането ти. Появи се преди час и после изчезва до понеделник.

Тейлър усети прилив на благодарност.

— Благодаря ти! Това означава много за мен. Моля те, кажи на Али, че съжалявам заради това, че те откъснах от нея, макар и за няколко часа.

— Изобщо не ми беше трудно да дойда тази вечер — отговори Денис. — Шоколадовата торта ми е любима. А Джак каза, че мога да занеса едно парче у дома, за Али.

— Разбира се. — Тейлър намигна палаво. — Макар че няма да се измъкнеш толкова лесно. Защото ние искаме да видим Али.

Денис се усмихна, този път по-непринудено. Изглеждаше щастлив, дори замаян, както трябва да изглежда един младоженец.

— Благодаря на всички — извика Тейлър към персонала, след като Джак ги прогони отново на работните им места. — Това бе една удивителна изненада.

Джак постигна целта си, спирайки на прага чак когато само Кевин, Денис и Лора останаха в студиото с Тейлър.

— Сигурна ли си, че си готова за това?

— Положително — увери го тя.

— Защото ако не си готова, можеш да го отложиш.

— Разбирам. Но съм готова. И не искам да го отлагам.

— Частният ти детектив пред сградата ли е?

Категорично кимване.

— Е, остани само толкова, колкото ти се иска. Не прекалявай. — Той сякаш искаше да каже още нещо, но после промени решението си. — Приятно шоу. И добре дошла у дома.

Тейлър стрелна Кевин с изпитателен поглед, когато той затвори вратата след Джак.

— За какво беше всичко това?

Никакъв отговор.

— Хей. — Тя погледна към единия, после към другия. —
Зададох въпрос.

Денис отстъпи пръв.

— Джак бе малко стреснат от частния ти детектив — отговори
колебливо той.

— Стреснат? — Тейлър се намръщи. Мич бе един от най-
свестните, непосредствени хора, които тя бе срещала някога — със
сигурност не бе от онзи тип, който сплашваше хората.

— Защо? Груб ли е бил с него?

— Не, няма нищо такова — допълни Кевин и поклати глава. —
Но знаеш как Джак защитава WVNY. Когато се разпространи слухът,
че твоят частен детектив е бил тук и че някои от нас са били
разпитвани, някои хора от персонала се изнервят. Мич обясни —
просто и ясно — че никой тук не е в опасност и не е заподозрян, че той
просто се опитва да определи дали някой не е споменал, по
невнимание, местоположението ти.

Тейлър отново увеси нос.

— Може би трябва да си взема творчески отпуск.

Черните вежди на Денис се извиха нагоре.

— Ти току-що се върна.

— Знам. Но не искам да причинявам никакви неприятности,
нито на вас, момчета, нито на Джак. Вие бяхте спасителното ми въже
през всичко това.

— Джак ще се успокои — обясни Кевин. — Дай му малко време.

Време.

Думата имаше горчив вкус върху езика на Тейлър. Всичко се
движеше в забавен кадър. Но тя имаше зловецото усещане, че пясъкът
в пясъчния ѝ часовник изтича.

23:30

Тя се върна.

Отиде в радиостанцията. Току-що излезе.

Той я наблюдаваше как върви към чакащата кола.

По дяволите, колко секси е. Беше забравил колко се възбуждаше
само като я видеше. Гневът, насъбрал се у него, го възбуждаше още

повече. Ярост и секс. Нямахе как да е по-добре. Не и за онова, което си беше наумил.

Изкуши се да я последва. Но не го направи. Времето още не беше дошло.

ГЛАВА 32

23:50

Източна шестдесет и осма улица

Рийд си драскаше бележки върху кухненския плот, когато Мич и Тейлър пристигнаха.

Той изтича и отвори вратата, усещайки познатото вече чувство на облекчение, което се разля в него, когато Тейлър се показа в жилището му жива и здрава.

— Хей. Как се чувстваш при завръщането си?

— Смесени чувства. И добре, и зле. И като главна атракция в шоу за ненормалници. Но, хей, поне ми организираха купон. — Тейлър си съблече палтото и го подаде на Мич. — Благодаря, както винаги.

— Няма защо, както винаги — отговори той. — Почини си. Аз ще се прибера у дома и ще прочета това-онова за Гордън Малъри. Джейк е направил едно доста подробно изследване: стари статии, обяви, такива неща. Може би това ще ни подсказва къде се крие той сега — ако е жив.

— Аз чета подобна литература, само че моята е за експлозия на яхта и за физическо нападение — обясни уморено Рийд.

— Сдобил си се с документите? — Тейлър подскочи.

— Да. — Рийд посочи с палец към кухнята. — И двата са там. Хедман бе много склонен да ми съдейства, особено след като Мич разговаря с него. Той и Олин настояха да разберат защо искаме документите и се наложи да ги информираме. Тук няма да имаме проблеми. Те ще си мълчат. Мислят, че се хващаме за сламка. Но са добри детективи.

— Разбира се — съгласи се Мич. — Както и да е, приятно четене. Утре ще сравним бележките си, ще видим чии материали са били по-интересни. — Той махна с ръка. — Лека нощ.

Рийд затвори и заключи вратата след него, после се обърна към Тейлър.

— Включих твоето шоу по някое време тази вечер. Ти звучеше толкова спокойна и сдържана...

— ... като теб в съда — завърши вместо него Тейлър. — Това ми е работата. Хората, които ми се обаждат, зависят от мен. Трябва да се контролирам, когато съм в ефир. Това не означава... — Тя прекъсна, отпусна се на дивана и притисна длани към очите си. — Рийд, съжалявам. Уморена и съсипана съм. Не исках да ти повишавам тон.

— Не е нужно да се извиняваш. — Той седна до нея и започна да я масажира, прогонвайки напрежението от раменете ѝ.

— Как мина изслушването във Върховния съд?

Повдигане на рамене.

— Както се очакваше. Съдията не отмени гаранцията. Джонатан се боеше единствено от това. Аз, от друга страна, наполовина се надявах, че ще го направи.

Тейлър се обърна рязко и стрелна Рийд със стреснат поглед.

— Защо?

— Поради чисто егоистични причини. Ако Джонатан е затворен, Гордън не може да се маскира като него — не и без да го хванат.

— О... — Тя въздъхна уморено. — Разбирам. Но нещо ми подсказва, че Гордън е твърде умен, за да се остави да го хванат. Ако Джонатан беше в затвора, Гордън все някак си щеше да разбере за това и щеше да пропълзи обратно в канала като плъх, какъвто си е. — Горчив смях. — И, като същия този хитър плъх, щеше да се появи чак когато разбере, че е безопасно.

— Той никога няма да бъде в безопасност — отвърна Рийд с твърд, решителен тон. — Не и докато ние го преследваме.

Тейлър го дари с вяла, благодарна усмивка.

— Прочете ли полицейските доклади? Нещо ново?

— Нищо съществено. Освен факта, че никоя от частичните човешки останки, открити след експлозията на яхтата, не са били от Гордън. Само спасителният му пояс с монограм.

— Може да го е хвърлил през борда за повече убедителност.

— Точно така. От друга страна, може да е бил изхвърлен от експлозията, а цялото му тяло да е било разкъсано на парчета. Така че нека само да кажем, че липсата на физически останки повдига червен флаг — за нас. За полицията и за обвинението — да, при тези

обстоятелства, нашият червен флаг е слаба позиция. И определено не е достатъчен, за да изградим надеждна хипотеза, че Гордън е жив.

— Той е там някъде, Рийд. Знам го. Не се нуждая от доказателство. Кръжи около мен като ястреб. Кой знае кога ще се спусне надолу... Не разполагам с лука време като теб. Всеки ден, всяка минута той може... — Тейлър прекъсна, безнадеждна и отчаяна, и ужасно засрамена от онова, което намекваше. — Съжалявам — прошепна тя. — Това ми дойде съвсем спонтанно.

Рийд притисна главата ѝ върху гърдите си.

— Тейлър, изслушай ме. Знам как се чувстваш — все едно че се разпадаш по шевовете. Знам, че си уплашена. И двамата знаем, че няма да е лесно да се доберем до Гордън. Той е умен. Педантичен е. И няма намерение да го хванат. Но няма да продължи така. Ние *ще* го хванем. Обещавам ти. Междувременно не се съмнявай в моите приоритети. И двамата с теб имаме абсолютно една и съща програма. Джонатан е мой клиент. Ти си... — Той преглътна. — Обичам те. Животът ти и сигурността ти са най-важните неща за мен. Непрестанно работя по тази хипотеза за Гордън. Накарах Мич да направи същото. Това е заради теб, не заради Джонатан.

— Знам. — Тя се сгуши в него. — Просто искам всичко това да приключи.

— Амин.

— Нещо ново за ДНК? — попита Тейлър. — Онова, което ми показва снощи, беше много вълнуващо.

— Прочетох още някои неща за ДНК профилите на еднояйчните близнаци — отговори с неохота Рийд. — Без да навлизам в прекалено много научни детайли, тук са намесени два генетични термина: фенотип и генотип. Генотипът е строежът на нашите гени — с други думи, нашата ДНК. Фенотипът е външният фактор — нашите физически характеристики, които са резултат от взаимодействието на нашите гени с хранителната среда в матката. Последната част е най-важна за нас. Тъй като всеки плод взаимодейства различно с околната си среда, еднояйчните близнаци имат еднакви генотипи, но различни фенотипи.

— Кои физически черти засяга това?

— Оперативните за едно криминално разследване са отпечатъците от пръсти и зъбната картина. И двете характеристики се

различават леко при еднотайчните близнаци. За жалост убиецът е бил достатъчно умен и не е оставил отпечатъци от пръсти. Но Адриен имаше белези от зъби върху лявата си гръд. Прочетох едно дело, което е прецедент по въпроса, където защитникът е предизвикал експертно свидетелство от зъболекар, който е представил като доказателство пломбите, отпечатъците от пенопласт и компютърното сканиране от зъбната картина на обвиняемия, а съдът ги е положил върху раните, за да ги сравни. Били са различни. Ако е нужно, мога да опитам тази тактика в съда. Тя не е безспорна, но може да създаде основателно съмнение. — Той разтри слепоочията си. — Но ме влудява фактът, че това не е достатъчно, за да получа съдействието на Хедман и Олин по случая с твоя преследвач.

— Нищо няма да е достатъчно докато не се покаже самият Гордън — отговори тихо Тейлър. Продължителна пауза, докато тя обмисляше собствените си думи. — Рийд, може би трябва да използваме този факт като наше предимство.

— Какво имаш предвид?

— Хайде да накараме Гордън да се покаже.

— И как предлагаш да го направим?

На Рийд това нямаше да му хареса. На самата Тейлър не й харесваше. Но това би могло да се окаже най-бързото им решение. Може би единственото им решение.

— Новият ми наем започва да тече от утре — обясни тя. — Сигурна съм, че Гордън знае това. Също така съм сигурна, че знае къде се мества. Така че защо да не му направя услуга и да се преместя? Без ничия помощ, само с компанията за преноса. След като те си отидат, ще остана сама. Това ще даде чудесна възможност на Гордън.

— Забрави за това. — Цялото тяло на Рийд се стегна. — Така се превръщаш в мишена.

— Ако това ще извади Гордън от дупката му, искам да рискувам.

— Но аз не искам. Идеята е налудничава. Ще се изложиш незащитена пред един психопат. Темата е приключена. Ще открием Гордън с не толкова радикални средства.

— Каквито и да са те. — Тя въздъхна. — Просто ми хрумна, че от вчера и двамата престанахме да употребяваме ако, когато споменаваме Гордън като мой преследвач. Вече и двамата сме сигурни, независимо от това дали имаме стабилни доказателства.

— Да — съгласи се Рийд. — Така е.

1 март

1:15

Денят D^[1].

Новият ѝ наем започна да тече преди седемдесет и пет минути.

Той огледа апартамента, който скоро щеше да бъде неин, чудейки се кога ще се нанесе. Старото ѝ жилище бе в хаос от няколко дни, тъй като тя се подготвяше за преместването.

Кашоните щяха да бъдат изпратени навреме. Старото ѝ жилище щеше да се освободи. Но все още не се знаеше кога ще пристигне и тя.

Тя живееше при Рийд Уестън. Живееше там откак се върна от Флорида.

Преди няколко седмици това би било достатъчно, за да го вбеси. Представяйки си я с друг мъж. Знаейки, че е в леглото му. Беше достатъчно разярен, когато разбра, че всяка вечер тя изключва мобилния си телефон, за да не може той да се свърже с нея. Глупава кучка! Не знаеше, че винаги може да се добере до нея, стига да поиска...

Както и да е, всичко това сега нямаше значение. Планът му навлезе във финалната си фаза.

Тя се изнервяше. Той го виждаше в движенията ѝ, в неспокойната ѝ походка и в очите ѝ. Мразеше да живее като затворник. Много скоро щеше да се освободи, макар и за малко.

Това малко беше достатъчно. Той щеше да чака.

Времето ѝ изтичаше. Така че нека да чука Рийд Уестън до насита. Когато тя умреше, *той щеше да бъде в нея, не Уестън.*

Първо щеше да ѝ каже всичко. Това се подразбираше. Трябваше да каже на някого. Планът му беше твърде изкусен, за да го запази само за себе си.

Жалко, че не можеше да го сподели с другите глупаци. Особено с ченгетата. Израженията на лицата им щяха да бъдат неописуеми.

За жалост трябваше да стане така. Той трябваше да продължи, да започне новия си живот.

И, о, какъв живот щеше да бъде това...

[1] Кодово название за деня, в който Съюзниците дебаркират в Нормандия и откриват Втория фронт срещу Германия. Използва се като нарицателно за важно събитие. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 33

1 март

15:30

Академията „Делинджър“

Тейлър излезе от училище късно.

Не беше нужно да оглежда улицата, за да разбере, че Мич е там. Усещаше остро присъствието му. Заставането край сградата, в която тя се намиреше, се бе превърнато във втора природа на този човек.

Тя вдигна яката на палтото си и тръгна.

Всички стабилни компоненти, които съставяха живота ѝ, бяха изтръгнати, един по един.

Първият ѝ ден обратно в училище. Идентично копие на първия ѝ ден в радиостанцията. Тревожните погледи на колегите. Мълчанието щом тя влезе в учителската стая. Оптимистичен, но неспокоен насърчителен разговор с директора. И странни погледи, придружени с нашепване, от страна на учениците.

Все едно да насипваш сол в рани, които все още бяха толкова пресни, че чак кървяха. Не трябваше да се изненадва. „Делинджър“ представляваше едно малко и затворено общество. Когато станеше нещо пикантно, новините се разнасяха като горски пожар, независимо от това колко усилия полагаха хората, за да ги запазят в тайна. Но тя все пак хранеше надежда, че нещата ще се уталожат, че ще успее да избегне отрицателните резултати.

Но не успя.

Мич не беше виновен за това, че подпали фитила, разговаряйки с администрацията и с няколко от колегите ѝ. Той просто си вършеше работата. След като той прекрачи окичения с ореол праг, всички уши се наостриха. А останалото бе *fait accompli*.

Ускорявайки ход, Тейлър се насочи към „Старбъкс“. Отчаяно се нуждаеше да остане сама за няколко минути.

Сама. Колко смешно. Мич щеше да бъде точно зад нея. Щеше да изчака няколко минути, а после щеше да влезе и да си поръча голямо

кафе. След това щеше да се паркира отвън, преглеждайки вестника и пиейки кафето си.

Съвършената компаньонка.

Тейлър отвори вратата и влезе. Заведението беше топло и ухаеше на кафе и кифлички. Почувства се добре.

Отиде до бар плота и си поръча голямо „Американо“ без кофеин. Никакъв кофеин за нея. Вече трепереше.

След като седна до прозореца, мислите ѝ се върнаха към онзи полунасърчителен, полуподготвителен разговор, който проведе с директора. Той беше много учтив. Но се тревожеше и тя го знаеше. И имаше основателни причини за това. „Делинджър“ беше елитно частно училище — едно от най-отбраните в Манхатън. След като повечето родители научеха какво става, те щяха да се обединят и да наложат огромен натиск върху борда на директорите. Тейлър щеше да стане *нежелана* — заплаха за безценните им чеда. Чеда, които повечето от тях почти не забелязваха, освен в подобни моменти, помисли си горчиво Тейлър. Но все пак финансовият натиск си беше нещо важно, особено когато се налагаше от влиятелни хора. Освен ако преследвачът на Тейлър не бъдеше заловен, и то бързо, тя можеше да изхвъркне от работа до края на учебната година.

Остави рязко празната си чаша. Задушаваше се. Нуждаеше се от малко въздух.

И с божия помощ, щеше да си го набави.

15:45

Старбъкс

Лексингтън авеню и Седемдесет и осма улица,

Ню Йорк

— Мич, виж какво. Не искам да споря с теб. — Тейлър дръпна Мич настрани веднага щом той си купи кафето и сега му изнасяше речта си с непоклатима енергия. — Не те моля да отида да тичам сама в Централ парк. Всъщност изобщо не те моля. Казвам ти. И, за да не бъда груба, мога да го направя. Аз ти плащам заплатата.

Тя спря да си поеме дъх.

— Ще се отбия в новия си апартамент. Ще се кача с асансьора, ще вляза като нормален човек и ще огледам мястото, което някой ден,

надявам се да е скоро, ще наричам свой дом. Ще видя къде са ми оставили носачите кашоните, дали са поставили леглото ми до прозореца на спалнята, както ги помолих, дали са били внимателни с цветята ми или са ги изсипали върху пода в кухнята. По дяволите, Мич, искам да бъда нормален човек, нормален наемател, поне за половин час.

— Добре — отвърна категорично той. — Ще се кача с теб.

— Не, няма. — Тя с мъка успя да не повиши тон. — Не разбираш ли? Виждала съм новия си портиер само веднъж. Казва се Ед. Искам отново да се срещна с Ед без някой частен детектив да се навърта около мен.

— Той ще си помисли, че съм ти гадже.

— Не искам да си мисли, че си ми гадже. Не искам да си мисли, че си ми някакъв. Не искам да му давам никакви изфабрикувани обяснения. Просто искам да си бъда аз. Моля те, Мич, не ме затруднявай. Вече съм на ръба. Нуждая се от малко отдих, от конкретен поглед към нещо реално в моето бъдеще. Трийсет минути. Само толкова. Можеш да наблюдаваш сградата от улицата. Никой не е по-добър професионалист от теб в тази работа.

Мич повдигна рамене.

— Добре. Както каза, ти си шефът. Но за протокола, не съм доволен. Съмнявам се, че и Рийд ще бъде.

— Надлежно отбелязано. Ще ти се обадя в минутата, когато стъпя в апартамента и видя, че теренът е чист. Ако не се чуем до пет минути след като се кача, можеш да извикаш цялата полиция.

— Много хитро. Хайде просто да вървим и да приключим с това.

16:12

Западна седемдесети четвърта улица,

Ню Йорк

Най-накрая. Тейлър Холстед, от плът и кръв. Той се изправи, наблюдавайки я как приближава към сградата.

И отново се оказа прав. Беше напълно сигурен, че тя ще намине. Толкова сигурен, че идва тук поне дванайсет пъти през последните три дни. Наистина насилваше нещата.

Не трябваше да го виждат. И не можеше да отговори на въпросите за своето отсъствие.

Но най-важното, не можеше да я пропусне. Трябваше да хване тази възможност веднага щом тя се появеше.

Е, ето я. Упоритостта му даде плод, както винаги.

Тя спря точно пред сградата. Също и довереният ѝ частен детектив, отбеляза той със самодоволна усмивка. Истински Кевин Костнър. Е, мистър Бодигард^[1] щеше да получи възможност да покаже колко е добър.

Той отвори мобилния си телефон и пригответи дигиталния запис на глас, съдържащ звуковия клип, който бе монтирал от предишните ѝ разговори.

Ето, помисли си той. После набра номера на Джонатан.

16:14

Източна осемдесет и шеста улица

Джонатан вдигна звънящия си телефон.

— Ало?

— Тейлър е. — Гласът ѝ беше притъпен от пращенето на телефона. — Аз съм с Рийд. Трябва да се видим веднага. Ела в новия ми апартамент. Западна седемдесет и четвърта улица, сто двадесет и три. Побързай. Може би успяхме.

Щрак.

16:16

Западна седемдесет и четвърта улица

Тейлър превъртя ключа и влезе в новия си апартамент.

Носеше се силна миризма на боя, но жилището бе в по-добра форма, отколкото тя очакваше. О, подовете бяха отрупани с кашони и чак паркетът не се виждаше. Но мебелите си бяха на място, чак до бюрото и компютъра, поставени в нишата на дневната, както тя бе помолила.

Единственият важен предмет, който все още липсваше, бе телефонът. Много скоро щеше да оправи и това.

Тя надникна в кухнята, в спалнята и в банята. Никъде нямаше натрапници. Отвори мобилния си телефон и се обади на Мич.

— Всичко е наред — докладва. — Само се запознавам с жилището. Скоро ще сляза.

— Двайсет и седем минути — напомни ѝ той.

— Да, сър. — Изключи телефона.

Стаите бяха просторни и светли, точно както си ги спомняше. Леглото беше поставено до дългата стена край прозореца, точно както ги беше помолила. Цветята бяха непокътнати, строени по первазите, за да може да ги подреди както си иска.

Тя се усмихна, върна се в дневната и се отпусна на дивана. Странна обстановка с познати предмети. Вече се чувстваше по-удобно, отколкото в старото си жилище.

16:20

„Уестън и Съдружници, Адвокати“

Рийд крачеше из офиса си, прехвърляйки в съзнанието си всички документи, доклади и откъслечна информация, които бе прочел през уикенда. Този тип си падаше по светлината на прожекторите почти толкова, колкото обичаше луксозния живот.

По дяволите, в това нямаше смисъл. Гордън искаше отмъщение. Добре, хубаво, той уби Адриен и Дъглас и си го получи. Какви ужасни неща бе планирал за Тейлър си оставаше под въпрос, но след това — после какво? Щеше да поиска да започне отначало, а не да се зарови като термит в дървесината. Егото му нямаше да го позволи. Очевидно планираше да напусне страната. И с какво щеше да живее?

Състоянието на Дъглас.

Както и да го завърташе Рийд, все се връщаше към това. Ако Гордън успееше някак си да уреди обвинението на Джонатан в убийство и да се докопа до авоарите на баща им... Но как? За да предяви претенции за своето наследство, Гордън трябваше да излезе на бял свят и да обяви, че е жив. А тогава щяха да го арестуват за цял списък от престъпления, толкова ужасни, че той никога вече нямаше да види дневна светлина. Джонатан щеше да стане единствен наследник, а Гордън щяха да го изпържат. Е, каква бе целта му тогава?

Рийд реши, че е време да провери още една далечна възможност и отиде до бюрото си. Вдигна телефона и набра стария си служебен номер.

— „Хартър, Рандолф и Колинс“ — отговориха му от приемната.

— Мистър Рандолф, моля.

— Един момент. — Обаждането беше прехвърлено. Вдигна секретарката на Хорас.

— Офисът на мистър Рандолф.

— Здравейте, мис Познър. Обажда се Рийд Уестън. Там ли е мистър Рандолф? Важно е.

— Добър ден, мистър Уестън. Чакайте да проверя. — Тя остави Рийд да изчака и се върна миг по-късно. — Прехвърлям обаждането ви.

— Благодаря.

Хорас Рандолф вдигна след две позвънявания.

— Рийд. Какво мога да направя за теб?

Рийд започна направо.

— Хорас, знам, че цялата тази ситуация е неловка. Но искам потвърждение за нещо, засягащо състоянията на семейство Бъркли, тъй като то има връзка с делото на Джонатан. Няма да засягам твоята честност повече от необходимото. Питам само за леко изясняване на нещо, което вече сме обсъждали. Не бих те питал ако не работех във фирмата, когато бе съставено завещанието на Дъглас. — Премежена пауза. — И ако не усещах, че информацията може да бъде от изключително значение.

— Много добре. — Хорас се окашля. — Ще направя каквото мога. Какво искаш да узнаеш?

— Сестрата на Дъглас, онази, която почина — нали нейната дъщеря ще бъде следващата, и последната, в родовата линия на наследниците, ако Джонатан бъде признат за виновен?

— Точно така.

— Разбирам, че Дъглас не се е виждал и не е разговарял с племенницата си от времето, когато тя е била дете, ето защо тя няма и представа, че е наследник. Но тя е единственият му жив роднина. — *Може би*, коригира се той. — Чудех се дали ще възразиш ако поговоря с нея.

Мълчание.

— Зависи — отговори предпазливо Хорас. — От това, което планираш да й кажеш.

— Нищо за условията в завещанието. Нищо за Дъглас или Адриен. Ще й задам само въпроси, засягащи моя клиент. — *Или неговия брат близък.* — Възможно е тя да е поддържала някакви връзки с Джонатан през всичките тези години. Ако може да хвърли някаква светлина върху характера му, върху връзките му вътре в семейството, това може да помогне. Опитвам почвата. Но опипването е единственото, с което разполагам в този момент, за да защитя позицията си.

— Ако искаш да се свържеш с нея само за това, не се нуждаеш от моето позволение. Няма конфликт на интереси. Твоите въпроси се отнасят само до защитата на Джонатан Малъри, не до завещанията на семейство Бъркли.

— Съгласен съм. Аз не се обадих за позволение — макар че наистина възнамерявах да те предупредя от учтивост. Обадих се да те попитам за името и адреса й. Също и за телефонния й номер, ако го имаш.

— Защо просто не попиташ Джонатан?

— Защото той е в доста лоша форма. Не искам да му давам фалшиви надежди. Но ако не ти е удобно да споделяш тази информация с мен, ще отида при него.

— Не е необходимо. Не виждам никакъв конфликт. Завещанието е публично. — Хорас прерови няколко папки и извади онази, която търсеше. — Ето я. — Той прелисти завещанието. — Името на сестрата на Дъглас след брака е Робърта Елмънд. Името на дъщеря й е Алисън. Не съм записал да се е омъжвала, така че вероятно е със същото име — Алисън Елмънд. Живее на Западна Хюстън стрийт и Гринич Вилидж. Нямам телефонния й номер.

— Ще го намеря — отговори бързо Рийд. — Благодаря, Хорас. Длъжник съм ти.

Пауза.

— Ти наистина мислиш, че Джонатан е невинен, нали?

— Да.

— Ако си прав и ако можеш да го докажеш, тази твоя малка фирма ще разцъфне само за месец. Даже няма да се нуждаеш от нашите препоръки.

Рийд не отговори. Разбира се, коментарът го ядоса. Но това не бе голяма изненада. Хорас никога нямаше да разбере, че неговата цел бе освобождаването на един невинен, а не създаването на блестящ имидж за себе си и в резултат от това, привличането на повече влиятелни клиенти. Отново, точно това ударение върху таксите и хонорарите бе основната причина, поради която Рийд искаше да напусне „Хартър, Рандолф и Колинс“.

— Ще те информирам — увери той бившия си шеф. Затвори и набра 41 за информация.

Две минути по-късно имаше телефона на Алисън Елмънд и се обади.

Телефонът звънна. Чу се телефонен секретар, заявяващ най-общо:

— Набрахте 212-555-8664. Моля, оставете съобщение след сигнала.

Той остави кратко съобщение, надявайки се, че така ще предизвика достатъчно безпокойство и незабавно обаждане.

— Мис Елмънд, обажда се Рийд Уестън. Аз съм адвокат. Имам да ви задам няколко въпроса във връзка с убийството на семейство Бъркли. Ще ви бъда благодарен ако ми се обадите възможно най-скоро. Няма да ви отнема много време. Благодаря. — Той продиктува номера на мобилния си телефон и затвори.

Време за чакане — отново.

16:35

Западна седемдесет и четвърта улица

Джонатан скочи от таксито и се втурна към сградата. Не можеше да си представи какво са открили Рийд и Тейлър. Но се молеше то да бъде ключът към неговата свобода.

Едва беше стигнал до първото външно стъпало, когато един як тип го сграбчи отзад и го дръпна.

— Какво правите, по дяволите? — попита Джонатан.

— Спирам те. — Типът го блъсна към стената на сградата, стиснал ризата му в двата си железни юмука. — Кого ще посещаваш, мистър Малъри?

— Това не ти влиза в проклетата работа. И откъде ме познаваш?

— Наблюдавам те. Какво съвпадение, че се появи.

— За какво говориш? Извикаха ме. И, повтарям, кой си ти?

— Мисля, че знаеш. Но добре, ще потвърдя. Казвам се Мич Гарви. Аз съм частен детектив, нает да защитава мис Холстед.

Джонатан поклати глава в пълно объркване.

— Защо ме сграбчи тогава? Знаеш, че не съм нейният преследвач.

— Знам ли?

— Да. Тя сигурно ти е казала, че ми помага.

Мич сбърчи чело.

— Така ли е?

— Да. — Джонатан отново започна да се дърпа. — Трябва да се кача горе.

— И защо?

— Защото трябва да я видя. Защото... — Джонатан се опита да отблъсне Мич. — Не съм длъжен да ти обяснявам!

— Извинете. — Ед, портиерът, беше излязъл отвън. Той бе широкоплещест, внушителен мъж и не изглеждаше ни най-малко изплашен от схватката. Изглеждаше ядосан. — Каквото и да е проблемът ви, решавайте го някъде другаде. Иначе ще трябва да се обадя в полицията.

Бинго! Портиерът беше чул надигащата се врява. И, като добър пазач в престижна сграда, той се намеси. Точно по план. Отлично.

Той приближи до входа на апартамента. Беше твърде рано през деня и корпоративната банда не беше си тръгнала към дома. Сградата бе тиха. Но той точно това и искаше. Нуждаеше се само от един наемател... само от един...

Ето.

Жена на средна възраст излезе от сградата. Той я наблюдаваше как слиза по стълбите и преминава, без да го види. Погледът му бързо се премести към вътрешната стъклена врата, която се затваряше бавно.

Не чака повече. Хвана се за шанса си.

Стрелна се в сградата, заклинвайки крак в малкото пространство, оставено от затварящата се врата. Отвори я и се вмъкна.

Четирийсет и пет секунди. Рекордно време.

Тръгна по стълбите, а не с асансьора.

— Полицията може би не е лоша идея. — Мич току-що бе приключил с информацията си за Ед. — Но това не е проблем. Това е потенциално престъпление. — Отпускайки тежестта си върху Джонатан, за да го задържи прикован на място, Мич бръкна в джоба си и извади лиценза си за частен детектив, размахвайки го пред очите на портиера. — Бях нает от мис Холстед. Този човек беше тръгнал към апартамента ѝ. Смятам, че е заплаха за живота ѝ.

— Не съм заплаха! — Джонатан отново започна да се бори за свободата си. — Тейлър ми се обади. Каза, че е открила нещо и че тя и Рийд искат да ме видят веднага. Даде ми този адрес.

Мич присви очи. Не беше впечатлен от извинението. То беше същото с бели конци и лесно можеше да бъде оборено. Защо тогава Малъри го използваше? Той бе твърде умен, за да го направи. Ами немощните му опити да се освободи? Те бяха жалки. Ако този тип имаше достатъчно добри умения по бойни изкуства, за да счупи нечий врат, то тогава самият Мич беше Далай Лама. Нещо не беше наред.

— Покажи ми шофьорската си книжка — нареди той.

Джонатан престана да се дърпа.

— Защо? Нали знаеш кой съм.

— Казах да ми покажеш книжката си.

Джонатан се намръщи, бръкна в джоба си и си извади портфейла.

— Ето. — Пъхна я в лицето на Мич. — Доволен ли си?

Върху лицето на Мич се появи неспокойно изражение.

— Всъщност, не. — Той опипа Джонатан и, след като се убеди, че той не е въоръжен, отпусна хватката си. — Какъв е номерът на социалната ти осигуровка — кажи го импровизирано — не престана да го разпитва той, продължавайки да препречва пътя му.

— Да не си луд?

— Отговори ми.

— Добре. — Джонатан изрецитира един деветцифрен номер.

Мич се обърна към портиера с недоволно сумтене.

— Всичко е наред. Сгрешена самоличност. Извинявам се.

Ед ги изгледа свирепо.

— Ако чуя още врява, ще звънна на ченгетата.

— Чувствай се свободен да го направиш — отговори Мич.

Портиерът се върна на поста си.

Мич задържа Джонатан с ръка и тръгна към сградата.

— Чакай.

Джонатан зяпна от учудване.

— Ти *все още* не ме пускаш? Виж, Гарви, не знам каква е играта ти...

— Няма игра. — Мич отхвърли протестите му. — Но няма да се качиш там. Тейлър не ти се е обаждала. Рийд не е с нея. Така че ми разкажи за това телефонно обаждане, което уж си получил.

Тейлър приключи с поливането на любимите си саксии, после ги остави на перваза, където слънцето щеше да ги огрява по-добре.

Тя отстъпи назад и си погледна часовника. Оставаха ѝ пет минути. Най-добре да не изпитва късмета си или Мич щеше да се побърка.

Тя се огледа за последно, грабна си дамската чантичка, пхна вътре мобилния си телефон и тръгна към входната врата. Тъкмо се канеше да я заключи, когато усети нечие присъствие.

Тя се завъртя, извика изненадано и изпусна ключовете си.

Той се наведе, грабна ги и ѝ ги подаде.

— Здравей, Тейлър — усмихна се хищно.

[1] Визира се нашумелият филм „Бодигард“ с Уитни Хюстън, в който главната мъжка роля на телохранителя се изпълнява от Кевин Костнър. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 34

16:43

Западна седемдесети четвърта улица

— Мамка му. — Мич натисна „Край“ на мобилния си телефон.

— Тя не отговаря. Качвам се.

Той прелетя покрай Ед, а ръката му вече се насочваше към оръжието.

— Пусни ме горе. Веднага. — Измъкна пистолета си.

— Ще трябва да уведомя...

— Обади се на детектив Хедман в Деветнадесето управление — нареди му Мич. — Кажу ми какво става. А сега отвори проклетата врата.

Портиерът се подчини.

Мич хукна нагоре през четирите площадки, вдигнал пистолета пред себе си докато стигна до апартамента на Тейлър и видя, че вратата е широко отворена.

Той я блъсна и я отвори докрай.

— Тейлър! — извика и гласът му отекна в празния апартамент. С вдигнат пистолет продължи да крещи името ѝ, проверявайки всяка стая поред.

Всичко беше празно.

— Мамка му — промърмори отново той. — Онзи кучи син.

— Кой? — попита настоятелно Джонатан, който го бе последвал.
— Какво става, по дяволите?

Мич не губи време за обяснения. Втурна се покрай Джонатан, излезе в коридора, клекна точно на прага и се огледа, за да види дали обонянието му не го беше измамило. Откри каквото търсеше, разтри пръсти по влажното петно върху килима, после вдигна пръсти към носа си. Вдиша познатия плодов аромат.

— По дяволите — изръмжа той, бесен на себе си, че го изиграха.
— Хлороформ. — Грабна мобилния си телефон и звънна в

Деветнадесето управление, повтаряйки съобщението на Ед. Слава богу, Хедман се беше задействал. Той и Олин пътуваха насам.

След това набра мобилния номер на Рийд.

16:53

„Уестън и Съдружници, адвокати“

Рийд грабна телефона веднага щом той позвъни. Надяваше се да е Алисън Елмънд.

— Ало?

— Мич е.

Мрачният тон на частния детектив се усети веднага.

— Какво има?

— Тейлър изчезна. Мисля, че *той* я хвана.

— *Какво?* — Рийд скочи на крака. — Как, по дяволите, можа да се случи това?

— Ела в новия й апартамент. Ще ти обясня като пристигнеш. Хедман и Олин вече са на път. — Пауза. — Джонатан Малъри е с мен.

— Идвам. — Той излезе още докато говореше.

17:25

Рийд буквално тича по целия път, изблъсквайки другите пешеходци, изпречили се на пътя му. Никаква кола, такси или метро не можеха да го откарат по-бързо.

Запъхтян, той пристигна заедно с Хедман и Олин. Техният седан изрева до бордюра. Те паркираха в забранената зона, изскочиха и последваха Рийд.

Всички се втурнаха на мястото едновременно. Олин остана във фойето да разпита Ед. Хедман и Рийд взеха асансьора до апартамента на Тейлър.

— Започвай да говориш — нареди Рийд на Мич в секундата, в която връхлетя през вратата.

Частният детектив премина бързо през прелюдията, завършвайки с пристигането на Джонатан.

— Малъри — обърна се към него Хедман. — Къде е твоето място във всичко това?

— Кажи им за телефонното обаждане — инструктира го Мич.

Джонатан се подчини, макар да изглеждаше стреснат и разтреперан.

— Сигурен ли си, че това беше гласът на Тейлър? — попита Рийд.

— Определено.

— Но тя очевидно не се е обаждала — поясни Мич. — Което означава, че някой си е направил труда да запише гласа ѝ и да монтира отделните фрази.

— Който и да се опитва да ме натопи — Джонатан разтърка врата си — той иска всичко да изглежда така, сякаш съм дошъл тук да я нараня.

— Той не е искал само това — промърмори Мич. — Искал е да ни разсее. И успя. Докато ние двамата с портиера спорехме с теб, той се е промъкнал в сградата и се е качил горе при Тейлър. Входната ѝ врата беше открената. Усетих миризмата на хлороформ в коридора. След като се обадох на Рийд заобиколих сградата и огледах входа за доставки. Тъй като следобед валя, навсякъде имаше локви. Надявах се да открия някакви следи. И открих. От рампата до страничната врата имаше следи от гуми. Скоро там е вкарвано някакво превозно средство. Имаше и отпечатъци от стъпки, водещи от входа до следите от гумите. Само един чифт. Предполагам, че Тейлър е била в безсъзнание и са я носили до колата.

— Боже! — Рийд усети как нещо се надига в гърлото му. — Гордън я е похитил. Той планира повторно представление. Първо Адриен. Сега и Тейлър.

— *Гордън?* — възкликна шокиран Джонатан. — Тоест *брат ми?*

— Да. — Мич отговори вместо Рийд, който нямаше сили да обяснява. — Точно него имаме предвид.

Влезе Олин.

— Имам двама свидетели, които са видели сребрист микробус да се отдалечава с голяма скорост преди трийсет минути. Не могат да кажат каква е била марката или моделът. Нито регистрационния номер. Очевидно колата за малко е щяла да причини две произшествия на две кръстовища докато е заминавала на юг към центъра. Шофьорът очевидно е бързал да се измъкне от Манхатън. Сребристите микробуси

не са рядкост, ето защо е избрал именно такъв. Уведомихме другите райони. Те ще съобщят на патрулните коли.

— Да се надяваме, че някой ще ни насочи. — Хедман се обърна към Мич. — Време е да приключваме. Дадох онези папки на Уестън. Знаем какво търсите вие двамата. Е, кажете ми сега, имате ли някакво реално доказателство за това, че Гордън Малъри е жив?

— Ще имаме, когато намерим Тейлър.

— Това не е отговор.

— Но това е единствения отговор, който имаме в момента, Хедман — възпротиви се мрачно Рийд. — И той трябва да бъде достатъчен. Аз съм убеден, че Гордън е жив. Но дори да греша, нашият смахнат преследвач хвана Тейлър.

И с това той се обърна рязко към своя клиент, който се отпусна в креслото, пребледнял като платно.

— Джонатан. — Той го хвана за ръцете. — Знаем, че си объркан. Но трябва да помислиш. Къде би завел той Тейлър?

Джонатан вдигна поглед към Рийд със замъглени очи.

— Защо не ми каза?

— Планирахме да го направим, след като намерим убедително доказателство. Вече сме близо. Но сега всичко се промени.

— *Сме* — повтори Джонатан. — Тейлър знае ли?

— Да. Тя правеше психологически профил на Гордън, базиран върху личността му и върху това, което е преживял като тийнейджър.

— Боже... Той мразеше Адриен и в червата. — Джонатан преглътна. — Значи не е загинал при експлозията на яхтата?

— Така мислим. А сега отговори на въпроса ми. Къде би могъл да заведе Тейлър?

От това нямаше полза. Онзи блуждаещ поглед не изчезна докато Джонатан се опитваше да осъзнае чудовищната същност на онова, което бе научил.

— Ние с него еднакви ДНК ли имаме?

Рийд искаше да го разтърси докато той проговори. Но първо трябваше да го извади от шока.

— Да. А той има мотива, средствата и достъпа. Джонатан, слушай ме. Ще ти обясня всичко по-късно. Но сега се борим с времето. Тейлър се опитваше да ти помогне. Сега е твой ред да й помогнеш. Моля те!

Това свърши работа.

Джонатан надигна глава и Рийд видя как мъглата в очите му се избистря.

— Добре. Добре. — Той изтри капките пот от челото си. — Не знам повече от теб за навиците на Гордън. Знам със сигурност, че повечето от местата, където се мотаеше, бяха много шикозни, много показни. Не би могъл да я заведе там. Апартаментът му е продаден, така че и това отпада. — Странен поглед. — А къде е живял през цялото това време?

— Уместен въпрос — промърмори Рийд.

— Ако никой не знае, най-вероятно именно там е отвел Тейлър.

— Извинете, че ви прекъсвам — намеси се Хедман. — Но цялата тази теория някак не се връзва. Не и в моя мозък. Първо, не мога да приема, че някой е оцелял след тази експлозия на яхтата, още по-малко, че е планирал всичко. Но дори и да греша, Гордън Малъри беше шикозен, екстравагантен тип. Няма начин да живее в някой бордей, само за да очисти семейство Бъркли, да отвлече Тейлър Холстед и да натопи брат си.

— Не знаеш колко много мразеше Адриен, нито пък колко превъртял беше — възрази горчиво Джонатан.

— Добре. Сигурен съм, че е бил откачен и мръсник. Но беше и умен. Трябва да е обмислил плана си. Знае, че ще го изпечем жив ако го открием. Има две алтернативи. Да живее нелегално или да си извади фалшив паспорт и да напусне страната. С какво планира да субсидира начина си на живот — с любов? Няма начин. Както казах, той много харесва хубавия живот. — Хедман сбърчи вежди. — Освен ако не знаете нещо, което аз не знам — например за някоя сметка в швейцарска банка?

Рийд вдигна рамене.

— Сигурен съм, че имаше тайни сметки. Но дори да се беше стабилизирал финансово, това бе нещо краткосрочно. Сумата, с която измами клиентите си, не може да го издържа, не и за дълго. Искаш моето мнение? Мисля, че Гордън планира да се докопа до състоянието на Дъглас. Ето защо иска да натопи Джонатан. Колкото до това, как ще претендира за наследството си, след като се предполага, че е мъртъв, тук вероятно има някаква идея, която ние просто не виждаме...

Мобилният телефон на Рийд звънна и го прекъсна.

— Може би е Тейлър. Може да е намерила начин да звънне. — Рийд вдигна телефона. — Ало?

Последва дълга пауза.

— Мистър Уестън?

— Да. Кой е?

— Алисън Елмънд. Оставил сте ми съобщение. Нещо свързано с убийството?

Като си говорим за неизследваните хипотези...

— О, да, мис Елмънд. Благодаря, че се обадохте. — Рийд разтри слепоочията си, опитвайки се да си припомни въпросите, които бе подготвил, за да си осигури информация за Гордън. Само че сега тези въпроси трябваше да бъдат насочени към една по-спешна и непосредствена цел. Откриването на Тейлър.

Продължителното му мълчание сигурно изнерви момичето от другата страна, защото тя се разсмя неспокойно и заговори, за да запълни празнината.

— Всъщност вече не съм мис Елмънд. От миналата седмица. Омъжих се.

— Поздравления — отговори автоматично Рийд. — Грешката е моя, мисис...?

— Кинкейд — добави тя с очевидната гордост на младоженка. — Мисис Денис Кинкейд.

Всичко в Рийд замръзна.

— Денис Кинкейд? Аз познавам един Денис Кинкейд, който е звукооператор в WVNY. Той ли е съпругът ви?

— Защо, да.

— Аз излизам с Тейлър Холстед.

— О, колко е малък светът. — И отново нервен смях. — Денис постоянно ми говори за мис Холстед. Много я цени. Вълнува се от работата си с нея. Макар да беше много разстроен от онова, което се случи с Рик Шор. Каква ужасна трагедия. Денис я прие много трудно.

— Сигурен съм, че е така. — Рийд трябваше да я задържи на тази тема. Това съвпадение бе твърде странно, за да бъде случайно. — Смъртта на Рик беше шок за всички в WVNY. Те са много сплотена група.

— Знам. А Денис бе особено привързан към Рик. Той го научи на толкова много неща. Не мога да ви кажа колко благодарен му беше

Денис. И не само на Рик. На Джак Тафт, програмния мениджър. Мистър Тафт даде на Денис възможността сега да прави звука за шоуто на мис Холстед.

— И аз така чух. Въпреки че, доколкото разбирам, Денис е страхотен в работата си.

— Мис Холстед ли каза това? — попита нетърпеливо Алисън.

Рийд тръгна смело напред.

— Постоянно го казва. Много е щастлива с този компетентен екип.

— Всъщност Денис е щастливецът. Постоянно споменава колко умен бил Кевин Ходжес. Но най-много говори за мис Холстед. Казва колко била удивителна, колко бил възхитен от способността ѝ да общува с хората. Казва, че всеки ден научавал по нещо ново от нея. Когато тя била в ефир, а той работел на контролното табло, постоянно я наблюдавал през стъклената преграда. Казва, че като я наблюдавал, можел да попие от енергията ѝ. Той е най-големият ѝ фен.

Постоянно я наблюдавал през стъклената преграда... наблюдавал я... наблюдавал я...

Тази фраза поразил Рийд като мълния.

Какво каза Мич за обаждането до Джонатан? Каза, че някой е монтирал гласа на Тейлър. Значи той е записал гласа ѝ, а после е монтирал нужните фрази.

Е, не му е било чак толкова трудно ако е бил там, в студиото. Всъщност той е имал директен достъп до записите от всичките ѝ шоупрограми. А монтирането на подходящите фрази би било лесна работа — ако човекът е обучен звукооператор.

Звукооператорът на Тейлър.

Вътрешностите на Рийд се обърнаха наопаки. Боже! Беше ли възможно?

— Мистър Уестън? — подкани го Алисън. — Там ли сте още?

— Да, съжалявам. — Рийд се овладя. Трябваше да измъкне и останалото. — Мисис Кинкейд, ако нямате нищо против въпроса ми, откога сте сгодени с Денис?

— Минахме без годеж. Просто се оженихме. Беше много спонтанно. Денис просто дойде една вечер много въодушевен и каза: „Хайде да се оженим“. И го направихме.

Въодушевен? По-скоро раздразнен — бързал е да завърже един много важен юридически възел.

И още едно парченце намери мястото си в мозайката.

— Това звучи много романтично. — Рийд едва успя да запази спокойния си тон. — Денис винаги ли е толкова спонтанен? Имам предвид, че сигурно вече сте се опознали.

— Всъщност, не. Запознахме се около Деня на благодарността. Просто си паснахме от самото начало. Аз имам магазин за керамика във Вилидж. Денис влезе да купи подарък. Останалото, както казват, е история. — Алисън направи пауза, сякаш изведнъж ѝ хрумна, че въпросите на Рийд стават странни. — Мисля, че се отклонихме от темата. Вие искахте да говорим за убийствата на чичо ми и жена му. Призля ми като ги видях по телевизията. Но не съм сигурна дали мога да помогна с нещо. Не съм виждала чичо Дъглас откакто бях дете. Майка ми беше художничка, нещо като черната овца в семейството — бохем, според разбиранията на Бъркли. Така че не поддържахме връзка.

— А поддържала ли сте връзки с Гордън или Джонатан Малъри?

— Не. Съжалявам.

— Добре. Просто проверявам всички хипотези. — Рийд дъвчеше нервно. Трябваше да се върне на темата за Денис. Знаеше, че тя ще стане предпазлива от личните му въпроси. Не му пукаше. Трябваше да опита за последен път. Не можеше да я принуди да говори, не и без призовка. А за призовка му трябваха доказателства, които той не притежаваше. Нито пък имаше време да събере. Не и докато животът на Тейлър беше застрашен.

Трябваше да стъпва внимателно.

— Преди да затворим, Денис тази вечер ще бъде ли в WVNY?

Както Рийд очакваше, тя веднага стана предпазлива.

— Защо?

— Защото искам да изпратя една бутилка като поздрав за сватбата ви — отговори невъзмутимо Рийд. — Какво пие Денис?

Облекчението ѝ бе осезаемо.

— Много мило от ваша страна. Пие скоч. Но тази вечер няма да е там. Планираше да отиде, тъй като меденият ни месец официално приключи. Но в последния момент помоли мистър Тафт за още една свободна вечер. Каза ми, че има да свърши нещо лично и много важно.

— Свенлив смях. — Той беше много потаен. Каза ми само да не го чакам, защото нямам представа кога ще се прибере. Планирал някаква изненада, която щяла да осигури бъдещето ни. — Трогателно, колко ентузиазирано звучеше тя.

Замисляйки се върху *изненадата*, която планираше Денис, Рийд за малко не повърна.

— Може би търси някаква къщичка на север, вероятно в Дъчис Каунти — допълни с копнеж тя.

Рийд се хвана за това.

— Защо? Там ли мислите да се преместите?

— Аз го искам. Не и Денис. Той предпочита да е по-близо до града. Но къщите в предградията струват цяло състояние. Не можем да си ги позволим. А искаме да си имаме собствено жилище. Особено Денис, който постоянно живее в бордеи, както той ги описва, откак се е преместил в града. Толкова е зле, че никога не ми позволи да му отида на гости. Сега живеем в моето жилище, но е тясно. Така че една хубава къщичка на север би била добро начало. Може би обмисля нещата вместо мен. — В гласа на Алисън се усети тревожна нотка. — Разбирам, че е далеч. Но кажете на мис Холстед да не се безпокои. Денис ще пътува с влак, независимо колко часа ще му отнема това.

Няма да бъде необходимо, помисли си мрачно Рийд. Не и след онова, което той си е наумил.

— Сигурен съм, че ще стане така — обяви той на глас, продължавайки темата за транспорта с надеждата да чуе вълшебните думи: сребрист микробус. — Но след като и двамата работите във Вилидж, може да карате заедно, а не да разчитате на влака.

— Би било страхотно ако имахме кола. Но нямаме. Все още. Спестяваме да си купим.

Добре, значи микробусът е бил под наем. Не е изненадващо. Колкото до спестяването, за каквото и да е, Алисън я очакваше едно ужасно пробуждане. Тя може би спестяваше. Но Денис го очакваше една солидна пенсия.

— Наистина, мистър Уестън, мисля, че Денис отлага купуването на колата. Малко го е страх да седне зад волана след онзи инцидент.

А, това му дойде като гръм от ясно небе.

Рийд се нахвърли върху факта като куче на кокал.

— Не знаех, че Денис е претърпял произшествие.

— Той не говори много за него. Но е имат челен сблъсък, преди да се премести в Ню Йорк. Доста е изнервен от цялата тази травма.

— Кога се е случило това?

— Мисля, че в средата на септември.

Бинго! Ето го джакпота.

Кокалчетата на Рийд побеляха докато стискаше мобилния си телефон.

— Бил е наранен зле?

— Ударът го е пратил директно в предното стъкло. Лицето е било напълно нарязано от стъклата. Иначе е извадил късмет. Няколко счупени кости, много синини и порязвания и няколко ужасни спомена.

Това проби празнини в теорията на Рийд. Раните, които описваше Алисън, не можеха да се получат от експлозията на яхтата. Все пак моментът съвпаднаше точно и той не можеше да не му обърне внимание.

— Това ми се струва сериозно — опита той. — О, такова произшествие без никакви трайни наранявания по тялото?

— Слава богу, не. Не и при него. Жената, която го е блъснала, си е изкълчила врата и си е попиляла колата. Колата на Денис също е била разбита. Но лицето му... — Гласът ѝ трепна. — Къса ми се сърцето като си помисля какво е преживял.

— Представям си. Сигурно има ужасни белези.

— За щастие, не. Направил си е операция за възстановяване. Бедният той, трябвало е да му оправят скулите, носа... освен това е трябвало да му присаждат кожа, да му правят и някои други хирургически процедури, които звучат толкова ужасно. Аз не разбирам от медицина. Просто съм благодарна, че Денис е жив и здрав.

— Разбира се. Денис е жив и здрав.

Ето. Реалността. Причината, поради която Гордън нямаше наранявания по тялото. Той не е бил на яхтата, когато тя е експлодирала. Слязъл е преди това. И не е имало инцидент — не и за него. Хитрият кучи син просто е получил ново лице.

И на сцената се появява Денис Кинкейд.

Рийд трябваше да затвори. Измъкна каквото можа от Алисън Кинкейд, поне това, което му трябваше. После ченгетата щяха да ѝ задават още куп въпроси. Но това си беше тяхна работа. Точно сега

единствено Тейлър имаше значение за него. Алисън очевидно нямаше представа накъде е тръгнал съпругът ѝ.

Беше време полицията да поеме нещата в ръцете си.

— Добре, мисис Кинкейд. — Той приключи разговора с възможно най-малко думи. — Няма да ви задържам повече. Отново приеете поздравленията ми. Желая ви всичко най-хубаво.

Той изключи телефона и се втренчи за миг в него, преди да вдигне глава към Хедман.

— Имам отговори. Обади се на твоите хора и им кажи да променят описанието на човека с микробуса.

— Не е Гордън Малъри, нали?

— О, самият Малъри. Просто е направил някои промени.

ГЛАВА 35

18:47

Тръскането на колата пронизваше мозъка ѝ.

С огромни усилия Тейлър успя да отвори очи. Главата ѝ пулсираше. Всичко я болеше и се чувстваше замаяна.

Сякаш бе болна от грип. Сякаш трябваше да пази леглото. Но защо беше в кола?

Беше наполовина хлътнала в седалката. Ръцете ѝ изтръпнали, извити зад гърба ѝ. Тя се опита да ги освободи и да се изправи, но те не поддадоха. Нещо ги задържаше така. Същото бе и с краката ѝ, залепнали един в друг. Не можеше да ги помръдне.

Какво ставаше по дяволите?

Тя премигна и си наложи да се събуди напълно. Фаровете отразиха страничното огледало. Беше вечер.

— Виждам, че си будна. Добре. Компанията ти ще ми бъде приятна.

Главата на Тейлър се извъртя рязко и тя се втренчи объркано в мъжа, който караше. *Денис*. Защо беше в една кола с Денис?

— Избра най-лошото време от деня да посетиш новото си жилище — продължи той. — Хванахме пиковия час. Заседнахме в тунела за трийсет минути.

Новото ѝ жилище?

И изведнъж спомените изплуваха.

Тя излизаше от новия си апартамент. Сблъска се с Денис в коридора пред вратата си. Той притисна нещо върху носа и устата ѝ. Носна кърпичка. Миришеше на препарат за чистене. И това бе всичко, което си спомняше.

Тя започна да се бори инстинктивно, опитвайки се да освободи ръцете и краката си. Погледна надолу и разбра защо не може. Глезените ѝ бяха вързани с дебело въже. Също и китките ѝ. С тях и с предпазния колан тя бе като затворничка в колата.

— Денис? — Това беше *той*. Но приличаше на друг човек, човек, когото тя не познаваше. — Къде сме?

— Магистралата на Лонг Айленд. Имаме още час път, трафикът вече намалява.

— Къде отиваме?

Строга усмивка.

— До крайната ти спирка. И до вечното ти жилище.

Посланието му беше пределно ясно. Тейлър потрепери, а страхът прогони и последните следи от объркване в ума ѝ. Страх и, в не помалка степен, объркване. Денис? Защо Денис?

Тя продължи да се взира в него, опитвайки се да си обясни това противоречие. Облиза устни и зададе още веднъж лаконичния си въпрос.

— Защо?

Той се разсмя сухо.

— Откъде да започна? — Погледна надясно, после включи мигача и намали, първо мина в дясната лента, а после излезе от магистралата. Паркира колата и се обърна към нея.

— Защо спиране? — попита Тейлър и я побиха тръпки.

— Поради две причини. Първо, ти си обезводнена. Изпий това. — Той отвори бутилка вода и я вдигна към устните ѝ. — Вярвай ми. Ще ти трябват сили за по-късно.

Тя се поколеба, после разбра колко абсурдно се държи. Планът му беше да я убие. Но нямаше намерение да трови водата ѝ.

Тя започна да гълта толкова желаната течност.

— Пий по-бавно, защото няма да можеш да преглътнеш — предупреди я той. — Остана в безсъзнание по-дълго отколкото планирах. Трябваше да ти поднеса хлороформ няколко пъти. Не броя цялото това движение. Не можех да рискувам да се свестиш на някой светофар и да се развикаш за помощ. Това е то. Приятно и лесно. — Той я изчака да привърши, после затвори бутилката и я прибра в жабката.

— А каква е втората причина, поради която спиране? — попита тя, облегна глава назад в седалката и продължи да се бори със замайването си.

— Мога да отговоря на въпроса ти. Ще трябва да направя едно кратко изложение, за да се върнем обратно на пътя. Докато се возим с

удоволствие ще запълня всички празнини. Но за главното блюдо, моментът, за който съм мечтал, който постоянно съм си представял — за това трябва да видя лицето ти. И тъй като скоро ще изгубим удобството от здрача, моментът е сега.

За да подчертае думите си, той включи осветлението в купето, наведе се към нея и Тейлър огледа внимателно лицето му. Никога преди не беше виждала това изражение или може би никога преди не беше се вглеждала отблизо в него. Изражение на една жестока, безчувствена решителност.

— Ти си ме преследвал — заключи тихо тя. — През цялото време си бил ти.

— От самото начало — потвърди той. — Но това все още не отговаря на въпроса ти, нали? Вярвам, че си се питала защо. Добре, ето ти отговора.

Той наведе глава и брадичката му опря в гърдите. Пресегна се и свали първо единия си клепач, после другия. Тейлър разбра, че той вади контактните си лещи. След това се изправи, отдели кичур коса от челото си и се наведе напред, докато Тейлър усети дъха му върху лицето си. Отвори широко очи, а жестокият му, леден поглед я прониза.

— Защото ти дадох дума да го направя — прошепна той с глас, който вече не бе на Денис, а на един кошмар от нейното минало. — Казах ти, че ще се върна, че ще имаме цялото време на света да довършим онова, което започнахме. Казах ти, че ще те наблюдавам. И точно така стана.

Тейлър нададе лек вик. Искаше ѝ се да изкрещи, но не успя. Не че имаше значение. Никой нямаше да я чуе. Не и през рева на колите, прелитащи по магистралата.

— О, мили боже — въздъхна тя, разтреперана жестоко от противоречията, изкристализирали в истина. — Това си ти. — Тя млъкна, задавена от водата, която се надигна нагоре заедно с всичко останало, което бе яла през деня.

Денис и услуги като натисна бутона и смъкна прозореца ѝ. Тя се наведе навън и повръща докато в нея не остана нищо. Дори и тогава продължи да ѝ се повдига още минута-две, преди да се отпусне безпомощно на седалката.

Той я наблюдаваше докато вдигаше стъклото, а устните му се изкривиха в язвителна усмивка.

— Тази реакция си струваше цялото чакане. — Той спокойно постави отново лещите си, настани се в шофьорската седалка и включи левия мигач.

Излезе на магистралата.

— Не разбирам — заекна Тейлър.

— Разбира се, че не. — Той вече не си правеше труда да се връща към гласа на Денис. Тази фасада вече не му беше необходима. Чудовището, седнало до нея, несъмнено беше Гордън. — Планът ми беше твърде сложен. Но бе и твърде блестящ, за да го запазя само за себе си. За нещастие, след днес, точно това ще трябва да направя. Така че оставих предостатъчно време, за да ти разкажа всичко. Откъде искаш да започна?

— Дъглас и Адриен Бъркли. Ти ги уби.

— Разбира се. Да ти кажа ли защо?

Умът на Тейлър заработваше отново, преодолявайки първоначалната парализа, която го бе сковала.

— Знам защо. Адриен те е насилвала сексуално в продължение на години. А Дъглас не е направил нищо, за да спре това.

Върху лицето на Гордън проблесна изненада.

— Подготвила си си домашното. Впечатлен съм. Струва си да спиш с адвокатата на обвиняемия.

Тя не обърна внимание на тази закачка.

— Като говорим за обвиняемия, ти свърши страхотна работа, натопявайки Джонатан.

Той прие комплимента с кимване.

— Не беше трудно. Хакнах паролата на компютъра му. Тя е Бъркли, можеш ли да си представиш! Този човек няма никакво въображение. Както и да е, контролирах всички негови имейли от и до Дъглас. Даже му подслушвах телефоните, в офиса и у тях. Знаех къде ходи, какво си мисли, всичко. Всичко, което правех, бе подредено според неговото местонахождение. Колкото до късмета, който ми поднесе генетиката — фактът, че еднояйчните близнаци имат идентични ДНК — това го дължа на природата. Просто се възползвах от него.

Тонът и поведението на Гордън добиха излъчване на жестока омраза.

— Да оставя репродуктивната си визитка вътре в кучката докато я душах, си беше върховно удоволствие. Да гледам лицето ѝ, да знам, че разбира какво ѝ се случва и защо, да продължа страданието — нищо не може да се сравни с това чувство. — Бърз поглед към Тейлър. — Е, почти нищо.

Тейлър се зарадва, че стомахът ѝ е празен. Иначе щеше да повърне отново.

— Ами Дъглас?

— Той си отиде бързо и единствената му болка бе да разбере кой го прави и защо. — Тъжна гримаса. — Мислех да го оставя жив, за да ме гледа как чукам Адриен, след което да ги убия и двамата. Но размислих. Дъглас беше слаб, негоден за нищо — и сляп относно истината за Адриен. Видях изражението на лицето му, когато му казах, отвращението в очите му, когато погледна към нея. Глупавият старец нямаше представа за каква перверзна курва се е оженил. Така че сложих край на мъките му и през останалото време измъчвах нея. Изживяването направо ме възроди.

Добре, стига умопобъркани, отвратителни подробности. Тейлър вече не понасяше това.

— А как се превърна в Денис Кинкейд? — попита тя. — И нещо по-важно, *защо* се превърна в Денис Кинкейд? За да избягаш, когато всичко това свърши?

Той изсумтя отвратно.

— Това би било много работа за нищо. Не, моя скъпа Тейлър, превърнах се в Денис Кинкейд поради няколко причини. Първо, за да довърша всичко, от което се нуждаех, оставайки невидим. Второ, за да те наблюдавам отблизо както обещах. И трето, за да получа всичко, което се пада на мен, когато Джонатан бъде обвинен в двойно убийство.

Той разтри лицето си с длан.

— *Как* трябва да е очевидно. Поне от естетическа перспектива. Козметичната хирургия е нещо забележително. Хирурзите в Тайланд бяха изумителни. Те вдишаха веждите ми, прибавиха мазнина към скулите ми, отстраниха няколко торбички под очите ми, за да заличат няколко години, моделираха носа и устата ми, даже потъмниха малко

кожата ми, за да си пасва с новия ми външен вид. И всичко това само с няколко седмици възстановяване. Косата порасна по-дълга и се превърна в този рошав кичур. О, сложих си и подложки в обувките. Те прибавиха няколко сантиметра към ръста ми; всъщност пет сантиметра отляво и шест отдясно. Това промени и походката ми. Цветните лещи промениха цвета на очите ми. Както виждаш, аз съм един напълно нов човек. Не толкова красив, но с далеч по-розово бъдеще.

Изгледа я за миг — за да се наслади на потреса й, и продължи:

— Колкото до баналната част на *как*, истинският Денис Кинкейд беше никой. Роден и умрял в малко градче в Небраска. Поразрових се и открих каквото ми трябваше. Нямам е семейство, никой, който да ме хване в малката ми игричка. Създадох един напълно нов Денис Кинкейд, с малко помощ от новите ми приятели, които са специалисти в изготвянето на фалшиви паспорти. Ето как напуснах страната.

— За да отидеш в Тайланд на пластична хирургия?

— Аха. Отлетях там веднага след експлозията на яхтата. По време на възстановяването си усъвършенствах техническите си умения. Винаги съм имал склонност към това, така че не беше голямо предизвикателство. Един-два Интернет курса и бях напълно готов. После прекарах още един месец в клас за напреднали по бойни изкуства, след това тръгнах. Взех си фалшивия паспорт с новата снимка и отлетях за Щатите. Работих доброволно в няколко малки радиостанции, за да получа препоръки и да добия малко опит. Останалото беше лесно.

Тейлър трябваше да се насили за следващия въпрос. Но не можеше да не го зададе. Той я преследваше откак разбра, че Гордън може да е жив.

— Експлозията на яхтата — ти ли подреди всичко?

— Разбира се. Аз подредих *всичко*. — Той се усмихна подигравателно. — Например, мислиш ли, че твоят приятел Рик просто така се подхлъзна на релсите онази нощ?

Тейлър пребледня като платно.

— Ти... ти си го блъснал?

— Трябваше да бъда от другата страна на стъклото, когато ти правеше нощното си радишоу. Намерих подходящото време да се отърва от Рик, за да заема мястото му. Той ме улесни. Рик беше толкова

пиян, че не разбра какво го сполетя. Или пък кой го направи. Оттогава насам все съм там. Вечер след вечер. С часове. Отблизо и лично. Наблюдавах те, както планирах. А ти си нямаше никаква представа. Ето това е пътуването до крайната сила. Ти беше като гърчещо се насекомо под микроскоп. *Моят* микроскоп.

Шоуто на ужаса ставаше все по-гротескно с всяка изминала минута.

— А, искаше да разбереш за експлозията на яхтата. Позволи ми да ти обясня. Планирах до най-дребния детайл. В петък, деня преди купона на яхтата ми, отидох до имението на Дъглас в Ийст Хемптън. Той и Адриен бяха на почивка в Гърция и знаех, че никой няма да ме види. Замених великолепия си „Мерцедес CLK320“ за един очукан пикап „Шевролет“, който използвах като тийнейджър. Взех ремаркетото за лодки и моя „Зодиак“.

— Зодиак? — попита потресена Тейлър.

— Лека надуваема лодка. — В очите му просветна някакъв спомен и Тейлър забеляза лудостта в тях. — Използвам я от години. Адриен я кръсти. Тя беше любимата ѝ площадка за игра, а аз бях любимата ѝ играчка. Ходехме до яхтата на Дъглас. От там тя ми нареждаше да я придружавам в зодиака и да свивам в някое от многото усамотени заливчета. Задоволявах физическите ѝ нужди за деня, след която тя ме наставляваше да изтъркам зодиака и яхтата. Обичаше да наблюдава как ми се поти задникът като на обикновен работник. Това я възбуждаше.

Той сви рамене.

— От друга страна, изживяването си имаше своите облаги. Научих се да бъда ефикасен и добър любовник по времето, когато всичките ми връстници все още бяха девствени. Научих и най-добрите места, където да водя жените за едно много усамотено, много приятно прекарване. Онези заливчета ми бяха полезни с години. Използвах ги с много жени, чак до братовчедката ти Стефани.

Кръвта на Тейлър кипна само като го чу да споменава името на Стеф. В този момент тя не чувстваше и капчица състрадание за тормоза, който той бе изтърпял. Изпитваше само ярост. Той бе убил братовчедката ѝ хладнокръвно. И Рик. И цяла яхта с хора.

— Какво направи със зодиака в петък вечерта? — попита тя, желаейки да престане да се занимава с темата, която ѝ причиняваше

само болка. Но трябваше да разбере всичко за смъртта на Стеф. А това копеле бе единственият човек, който можеше да ѝ даде отговорите.

— Сгънах я, откарах я до пристана в Монтаук и я скрих на яхтата си заедно с външния мотор и туба бензин. После закарах пикапа до пристанище Нейпегю и го оставих, а ремаркетото зарязах на паркинга до пристанището. Тичах три мили обратно до имението на Дъглас, взех си Бенца и се върнах в Манхатън по здрач. Според моя ролекс бях изпреварил програмата си с четирийсет минути. Много впечатляващо, дори за мен.

На Тейлър ѝ се искаше да изкрещи: *Млъкни! Хич не ми пука за извращения ти план, нито за това колко блестящо е бил изпълнен. Просто искам да знам какво си направил с братовчедката ми. Страда ли тя? Колко време умира? От експлозията ли загина или на мръсния ти Зодиак?*

Ноктите ѝ се забиха дълбоко в дланите и болката я върна някак си към реалността.

— В събота ти и Стеф отлетяхте за Монтаук — напомни му тя.

— Имаш предвид, след като тя ни *прекъсна*, нали? — Ледена, самодоволна усмивка. — Да. Напуснахме пристанище Монтаук късно следобед, когато купонът беше в разгара си и се отправихме на юг за около час и половина. Разминахме се с много лодки, които се прибираха, така че останахме съвсем сами, когато стигнахме до местоназначението си. Аз пуснах котва. Купонът продължи да бушува. Около пет и половина хванах няколко момчета, които ми помогнаха да надуя зодиака и да закача мотора. Дватама със Стеф скочихме вътре и се изпарихме, за да останем за малко насаме.

Той стрелна Тейлър с жесток, кос поглед, а думите му сякаш я пронизваха като с нож.

— Това със Стеф беше нещо обичайно. Тя обичаше дивия и опасен живот. Обичаше и страстните ни сексуални срещи на зодиака. Тръпката да бъдеш на открито, може би да те хванат — това я възбуждаше. Нямахше нужда да търсим заливче. Просто откарахме зодиака на двеста-триста метра от яхтата и останахме там. Аз държах едната си ръка върху дистанционното, скрито в панталона ми. Когато моментът настъпи, натиснах жълтия бутон. Това активира електромагнита в горивните тръби и предизвика изтичане на бензин. Стеф нямаше представа какво става. Умът ѝ бе зает с други неща.

Тейлър отново се задуши.

Реакцията ѝ изглежда достави удоволствие на Гордън и той продължи историята си.

— Точно преди Стеф да свърши, аз натиснах червения бутон. Чу се оглушителна експлозия. Разбрах, че съм успял. Сбогом, яхтичке. Оставаше само Стеф. Тя все още се гърчеше в пристъпите на оргазма си. Натиснах с пръсти дихателната ѝ тръба и я удуших. След това цяла минута наблюдавах и се възхищавах от работата си — яхта за един милион долара се превърна в горяща топка боклук, потъваща в океана. Знаех, че физическите останки ще бъдат минимални, тъй като районът гъмжи от акули. О, като стана дума за акулите, да се върнем на Стеф. Отрязах ѝ ръцете, преди да я хвърля зад борда на зодиака и я пуснах. Така кръвта ѝ щеше да привлече акулите и това щеше да елиминира възможността тялото ѝ — или части от него — да бъде открито някога. Хвърлих ножа и дистанционното зад борда. А после извадих ръчния си GPS^[1], запалих мотора и подкарах обратно към брега.

— Ти ненормално, побъркано копеле — извика приглушено Тейлър, борейки се с въжетата си, докато китките и глезените ѝ се израниха. — Ти заслужаваш да умреш така! Не, дори да бъдеш удушен или взривен на парченца, дори и това е прекалено добро за теб. Ти заслужаваш да изпиташ всяка болка, която си причинил на убитите от теб. И на Стеф. Мили боже! Стеф не ти беше направила нищо. Тя те обичаше. А ти си я убил хладнокръвно, а после си нахранил акулите с нея, като със стръв. — Тейлър потъна в седалката, напълно изтощена от усилията и от избухването си. По бузите ѝ потекоха сълзи, когато си представи тялото на Стеф, потъващо надолу и кървавите дири, възбуждащи дебнещите акули.

— Тейлър, Тейлър... — Гордън зацъка с език. — Не се ли научи да се отнасяш към мен с нужното уважение? Знаеш как реагират мъжете, когато си груба или злобна.

— Хич не ми пука — тросна се тя. — Ти така или иначе ще ме убиеш. Защо тогава да те успокоявам?

— Имаш право — призна той. — Ти *ще* умреш. Но не веднага. Най-напред имаме да довършим нещо. Нещо, за което съм си мечтал цели шест месеца. А междувременно нека завърша историята си.

Той продължи, сякаш преразказваше някаква пленителна и добре написана епопея.

— Изборът на подходящия момент и изпълнението ми бяха безупречни. Точно преди здрач минах покрай фара в Монтаук и тръгнах около Саут Форк на Лонг Айленд, придържайки се към брега. Когато стигнах до пристанище Нейпегю, аз се насочих към един уединен кей за лодки. Оставих зодиака и отидох до паркинга, където ме чакаха моят пикап Шевролет с ремаркетото. Закарах ги до пристана, взех зодиака и тръгнах към магистралата Монтаук. Пристигнах в имението на Дъглас и върнах лодката и ремаркетото в бараката. След това си грабнах раницата, в която си бях приготвил всичко необходимо. Дрехи. Фалшив паспорт. Лаптоп. Самолетен билет до Банкок. И номерата на банковите сметки, които бях открил на Каймановите острови. С раницата на гръб отидох до гарата в Ийст Хемптън. Взех последния влак, в осем и трийсет и осем, до Ню Йорк. За да бъде сигурно, слязох на гара Ямайка това стана около десет и четиридесет и пет — и хванах такси до летище Кенеди. Полетът ми за Банкок беше в два през нощта. Умно, нали? Наистина бях помислил за всичко.

— Щях да те аплодирам, но ръцете ми са вързани — отвърна Тейлър и затвори очи, опитвайки се да прогони всичко.

Усети го как настръхва.

— Не ме притискай, Тейлър — предупреди я той с онзи изнервен тон. — Има много начини да умреш. Колкото съм по-вбесен, толкова повече болка ще изтърпиш. Имай го предвид.

След това той включи мигача и започна да намалява, като едновременно с това се изнасяше в дясно.

Очите на Тейлър се отвориха широко и тя се огледа. *Изход 70.*

— Ще ми кажеш ли къде отиваме?

— Ако попиташ учтиво.

Тя облиза пресъхналите си устни.

— Моля те, Гордън, къде отиваме?

— Виждаш ли колко лесно беше? — Той излезе от магистралата и зави надясно. — Отиваме на пристанище Саг. В яхтклуба. Каква красива нощ. Ще се влюбиш в гледката.

Тейлър се обърна. Не отговори. Но разбра всичко. Гордън я водеше на яхтата на баща си. Там тя щеше да замести Адриен. Гневът му щеше да се развихри напълно. Тя щеше да бъде изнасилена. А после щеше да умре.

[1] GPS — Global Positioning System — навигационна система, която работи със световната мрежа от сателити. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 36

19:05

Деветнадесето управление

Изминалите час и половина бяха същински ад.

Рийд крачеше около бюрото на Хедман, наливайки се с черно кафе и чувствайки се непоносимо безпомощен.

Хедман и Олин направиха тон проучвания. Междувременно те си подхвърляха горещи идеи, а после се обаждаха по телефона да проверят дали някоя от тези идеи си струваше. Нищо.

Мич беше в отделна стая и разговаряше с Джейк, докато те двамата изследваха своите източници. Джонатан се беше отпуснал на стола, подпрял главата си с ръце. Рийд го помоли да ги придружи в полицейското управление, в случай че се натъкнат на нещо.

Цялото изпитание изглеждаше като вечност, но в забавен каданс. Часовникът тиктакаше. Гордън и Тейлър. Къде би могъл да я заведе? Сигурно някъде, където никой нямаше да ги намери докато той приключи с нея и се отърве от тялото ѝ.

Колко пъти Рийд се бе сблъсквал с този сценарий като професионалист? Но този път не можеше да събере и късче професионализъм. Самата мисъл за това как Гордън докосва Тейлър, да не говорим за това как я изнасилва или я убива, бе нещо, което той не можеше да понесе, камо ли да го обсъжда спокойно.

Но все пак реалността пропълзваше в мозъка му като някакво противно насекомо.

Бяха минали повече от два часа от отвличането на Тейлър. Само бог знаеше какво можеше да ѝ е сторил досега Гордън.

Не. Не можеше да разсъждава така. Трябваше да повярва, че Гордън все още кара, че я води на някакво отдалечено място. Тейлър бе ужасена, но невредима.

Трябваше да е така.

Хедман в крайна сметка извика Алисън Кинкейд на разпит. Той запази спокойствие и добро отношение към нея, като само я помоли за

съдействието ѝ в разследването на убийствата на Бъркли и предложи да ѝ изпрати патрулна кола да я вземе. Тя беше объркана, но послушна пред закона. Сега седеше в чакалнята, пиеше кафе и чакаше да бъде разпитана.

Рийд разбра притесненията на Хедман. Ако не беше толкова емоционално ангажиран, той самият би се замислил за тях. Алисън бе наивна като дете. Но именно тази наивност можеше да им навреди. Оставена сама, тя би могла да се издаде неволно пред Гордън. Ако той ѝ се обадише от пътя, просто за да поддържа нещата с новата си булка наред и тя споменеше за обаждането на Рийд, щяха да бъдат прецакани. Последното, което им се искаше, бе Гордън да разбере, че са по следите му. Точно в този момент той се чувстваше всемогъщ, в безопасност и далеч от всякакво подозрение. Това измамно чувство за сигурност би го накарало да свали гарда, да се държи така, както не би се държал ако имаше и най-малката представа за осведомеността на ченгетата, че той и Денис Кинкейд са един и същ човек. Сигурността щеше да подхрани неговата мегаломания. Той нямаше да бърза много да приключи с нещата. Щеше да му се иска да се изфука пред Тейлър за своите постижения и да се наслади на максималното си сексуално удовлетворение. Това щеше да му даде усещането за сила и доминация, за което той толкова жадуваше.

Това щеше да даде на Тейлър малко време. Ужасяващо време, но все пак щеше да отложи смъртта ѝ.

Въпросът бе къде отиваха. Къде Гордън бе избрал сцената за тази последна среща?

Можеше да е навсякъде. Някъде далеч, където би могъл да си осигури уединение и свобода от чужда намеса.

Имението на Дъглас в Ийст Хемптън? Не. Твърде рисковано. Жилището бе заключено и добре охранявано от полицията. Гордън бе твърде умен, за да се напъха в такъв очевиден капан.

Северната част на щата бе друга възможност. Пътят бе дълъг и имаше много пустеещи земи. От друга страна, имаше възможност и да са на мястото, където Гордън бе живял през последните месеци.

И тези места не се изключваха взаимно. Алисън нямаше представа къде е живял съпругът ѝ, преди да се оженият. Тази негова история, че се е местил от бордей в бордей, си беше пълна глупост.

Гордън по никакъв начин не можеше да живее в бордей. Просто не е искал да ѝ даде адреса си.

Беше ѝ дал някакъв фалшив служебен адрес.

Рийд настоя той да контактува с WVNY. Независимо че това бе полицейска работа, служителите от радиостанцията не бяха само колеги на Тейлър, а и нейни приятели. Те биха направили всичко по силите си, за да помогнат — включително и това, че щяха да осигурят всякаква лична информация за Денис Кинкейд.

— Забрави за обаждането — посъветва го Хедман. — Ще изпратя двама детективи да разговарят с персонала и да претърсят работното място на Кинкейд.

— Пращай, когато си искаш — отвърна Рийд, който вече набираще личния номер на Тейлър в WVNY. — Но докато получиш заповедта си и изпратиш ченгетата, аз ще говоря с продуцента и програмния мениджър на Тейлър. Те ме познават. Ще разговарят с мен. Може и да знаят нещо или да имат по-добра представа къде да търсим.

Едва чу как Хедман промърмори, че е съгласен. Лора вдигна от линията на Тейлър. Свърза Рийд с Кевин още в минутата, когато той изрече думата *спешно*.

Кевин вдигна две секунди по-късно.

— Какво не е наред?

Рийд го информира възможно най-кратко и най-безпристрастно.

— Мамка му — изграчи дрезгаво Кевин. — През цялото това време е седял до мен и... — Продуцентът на Тейлър преглътна с мъка и възстанови самообладанието си. — С какво мога да ѝ помогна?

Рийд му каза.

Минута по-късно Кевин преравяше работното място на Денис, сантиметър по сантиметър, търсейки всякакви улики, които биха могли да помогнат. В списъка от нещата, които трябваше да търси, бяха всякакви бележки по календара на Денис, особено за месец март. Също така бележки за напомняне, дори и неразбираеми. Ченгетата щяха да дешифрират онова, което Кевин не можеше. Колкото до личните вещи, Рийд инструктира Кевин да търси брошури за къщи в северната част на щата Ню Йорк, реклами за недвижими имоти в провинцията, дори разпечатки за маршрути и пътни карти. *Всичко*.

Докато преравяше работното място, Кевин прехвърли Рийд на Джак, който, чувайки историята, отиде до „Личен състав“ и изследва

молбата за работа на Денис ред по ред. Адресът: фалшив. Беше дал номера на мобилния си телефон като домашен. Колкото до информацията при спешни случаи, мястото бе оставено празно — чак до миналата седмица. После той беше осъвременил информацията с домашния адрес и телефонния номер на Алисън. Беше вписал името ѝ като Али Кинкейд, а роднинската му връзка с нея като *съпруга*.

Съпруга. Жената не знаеше нищичко за него. Нито къде е живял. Нито какво си е мислил. Нито кой е бил.

Боже! Постоянно задънени улици.

Рийд щеше да се побърка, когато телефонът на Олин звънна. Той го грабна, излая няколко въпроса в слушалката и после, две минути по-късно, го затвори и стана.

— Имаме солидна улика. Едно ченге, свободно от дежурство от Куинс, току-що е забелязало сребрист микробус — най-новия модел Додж гранд параван спорт — с двама души вътре, мъж и жена. Съвпадат с описанията на Тейлър и Денис. Ченгето се прибирало у дома си. Живее в Ронконкома. Тъкмо отбивал от магистралата на изход шейсет, когато микробусът профучал покрай него по магистралата и отпрашил на изток.

— Ийст Хемптън — заключи Джонатан и вдигна глава. — В крайна сметка Гордън сигурно я кара към имението на Дъглас.

— Не вярвам. — След като чу за уликата, Мич поклати глава. — Говорите за охраняван имот. Полицията от Ийст Хемптън редовно патрулира там. Ако там, без очевидна причина, се появи някой странен тип с паникьосана жена, те ще ги заловят на минутата. Гордън е дяволски умен и няма да поеме такъв риск. — Гримаса. — От друга страна, той очевидно се е насочил към Хемптънс, което означава, че е избрал друго, също толкова точно място. Нещо уединено и познато. Някакви идеи?

Уединено. Познато. Точно.

Мозъкът на Рийд препускаше, спомняйки си всички неща, които Тейлър му бе обяснявала през последната седмица. Гордън беше болен човек и се бореше с демони, вкоренени твърде дълбоко в него, за да бъдат елиминирани. Беше обсебен от нуждата за отмъщение, за решение на проблемите си. Адриен бе оставила незаличими белези в живота му. По някакъв ненормален начин той се беше пречистил с убийството ѝ. Виждаше я във всяка червенокоса жена, която

преследваше, включително и в Тейлър. Да ги притежава. Да ги убива. Всичко това, от нуждата си да заличи Адриен.

Пълен кръг. Това търсеше той.

И можеше да намери само едно място за това.

— Яхтата — възкликна Рийд и скочи на крака. — Той я води на яхтата на Дъглас. Исква да приключи с това там, където е започнало.

— Да — съгласи се уверено Мич. — Ето *това* е разумно. Особено защото този път ролите ще бъдат разменени. Гордън ще доминира, няма да доминират над него.

— Къде е тя? — попита настойчиво Рийд и сграбчи Джонатан за раменете. — Къде е закотвена яхтата на Дъглас?

Нито миг колебание.

— В яхтклуба на пристанище Саг.

— Бинго! Зима е. Яхтклубът ще е пуст. — Хедман се пресегна за телефона. — Ще се свържа с полицейското управление на Съфок Каунти в Йапхенк. Те ще звънат на екипа в пристанище Саг. Местните ченгета ще изпратят свои хора за минути.

— Искаш да обградят Малъри? — попита несигурно Олин.

Чу от партньора си отговора, който очакваше.

— Не.

— Защо не, по дяволите? — попита Рийд.

— Първо те могат да се появят там преди Гордън. Ако той спре на паркинга и види куп полицейски коли и детективи, които го чакат, ще изфучи от там като подплашен заек.

— Кажи им да чакат. Те могат да го заловят, след като слезе от колата. А ако ги изпревари, ще забележат сребристия микробус на паркинга. Могат да се промъкнат и да щурмуват яхтата.

— Да, могат. — Хедман се намръщи. — Но тази идея не ми е присърце. Гордън е убиец и психопат и ако разбере, че са го заклешили, ще стане отчаян. Това не е добра комбинация, като се има предвид, че той няма какво да губи. Ние с Олин познаваме и него, и делото му. А местните — не. Предпочитам *ние* да го арестуваме.

Рийд разбра и неизказаното.

— С други думи ченгетата там не се занимават с твърде много заплетени случаи. Ти се тревожиш, че ако те прецакат нещата, Тейлър ще бъде изкупителната жертва. Гордън ще се откаже от идеята за бавно убийство и ще приключи набързо, ще й строши врата, както на Дъглас.

Хедман се втренчи в телефона, избягвайки погледа на Рийд.

— Виж какво, Уестън. В полицейското управление на пристанище Саг работят компетентни хора. Но, да, нюйоркската полиция се занимава с по-жестоки престъпления. И, както казах, това е наш случай. Така че...

— Просто ми отговори — прекъсна го Рийд.

— Да. За това се тревожех. Но ако изпаднем в безизходица, ще им кажа да действат. — Хедман набра номера на полицейското управление в Съфок Каунти. — Дръж се — подхвърли той на Рийд. — Ще се срещнем с тях там. — Той направи знак на Олин с кръгово, вихрено движение на ръката си и с показалец, протегнат във въздуха.

Олин реагира с бързо кимване, после вдигна телефона си.

— Как, по дяволите, ще успеем навреме? — попита Рийд и усети как в гърлото му се надига жлъч.

— Ще бъде напечено — отговори Олин. — Но Гордън има още път. Не забравяй, че когато тръгна, той попадна в пиковия час на движението. Отвлече Тейлър малко преди пет часа. А когато излезе от магистралата на Лонг Айленд, ще трябва да кара и по местните пътища. Това означава ограничения на скоростта и светофари. Цялото пътуване ще му отнеме повече от три часа. Така остават около четирийсет и пет минути. — Той също набра някакъв номер.

— На кого звъниш?

— На авиационното звено в нюйоркската полиция. Те са на летището Флойд Бенет в Бруклин. За по-малко от десет минути ще изпратят полицейски хеликоптер и ще го приземят на стадиона на Янките. Точно толкова време ни трябва да стигнем до стадиона с включена сирена. Полетът до пристанище Саг е около четирийсет и пет минути. — Олин стрелна Джонатан с изпитателен поглед. — Колко е голям паркингът на яхт клуба?

— Голям е — потвърди Джонатан. — Клубът е един от най-големите в Хемптънс. Там хвърлят котва и океански увеселителни кораби, не само малки яhti и лодки.

— Добре. Ще уредим да приземим хеликоптера направо на паркинга. След час ще сме там. Да, Олин е. От Деветнадесето управление — обясни той по телефона. — Трябва да предотвратим потенциално изнасилване и убийство. — Докато говореше, той подхвърли на Джонатан молив и бележник. — Начертай ми схема на

мястото, където е закотвена яхтата на баща ти — изсъска той. — Напиши и описание на яхтата — размер, цвят, име, всичко, за което се сетиш.

Хедман се надигна иззад бюрото и затвори телефона, след като предупреди полицейското управление на Съфок Каунти за ситуацията.

— Всичко е уредено. — Погледът му се премести към Рийд, забелязвайки измъченото му лице. — Малъри може да ни изпревари с петнайсет минути, максимум — каза той с прегракнал, ободряващ глас. — След това ще трябва да паркира микробуса и да отведе Тейлър на яхтата. Тя е умна жена, Уестън. Ще си спечели време.

— Да — съгласи се мрачно Рийд. — Искрено се надявам да си прав.

20:07

Яхт клубът на пристанище Car

Гордън мина бавно през главния вход, оглеждайки се докато напредваше. Не очакваше да намери никого, освен може би няколко диви момчета, изкарали яхтите си на риболов.

Паркингът бе буквално пуст. Отлично. Точно както го планираше.

Спря до клубния дом, който бе по-далеч от Бей стрийт и по-близо до частния басейн, където бе закотвена седемдесет и петфутовата яхта на Дъглас.

Изключи двигателя и се обърна към Тейлър, която се взираше напред с безжизнен поглед.

— Време е за купона — обяви той. Слезе от микробуса, заобиколи го и откопча предпазния колан на Тейлър.

Тя се отърси от вцепенението си и се дръпна от него докато той я изнасяше от колата и затваряше вратата.

— Мога да ходя — извика тя.

— Не и със завързани глезени.

— Ами отвържи ги тогава.

— Добър опит. Ако го направя, не само ще можеш да вървиш, но и да бягаш. — Той я понесе към яхтата, която се люлееше грациозно върху водата. — Много скоро ще ги развържа — когато имам нужда от

това. Междувременно аз го правя само за твое добро. Ако побегнеш, ще бъда принуден да те накажа. Не го искаш, нали?

— Не искам теб — сопна му се тя. — Но аз постоянно ти го казвам.

— Не ти вярвам. А и няма значение. Защото аз те искам. Последния път те исках, когато и ти ме желаше. Този път давай, бори се. Това само ще засили моето удоволствие и твоята болка.

Боже, това не беше възможно...

Тя отвори уста да изкрещи и бе спряна от груба, жестока целувка, която я задуши.

— Искаш да играем мръсно? — присмя й се Гордън, а в очите му проблеснаха ледени искри. — Добре. — Той бръкна в джоба си, извади носна кърпичка и й запуши устата. — Още един звук и ще използвам хлороформ. Разбра ли?

Тя кимна, опитвайки се да контролира нарастващата си паника. Огледа района, молейки се да види някого на паркинга. Но клубът беше пуст. Колкото до намеса на полицията, това бе отчаяна надежда. Дори с подканването от страна на Рийд, ченгетата щяха да търсят Гордън Малъри, не Денис Кинкейд. Нямаше начин да направят връзката навреме.

Разкошната яхта на Дъглас се издигаше точно пред тях. Беше осветена от първите лунни лъчи и Тейлър премигна като видя името „Красивата Адриен“, изписано на носа.

— Точно моите забравени чувства — промърмори Гордън.

Той стигна до края на пристана и с внимателно и балансирано действие захвърли Тейлър на яхтата, оставяйки я седнала на главната палуба. После я последва и се качи на борда.

Клекна и се втренчи в очите й.

— Ще те развържа, за да можеш да се обърнеш и да слезеш по стълбата до каютите. Ще вървя точно зад теб. Не се опитвай да правиш глупости.

Тя кимна. Каквото и да планираше да опита, сега не му беше времето. Нито пък за съпротивата, която демонстрира директно. Трябваше да преодолее паниката и да използва мозъка си. Знаеше какво може да задвижи Гордън. Трябваше да натисне точните бутони, а не онези, които го караха да откъсва, да гледа на нея като на Адриен.

Трябваше да изчака благоприятен случай — и да спечели време.

Седна много спокойно, наведе се напред докато Гордън развързваше китките ѝ, после се изправи докато той развързваше глезените ѝ. Тя ги разтърка енергично и едва не заплака от облекчение, когато болезнените убождания сигнализираха за връщането на притока на кръв. Разтърси ръце, после посочи безмълвно към устата си с въпрос в погледа.

— Добро момиче. — Гордън изглеждаше искрено доволен. — Ти *питаш*. Да, можеш да махнеш кърпичката.

Тейлър я измъкна. В устата ѝ имаше вкус на картон. Тя облиза устни и се закашля.

— Долу има вода. Можеш да пийнеш малко ако продължиш да се държиш добре.

— Благодаря — успя да промълви тя.

— Време е да се раздвижим — инструктира я Гордън.

Тейлър направи три опита да стане. Успя чак когато Гордън я дръпна и я изправи на крака.

— Възстанови равновесието си — нареди ѝ той.

— Ще го направя. — Тя се клатушка още минута-две. С повече би насилила късмета си. — Сега съм добре.

— Добре. — Той посочи към стълбата.

Без да спори, Тейлър започна да слиза, колкото може по-бавно, но внимаваше да не събуди подозренията му. Напомни си, че си има работа с един много умен мъж. Само някакъв намек, че го манипулира, и щеше да бъде малтретирана.

Палубата с каютите беше луксозна, с кухня, дневна и бог знае колко спални.

Тя откри много скоро.

— Главният апартамент е на кърмата — информира я Гордън, пристъпвайки от най-долното стъпало на палубата. — Отпред има още две спални, но те са по-малки и не са толкова луксозни. За теб избрах главната.

Тейлър се сдържа да не потрепери.

— Сега може ли да пийна малко вода? — попита тя.

— Да отложиш неизбежното?

— Не. Да премахна вкуса на сух лен от устата си.

— Много справедливо. — Очите му се присвиха, сякаш я преценяваше, и той посочи към пейката в кухнята. — Седни там, за да

мога да те виждам.

— Добре. — Тя се подчини. — Не съм идиотка, Гордън. — Погледът ѝ не потрепна, когато срещна неговия. — Разбирам с кого си имам работа. Би било много глупаво от моя страна да се стрелна към стълбата докато ти вадиш бутилката с вода. Няма да стигна и до третото стъпало, преди да ме сграбчиш.

— Вярно. — Той надигна едната си вежда. — Бях забравил какво предизвикателство си ти. Интелигентна. Фина. Възхитителна смесица от финес, чувственост и психологическа манипулация. Права си. Не мисля, че би опитала сега. Ти би изчакала по-добър момент, когато имаш високи шансове за успех. Много е зле, че този момент няма да дойде. — Той извади водата. — Ето.

— Благодарна съм ти. — Тя отпи, почина си и отново отпи. — Може ли да използвам тоалетната?

Той махна с ръка по посока към нея.

— Чувствай се свободна. Тук няма странични отвори. О, и не си прави труда да търсиш мобилния си телефон. Той изчезна, както и чантичката ти.

Никаква изненада. Тя и не очакваше той да ѝ осигури връзка с външния свят.

Отиде до тоалетната, после си изми ръцете и лицето. Поглеждайки отражението си в огледалото, едва се позна. Очите ѝ бяха огромни и уплашени, с тъмни кръгове под тях. Лицето ѝ бе бяло като платно, а косата ѝ — ужасно разчорлена. Тя огледа банята, желаейки да види някой скрит отдушник, през който да пропълзи, някакъв панел в тавана, през който да се надигне и да стигне до безопасно място.

Затвори очи. Умът ѝ препускаше. Хващаше се за абсурдни сламки и го знаеше. Но тя бе сама с един убиец. И беше ужасена.

Сви юмруци и се изправи срещу студените, мъчителни факти.

Въпросът не бе в това да спечели време. Никой не знаеше къде е. Въпросът бе да спаси живота си. Защото единствено тя можеше да го направи.

Отвори тихо аптекката и я прерови. Никакъв бръснач. Никакви ножици. Нямахше дори пинсети, с които да се въоръжи. Обезкуражена, тя затвори врата на аптекката, облегна лакти върху мивката и отпусна глава в ръцете си. Не можеше да се откаже. Щеше да излезе от банята, да се върне в кухнята и да прегледа всички останали каюти, възможно

най-ненатрапчиво, оставяйки Гордън да говори през цялото време. И бог да ѝ помага, ако се стигнеше до това и той я насилеше да отиде там, щеше да прерови и главната спалня. Трябваше да има нещо, някъде, което да използва като оръжие.

Тя мислено прехвърли в главата си техниките за самозащита, на които я научиха Рийд и Мич. Всичките онези кръгови движения нямаше да ѝ помогнат — не и в това тясно пространство. А да избяга? Забрави! Особено след като я заклеци в главния апартамент. Бягството бе невъзможно. Никога нямаше да успее да се измъкне покрай Гордън. Не и докато той не бъдеше физически изваден от строя.

Преглъщайки с мъка, Тейлър прие неизбежното. Жертвата трябваше да се превърне в нападател. Това бе единственият начин да се измъкне. И при коварния ум на Гордън, при силовото му превъзходство и по-голямата му вещина в бойните изкуства, съществуваше само един интервал, през който тя щеше да има надмощие до такава степен, че да успее.

Когато той я положеше на онова легло.

Той щеше да е разсеян. Физическите му сили и умствената му концентрация щяха да бъдат намалени.

Ето тогава щеше да действа тя. Със или без оръжие. Ще изчака Гордън да постави мръсните си ръце върху нея. После щеше да удари като свита кобра.

В гърлото на Тейлър се надигна жлъч, а вълната от паника я обля отново. Как можеше да го направи? Как щеше да оцелее след неговото докосване? И как щеше да сполучи с цялата тази история на Супер жената? Беше взела само няколко урока по самозащита и бе направила също толкова практически тренировки.

Как, за бога, можеше да превърне приятелските тренировки в истински бой — спасявайки живота си?

Отговорът беше прост. *Трябваше* да го направи. Защото алтернативата бе немислима.

20:12

Рийд се втренчи през прозореца на полицейския „Бел 206 джет рейнджър“, наблюдавайки светлините на града отдолу. Видя ги как се

приближават и му се искаше да накара проклетия хеликоптер да лети по-бързо.

Но всички те вече действаха със скоростта на светлината.

Полицията в пристанище Саг се обади с доклад преди пет минути. Бяха обградили яхтклуба и чакаха инструкции от Хедман. Гордън току-що бил пристигнал и занесъл Тейлър на яхтата. Китките и глезените ѝ били вързани, но тя изглеждала будна.

Това беше то. Рийд не можеше да понесе мисълта за това, което ставаше сега.

Той удари с юмрук по крака си. Чувстваше се дяволски безпомощен. Но трябваше да има вяра в детективите. Инстинктите на Хедман бяха добри. Колкото до Олин, той бе изключително точен.

Трябваша им осем минути да стигнат до стадиона на Янките. Пилотът току-що бе приземил хеликоптера, когато Рийд, Мич, Хедман и Олин притичаха през стадиона, за да се качат. Оставиха Джонатан — и не само защото в хеликоптера имаше четири места. Той щеше да бъде пречка, не предимство. Самият той призна, че не е сигурен дали ще може да се овладее като види Гордън, независимо от това дали е маскиран като Денис или не. След всичко, което го бе накарал да изтърпи брат му, можеше просто да го стисне за гърлото.

Заради Тейлър, заради всички, Джонатан се върна в апартамента си, където остана залепен за мобилния си телефон. Когато имаха новини, той щеше да ги чуе.

Според последното съобщение на пилота — което бе обявено преди минута и половина — те щяха да се приземят точно след девет минути. Олин отново беше точен. Ченгетата от пристанище Саг бяха нащрек и ги очакваха. Засега Хедман им каза да не предприемат нищо.

Рийд се молеше това да е правилното решение.

— Това е интересно — беше отбелязал Олин, преглеждайки доклада, който му бяха дали, когато изхвърча през вратата на управлението.

— Какво е? — попита потресен Рийд.

— Проверката ни за Денис Кинкейд. Истинският Денис Кинкейд е починал преди петнайсет години в малко градче в Небраска. Няма семейство. Никакви връзки. Гордън е избрал победителя. Трябва да е изровил информацията за Кинкейд от стари броеве на местните вестници, от некролозите. Малките градчета имат склонност да пишат

много персонална информация в своите некролози. Нали разбираш, роднините на починалия — или липсата на такива — възраст, дата на раждане, причина за смъртта, имената на родителите — всичко. След като е изровил моминското име на майката на Кинкейд, той е имал всичко необходимо, за да си извади дубликат от свидетелството за раждане с приложен паричен ордер. Вероятно си е взел фалшива карта за социални осигуровки и лична карта. С тях вече е можел да си извади паспорт. И, ето, един цял нов-новеничък Денис Кинкейд. Трябвало е само да си направи няколко нови снимки след операцията и да започне всичко отначало. Или да се върне, в този случай.

— Страхотно — промърмори Рийд. Не слушаше внимателно.

— След като се е завърнал от Тайланд в САЩ — което е било през ноември, между другото, не през септември — нашият приятел Денис Кинкейд тръгнат към Средния изток, където работил по месец в няколко радиостанции, за да си създаде делова автобиография. И познайте какво? Никакви данни за челен удар с автомобил в градовете, където е работил. Нито през септември, нито през октомври, нито през ноември. Всъщност не е имало никакви произшествия с участието на Денис Кинкейд. Най-смешното е, че той дори няма шофьорска книжка. Никакви корени, никакви кредитни карти, никакви приятели. Боже, той сякаш не е планирал да остава в страната.

— Изненада, изненада — отговори отвратен Хедман. — Гордън е планирал да изчака Джонатан да бъде осъден, завещанията на Бъркли да бъдат легализирани, а Алисън да наследи всичко. Обзалагам се, че после щяха да напуснат страната възможно най-бързо.

— *Те?* — Олин сбърчи недоверчиво чело. — По-вероятно *той*. В този момент Али вече нямаше да му е необходима.

— Вярно. Но, хей, нека да дадем на този тип предимството на съмнението. Може би е планирал да подари на жена си един закъснял меден месец преди да я зареже някъде на другия край на света. Нали разбираш — голямо международно пътешествие като последно сбогом.

— Късаш ми сърцето.

Рийд не се разсмя на шегата. Всъщност му идваше да изскочи от кожата си, когато усети, че хеликоптерът започва да се спуска.

— Приземяваме се. — Той вече разкопчаваше предпазния си колан.

— Готови за скачане щом хеликоптерът докосне земята — инструктира ги Хедман. — На пилота е наредено да се разкара незабавно от тук, та ако Малъри чуе бръмченето да си помисли, че е прелитащ самолет на път към летището.

— Съмнявам се, че ще слуша — отговори мрачно Рийд, наблюдавайки приближаващото се пристанище. — Умът му е зает с други неща — като например как да убие Тейлър.

ГЛАВА 37

20:31

„Красивата Адриен“

Яхт клуб на пристанище Car

Моментът на истината беше настъпил.

Тейлър видя това в очите на Гордън, когато се върнаха в кухнята след кратката им обиколка по яхтата на Дъглас.

Обиколката беше грешка. Тейлър го разбра още и момента, когато Гордън обяви, че ще я направи. И ако на нея не бе изключително важно да огледа яхтата за нещо, с което да се въоръжи, тя би спряла тази разходка из спомените му още преди започването ѝ. Тя знаеше какво ще причини тя на душевното му състояние, да се изправи лице в лице със своето минало, да преживее отново точно онези моменти, когато Адриен го бе унижавала и експлоатирала.

И се оказа права. Сега той бе по-ядосан, по-враждебен — в много по-лошо психическо състояние от преди.

От това нямаше да излезе нищо добро.

Гордън грабна бутилка скоч от шкафа с напитките и си наля едно двойно.

Изпи го на няколко големи глътки, после тръшна старомодната чаша на барплота.

— Не съм пиян — информира той Тейлър с жесток поглед, изпълнен с ярост. — Във върховна форма съм, умствена и физическа. Рефлексите ми са добре тренирани и са бързи. Така че недей да таиш надежди.

— Не тая. Мисля си.

— За какво?

— За онова, което тя ти е причинила.

— Колко трогателно — присмя ѝ се той.

— Виж, Гордън, аз не съм Адриен — заяви простишко Тейлър. — И независимо от това дали ми вярваш или не, гади ми се от това как те е тормозила и използвала.

— Така ли? — Повдигане на една черна вежда. — Толкова ти се гади, че разбираш?

Той я изпитваше. Тя го знаеше. И нямаше да се поддаде на подтика да излъже. Защото той очакваше точно това.

— Не. Повдига ми се от престъпленията, които ти си извършил. Убил си невинни хора. Една от тях бе моята братовчедка и най-близка приятелка. Тя бе всичко, което имах. Така че ако ме молиш да ти простя, отговорът е *не*. Но ако ме попиташ дали ти отказвам помощта, от която се нуждаеш, отговорът на този въпрос също е *не*.

Гордън вдигна празната си чаша за поздрав към нея.

— Все забравям колко освежаващо честна си ти — през повечето време. Когато не си се забъркала в някакви користни преструвки. Като например да се правиш на непокътнато цвете, което всъщност се търкаля в леглото с Рийд Уестън. Или на уплашената жертва, която ме отрязва, като изчезва на толкова нужната ѝ почивка.

— Тези неща не бяха преструвка — отвърна му директно Тейлър. — Аз бях уплашена жертва. Твоето преследване ме уплаши до смърт. Отидох до Палм бийч като последно средство. Колкото до образа на непокътнатото цвете, всичко това е в твоя ум, както и предположението ти, че се пазя за теб. Връзката ми с Рийд е истинска, а не някаква пародия.

— Тя също свърши — тросна се Гордън.

Той извади носната кърпичка, избърса отпечатъците си от бутилката скоч и от чашата, после ги върна на бар плота.

— Ами Али? — Тейлър изтърси първото нещо, което ѝ дойде на ум, опитвайки се да го спре. — Ако си бил толкова обсебен от мен, защо се ожени за нея? Или тя дори не съществува?

Тези въпроси изглежда развеселиха Гордън и той спря за момент, а онзи самодоволен блясък се върна в очите му.

— Тази част все още не си я проумяла, нали? Али си съществува съвсем реално. Тя е Бъркли. Всъщност последната останала от рода. Колкото до това защо се ожених за нея, това бе въпрос на необходимост. След като Джонатан получи доживотната си присъда или смъртоносната инжекция, тя наследява всичко. А в този момент и аз.

Разбира се. Тейлър премигна, осъзнавайки това. Ето какво бе имал предвид Гордън в колата, когато каза, че е станал Денис Кинкейд,

за да си вземе всичко, което му се полага, когато Джонатан бъде осъден за двойно убийство.

Този човек беше побъркан. Но и блестящ. И ако той успееше със своя план, Тейлър се съмняваше дали Али щеше да доживее процеса и изплащането на наследството ѝ.

— Впечатлена си — отбеляза Гордън.

— По-скоро онемяла.

— Какво да кажа? Аз съм гений. — Той приближи, дръпна от ръката ѝ празната бутилка минерална вода и я хвърли на пейката. — Не е нужно да изтривам отпечатъците от тази. Ще я рециклирам на излизане като добър гражданин. — Той стисна жестоко брадичката на Тейлър и я принуди да го погледне в очите. — Между другото сега ти шикалкавиш. Знам го. И хич не ми харесва.

Тя премигна от болка, кимайки мълчаливо на обвинението му. Сега газеше в непознати води. Нямаше инструкции какво я чака занапред. Беше накарала Гордън да говори колкото може по-дълго. Но нуждата му да си намери отдушник и да злорадства бе задоволена. Сега в ума му се въртяха други, по-спешни нужди. Сексуално удовлетворение. Доминация. Отмъщение. И окончателно решение.

— Време е — обяви той, спокойно, сякаш ѝ казваше, че ще сервира вечерята. — Ще се преместим ли в спалнята?

Тейлър едва го чу. Погледът ѝ се стрелна към барплота и сега бе фокусиран върху почти пълната бутилка скоч там. Може би това бе оръжието, от което се нуждаеше — ако успееше да се откъсне от него достатъчно за дълго, за да се докопа до нея.

Точно сега не беше време за това, не и докато той не я подкараше към главния апартамент.

— Ти трепериш — отбеляза той. — Това страх ли е или страст?

— Страх — отговори откровено тя.

— Защото не ме желаеш — подразни я той.

— Не. Защото не искам да умра.

Сбръчкване на чело.

— Още откровеност. Браво. — Той продължи да я изтиква към спатията, стабилно и настойчиво.

Тейлър сграбчи касата на вратата и се задъха.

— Молбата ми ще помогне ли? — попита отчаяно тя. — Сигурна съм, че това е нещо, което Адриен не би направила никога.

— Права си. Това не беше в нейния стил. — Един мускул в челюстта на Гордън трепна. — Не е и в твоя. Но си умирам да те чуя. Колкото до това дали ще помогне, предполагам, че имаш предвид, дали ще ме убеди да пощадя живота ти. Отговорът е — *не*. Това е нещо сложно, въпросът не е само да се освободя от Адриен. Трябва да се освободя и от теб. Ти си в кръвта ми. Не мога да понеса това. Така че трябва да *имам теб*. А после трябва да те очистя, както направих с нея.

Ръцете му се плъзнаха под пуловера ѝ, преминавайки плавно нагоре по гърба ѝ, за да разкопчаят сутиена.

— Да се върнем към идеята за твоята молба. Мисля, че ще ми достави удоволствие да я чуя. Всъщност искам да я чуя два пъти. Първо, когато си обезумяла и искаш да те докарам до оргазъм, и още веднъж, когато приключвам с живота ти. Това може да ми помогне да изтрия образа на Рийд Уестън, вземащ онова, което е *мое* — дори след като ти наредих да спиш сама. Ти ме вбеси и ме разочарова, Тейлър. Смятах, че си различна. Но не си.

Тейлър едва го чуваше заради бясното туптене на сърцето си. Тя извърна лице, когато той се наведе да я целуне, потрепвайки от болка, когато устата му се сведе надолу към гърлото ѝ с груби, свирепи движения — наказанието ѝ заради това, че се обърна. Тя се молеше на бога да намери сили да извърши необходимото. Не можеше да се поддаде на желанието си да се бори с него. Още не. Съпротивата би означавала мъчения за нея и прилив на адреналин за него, когато наложеше отново своята доминация. Тя трябваше да се съобразява с тази негова ненормална заблуда. Всичко трябваше да прилича на взаимно сексуално изживяване. Да се поддава на желанието му към нея докато той наистина се хванеше.

А когато умът му се замъглеше от хормоните, *тогава* тя щеше да атакува.

Гордън я избута до леглото и я стовари върху него.

— Остани тук — нареди той, събличайки дрехите си с няколко бързи, тренирани движения — включително и обувките с подложките. После свали и контактните си лещи. — Видя ли? Наистина съм аз.

Той разпери ръце и се завъртя, за да може тя да се възхити от голото му тяло. После той се стовари върху нея, прегърна я и я прикова към леглото.

— Всъщност това е по-доброто ми аз. Може би не лицето ми. Там трябва да се поработи. Ще стане, когато всичко това свърши. Но тялото ми е по-силно, по-контролирано отколкото си го спомняш. — Той плъзна ръце под пуловера и сутиена ѝ и притисна гърдите ѝ. — Последния път ти ме усети само за кратко. Този път ще изпиташ пълния ефект. Кой знае? В крайна сметка може и да благодариш на Адриен.

Тейлър насили съзнанието си да се отдели от тялото ѝ. Трябваше, за да изпълни плана си.

— И какво ще стане след това?

Той направи пауза и се подпря на лакът.

— След кое?

— След като умра.

Повдигане на рамене.

— Точно това, което очакваш. Денис Кинкейд ще продължи в WVNY. Ще бъде назначен към ново шоу, разбира се, тъй като Тейлър Холстед ще е изчезнала яко дим. Той ще се чувства ужасно заради това. Но ще оцелее. В крайна сметка — нали е младоженец. Ще се стегне и ще се смеси с тълпата, докато Джонатан бъде осъден и Али бъде обявена за единствен наследник. Тогава мистър и мисис Денис Кинкейд ще ги обземе страст за пътуване и те ще се сбогуват, заминавайки за неизвестни места.

— За това се досетих. Имам предвид какво ще стане с мен? — Гласът на Тейлър потрепери. — Какво ще направиш с моето... с мен?

Той изглеждаше заинтригуван.

— Искаш подробностите?

— Искам да живея. Но тъй като не съществува подобна възможност, да. Искам подробностите.

Още едно свиване на рамене.

— Както искаш. Ще захвърля тялото ти в гъмжащата от акули вода край брега. Не твърде близо до тук и не твърде близо до Монтаук, където експлодира яхтата ми. Никакъв модел, който би могъл да свърже предишните ми престъпления с твоята смърт, за всеки случай, ако някое парче от теб изплава преди акулите да те довършат. Съмнявам се, че ще стане. Те са много бързи. Но всичко се случва. Така че ако някое парченце от теб изплава на брега, то ще стане,

защото твоят преследвач е очевиден аматьор и е действал небрежно. Достатъчни ли са ти тези подробности?

— Повече от достатъчни. — Тейлър положи усилия да прозвучи уязвима, а не отвратена. — Май че не съм такъв стоик, за каквото се мислех.

— Може би не си. — Той зарови устни в шията ѝ, а ръцете му се плъзнаха по гърдите ѝ. — Но ме възбуждаш още повече от преди. — Палецът му притисна едното ѝ зърно — силно.

Тейлър усети огромно желание да се отдръпне отвратена — от болката, от самата идея, че ръцете му я опипват. *Не се поддавай, Тейлър, нареди си тя. Бъди психолог, а не жертва. Не му позволявай да спечели. Мисли.*

И умът ѝ надделя.

Гордън я желаше. Не само за да я изнасили. И не само за да добави още една червенокоса жена в списъка си. Онова, което я правеше различна от другите му жени след Адриен, включително и от бедната Стеф, бе, че тя представляваше предизвикателство. А Гордън обожаваше предизвикателствата. Те подпалваха кръвта и интелекта му.

Тя бе стойностен опонент. Жена, която не падаше в краката му като всички предишни заместнички на Адриен. Той искаше да я спечели, да я накара да го желае толкова, колкото той я желаше. Искаше я толкова възбудена, че да се моли за оргазъм, да се моли за него. Ако не можеше да я има по този начин, той искаше тя да се съпротивлява. Да подхранва яростта му с борбата си.

Последния път тя му даде това. Голяма грешка. Стеф и другите го бяха отегчили. Различна грешка.

Тя не можеше да направи нито едното, нито другото. Нито пък можеше да лежи там, кротка и студена. Това щеше да го накара да прекрачи границата.

Трябваше да му предложи нещо повече. Предизвикателство, което да възбуди ума и тялото му.

Така да бъде.

Сякаш за да потвърди мислите ѝ, Гордън се размърда раздразнено, палецът му одраска другото ѝ зърно и това движение бе дори по-грубо от предишното.

— Отпусни се — нареди ѝ той. — Стегната си като дъска. Престани да се тревожиш за после. После няма значение. Ще бъдеш

мъртва. Няма да чувстваш нищо. Така че си го избий от главата. Просто се наслади на тези късчета чисто физическо удоволствие.

Последни късчета... късчета...

А сега *това* събуди един спомен. Грозен спомен. Но адски добро начало.

— Дим — промърмори Тейлър.

— Хмм?

— Така ме нарече последния път. Каза, че съм дим. Неуловима. Неосезаема. Трудна за пленяване.

Ръката му спря.

— Спомняш си. Поласкан съм.

Тя усети нежното му докосване. Нейната награда, без съмнение.

Това беше въведението, което тя търсеше. Тя затаи дъх.

— Гордън — чакай. — Тя опря длани върху гърдите му. — Моля те...

Той повдигна леко глава.

— Защо? Още забавяне?

— Не. Още откровеност. — Тя облиза устни с връхчето на езика си. — Виж, аз разбирам. Знам какъв ще бъде крайният резултат. Но може ли поне да имам думата за нещата, които ще се случат преди това?

Той изглеждаше малко изненадан и доста бдителен.

— Давай.

— Ти каза, че ме желаяш, че съм в кръвта ти. Постоянно ми говориш за това какъв изумителен любовник си. Добре, ако ще умирам, искам да го сторя с минимум болка и смъртта ми да бъде предшествана от максимум удоволствие. Би ли се замислил да го направиш по този начин, а не по жестокия?

Той присви очи.

— Какви игрички играеш?

— Никакви. Само две последни молби.

— Слушам те.

— Първо, моля те това да бъде взаимно, а не изнасилване. Искам да ми доставиш това удоволствие. Използвай уменията си, а не силата си.

— А втората молба?

— Моля те да ме убиеш възможно най-бързо и най-безболезнено. Миналия септември ти се контролираше удивително добре. Притисна дихателната ми тръба точно толкова, колкото да припадна, но не и да умра. От тогава си напреднал с обучението си по бойни изкуства. Молбата ми ще бъде фасулска работа за теб — ако решиш да го направиш така. Надявам се, че ще решиш. Всъщност моля ти се. *Моля те!*

Отново онзи пронизващ поглед, който тя си спомняше толкова добре — поглед, от който я побиваха тръпки. Той я преценяваше, решаваше какво се надява да спечели тя и какво може да изгуби той.

Хайде, помоли се тя. Нека това да помогне. Тя премахна всички спирачки. Въздействаше върху егото му. Върху интелекта му. Върху похотта му. Върху жаждата му да господства.

— Нека да го кажа направо — обади се най-накрая той. — Ти планираш да ми се отдадеш — просто така?

— Не, не просто така. — Тейлър не трябваше да симулира сълзите, които изпълниха очите ѝ и потекоха по бузите ѝ. — Точно сега изобщо не мога да си представя, че ти се отдавам. Сега си мисля за страдания и смърт. Така че всичко зависи от теб.

Проницателен проблясък.

— Хвърляме ръкавицата, така ли?

— Ако искаш да го възприемеш така, да.

— А ти как го възприемаш?

Като последно усилие да спася живота си, помисли си тя.

— Като молба за снизходителност и последно задоволяване.

— *Молба.* Ти ме молиш да те прелъстя?

— Моля те да опиташ.

Гордън се усмихна, грозна, триумфална усмивка, която му бе толкова присъща, че Тейлър вече не виждаше и частица от Денис, въпреки различното лице.

— Ако опитам, ще успея. Стига ти да се съ согласиш.

Тя кимна трескаво и очите ѝ се затвориха. Насили мускулите си да се отпуснат, да потъне в леглото. Искаше жестовете ѝ да предадат, че е готова да бъде спечелена.

Той се наведе и улови сълзите ѝ с език.

— Ето, така трябва да бъде. Ти. Аз. Рай и Ад. Заедно за един съвършен момент, замръзнал във времето. Всичко, за което съм мечтал.

Подходящият край, който и двамата заслужаваме. — Той покри устата ѝ със своята, разтваряйки устните ѝ.

Тя отдели напълно съзнанието от тялото си. Съзнанието ѝ наблюдаваше, диктуваше движенията ѝ. А тялото ѝ се подчиняваше.

Постепенно. Тя му се отдаваше постепенно. Всичко по-малко щеше да го възпламени. Всичко повече би събудило подозренията му.

Той продължи да я целува, засилвайки целувките си, докато тя го усети как трепери от желание, как ерекцията му пулсира върху корема ѝ. Но той не направи опит да разкъса дрехите ѝ и да влезе в нея. Упражняваше контрола, с който толкова се гордееше.

Добре. Много добре. Колкото по-дълго останеше облечена, толкова по-добре.

Не ѝ пукаше за скромността ѝ.

Пукаше ѝ за обувките ѝ.

Сега той наистина се впусна надълбоко, мърмореше страстни фрази върху кожата ѝ, целуваше шията ѝ, гърлото, устата ѝ. Тя отвърщаше на целувките му, първо колебливо, после с някакво многообещаващо отчаяние, като оцелял от корабокрушение, забелязал спасителен пояс.

— Прегърни ме — нареди той с дрезгав от страстта глас.

Тейлър искаше да завие от радост. Тя се подчини и някак си успя да прикрие ентузиазма си, докато ръцете ѝ се плъзгаха по врата му.

Ръцете ѝ бяха свободни.

Тя въздъхна в отворената му уста, а дъхът ѝ донесе още едно силно потреперване. Похотта му със сигурност направляваше шоуто тук, всичките му умствени способности отиваха за поддържане на самоконтрола му и за внимателното манипулиране на тялото му. Ръцете му се плъзнаха надолу по раменете ѝ и за един ужасяващ момент Тейлър се уплаши, че той ще задържи хватката си. Но дланите му се спуснаха надолу, а пръстите му се заровиха в косата ѝ.

Той определено бе стигнал много далеч.

Сега трябваше да го накара да сменят местата си, за да може тя да получи предимството, от което се нуждаеше.

Ръцете ѝ се смъкнаха от врата му, плъзгайки се надолу да погалят раменете му, после се преместиха отпред и спряха, сякаш тя се бореше с желанието си да го докосва още.

Разбира се, той премести тежестта си върху коленете, надигна се и се отпусна назад върху бедрата си.

— Давай — настоя прегракнало той, сграбчи китките ѝ и ги дръпна около гърдите си. — Докосвай ме.

Тя облиза устните си, влажни и подути от целувките му и ги остави отворени, сякаш бе хипнотизирана. Не беше нужно да симулира треперенето. Тя се тресеше като лист, знаейки какво я очаква.

Тя имаше само един шанс. *Един*. Ако го прецакаше, смъртта щеше да изглежда като спасение пред болката, която той щеше да ѝ причини.

Не. Тя не можеше да допусне тези мисли. Трябваше да анализира цялата си умствена енергия към това, което трябваше да извърши — и към това как да го извърши.

Тя прокара длани по гърдите на Гордън, надолу по тялото му и адски ѝ се искаше той да пусне китките ѝ, вместо да ги държи и да ги насочва.

Време да поеме риск.

Тя издърпа едната си ръка и прокара показалец надолу по корема му. Погледът ѝ се сведе към ерекцията му, после се вдигна да срещне неговия с питащо изражение на лицето ѝ.

Очите му бяха стъклени, подивели от очакване.

— Навсякъде — започна да я убеждава той. — Докосвай ме навсякъде. Особено там.

Той пусна и другата ѝ китка, цялото му тяло трепереше. Той бе изцяло погълнат от момента, а penisът му стърчеше към нея докато той чакаше... чакаше...

Тейлър действа светкавично.

Със сплетени пръсти и леко извити кокалчета тя издра очите му с нокти с ослепяващ откос с пръсти, с който Мич би се гордял.

Гордън изкрещя от болка, стисна очи и посегна инстинктивно към тях. Тейлър веднага сви длани и го удари силно по ушите, усещайки вибрациите в главата му.

Той изстена, мятайки се настрани, изгубил равновесие от удара. Тейлър продължи с движението на ръцете, удряйки главата му и използвайки силата на краката си, за да го отблъсне от себе си.

Тя скочи на крака преди той да се възстанови и хукна към вратата.

Беше насред палубата с каютите, стъпила на първото стъпало от стълбата, когато той я сграбчи отзад.

— Шибана кучка — изръмжа той, дръпна я надолу и я повлече към спалнята. — Нямах представа какво ще ти струва това.

Тя и не възнамеряваше да разбере.

С всичка сила заби лакът в слънчевия му сплит, после удари голото му ходило с тока на обувката си.

Той изсумтя, извика, отпускаяки хватката си и се наведе напред.

Перфектно.

Тя го цапардоса с лакът по носа и чу изпукването при удара.

Той изрева от болка, сграбчи се за лицето и едновременно с това я пусна.

Тя се завъртя, удряйки го като с чук в голите слабини.

Той падна на колене със задавен стон, започна да ругае и да се стиска, докато се люлееше напред-назад, превит от мъчителната болка.

Барът в кухнята бе на две крачки. Тейлър ги измина бързо. Грабна бутилката скоч, втурна се обратно и я стовари върху главата на Гордън с цялата сила, която успя да събере.

Той се строполи тихо върху дървения под.

Тя не изчака да види дали той е замаян, припаднат или мъртъв. Просто хукна.

Изкачи стълбата и лазеше по главната палуба, когато две ръце я хванаха отгоре.

— Не! — изкрещя тя. Ръцете ѝ бяха заклещени. Краката ѝ още не стояха стабилно на земята. Тя не се замисли. Използва единственото оръжие, което и беше останало.

Главата си.

Наведе я надолу, присви колене и се хвърли нагоре, забивайки темето си в лицето на нападателя си. Нямахше време да се фокусира върху точката на удара, както я беше учил Рийд, нито можеше да си позволи лукса да сграбчи ръцете на мишената си, за да увеличи силата на удара. Но тя го удари достатъчно добре, защото той излая някакъв протест и я пусна.

— Иисусе Христе! — Мишената, детектив Хедман, стискаше челото си и леко залиташе. — Лейди, да не си луда? Ние сме добрите.

— Детектив Хедман — писна Тейлър.

— Къде е Малъри? — Детектив Олин пристъпи покрай партньора си с вдигнат пистолет.

— Там долу — посочи Тейлър. — Не знам дали е в съзнание.

Устните на Олин се изкривиха.

— Ще проверя. — После хвърли поглед към Хедман. — Ти идваш ли?

— Да. — Пистолетът на Хедман също беше изваден. С другата ръка той масажираше носа си. — Ако тя може да направи това на ченгетата, нямам търпение да видя как е смазала онзи кучи син долу.

Тейлър все още се опитваше да осмисли факта, че детективите Хедман и Олин бяха тук, заедно с местния екип за подкрепление, който се качи на яхтата след тях. Мич също беше тук, а Рийд блъскаше ченгетата от пътя си, за да може да скочи на яхтата и да я прибере.

— Тейлър. — Той я сграбчи, преценявайки колко замаяна и разрошена е тя с болезнено мъчение. Самият той изглеждаше остарял с десет години, през които не бе мигнал и една нощ. — Боже, скъпа, добре ли си?

— Да... да, така мисля.

— Дали *тя* е добре? Първо, аз имам мигрена. Гаджето ти токущо я превърна в мозъчно сътресение — намеси се Хедман. Бързият поглед, с който стрелна Тейлър, противоречеше на киселия му тон. — Чудесна работа.

После се обърна, наведе се надолу и помогна на Олин да измъкне на палубата полумъртвия, полугол Гордън Малъри.

— Престани да ругаеш — посъветва партньора си Олин. — Можеше да е по-лошо. Я погледни *този* тип.

— Погледнах го. Защо си мислиш, че съм толкова мил с нея?

Едновременно с шегата те изправиха закопчания с белезници Гордън на крака. От тялото му се стичаше скоч, а от косата и раменете му висяха парчета стъкло. Той се опитваше да се изправи сам, видимо дезориентиран от удара по главата. Очите му, все още сълзящи от ноктите на Тейлър, бяха издрани и кървяха. Носът му също беше окървавен и подут. Той беше прегърбен, куцаше и бе напълно извън играта.

Рийд и Мич опулиха очи.

— Хей, Тейлър — извика Олин през рамо, блъскайки Гордън по палубата към чакащата патрулна кола. — Забрави за семейните

консултации. Ела в полицията. Нюйоркската полиция има нужда от теб.

— Аз... — Гласът на Тейлър трепереше толкова много, че тя едва успяваше да говори. Все още не можеше да осъзнае онова, което ставаше около нея. Не напълно.

Тя премигна към Рийд.

— Как ме намери? Как успя да дойдеш тук навреме? Как разбра, че Денис и Гордън са един и същ човек? Как... — Гласът ѝ пресекна, тя избухна в сълзи и се хвърли в прегръдката на Рийд. — Не мога да повярвам, че наистина си тук.

— Тук сме. Аз съм тук. — Той я дръпна към себе си, зарови устни в косата ѝ, люлеейки я в ръцете си като безценно съкровище. Намръщи се, когато усети как тялото ѝ трепери. — Нарани ли те това мръсно копеле?

Тя поклати глава.

— Аз го спрях, благодарение на онова, на което ме научихте ти и Мич.

— Да, основните техники за самозащита понякога са много полезни — съгласи се Мич, заставайки до тях. — Специалистите по бойни изкуства никога не ги очакват, със сигурност не и от обикновените хора. И никога не разбират откъде им е дошло. — Той се втренчи в отдалечаващата се фигура на Гордън. — Съдейки по формата му, виждам, че си използвала моите откоси с пръсти и ударите по ушите.

Тейлър реагира на лекомислието му, усмихвайки се през сълзи.

— Най-напред използвах тях.

Рийд не се усмихваше.

— Не си имала избор. Той те е приковал към леглото.

— За малко — коригира го Тейлър. — Докато се измъкна. — Тя не беше готова да навлиза в подробности — *още* не. Изживяването все още беше твърде прясно. — Трябваше да изиграя няколко умни игрички, да му вляза под кожата, за да го накарам да свали гарда. Сякаш бях хореограф на един отвратителен балет. Както и да е, след като той влезе в ролята си, аз го одрах, ударих го и избягах. Стигнах едва до стълбата преди той да ме сграбчи отзад. — Тя потрепери от този спомен.

— Трябва да е бил обезумял — предположи Рийд. — Този тип е луд за връзване. Поела си огромен риск.

— Нямах избор.

— Знам. — Трудно преглъщане. — Как успя да се измъкнеш втория път?

— Това го дължа на теб. — Тейлър вирна брадичка да погледне Рийд в очите. Миглите ѝ бяха изострени от засъхналите сълзи. — Спомняш ли си за онзи акроним, на който ме научи по време на уроците ни по самозащита? Той постоянно звучеше в главата ми, като молитва. И когато Гордън ме дръпна от онази стълба, когато усетих как жестокостта го разкъсва, просто го използвах. Нямах време за мислене. Просто действах. Или трябваше да направя това, или да умра.

— Какъв акроним? — попита Мич.

— Рийд ме научи да *пея*.

— Да пееш? Защо — да не би да си музикален инвалид? Да не би да си се надявала да го убиеш с гласа си?

— Не. — Тейлър се разсмя. — П-Е-Я. — Тя му го каза буква по буква, после ги обясни. — Слънчев сплит. Стъпало. Нос. Слабини.^[1] Това свърши чудеса. Също и бутилката скоч по главата.

— Много привлекателно. Ще трябва да го запомня — отбеляза Мич.

— Не отговорихте на въпросите ми — напомни им тя. Настъпваше шокът, а също и студът и зъбите ѝ започнаха да тракат. Тя скръсти ръце на гърдите си.

— Ще отговоря на всичките. — Рийд съблече палтото си и я обвини с него. Тя видя яростта и болката, които преминаха по лицето му, когато разбра, че сутиенът ѝ е разкопчан. Той дръпна палтото си плътно около нея, после я прегърна.

— По-късно. Сега ще те заведе в някой хотел. Имаш нужда от сън.

— Добра идея — съгласи се Мич. — Аз се връщам в града с Хедман и Олин. Те са развълнувани. Ще отскоча за кола. — Той се ухили. — Някак си ми се струва, че вие двамата вече няма да имате нужда от мен тази вечер.

— Не, добре сме си — увери го Рийд. — Ще пъкна Тейлър в леглото, а после ще се обадя на всички разтревожени хора у дома. Кевин направо е превъртял. А Джонатан е като развалина.

— Бедният Джонатан — промърмори Тейлър. — Това трябва да е било такъв шок за него.

— Сега той е свободен. Ще отиде и на терапия, благодарение на твоята препоръка. С времето ще се оправи. Всички ще се оправим. — Рийд се обърна към Мич. — Хей. Преди да тръгнеш, я ми кажи зает ли си на Великден?

— Нищо специално. Защо?

— Цялото ми семейство се събира в къщата на баща ми във Върмонт. Роб ще бъде там. Можеш да получиш онази кожа, която искаше да си вземеш.

Смях.

— Да, но тогава ти ще си му длъжник.

— Няма проблеми. Аз ще им се отплатя щедро. — Рийд погледна към Тейлър. — Не само на него, а на цялото ми семейство. Имам чудесен подарък за тях.

— И какво ще бъде? — попита Мич. — Или трябва да попитам кой?

— Кой и какво. *Кой* е Тейлър. *Какво*, ако стане както го искам, е едно обявление.

— Същото, за което и аз си мисля?

— Няма да разбереш докато не ни оставиш насаме, за да задам въпроса си и да получа отговора.

— Тръгвам. Мич махна бързо с ръка. — Лека нощ и късмет. Ще се видим в Голямата Ябълка. И разчитай на мен за Великден.

Тейлър се беше втренчила в Рийд, когато той се обърна към нея.

— Рийд...

— Първо хотелът — прекъсна я той. — После една гореща вана. После чаша мерло и приятен огън. А после...

— Да — намеси се тя, за да отговори. — Отговорът на въпроса ти е да.

[1] Непреводима игра на думи — S-I-N-G (пея) — от тук Solar plexus (слънчев сплит), Instep (стъпало), Nose (нос), Groin (слабини). — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

20 април, Великден

17:15

Нюфейн, Върмонт

Рийд беше прав.

Добре че фермата на Уестън бе изградена от камък. Иначе тя определено щеше да се пръсне през този уикенд.

Като се преброиха напълно, там имаше осемнайсет възрастни, девет деца, едно бебе на път, два шоколадови лабрадора, едно гонче, оранжева котка, шестте ѝ котенца, хамстер албинос, три африкански плъха, две ловки костенурки и едно зайче.

Тейлър никога в живота си не бе виждана такъв хаос. Масата за вечеря почти беше хлътнала от тежестта на храната и на хората, облегнати се, за да я достигнат.

Децата, отегчени от храната и разговора, сега тичаха наоколо и играеха на различни игри. Домашните любимци лаеха, мяучеха, тичаха около колелата в своите клетки, правеха задни салта в съдовете си с вода или се стрелкаха покрай собствениците си, докато те излизаха и влизаха бързо в къщата.

Възрастните пиеха кафе, говореха бързо, за да споделят живота си с другите — и шепнеха залозите си за това кой ще се задоми пръв — Роб или Мич. И двамата бяха довели приятелките си, а и двете приятелки сега седяха пред огледалата и се освежаваха.

— Натискът се увеличава, Роб — подразни го сестра му Мередит. — След Рийд идва твоят ред. Самотник на горещия стол.

— Много хитро. — Той потупа Мередит по много бременното коремче. — Хапни си още една поничка. Най-новата ми племенничка или племенник умира от глад. Не забравяй устата ти да е пълна, когато Джен излезе от банята. Тя не се нуждае от насърчение. Вече ми прави намеци.

— Ами приеми ги. — С широка усмивка Мередит си взе една замразена поничка.

— Ами ти, Мич? — запита през масата Джой, снахата на Рийд.
— Пам изглежда много сладка.

— Такава е. Но аз чакам Роб да поеме пръв.

В стаята отекна колективният им смях.

— Да се върнем към централната двойка за уикенда — настоя най-голямата сестра на Рийд, Лиза, стана, заобиколи масата и клекна до Тейлър. — Сега, след като премина първоначалната истерия, може ли да видя пръстена ти отблизо?

— Разбира се. — Тейлър протегна послушно ръка за незнайно кой път, след като Рийд обяви годеща им вчера.

— Великолепен е. — Лиза се възхити от блестящия квадратен диамант. — Наистина е великолепен. — Тя се обърна към Рийд. — Complimenti от мен. Изненадващ годещ. Страхотна жена. И чисто нова адвокатска фирма, която ще извади наяве най-добрите ти черти. Ударил си джакпота. — Тя стисна ръката на Тейлър. — Особено с Тейлър.

— И аз така мисля — съгласи се Рийд.

— Мислили ли сте къде ще направите сватбата и кога? — попита сестра му Шанън.

Тейлър сви рамене безпомощно.

— Открита съм за предложения. Не съм имала възможност да помисля. Всичко бе такава лудост.

— Преди да започнем с предложенията, има няколко процедурни правила — обяви Рийд. — *Къде* ще направим е на разположение на всеки, който иска да предложи нещо. *Кога*, не е. — Той преметна ръка през раменете на Тейлър. — Ще се оженим възможно най-скоро.

— Не те виня. — Гласът на бащата на Рийд беше сериозен, обогрен със съчувствие. — След всичко, което е преживяла Тейлър, тя заслужава малко щастие.

— И свое семейство — допълни мило майка му. — Толкова съжалявам за братовчедката ти.

— Благодаря ти. — Тейлър все още усещаше болката от загубата, когато говореше за Стеф, но ужасната, всепоглъщаща празнота бе изчезнала. — Тя ми липсва. — Носталгична усмивка. — Но аз знам, че тя ме гледа отгоре, усмихната до уши. Винаги казваше, че съм обречена да имам голямо семейство.

— И готин мъж за съпруг — напомни й Рийд. — Не забравяй това.

Роб изпъшка.

— Боже, какво самочувствие...

Всички се разсмяха.

— Имам едно предложение — намеси се майката на Рийд. — Освен ако пътуването не е прекалено дълго за вашите гости, защо не се ожените тук? Имаме трийсет акра. Сигурна съм, че това е повече от всеки ресторант. А Върмонт е толкова красив през късната есен. Цветята са окичени с цвят. Дърветата са раззеленени. Разбира се, че съм пристрастна.

— Това е страхотна идея! — възкликна Мич. — До тогава бебето ще се е родило, така че ще можем да летим. — Дерек не си падаше много по четиридневното шофиране: момчетата постоянно се караха.

— Това наистина е страхотна идея — съгласи се Лиза. — Можем да разпънем няколко палатки, в случай че завали. Няма страшно. Всичко ще бъде красиво. Ще извършим церемонията в градината, а приема — в целия заден двор, на северозапад, към шеметната гледка на планините.

Шанън щракна с пръсти.

— Току-що се сетих за нещо. Познавам един удивителен фотограф. Дейвид Лодж. Той е израснал тук. Преди две години се премести в Денвър, а ние с Роджър се свързахме с него и с жена му. Но Нова Англия му липсваше. Миналата година се премести обратно във Върмонт. — Тя започна да рови в чантичката си. — Тук някъде е новата му визитка. Прави изящни снимки на открито. Помниш го, нали, Рийд?

— Да — започна Рийд. — Но...

— Бабо, ти трябва да си на централното място — намеси се Шари — дъщерята на Лиза и Бил, която бе на дванайсет, но приличаше на двайсетгодишна. — Ушите й се настриха като чу думата *сватба* и тя се втурна да вземе участие в разговора. — Можеш да направиш по една ваза за всяка маса. Ние ще ги напълним с цветя.

— С удоволствие. — Баба й грейна.

— Ами гостите, които ще трябва да преспят тук? — намръщи се бащата на Рийд. — Това може да е проблем. Фермата и така е препълнена, когато тук се събере цялото семейство.

— Не се безпокой — намеси се бързо Джил, снахата на Рийд. — Ние ще се заемем с настаняването. Ние с Марк имаме скиорска хижа, забрави ли? Точно след границата с Ню Хемпшир. Съвсем наблизко е. И тъй като е извън сезона, все още не е нужно да правим предварителни резервации. Можем да резервираме цялата хижа и да съберем толкова гости, колкото е нужно. — В очите ѝ присветна провокиращо огънче. — Включително и младоженците. Рийд, трябва ли да ти напомням, че от VIP апартамента се разкрива невероятна гледка — чудесна за двойка на меден месец.

Рийд отвори уста да отговори, но веднага бе заглушен.

— Имаш си готово сватбено тържество. — Кайл посочи през масата към крещящите деца, тичащи из цялата къща. — Достатъчно шаферки, шафери, цветарки и носачи, които да напълнят цяла стая. И това е без най-близките приятели, които искаш да поканиш.

— Аз ще осигуря десерта. — Мередит вече пишеше нещо на една салфетка. — Ти само ми кажи колко гости ще поканиш и кой е любимият ви десерт. Останалото остави на мен. Включително сватбената торта. Нямам търпение да уредя това. Колкото до храната, ще се свържа с „Гастрономически снабдители“. Те са най-добрите във Вермонт. Познавам една от собственичките, Джоан Кармайкъл. Тя ще се погрижи за всичко, от ордьоврите до главното блюдо.

— Ами музиката? — попита Джой. — Можем да направим комбинация от класическа и фънк. Струнен квартет за церемонията и диджей или група за приема. Първо възвишеното, а после танци цяла нощ.

— Страхотна идея — съгласи се Лиза. — На децата ще им хареса да е диджей.

— Да, но една група, която да свири на живо, също е страхотно — противопостави се съпругът ѝ Бил. — Могат да свирят съвременни парчета за децата и парчета от петдесетте, шейсетте и седемдесетте за нас, за да мога да стана и да се поперча малко.

— И мелодии от четиридесетте за мама, тате и техните приятели — допълни жена му.

— Но не и диско — подхвърли Дерек. — Да цитирам покойния, великия Хари Чапин: *диското смърди*. Да не споменаваме и неизбежното, тук ще има няколко шкембести момчета на средна

възраст, които ще си пийнат доста и ще бъдат убедени, че могат да пресъздадат „Треска в събота вечер“.

Мередит избухна в смях.

— Този цитат е метафора, скъпи.

— Да, наистина. — Лиза също се разсмя. — Добре. Без диско. И, Бил, прав си, че с група е по-разнообразно. Ние с теб ще завъртим по няколко телефона.

— Аз знам какво ще направим — намеси се Джил. — В скиорската хижа имахме две двойки на меден месец — една през януари и една през февруари — и двете бяха побеснели за музика на сватбите си. Оказа се, че наеха една и съща група.

— Страхотно. Това означава, че са местни. Веднага ще им се обадя. Надявам се да не са ангажирани.

— Знаеш ли — допълни Марк. — Като говорим за гостите, да не забравяме и онази дама от книжарницата. Която направи поканите ни за Нова година. Моделите ѝ бяха невероятни. Имаме работа и за нея.

— Марк, ти си гений! — Джил го прегърна страстно. — Изобщо бях забравила за това. Тя е най-добрата за поканите. Нашите бяха прости и изчистени, но тя направи всичко — от традиционно до дивашко.

— Дивашки? — Лиза се намръщи. — Не и за сватба. Лично аз предпочитам...

— Хей! — Рийд вдигна ръце към устата си и изрева. Когато това не успя да се издигне над шума, той пхна два пръста в устата си и изсвири продължително.

Това привлече вниманието на всички. Вдигнаха погледи и премигнаха, сякаш изведнъж забелязаха, че той е там.

— Помните ли ме? — попита иронично той. — Аз съм младоженецът. Виждате ли тази красива жена до мен? Тя е булката. Така че преди да подписвате договори и да финализирате всички уговорки, не е ли най-добре да се консултирате с нас? Изрично искам да знам как Тейлър приема всичко това — ако приемем, че вече не е изпаднала в шок. Може би тя иска да се ожени в Манхатън или в някоя голяма църква. Ние обичаме вас и вашия ентусиазъм. Но това е *нашата сватба*. — Той се обърна към годеницата си.

— Цяла ли си още?

— Непокътната — увери го Тейлър. Всъщност тя сияеше.

— Не се чувствай притисната от тълпата — посъветва я нежно Рийд. — Те често се увличат.

— Не се чувствам притисната. — Тейлър по-скоро се чувстваше заглушена и малко просълзена. За пръв път в живота си тя разбираше какво е да си част от едно семейство.

Беше чудесно.

— Не се чувствам притисната — повтори тя. — Трогната съм. И поласкана. С удоволствие бих се омъжила тук. Приятелите ми няма да имат проблеми с пътуването до Нова Англия. — Тя се усмихна като се сети за бандата от WVNY.

— Вероятно ще се натоварят в няколко големи микробуса и ще пристигнат. Те обичат да пътуват, по работа и за удоволствие. Всъщност леля ми е собственичка на пътническа агенция и изпробва места за почивка по цял свят. Така че Върмонт ще им се стори на две крачки.

— Ами датата — юни прекалено скоро ли е? — попита Лиза. — За мен, не. — Тейлър вдигна поглед към Рийд и го попита: — Ами ти? Фирмата ти току-що тръгна. Пол ще се справи ли сам? Или ти е твърде скоро да си вземаш отпуск?

— В никакъв случай. — Той поклати глава недвусмислено. — Точно *заради това* създадох фирмата — за да си имам свой живот и да живея както си искам. Пол ще се справи. — Рийд стана, хвана Тейлър за ръката и я изправи на крака. — Ще ни извините ли за минута? Искам да поговоря с Тейлър насаме.

— Добре. *Говори.* — отговори сухо Роб. — Само не се увличай. Из цялата къща тичат деца.

— Ще опитам да се въздържа — отвърна му Рийд. Той поведе Тейлър по коридора и те излязоха през задната врата. В градината той я обърна към себе си. — Наистина ли го искаш? Защото сватбата е веднъж в живота. Поне в нашия случай ще бъде така. Искам този ден да премине точно както го искаш.

— Ще премине. Вече го усещам — увери го тя. — Сега дори съм по-развълнувана от преди. Ентусиазмът на семейството ти е заразен. Те са чудесни — всичко, което ми разказа, и нещо повече.

— Те ще станат и *твое* семейство.

— Знам. И съм невероятно щастлива.

— Аз също. — Рийд вдигна брадичката на Тейлър и я целуна нежно — по начин, напълно приемлив за тумбата деца, събрали се да ги наблюдават. — Обичам те — прошепна той. — Никога не го забравяй.

— Как бих могла след всичко, което направи? — Тя вдигна поглед към него, а сълзите все още блестяха в очите ѝ. — Аз също те обичам. И ти вярвам. Напълно и без никакви резерви. И разчитам на теб. Ти ме научи, че мога да правя това и пак да си остана силна и независима. Благодаря ти за това. И така, никакви стени повече. Никаква самозащита. Не и когато става дума за нас. — Тя се усмихна през сълзи. — Изглежда, че се заехте с най-трудното си дело и спечелихте, адвокате.

Пръстите на Рийд погалиха бузата ѝ и тя усети емоцията в докосването му.

— Хей, казах ти, че съм добър.

— О, да. Много, много добър.

Устните му бавно се разтегнаха в усмивка.

— Е, ще отпразнувам ли победата?

— Поканена ли съм?

— Ти си единственият ми гост.

— Мислех, че съм домакинята.

— Това също.

Очите на Тейлър присветнаха радостно.

— Къде и кога?

Той присви устни замислено.

— Да видим. След вечеря си тръгваме от къщата на родителите ми. До Манхатън са четири часа. Вероятно ще ни отнеме пет, с натовареното движение по празниците. Значи ще пристигнем в Манхатън към един през нощта.

— Долу-горе така.

— Колко изморена ще бъдеш?

— Съвсем будна.

— Добре тогава — заключи той и прокара палец по устните ѝ. — Уредено е. В моето легло. Довечера. Един и трийсет.

— Облекло?

— Голи.

— Да донеса ли нещо?

— Не. Само себе си. И никакво сервиране. Никаква храна. Това ще бъде празник без излишни превземки. Само ти, аз, едно много голямо легло и една много дълга нощ. Нали каза, че „Делинджър“ няма да работи утре?

— Да — потвърди тя.

— Добре. Тогава празникът може да продължи и утре.

— Уха. Това прилича на някакво голямо събитие.

— О, така ще бъде. Имаш думата ми.

— Само *думата* ти? — попита тя с подигравателна невинност.

— Само това ли получавам?

— Не. — Очите му притъмняха. — Ти, любов моя, ме имаш целия. А довечера можеш да се възползваш от всяка част, която си поискаш.

— Може ли да повторя?

— Да повториш, да потретиш — каквото ти се иска.

Усмивката на Тейлър си беше чисто прелъстяване.

— В такъв случай ще дойда.

Изпитанията бяха останали зад гърба ѝ. Чакаше я бъдещето...

Издание:

Андреа Кейн. Изпитания
Американска. Първо издание
ИК „Компас“, Варна, 2006
Редактор: Любен Любенов
ISBN: 954-701-150-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.